

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JO NESBO

Polskiye / Cermik

KURTARICI

Sisters Planet

51 DİLDE
25 MİLYON
OKUR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kurtuluş Ordusu'nun yaz kamplarından birinde 14 yaşında bir kız tecavüze uğrar. On iki yıl sonra, Oslo'da Kurtuluş Ordusu'nun düzenlediği bir sokak konserinde, ordu mensuplarından genç bir adam alnından vurularak öldürülür. Ortada ne cinayet silahı vardır, ne de olası bir cinayet sebebi...

Konser fotoğraflarında kırmızı fular takmış bir adam dedektif Harry Hole'nin dikkatini çeker. Çeşitli açılardan çekilmiş fotoğrafları, yüzleri ayırt etmekte uzman Beate Lönn'e gösterdiklerinde, o bile adamın aynı kişi olduğundan emin olamaz. Yüzü olmayan bir adamdır Harry Hole'un kentin arka sokaklarında adım adım kovalayacağı. Katil ise henüz işini bitirmemiştir.

"Hızlı ve öfkeli."

The New York Times

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisiyeleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Nemesis* (2013) ve *Şeytan Yıldızı* (2014) adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Jo Nesbo © Cato Lein

Çeviren: Dost Körpe

DK
DOĞAN
KITAP

ISBN 978-605-09-2404-6

9 786050 924046

serifikas no: 11860

Tavsiye
edilen
satış
fiyatı

24

**DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN
DİĞER KİTAPLARI**

Nemesis

Şeytan Yıldızı

KURTARICI

Orijinal adı: Frelseren

© Jo Nesbo, 2005

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Dost Körpe

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Ocak 2015 / ISBN 978-605-09-2404-6

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Funda Çolpan

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>
www.doganekitap.com.tr / editor@doganekitap.com.tr / satis@doganekitap.com.tr

Kurtarıcı

Jo Nesbo

Çeviren: Dost Körpe

Edom'dan, Bosra'dan al giysiler içinde bu gelen kim? Göz ka-
maştırıcı giysiler içinde, büyük güçle yürüyen kim? "O benim!
Adaleti duyuran, kurtarmaya gücü olan."

Yeşaya, 63:1

I

Geliş

Ağustos 1991

Yıldızlar

Kız on dört yaşındaydı, gözlerini sımsıkı kapatır ve odaklanırsa, çatının ötesindeki yıldızları görebileceğinden emindi.

Dört bir yanında kadınlar nefes alıp veriyorlardı. Derin, düzenli gece solumaları. Bir tanesi horluyordu; Sara teyzeydi bu, ona açık pencerenin altına serdikleri şilteyi vermişlerdi.

Kız gözlerini kapatıp diğerleri gibi solumaya çalıştı. Uyumakta zorluk çekiyordu, özellikle de etrafındaki her şey yepyeni ve farklıken. Östgard'da gecenin ve pencerenin ardındaki ormanın sesleri farklıydı. Kızın Hisar'daki toplantılardan ve yaz kamplarından tanıdığı insanlar her nasılsa değişmişlerdi. Kız da eskisi gibi değildi. Bu yaz aynada gördüğü yüzü ve bedeni yeniydi. Duyguları ve oğlanlar ona bakınca hissettiği o tuhaf, soğuk ve sıcak akımlar da. Özellikle de oğlanlardan biri bakınca. Robert. O da bu yıl farklıydı.

Kız gözlerini tekrar açıp öylece baktı. Tanrı'nın büyük işler başarma gücüne sahip olduğunu, onun çatının ötesindeki yıldızları görmesini sağlayabileceğini biliyordu. Tanrı isterse bunu yapabilirdi.

O gün uzun ve olaylı geçmişti. Kuru yaz rüzgârı mısırların arasından fısıldayarak esiyor, ağaçlardaki yapraklar hummalı gibi dans edip tarladaki ziyaretçilerin üstüne gölgelerini düşürüyorlardı. Kurtuluş Ordusu'nun Subay Eğitim Okulu'ndan gelen bir öğrenci, Faroe Adaları'ndaki vaizlik faaliyetleri.

ni anlatmıştı. Yakışıklıydı ve derin bir duyarlılık ve tutkuy-
la konuşmuştu. Ama kız o sırada başının etrafında vızılda-
yan bir yabanasını kovmakla meşguldü, sonra da sıcak ha-
va yüzünden üstüne uyuşukluk çökmüştü. Öğrenci konuşma-
sını bitirince herkes yüzünü, onları gülümseyen, canlı gözler-
le izleyen, 50'sini aşkın Bölge Komutanı David Eckhoff'a çe-
virmişti. Adam sağ elini omzunun yukarısına kaldırmış, cen-
netin krallığını gösterip "Haleluya!" diye bağırarak Kurtu-
luş Ordusu selamı vermişti. Sonra da öğrencinin yoksullara
ve toplumdan dışlanmışlara yaptığı yardımların kutsanması
için dua etmiş ve Matta İncili'nde, Kurtarıcı İsa'nın da onla-
rın arasında olduğundan, sokaklardaki aç ve baldırı çıplak bir
yabancı, belki de bir suçlu olduğundan bahseden kısmı anım-
satmıştı. Ve Kıyamet Günü'nde en güçsüzlere yardım edenle-
rin, erdemlilerin, sonsuz yaşama kavuşacaklarını. Konuşma-
sı epey uzun sürecek gibiydi, ama sonra biri bir şeyler fısılda-
yınca adam gülümseyerek, sırada Gençlik Saati'nin olduğunu
ve bugün Rikard Nilsen'in konuşma yapacağını söylemişti.

Kız, Rikard'ın komutana teşekkür ederken sesini kalın-
laştırdığını duymuştu. Rikard her zamanki gibi söyleyecek-
lerini yazıp ezberlemişti. Ayakta durup hayatını mücadeleye,
İsa gibi Tanrı'nın krallığı için savaşmaya adayacağını söyle-
mişti. Sesi kaygılı ama monotondur ve insanın uykusunu ge-
tiriyordu. Çekingen bakışlarını kıza çevirmişti. Kızın gözka-
pakları ağırlaşmıştı. Bilindik, suya sabuna dokunmayan, sı-
kıcı cümleler kurarken Rikard'ın terli üstdudağı kımıldıyor-
du. Kız sırtına dokunan eli hissedince tepki vermemişti. Ta-
ki belinin arkasına ve daha aşağı inen parmak uçları, tiril ti-
ril yazlık elbisesinin altında ürpermesine yol açana dek.

Dönüp bakınca Robert'in gülümseyen, kahverengi gözleri-
ni görmüştü. Onun gibi esmer tenli olmadığına hayıflanmış-
tı, çünkü öyle olsa Robert onun kızardığını göremezdi.

Robert'la Jon kardeştiler. Jon bir yaş büyük olsa da, küçüklüklerinde çoğu insan onları ikiz sanırdı. Ama Robert artık on yedi yaşındaydı ve yüzleri hâlâ biraz benzese de, aralarındaki farklar belirginleşmişti. Robert mutlu ve fütursuzdu, insanlarla dalga geçmekten hoşlanırdı ve iyi gitar çalırdı. Ancak Hisar'daki ayinlere geç gelirdi ve şakalarında fazla ileri gittiği olurdu, özellikle de başkalarının güldüğünü fark ettiğinde. Böyle durumlarda Jon müdahale ederdi çoğu zaman. Jon dürüst, vicdanlı bir delikanlıydı ve –kimse bunu dile getirmese de– hemen herkes onun Subay Eğitim Okulu'na gidip Ordu'dan bir kız bulacağını düşünüyordu. Robert içinse aynı şeyi söylemek güçtü. Jon, Robert'tan iki santim uzun olsa da, Robert daha uzun boylu görünürdü tuhaf bir şekilde. Jon on iki yaşından itibaren, dünyanın dertlerini sırtında taşırcasına kambur durmaya başlamıştı. İkisi de esmer tenli, yakışıklı, eli yüzü düzgün çocuklardı ama Robert'ta Jon'da olmayan bir şey vardı. Gözlerinde karanlık ve oyuncu bir ifade olurdu; kız onun bu yönünü daha fazla anlamayı hem istiyor, hem de istemiyordu.

Rikard konuşurken kız etrafındaki tanıdık yüzler denizine göz gezdirmişti. Günün birinde Kurtuluş Ordusu'ndan bir delikanlıyla evlenecekti ve belki de başka bir kasabaya ya da ülkenin başka bir bölgesine gönderileceklerdi. Ama Östgard'a döneceklerdi hep; Ordu burayı yeni satın almıştı ve artık her yaz buraya geleceklerdi.

Kalabalığın kenarında, binaya çıkan merdivende, kucaklarına kurulmuş kediye okşayan sarışın bir delikanlı oturuyordu. Delikanlı kızın onu fark ettiğini görünce gözlerini kaçırdı hemen; kız onun kendisini seyrettiğini anladı. Buradaki tanımadığı tek kişi oydu; ama adının Mads Gilstrup olduğunu, Östgard'ın eski sahiplerinin torunu olduğunu biliyordu; oğlan kendisinden iki yaş büyüktü ve Gilstrup ailesi zengindi. Delikanlı çekiyordu. <http://www.kitaparsivi.com>

burada ne işi vardı ki? Dün gece de gelmiş, öfkeyle kaş çatarak ortalıkta dolanmış, kimseyle konuşmamıştı. Kız onun kendisine baktığını birkaç kez fark etmişti. Bu yıl herkes ona bakıyordu. Bu da yeni bir şeydi.

Robert'ın elini tutup avcuna bir şey tutuşturması ve "Müstakbel generalin konuşması bitince ahıra gel. Sana bir şey göstereceğim" demesiyle bu düşünceleri bölündü.

Sonra Robert kalkıp gitti; kız eline bakınca çılgılığı basacaktı az kalsın. Diğer elini ağzına bastırarak, avcundaki şeyi çimlere attı. Bir yabanarısıydı bu. Bacakları ve kanatları koparılmış olsa da hareket edebiliyordu.

Rikard'ın konuşması nihayet bitince, kız ebeveyninin ve Robert'la Jon'un kahvelerin durduğu masalara doğru gitmelerini oturduğu yerden seyretti. Kendisinin de, onların da aileleri Oslo cemaatlerinde "nüfuzlu aileler" olarak tanınırdı; kız herkesin gözünün onun üstünde olduğunu biliyordu.

Dış tuvalete doğru yürüdü. Köşeyi dönüp de tüm bakışlardan kurtulunca, ahıra koştu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi Robert gülümseyen gözlerle ve geçen yaz sahip olmadığı kalın bir sesle.

Samanların üstüne sırtüstü yatmıştı ve hep kemerinde taşıdığı çakısıyla bir ağaç kökünü yontuyordu.

Robert ağaç kökünü kaldırıncı, kız onun köke verdiği şekli gördü. O şekli resimlerde görmüştü daha önce. Tekrar kırdığını Robert'ın içlerinin loşluğunda görmediğini umdu.

"Hayır" diye yalan söyleyip onun yanına, samanların üstüne oturdu.

Delikanlı ona alaycı gözlerle baktı; sanki kızın hakkında bir şey biliyordu, kızın kendisinin bile bilmediği bir şeyi biliyordu. Kız da gözlerini ona dikti ve geriye uzanıp ağırlığını dirseklerine verdi.

"Bunun yeri burası" diyen delikanlı, elini kızın eteğinin altına soktu birden. Kız uyluklarının arasında sert ağaç kö-

künü hissetti ve bacaklarını kapamasına fırsat kalmadan, ağaç kökü külotuna dokundu. Kız boynunda delikanlının sıcağı nefesini hissediyordu.

“Yapma Robert” diye fısıldadı.

“Ama bunu senin için yaptım” diye karşılık verdi delikanlı hırıldayarak.

“Dur. İstemiyorum.”

“Hayır mı diyorsun? Bana?”

Nefesini tutan kızın karşılık vermesine ya da çılgılık atmasına fırsat kalmadan, ahır kapısından Jon’un seslendiğini duydular: “Robert! Yapma Robert!”

Kız delikanlının gevşeyip onu bıraktığını hissetti: delikanlı elini çekince, ağaç kökü kızın sımsıkı bastırdığı bacaklarının arasında kaldı.

“Buraya gel!” dedi Jon, itaatsiz bir köpeğe seslenircesine.

Kıkırdayarak ayağa kalkan Robert kıza göz kırptıktan sonra gün ışığına, ağabeyine koştu.

Kız doğrulup üstündeki samanları temizledi; hem rahatlık, hem de utanç duyuyordu. Rahatlamıştı, çünkü Jon onların çılgınca oyununa son vermişti. Utanıyordu, çünkü Jon bunun bir oyundan fazlası olduğunu düşünür gibiydi.

Daha sonra, akşam yemeğinden önce dua okunurken, kız dosdoğru Robert’ın kahverengi gözlerine bakmış ve onun dudaklarının bir sözcüğü sessizce söylediğini görmüştü. Bu sözcüğün ne olduğunu anlamasa da kıkırdamaya başlamıştı. Robert deliydi! Kız da... eh, o neydi peki? O da deliydi. Deli. Âşık mıydı? Evet, kesinlikle âşıktı. Hem de on iki ya da on üç yaşındaki gibi değil. Artık on dört yaşındaydı ve bu seferki aşkı daha ciddiydi. Daha önemliydi. Ve daha heyecanlıydı.

Öylece yatarken, çatının ötesini görmeye çalışırken, gülmemek için kendini zor tuttu.

Pencerenin dibinde yatan Sara teyze homurdandı ve horlamayı kesti. Bir şey ciyakladı. Bir baykus?

Kızın çişini yapması gerekiyordu.

Dışarı çıkmak istemiyordu, ama buna mecburdu. Çiyli çimlere basarak ahırın arkasına gitmesi gerekiyordu; gece-
nin bu vaktinde ahır herhalde zifiri karanlıktı, bambaşka
bir yer gibiydi. Kız gözlerini kapadıysa da bu işe yaramadı.
Uyku tulumundan usulca çıkıp sandalet giydi ve ayaklarının
ucuna basa basa kapıya gitti.

Gökyüzünde birkaç yıldız belirmişti, ama bir saat kadar
sonra doğuda gün doğunca gözden kaybolacaklardı. Kız gece-
nin ne idüğü belirsiz seslerine kulak kabartarak koşarken, te-
nini okşayan serin havayı hissetti. Gündüz vakti sessiz kalan
böcekler. Avlanan hayvanlar. Rikard uzaktaki ormanda tilki-
ler gördüğünü söylemişti. Veya belki de bu sesler gündüz vak-
ti ortalıkta dolanan hayvanlara aitti; geceleyn farklı sesler çı-
karıyorlardı sadece. Değişiyorlardı. Deri değiştiriyorlardı.

Dış tuvalet, ahırın arkasındaki küçük bir tümseğin üstün-
deydi, yanında başka bir bina yoktu. Kız yaklaştıkça tuvale-
tin büyümesini seyretti. O tuhaf, eğri kulübenin işlenmemiş
lataları çarpılmış, yarılmış ve grileşmişti. Pencerelele yoktu,
kapıda kalp resmi vardı. Tuvaletin en kötü yanı, içeride biri-
nin olup olmadığını bilememekti.

Ve kız içeride birinin *olduğunu* seziyordu.

İçerideki kişiden karşılık alabilmek için öksürdü.

Ormanın kenarındaki bir daldan bir saksağan havalandı.
Bunun dışında etrafta yaprak kımıldamıyordu.

Kız taş basamağa çıktı. Kapı kolu niyetine kullanılan tah-
ta parçasını tuttu. Kapıyı çekerek açtı. Karanlık odayı gördü.

Nefes verdi. Klozetin yanında bir fener duruyordu, ama
kızın onu yakmasına gerek yoktu. Klozet kapağını kaldırdık-
tan sonra kapıyı kapadı ve kancasını taktı. Sonra geceliğinin
eteğini kaldırdı, külotunu indirdi ve oturdu. Sonraki sessiz-
likte bir ses duyar gibi oldu. Bir hayvanın, bir saksağanın ya
da deri değiştiren böceklerin sesi değildi bu. Tuvaletin arka-

sındaki uzun otların arasında hızla hareket eden bir şey vardı. Sonra kız işlemeye başlayınca, diğer sesi duyamaz oldu. Ama kalbi küt küt atmaya başlamıştı bile.

İşini bitirince külotunu çabucak çekip karanlıkta öylece oturarak kulak kabarttı. Ama ağaç tepelerindeki yaprakların hışırtısından ve kulaklarındaki zonklamadan başka ses duymıyordu. Nabzının yavaşlamasını bekledikten sonra kancayı çıkarıp kapıyı açtı. Karşısında beliren karanlık şekil, kapının girişini neredeyse tamamen kaplamıştı. Dışarıda, taş basamağın üstünde öylece durup sessizce beklemiş olmalıydı. Kızı itip klozete oturarak tepesine dikildi. Kapıyı kapadı.

“Sen?” dedi kız.

“Ben” dedi adam, yabancı, titrek ve boğuk bir sesle.

Sonra kızın üstüne çullandı. Onun altdudağını ısırıp kanatır, elini geceliğinin altına sokup külotunu parçalarken gözleri karanlıkta parlıyordu. Boğazına dayanmış, canını acıtan bıçağı hisseden kız korkudan felç olmuş halde yatıyordu; üstündeki kişi daha pantolonunu çıkarmadan kasiğini onun kine sürtmeye başlamıştı, çiftleşen azgın bir köpek gibi.

Kız onun “Gıkını çıkarırsan seni doğrarım” dediğini duydu.

Ve kızın ağzından tek kelime çıkmadı. Çünkü on dört yaşındaydı ve gözlerini sımsıkı kapatıp da odaklanırsa, çatının ötesindeki yıldızları görebileceğine inanıyordu. Tanrı'nın böyle şeyleri gerçekleştirme gücü vardı. Tanrı isterse bunu yapabiliirdi.

14 Aralık 2003 Pazar

Ziyaret

Adam yüzünün tren penceresindeki yansımasını inceledi; oradaki sırrı çözmeye çalıştı. Ama kırmızı fulardan, ifadesiz bir çehreyle gözlerden, Coucelles'le Ternes'in arasındaki tünellerin duvarlarına yaklaşan metronun ebedi gecesi kadar siyah saçlardan başka bir şey görmedi. Kucağında duran *Le Monde*'da kar yağışı beklendiği söyleniyordu, ama Paris sokakları yukarıdaki gökyüzünü kaplamış alçak bulutların altında soğuk ve ıssızdı hâlâ. Adam nemli beton, insan teri, sıcak yemek, kolonya, tütün, ıslak yün ve safra kokusu karışımı hafif ama belirgin kokuyu burun deliklerini kabartarak içine çekiyordu; tren koltuklarındaki bu kokuyu yıkayarak ya da havalandırarak gidermek asla mümkün olmazdı.

Yaklaşan bir trenin oluşturduğu basınç dalgası pencere-leri sarstı ve hızla geçip giden soluk ışık kareleri karanlığı bir anlığına kovdu. Adam paltosunun kolunu sıyırıp saati-
ne baktı; bu Seiko SQ50'yi bir müşterisinden, kısmi ödeme niyetine almıştı. Saatin camı şimdiden çizilmişti, muhtemelen hakiki değildi. Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Pazar akşamıydı ve vagonun sadece yarısı doluydu. Adam etrafa bakındı. Metroda uyuyan insanlar vardı; hep olurdu. Özellikle de hafta içinde. Gözlerini kapatıp uykuya dalarlardı ve gündelik yolculukları işle özgürlük arasındaki sessiz bir bağlantı hattına, metronun her saatte bir geçişine bağlardı. <http://www.kitapci.com.tr>

arasındaki rüyasız bir hiçlik fasılasına dönüşürdü. Bir adamın bütün gün böyle gözleri kapalı halde oturarak gidip geldiğini ve öldüğünün ancak günün sonunda temizlikçiler tarafından fark edildiğini okumuştı. Belki de o adam sırf bu yüzden, içine girdiği uçuk sarı tabutta hayatla ötesinin arasında mavi bir bağlantı hattı oluşturmak üzere, bu yeraltı mezarına inmişti. Burada rahatsız edilmeyeceğini biliyordu.

Kendisiyse zıt yönde bir bağlantı hattı oluşturunuyordu. Hayata dönüyordu. Bu gece burada bir işi halledecekti, sonra da Oslo'da halletmesi gereken bir iş vardı. Son bir iş. Arından bu yeraltı mezarlarını bir daha dönmek üzere terk edecekti.

Ternes'te ahenksiz bir siren çaldı ve kapılar kapandı. Sonra tren tekrar hızlandı.

Gözlerini kapatan adam diğer kokuyu hayal etmeye çalıştı. Pisuvar tabletlerinin ve sıcak, taze sidiğin kokusunu. Özgürlük kokusunu. Ama öğretmen olan annesinin ona söylediği şey doğrudu belki de. İnsanın beyni gördüğü ya da duyduğu her şeyi en ince ayrıntısına dek anımsayabilse de, en temel kokuları bile tam olarak anımsayamazdı.

Kokular. Adamın gözkapaklarının içinde görüntüler belirlip kaybolmaya başladı. On beş yaşındaydı, Vukovar'daki hastanenin koridorunda oturuyordu; annesinin inşaat işçilerinin koruyucu azizi Havari Tomas'a dua etmesini, Tanrı'nın kocasının canını bağışlaması için alçak sesle tekrar tekrar yakarmasını dinliyordu. Nehirden ateşlenen Sırp toplarının gümbürtüsünü ve bebek koğuşunda ameliyat edilen insanların çığlıklarını duymuştu; o koğuşta bebek yoktu artık, çünkü şehrin kadınları kuşatma başladığından beri doğum yapmıyorlardı. Adam o zamanlar hastanede ayak işlerine bakan bir çocuk olarak seslere, çığlıklara ve toplara aldırmamayı öğrenmişti. Ama kokulara değil. Özellikle de bir kokuya. Ampütasyon yapan cerrahlar önce eti kemiğe kadar keser, sonra

da hasta kan kaybından ölmesin diye kan damarlarını lehim aletine benzer bir şeyle dağlayarak kapatırlardı. O yanık et ve kan kokusu başka hiçbir şeye benzemezdi.

Koridora giren bir doktor el sallayarak onu ve annesini içeri çağırdı. Yatağa yaklaşan çocuk, babasına bakmaya cesaret edemedi; adamın şilteyi parçalamaya çalışırcasına sım-sıkı kavramış iri, esmer elinde odaklandı sadece. Babası istese bunu başarabilirdi, çünkü şehirdeki en güçlü ellere sahipti. İşi çelik bükmekti. Duvarcılar işlerini bitirince inşaat alanlarına girip, betonu desteklemekte kullanılan çelik çubukların dışarıdaki uçlarını tutar ve tek bir ustaca hareketle büküp birbirine dolardı. Çocuk babasını iş başındayken görmüştü: adam bir kumaşın uçlarını birbirine bağlardı sanki. Bu işi daha iyi yapan bir makine icat edilmemişti.

Babasının acıyla, dehşetle “Çocuğu dışarı çıkarın!” diye bağırdığını duyunca gözlerini sım-sıkı kapadı.

“Ama gelmek istedi...”

“Dışarı!”

Doktorun sesi: “Kanama durdu. Hadi başlayalım!”

Biri çocuğu koltuk altlarından tutup kaldırdı. Çocuk mücadele etmeye çalıştı, ama öyle küçük ve hafifti ki. Ve o zaman kokuyu fark etti. Yanık et ve kan kokusunu.

En son duyduğu ses doktorun sesiydi:

“Testere lütfen.”

Kapı arkasından kapanınca diz çöküp annesinin kaldığı yerden dua etti. Kurtar onu. Sakat bırak, ama kurtar. Tanrı’nın böyle şeyler yapacak gücü vardı. Tanrı isterse bunu yapabilirdi.

Birinin kendisine baktığını hissedip gözlerini açınca kendini tekrar metroda buldu. Karşısında oturan, çene kaslarını sıkmış kadın onunla göz göze gelince bezgin ve dalgın bakışlarını kaçırdı. Kızın babasının yelkovanı hareket ederken adam içinden adresi tekrarladı. Nabzını yokladı. Nabzı normaldi.

Başı dönüyordu, ama çok değil. Ne terliyordu ne üşüyordu. ne korkuyordu ne haz duyuyordu, tatmin ya da tatminsizlik hissetmiyordu. Tren yavaşlıyordu. Charles de Gaulle-Étoile. Adam kadına son bir bakış attı. Kadın onu incelemişti; ama tekrar görse, hatta bu gece bile görse tanımazdı.

Adam ayağa kalkıp kapının yanında bekledi. Frenler hafifçe inledi. Pisuvar tabletleri ve sidik. Ve özgürlük. Tıpkı kokular gibi, onu da hayal etmek imkânsızdı. Kapılar kayarak açıldı.

Harry platforma inip öylece durdu ve ılık yeraltı havasını içine çekerken kâğıt parçasındaki adresi okudu. Kapıların kapandığını işitip tekrar hareket eden trenin rüzgârını sırtında hissetti. Sonra çıkışa doğru yürüdü. Asansörün yukarısındaki reklam panosu ona soğuk algınlığından sakınmanın yolları olduğunu söyledi. Harry öksürerek “Hadi oradan” dedi; elini yün paltosunun derin cebine daldırıp cep şişesiyle teneke boğaz pastili kutusunun altındaki sigara paketini buldu.

Harry cam çıkış kapısından geçip Oslo’nun yeraltının anormal sıcaklığını geride bırakır ve Oslo’nun fazlasıyla normal Aralık karanlığına ve buz gibi havasına çıkarken, ağzındaki sigara yukarı aşağı sallanıyordu. Harry içgüdüsel olarak irkilirdi. Egertorget. Bu küçük ve açık meydan Oslo’nun kalbindeki yaya sokaklarının kesiştiği yerd, şehrin yılın bu vaktinde kalbinin olduğu söylenebilirse eğer. Bu pazar dükkanlar açıktı, çünkü gelecek hafta Noel haftasıydı; meydanı çevreleyen gösterişsiz, üç katlı mağazaların pencerelerinden yayılan sarı ışıklar, sağa sola koşuşturan kalabalığı aydınlatıyordu. Harry hediye paketlerini görünce, yarın Emniyet Müdürlüğü’nde son gününü geçirecek olan Bjarne Möller’e hediye alması gerektiğini düşündü. Önce yaldu. Harry’nin polis kuvvetlerin-

deki patronu ve başlıca hamisi olan Möller çalışma saatlerini azaltma hayalini nihayet gerçekleştiriyordu. Gelecek haftadan itibaren Bergen polis karakolunda güya kıdemli özel soruşturmacı olarak çalışacaktı, yani aslında emekli olana dek camının istediğini yapacaktı. Keyif çatacaktı... ama Bergen’de? Yağmurlu ve rutubetli dağlar. Hem Möller Bergenli değildi ki. Harry, Bjarne Möller’i –her zaman takdir etmese de– hep sevmiştir.

Anoraklı ve pantolonlu, toparlak ve pembe yanaklı bir adam astronot gibi paytak paytak yürüyüp sırtarak ve buharlı nefesini vererek ağır ağır geçip gitti. Düşük omuzlar ve kış soğuğu yüzünden örtülmüş yüzler. Harry kuyumcunun yanında duran, dirsekleri delik deşik ince bir siyah deri ceket giymiş soluk yüzlü kadını fark etti; kadın torbacısını bir an önce bulma umuduyla sağa sola bakınıyor ve ağırlığını bir bacağından diğerine vererek olduğu yerde sıçırıyordu. Harry’nin gözüne uzun saçlı, tıraşsız, ama üstünde sıcak tutan ve modaya uygun genç kıyafetleri bulunan bir dilenci çarptı; sokak lambasının direğine yaslanmış, yoga pozisyonunda oturan, başını meditasyon yaparcasına öne eğmiş adamın önünde bir kahve dükkânından alınmış kahverengi kâğıt bir *capuccino* bardağı duruyordu. Bu yıl ortalıkta gidecek daha çok dilenci gören Harry hepsinin birbirine benzediğini fark etmişti. Kâğıt bardakları bile aynıydı, gizli bir işaretmiş gibi. Belki de bunlar uzaylıydılar ve Harry’nin şehrinin, sokaklarını ele geçirmeye gelmişlerdi. Sorun değil. Buyrun, sizin olsun.

Harry kuyumcuya girdi.

Tezgâhın arkasındaki genç adama “Bunu tamir edebilir misin?” deyip dedesinin kol saatini uzattı. Bu saat Harry’ye çocukken, Andalsnes’te, annesini toprağa verdikleri gün armağan edilmmişti. Neredeyse korkmuştu, ama dedesi saatlerin nesilden nesle aktarılan şeyler olduklarını söyleyerek onu

rahatlatmış ve günün birinde kendisinin de bu saati “Çok geç olmadan” çocuğuna vermeyi unutmamasını tembihlemişti.

Harry bu gümüş saati unutmuş ve ancak Sofies Sokağı’ndaki evine ziyaretine gelen Oleg, Harry’nin Game Boy’unu ararken onu bir çekmecede bulunca hatırlamıştı. On yaşında olmasına karşın, ikisinin ortak tutkusunda –modası çoktan geçmiş Tetris oyununda– Harry’nin boyunun ölçüsünü veren Oleg hevesle beklediği düelloyu unutmuş ve oturup saati kurcalayarak çalıştırmaya uğraşmıştı.

“Bozuk” demişti Harry.

“Offf” diye karşılık vermişti Oleg. “Her şey tamir edilebilir.”

Harry bu iddianın doğru olduğunu içten içe umsa da, bundan epey şüpheye düştüğü günler olmuştu. Oleg’e Jokke & Valertinerne grubunun *Everything Can Be Repaired*’ adlı albümünü dinletip dinletmemekte kararsız kalmıştı biraz. Ancak sonunda Oleg’in annesi Rakel’in bundan hoşlanmayacağı sonucuna varmıştı: Rakel alkolik eski sevgilisinin, oğluna ölmüş bir keşin besteleyip söylediği, alkoliklikle ilgili şarkılar dinletmesinden hazzetmezdi.

Harry, tezgâhın arkasındaki genç adama “Tamir edebilir misin?” diye sordu. Genç adam saati usta, becerikli elleriyle açarak yanıt verdi.

“Değmez ki.”

“Değmez mi?”

“Antikacılarda bundan daha iyi saatler bulursunuz, hem de bunun tamir masrafından daha ucuza.”

“Sen yine de tamir et” dedi Harry.

“Tamam” dedi genç adam; saatin iç mekanizmalarını incelemeye başlamıştı bile, hatta Harry’nin kararına çok sevinmiş gibiydi. “Perşembe günü gelin.”

Harry dükkândan çıkınca, bir gitar telinin amfiden gelen hafif sesini duydu. Saçı sakalına karışmış, parmaksız eldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

* Her şey tamir edilebilir, düzeltilebilir. (ç.n.)

ven giymiş gitarist delikanlı gitarın kulaklarından birini çevirince ses yükseldi. Tanınmış bazı sanatçıların Egertorget'te Kurtuluş Ordusu için verdikleri geleneksel Noel öncesi konserlerinden biri başlamak üzereydi. Kurtuluş Ordusu'nun meydanın ortasındaki üç direktan sarkan siyah Noel tenceresinin ardında hazırlık yapan grubun önünde insanlar toplanmaya başlamıştı bile.

"Sen misin?"

Harry döndü. Keş gibi bakan kadın konuşmuştu.

"Sensin, değil mi? Snoopy'nin yerine mi geldin? Acilen malla ihtiyacım var. Ben..."

"Kusura bakma" diye kadının sözünü kesti Harry. "Aradığın kişi ben değilim."

Kadın ona öylece baktı. Harry'nin yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırcasına başını yana eğip gözlerini kıstı. "Evet, seni bir yerden gözüm ısırtıyor."

"Ben polisim."

Kadın duraksadı. Harry derin bir nefes aldı. Kadın geç tepki verdi; sanki mesaj ona ulaşmadan önce yanmış nöronların ve ezik sinapsların etrafından dolanmak zorunda kalmıştı. Sonra kadının donuk gözlerinde Harry'nin beklediği nefret belirdi.

"Polissin ha?"

"Anlaştık sanıyordum. Sadece Plata Meydanı'nda takılacaktınız" dedi Harry, kadının arkasındaki vokaliste bakarak.

Kadın, Harry'nin önünde durarak "Hah" dedi. "Narkotikten değilsin sen. Televizyona çıkmıştın; şeyi öldüren adamsın..."

"Cinayet Masası'ndanım." Harry kadını kolundan tuttu. "Bak. Plata'da ne istersen bulabilirsin. Seni karakola götürmeye mecbur bırakma beni."

"Plata'ya gidemem." Kadın kolunu çekip kurtardı.

Harry ellerini kaldırdı hemen. "Buradan mal almayacağını söyle de gideyim. Tamam mı?"

Kadın başını yana eğdi. İnce ve solgun dudakları hafifçe gerildi. Bu durumu eğlenceli bulur gibiydi. “Neden meydana gidemeyeceğimi söyleyeyim mi?”

Harry bekledi.

“Çünkü oğlum orada.”

Harry’nin midesi kasıldı.

“Beni bu halde görmesini istemiyorum. Anlıyor musun polis?”

Harry kadının asi yüzüne bakarken verecek bir karşılık bulmaya çalıştı.

“Mutlu Noeller” deyip kadına sırtını döndü.

Sigarasını sert, kahverengi kara atıp yürüdü. Bu işi bir an önce halledip kurtulmak istiyordu. Üstüne doğru gelen insanları görmedi; vicdanları rahatsızmışçasına gözlerini mavi buzdan ayırmayan insanlar da onu görmediler; dünyanın en iyi sosyal demokrasisinin vatandaşları yine de utanç duymyorlardı sanki. “Çünkü oğlum orada.”

Harry Fredensborgveien’daki, Oslo Halk Kütüphanesi’nin yanında, taşıdığı zarfın üstündeki numaraya sahip binanın önünde durdu. Geri çekilip yukarı baktı. Binanın yeni boyanmış ön cephesi grili siyahlıydı. Graffitiler bayılacağı türdendi. Sıcak ve güvenli görünen evlerin bazılarının camlarında, hafif sarı ışık altında siluet halinde Noel süslemeleri asılıydı. O evler sahiden de sıcak ve güvenliydi belki; Harry kendini böyle düşünmeye zorladı. “Zorladı”, çünkü insan on iki yıl polislik yapınca insanoğlunu horgörmeye başlardı ister istemez. Ama Harry buna karşı mücadele ediyordu; hakkını teslim etmek gerekirdi.

Aradığı ismin yazılı olduğu zili buldu. gözlerini kapadı ve uygun sözcükleri bulmaya çalıştı. Başaramadı. O kadının sesi kulaklarından gitmiyordu.

“Beni bu halde görmesini istemiyorum...”

Harry vazgeçti. İmkansız ifade etmenin yolu var mıdır?

Başparmağını soğuk metal düğmeye bastırınca, binanın içinde bir yerde zil çaldı.

Yüzbaşı Jon Karlsen parmağını düğmeden çekti, ağır naylon poşetleri kaldırıma bıraktı ve başını kaldırıp binanın ön cephesine baktı. Daireler hafif toplanmış bombardımana tutulmuş gibiydi. Sıvaları yer yer, iri parçalar halinde dökülmüştü ve birinci kattaki yanmış dairenin pencerelerine tahatta çakılmıştı. Jon başta Frederiksen'in mavi evinin önünden geçip gitmişti; havanın soğukluğu bütün binaların renklerini emip tüketerek Hausmanns Sokağı'ndaki bütün ön cephelerin birbirine benzemesine yol açmıştı sanki. Jon fazla yürüdüğünü ancak bir gecekondu duvarına çiziktirilmiş "Vestbredden" –Batı Yakası– yazısını görünce anlamıştı. Apartman kapısının camında Z şeklinde bir çatlak vardı. Zafer için Z.

Anorağının içinde titreyen Jon, üstündeki Kurtuluş Ordusu üniformasının kalın ve yüzde yüz yün olmasına şükretti. Jon Subay Eğitim Okulu'ndan mezun olunca yeni üniformasını almaya gittiğinde üniformaların hiçbirisi üstüne olmamıştı, bu yüzden ona kumaş verip terziye göndermişlerdi; terzi onun yüzüne sigara dumanı üflerken, İsa'yı kişisel kurtarıcısı olarak görmediğini laf arasında söylemişti. Ama iyi iş çıkarmıştı ve Jon ona içtenlikle teşekkür etmişti; ismarlama elbise giymeye alışık değildi. Üniforması küçük geldiği için Jon'un kambur yürüdüğünü söyleyenler vardı. O ikinci vakti Hausmanns Sokağı'ndan geldiğini görenler, yoğun trafik gürültüsüyle akarken kaldırımlardaki buz parçalarını ve donmuş çöpleri savuran soğuk aralık rüzgârı yüzünden iki büklüm olduğunu sanabilirlerdi. Ama onu tanıyanlar, Jon Karlsen'in fazla uzun boylu olduğu için eğildiğini söylerlerdi. Daha kısa boylu insanlara yakın olmak için. Şimdi de ka-

pının yanındaki dilencinin kirli, titrek elinde tuttuğu kah-verengi kâğıt bardağa yirmi kronluk bozuk para atmak için eğildi.

Jon, döne döne savrulan karların arasında, kaldırımdaki bir karton parçasının üstünde bağdaş kurmuş oturan dilenci-ye “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

Görünüşü içler acısı olan dilenci “Metadon tedavisi için sı-ra bekliyorum” dedi monoton bir sesle, kesik kesik konuşa-rak; Jon’un siyah pantolonunun dizlerine bakarken, yarım yamalak ezberlediği bir ilahiyi okuyordu sanki.

“Urtegata’daki kafemize gitmelisin” dedi Jon. “Biraz ısı-nıp karnını doyurursun ve...”

Jon’un sözleri arkalarındaki trafik lambasında yeşil ya-nınca harekete geçen araçların gürültüsüyle boğulup gitti.

“Zamanım yok” diye karşılık verdi dilenci. “Üstünde elli papel yoktur, değil mi?” Jon uyuşturucu bağımlılarının he-deflerine azimle odaklanmalarına şaşardı hep. İç geçirip bar-dağa yüz kronluk bir banknot bıraktı.

“Fretex’e bir bak, belki seni sıcak tutacak giysiler bulur-sun. Yoksa Deniz Feneri’ne gel; yeni kışlık ceketler geldi. Bu incecik kot ceketle soğuktan ölürsün.”

Jon verdiği paranın uyuşturucuya harcanacağını biliyor-du, ama ne olmuştu yani? Hep aynı şeydi; sürekli aklını meş-gul eden ahlaki ikilemlerden biriyle daha karşı karşıyaydı.

Zile tekrar bastı. Kapının yanındaki dükkânın kirli came-kânında yansımasını gördü. Thea onun iriyarı bir adam oldu-ğunu söylerdi. Oysa Jon iriyarı değildi. Küçüktü. Küçük bir askerdi. Ama küçük asker işini bitirince Möllerveien’da koşa-cak, Doğu Oslo’yla Grünerløkka’nın başladığı yer olan Aker-selva Nehri’nden ve Sofienberg Parkı’ndan geçip Göteborgga-ta’daki, Ordu’nun çalışanlarına kiraladığı 4 numaralı apart-manaya gidecek, B blokunun kapısını açıp diğer kiracılara se-lam verecek. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org> var-

saydıklarını umacaktı. Oysa asansörle dördüncü kata çıkacak. çatı katından A blokuna geçecek ve ortalıkta kimseler olmadığına kanaat getirince Thea'nın kapısını önceden kararlaştırdıkları şekilde çalacaktı. Kadın kapıyı ve kollarını açacaktı, Jon da o kolların arasına usulca girip rahatlayacaktı.

Bir şey titreşiyordu.

Jon önce yerin, şehrin, temellerin sarsıldığını düşündü. Poşeti bırakıp elini cebine daldırdı. Cep telefonu elinde titreşiyordu. Ekranda Ragnhild'in numarası vardı. Kadın bugün üçüncü kere arıyordu. Jon bu işi daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu; artık ona gerçeği söylemeliydi. Thea'yla nişanlanacaktı. Uygun sözcükleri bulunca bunu söyleyecekti. Telefonu cebine koyarken, yansımasına bakmaktan kaçındı. Ama kararını vermişti. Korkaklığı bırakacaktı. Açık konuşacaktı. Büyük bir asker olacaktı. Göteborggata'daki Thea için. Tayland'daki babası için. Yukarıdaki Tanrı için.

Zillerin yukarısındaki hoparlörden "Evet" diye bağırdı biri.

"Ah, selam. Ben Jon."

"Ha?"

"Jon, Kurtuluş Ordusu'ndan."

Jon bekledi.

"Ne istiyorsun?" dedi cızırtılı ses.

"Sana yiyecek getirdim. İhtiyacın olabilir diye..."

"Sigaran var mı?"

Jon yutkunup karda tepindi. "Hayır, bu sefer sadece yiyecek alacak kadar param vardı."

"Lanet olsun."

Yine sessizlik oldu.

"Orada mısınız?" diye bağırdı Jon.

"Hı hı. Düşünüyorum."

"İstersen sonra geleyim."

Mekanizma ve sesler Jon'un aksiyonunu bekliyordu.

Merdiven boşluğunda gazeteler, boş şişeler ve donmuş, sa-

rı sidik birikintileri vardı. Havanın soğukluğu sayesinde Jon daha sıcak havalarda koridora yayılan kesif, kekremsi kokuyu içine çekmek zorunda kalmayacaktı.

Fazla ses çıkarmadan yürümeye çalışsa da, ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Kapı eşiğinde durup onu bekleyen kadın gözünü poşetlere dikmişti. *Benimle göz göze gelmemek için*, diye düşündü Jon. Yıllardır uyuşturucu kullanan kadının yüzü şişmişti, aşırı kiloluydu ve sabahlığının altında kirli bir beyaz tişört vardı. Evin içinden pis bir koku yayılıyordu.

Sahanlığa çıkan Jon torbaları bıraktı. “Kocan evde mi?” diye sordu.

“Evet, evde” dedi kadın, kulağa hoş gelen Fransızcasıyla.

Güzeldi. Çıkık elmacıkkemikleri ve iri badem gözleri vardı. Dudakları ince ve solgundu. Kıyafeti hoştu. Adamın kapı aralığından görebildiği kadarıyla.

Adam kırmızı fularını içgüdüsel olarak düzeltti.

Aralarındaki emniyet zinciri sağlam pirinçten yapılmaydı; kalın meşe kapıda isim yazmıyordu. Adam apartmanın önünde, Carnot Caddesi’nde durup da kapıcının kapıyı açmasını beklerken her şeyin, apartman kapısının, zillerin, silindir kilitlerin yepyeni ve pahalı göründüğünü fark etmişti. Binanın uçuk sarı ön cephesiyle beyaz panjurlarının hava kirliliği yüzünden kararıp çirkinleşmiş olması bile Paris’in bu semtinin ne kadar köklü ve saygın olduğunu anımsatıyordu. Koridorda orijinal yağlıboya tablolar asılıydı.

“Ne istiyorsunuz?”

Kadının gözleri ve ses tonu dostça ya da düşmanca değildi; ama adamın Fransızca’yı berbat bir aksanla konuşmasını biraz şüpheyile karşılamış gibiydi.

“Kendisinin bursuz olduğunu biliyor musunuz?”

Kadın duraksadı. Ama sonunda adamın beklediği şekilde davrandı.

“Tamam, çağırayım. Burada bekler misiniz lütfen?”

Kapıyı kapadı; iyi yağlanmış kilit tıkırdayarak kapandı. Adam tabanlarını yere vurdu. Fransızcasını geliştirmeliydi. Annesi ona akşamları İngilizce dersi vermişti zorla, ama Fransızca öğretmemişti. Adam kapıya baktı. Fransız külotlarını düşündü. Prezervatiflerini. Görünüşleri güzeldi.

Aklına Giorgi geldi. İnci gibi dişleriyle gülümseyen Giorgi, adamdan bir yaş büyüktü, yani şimdi yirmi sekiz yaşında olmalıydı. Hâlâ yakışıklı mıydı? Sarışın, ufak tefek ve kız gibi güzel miydi? Adam Giorgi’yi sadece çocukların sevebileceği şekilde, önyargısızca, koşulsuzca sevmişti.

İçeriden gelen ayak seslerini duydu. Bir erkeğin adımlarıydı bunlar. Kilit açıldı. İş ile özgürlük arasındaki, burasıyla sabun ve sidik arasındaki mavi bir bağlantı hattı. Yakında kar yağacaktı. Adam hazırlandı.

Kapı aralığında adamın yüzü belirdi.

“Ne istiyorsun be?”

Jon naylon poşetleri kaldırdı ve gülümsemeyi denedi. “Taze ekmek. Güzel kokuyor, değil mi?”

Fredriksen iri, esmer elini kadının omzuna koyup onu yana itti. “Ben sadece Hristiyan kanının kokusunu alıyorum...” Bunu tane tane ve düzgün söylemişti, ama sakallı yüzündeki yorgun gözleri başka bir hikâye anlatıyordu. O gözler alışveriş torbalarına odaklanmaya çalıştı. Adam iriyarı ve güçlü görünse de, içten içe çökmüş gibiydi. İskeleti, hatta kafatası bile ufalmıştı; fesat yüzünden sarkan derisi ona üç beden büyük gibi duruyordu. Fredriksen kirli parmağını burnundaki taze kesiklerde gezdirdi.

“Vaaz vermeye kalkmayacaksın, değil mi?”

“Hayır, aslında istediğim şey...”

“Hadi hadi asker. Yardımının karşılığını istiyorsun, değil mi? Mesela ruhumu.”

Jon üniformasının içinde ürperdi. “Ruhlar benim uzmanlık alanım değil Fredriksen. Ama yiyecek getirebilirim, o yüzden de...”

“Ah, küçük bir vaaz verebilirsin ama.”

“Dediğim gibi...”

“Vaaz!”

Jon, Fredriksen’e bakakaldı.

“Vaaz versene amcık ağzılı!” diye bağırdı Fredriksen. “Vaaz ver de karnımızı doyururken vicdanımız rahat olsun, seni kendini beğenmiş Hristiyan piçi. Hadi, hallet şu işi de bit-sin. Tanrı’nın bugünkü mesajı ne?”

Jon ağzını açıp kapadı. Yutkundu. Konuşmayı tekrar dene-yince, ses telleri bu kez tepki verdi. “Mesaj şu ki, Tanrı tek oğ-lunun bizim... günahlarımız yüzünden ölmesine göz yumdu.”

“Yalan söylüyorsun!”

“Korkarım hayır” dedi Harry karşısında, kapı eşiğinde du-ran adamın dehşete kapılmış yüzünü inceleyerek. Evin içi-n-den yemek kokusu ve çatal bıçak sesleri geliyordu. Ailesine düşkün bir adamdı bu. Babaydı. Şimdiye kadar. Kolunu kaşı-yan adam Harry’nin başının yukarısındaki bir noktaya, ora-da biri varmışçasına bakıyordu. Hatır hutur kaşınması sinir bozucuydu.

Çatal bıçak sesleri kesilmişti. Biri ayaklarını sürüyerek yaklaşp adamın arkasında durdu ve küçük elini onun omzu-na koydu. Bir kadın, iri ve kızarmış gözleriyle aradan baktı.

“Ne oldu Birger?”

“Bu polis bize bir şey söyleyecekmiş” dedi Birger monoton bir sesle. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kadın, Harry'ye bakarak "Ne var?" dedi. "Oğlumuzla mı ilgili? Per'le mi ilgili?"

"Evet Bayan Holmen" diyen Harry, kadının gözlerinde beliren korkuyu gördü. İmkânsız sözcükleri bulmaya çabaladı. "Onu iki saat önce bulduk. Oğlunuz ölmüş."

Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Ama o... o... nerede?" Kadının bakışları Harry ile kolunu kaşımayı sürdüren adamın arasında mekik dokuyordu.

Böyle giderse birazdan kanatacak, diye düşünen Harry genzini temizledi. "Limandaki bir konteynerin içinde. Maalesef ölmüş. Öleli epey olmuş."

Dengesini kaybeder gibi olan Birger Holmen aydınlık koridorda sendeleyerek gerileyip bir şapka askısına tutundu. Kadın öne atılırken, Harry adamın kadının arkasında dizlerinin üstüne düştüğünü gördü.

Harry derin bir nefes alıp elini paltosunun iç cebine soktu. Parmaklarının dokunduğu metal matara buz gibi soğuktu. Aradığı şeyi, zarfı bulup çıkardı. Mektubu bizzat yazmamış olsa da, içeriğini gayet iyi biliyordu. Kısa ölüm tebligatında hiç laf kalabalığı yapılmıyordu. Bürokrasinin ölümü bildirme tarzı buydu.

"Üzgünüm, ama işim gereği bunu size vermem gerekiyor."

"İşin ne dedin?" diye sordu ufak tefek, orta yaşlı adam; belirgin sokak aksanı yüksek tabakadan olmadığını, ama o tabakaya ait olmaya çalıştığını gösteriyordu. Ziyaretçi onu inceledi. Bu adam zarftaki fotoğrafa tamamen uyuyordu, üstünkörü bağlanmış kravatına ve üstüne bol gelen kırmızı ev ceketine dek.

Bu adamın suçunun ne olduğunu bilmiyordu. Fiziksel bir suç olduğunu sanmıyordu, çünkü adam sinirli görünse de, kendi evinin kapısında durmasına karşın, vücut dili savun-

macıydı, hatta kaygılıydı. Para mı çalmıştı, zimmetine para mı geçirmişti? Muhasebeci gibi görünüyordu. Ama büyük meblağlarla uğraşan türden değil. Karısı güzeldi, ama kendisi arada sırada sağda solda takılan biri gibiydi. Belki de eşini aldatmıştı, yanlış adamın karısıyla yatmıştı. Yok. Ortalamasının üstünde serveti bulunan ve kendilerinden çok daha çekici kadınlarla evli olan kısa boylu adamlar, daha çok eşlerinin sadık olup olmamasıyla ilgilenirlerdi genellikle. Bu adam sinirini bozuyordu. Elini cebine soktu.

“İşim” sadece üç yüz dolara aldığı Llama Minimax’ın namlusunu gergin kapı zincirinin üstüne koyarak “bu” dedi.

Susturucuyu adama doğrulttu. Namluya taktığı bu sade metal boru, Zagrep’teki bir silah ustasının eseri idi. Susturucunun namluyla birleştiği yere, hava geçmesin diye siyah gaffer bant yapıştırmıştı. Yüz avrodan biraz fazla verip güya kaliteli bir susturucu da satın alabilirdi elbette, ama bunu neden yapsındı ki? Ses duvarını aşan bir merminin, soğuk havayla temas eden sıcak gazın ve birbirine çarpan mekanik parçaların sesini hiçbir şey kesemezdi. Kapalı bir tencerenin içinde patlayan mısırlar gibi ses çıkaran susturuculu tabancalar gerçek hayatta değil, Hollywood filmlerinde mümkündü.

Patlamanın gürültüsü kırbaç sesi gibiydi. Adam yüzünü dar kapı aralığına bastırdı.

Fotoğraftaki kişi gözden kaybolmuştu, ses çıkarmadan yere sırtüstü düşmüştü. Antre karanlıktı, ama adam duvardaki aynadan kapı aralığından sızan ışığı ve altın çerçeveli gözlüğünün ardında büyümüş gözünü gördü. Ceset kalın Burgonya halısının üstünde yatıyordu. Yoksa Acem halısı mıydı? Belki de adam cidden zengindi.

Şimdi alnında minik bir delik vardı.

Başını kaldırınca, adamın karısıyla göz göze geldi. Karıysa tabii. Kadın başka bir odanın kapısında duruyordu. Arkasında büyük, sarı bir oryantal lamba vardı. Kadın eliyle

ağzını örtmüştü ve öylece bakıyordu. Adam başını hafifçe salladı. Sonra kapıyı dikkatle kapatıp tabancayı omuz kılıfına koydu ve merdiveni inmeye başladı. Kaçarken asla asansör kullanmazdı. Kiralık araba ya da motosiklet gibi, bozulabilecek herhangi bir şey kullanmazdı. Ve koşmazdı. Konuşmazdı, bağırılmazdı; yoksa sesinden kimliğini saptayabilirlerdi.

Kaçma aşaması işin en kritik kısmıydı, ama adamın en sevdiği kısımdı aynı zamandı. Uçmak gibiydi, rüya görmeden hiçliğe gömülmek gibiydi.

Zemin kattaki dairesinden çıkmış kapıcı kadın ona şaşkın gözlerle baktı. Adam *Au revoir, madame*, diye fısıldadı, ama kadın sessizce bakmayı sürdürdü. Bir saat sonra polis tarafından sorgulandığında, ondan eşkal isteyeceklerdi. Ve kadın adamı tarif edecekti. Normal görünüşlü, orta boylu bir adam. Yirmi yaşlarında. Veya belki de otuz. Kırkında olmasa gerek.

Adam sokağa çıktı. Paris'in hafif uğultusu, asla yakınlaşmasa da hiç kesilmeyen hafif bir gökgürültüsü gibiydi. Adam Llama Minimax'ini önceden seçtiği çöp konteynerine attı. Zagrep'e döndüğünde aynı imalatçıdan iki tane yepyeni, hiç ateşlenmemiş tabanca alacaktı. Devamlı müşteri olduğundan, imalatçı ona indirim yapıyordu.

Yarım saat sonra, havalimanı otobüsü Paris'le Charles de Gaulle'ün arasındaki otobanda Porte de la Chapelle'den geçerken, yoğun kar yağışı vardı. Kar taneleri, gri göğün altında dümdüz uzanan uçuk sarı yol çizgilerinin üstüne konuyordu.

Adam uçağının kalkış saatine bakıp güvenlik kontrolünden geçtikten sonra dosdoğru erkekler tuvaletine gitti. En sondaki beyaz pisuvarın önünde durdu, düğmelerini çözdü ve pisuvarın dibinde duran beyaz pisuvar tabletlerinin üstüne işedi. Gözlerini kapatıp, tatlı paradiklorobenzen kokusunda ve J & J Chemicals'ın ürettiği suni limon kokusuna odaklandı. Son bir yere uğradıktan sonra güzelliğine kavuşacaktı. Gideceği yerin ismini söyledi. Os-lo.

14 Aralık Pazar

Isırık

Harry, beton ve camdan yapılma devasa Emniyet Müdürlüğü'nün altıncı katındaki kırmızı bölgede, 605 numaralı odasındaki koltuğunda oturuyordu. Norveç'te en çok polisin çalıştığı bu binada Harry'nin on metre karelik odayı paylaştığı genç polis Halvorsen, buraya Soruşturma Odası demeyi severdi. Harry ise, Halvorsen'e biraz takılmak istediğinde, buraya Eğitim Odası derdi.

Ama Harry şimdi tek başınaydı, normalde bir pencerenin bulunması gereken duvara gözünü dikmişti.

Günlerden pazardı; Harry raporunu yazmıştı ve artık eve gidebilirdi. Öyleyse neden gitmiyordu? Hayali pencerenin ötesine, Björvika'daki çitle çevrili limanda bulunan yeşil, kırmızı ve mavi konteynerlerin üstüne konfeti gibi yağmış karlara bakıyordu. Vaka çözülmüştü. Eroin bağımlısı bir genç olan Per Holmen hayattan bıkmış ve bir konteynerin içinde intihar etmişti. Tabancayla. Görünürde şiddet belirtisi yoktu; tabancası yanında duruyordu. Sivil polislerin bildiği kadarıyla Per Holmen'in kimseye borcu yoktu. Torbacılar borcunu ödemeyen keşleri öldürdüklerinde, bunu örtbas etmeye çalışmazlardı genellikle. Hatta tam tersi olurdu. Yani delikanlı intihar etmişti besbelli. Öyleyse Harry'nin akşamını o iç karartıcı, rüzgârlı konteyner terminalinde geçirmesine ne gerek vardı? Orada anıketen çok kitap okuyabiliyordun.

Harry ayaklı askıda asılı yün paltosuna baktı. Paltonun iç cebindeki küçük cep şişesi doluydu. Harry ekim ayında *Vin-monopol* markete gidip en kötü düşmanı olan Jim Beam'den bir şişe alıp matarasını doldurduktan ve viskinin geri kalanını lavaboya döktükten sonra, mataradaki içkiden hiç içmemişti. O zamandan beri o zehri üstünde taşımıştı, tıpkı Nazilerin ökçelerinde siyanür hapi taşımaları gibi. Böyle saçma bir fikri neden benimsemişti ki? Nedenini bilmiyordu. Bilmesine de gerek yoktu. İşe yarıyordu sonuçta.

Harry saate baktı. Birazdan saat on bir olacaktı. Emektar espresso makinesi ve tam da böyle akşamlar için ayırdığı bir DVD evde onu bekliyordu. *Eve Hakkında Her Şey*, Mankiewicz'in 1950 tarihli başyapıtı; başrollerde Bette Davis'le George Sanders.

Harry ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Ve limana gideceğini anladı.

Harry paltosunun yakalarını kaldırmış, karşısındaki yüksek çitin arasından esip içerideki konteynerlerin üstüne karlar savuran kuzey rüzgârına sırtını vermiş, öylece ayakta duruyordu. Liman bölgesi ve geniş, boş alanlar gece vakti çölü andırıyordu.

Çitle çevrili konteyner terminalini aydınlatan lambaların direkleri sert rüzgârda sarsılıyordu ve ikişer üçer gruplar halinde üst üste konmuş konteynerler sokaklara gölgelerini döküyordu. Harry'nin ilgilendiği konteyner kırmızıydı ve rengi turuncu polis şeridiyle uyumsuzdu. Ama bir aralık ayı gecesinde Oslo'da sığınacak yer bulmak isteyenler için biçilmiş kaftandı: Emniyet Müdürlüğü'nün nezaret binasındaki güvenlik hücreleri kadar konforluydu.

Suç Mahallü Bittin Pär Kåsa Arnda - bittin//dette meg di, altı üstü bir dedektifle bir teknisyenden oluşuyordu- raporun-

da, konteynerin epeydir boş olduğu yazılıydı. Konteyner kilitlenmemişti. Depo bekçisi alandaki boş konteynerleri kilitlemekle uğraşmadıklarını, çünkü alanın çitle çevrili olduğunu ve gözetim altında tutulduğunu söylemişti. Yine de bir uyuşturucu bağımlısı içeri girmeyi başarmıştı. Per Holmen Plata'da, keşlerin uğrak yeri olan süpermarketin çok yakınındaki Björvika'da takılanlardan biriydi herhalde. Belki de bekçi onların konteynerleri kullanmalarına göz yumuyordu. Belki de böylece birkaçının hayatını kurtardığını biliyordu.

Konteynerin kilidi yoktu, ama çit kapısında büyük ve kalın bir asma kilit vardı. Harry Emniyet Müdürlüğü'nden arayıp da geleceğini haber vermediğine hayıflandı. Burada bekçi varsa bile göremiyordu.

Harry kol saatine baktı. Çitin tepesini inceledi. Fiziksel olarak formdaydı. Epeydir olmadığı kadar formdaydı. Geçen yaz yaşadığı felaketten sonra ağzına içki sürmemişti ve polis spor salonunda düzenli olarak egzersiz yapıyordu. Düzenliden de öte. Kar yağmaya başlamadan önce Ökern'de Tom Waaler'in engelli koşu rekorunu kırmıştı. Birkaç gün sonra Halvorsen çekine çekine, bu kadar spor yapmasının sebebi-nin Rakel olup olmadığını sormuştu. Artık görüşmediklerini zannettiğini söylemişti. Harry genç polise sırf aynı ofisi paylaşıyorlar diye özel hayatlarını da paylaşımlarının gerekmediğini kısa ve net bir dille açıklamıştı. Halvorsen omuz silerek Harry'ye böyle şeyleri başka kiminle konuştuğunu sormuştu; Harry kalkıp 605 numaralı odadan hışımla çıkarak onun varsayımını doğrulamıştı.

Üç metre. Dikenli tel yoktu. Kolay işti. Harry çite olabildiğince yukarıdan tutunup tırmandı. Çitin tepesine önce sağ, sonra sol kolunu attı ve kendini yukarı çekip, ayaklarını basacak yer buldu. Tırtıl gibi hareket ediyordu. Diğer tarafta atladı.

Konteynerin girişini kapıya kilitledi. <https://www.scribd.com/document/444444444/Konteynerin-Girisi>

asker fenerini çıkardı, eğilerek polis şeridinin altından geçip içeri girdi.

İçeride tuhaf bir sessizlik vardı; sanki sesler bile donmuştu.

Harry el fenerini yakıp konteynerin içini aydınlattı. Zemin vuran ışık konisinde Holmen'i buldukları yere tebeşirle çizilmiş insan şeklini gördü. Brynsalléen'deki yeni binada çalışan Adli Tıp başkanı Beate Lönn ona fotoğrafları göstermişti. Holmen'i bulduklarında ceset yerde oturuyordu, sırtı duvara yaslıydı, sağ şakağında bir delik ve elinde tabanca vardı. Çok kan yoktu. Bir insanı başından vurmanın avantajı buydu. Tek avantajı. Mermi yüksek kalibreli olmadığından giriş deliği küçüktü ve çıkış deliği yoktu. Adli Tıp'takiler, Per Holmen'in kafatasının içinde tilt topu gibi seken ve onun bir zamanlar düşünen, karar veren ve sonunda işaretparmağına tetiği çekmesini emreden beynini lapaya çeviren mermiyi bulurlardı.

Harry'nin iş arkadaşları, gençlerin intiharı seçmelerini "anlaşılmaz" bulduklarını söylerdi genellikle. Harry bunu kendilerini korumak, intihar fikrini toptan reddetmek için söylediklerini varsayardı. Kendisi intiharı anlaşılmaz bulmuyordu.

Yine de, bugün akşamüstü kapının girişinde durup Holmen'in babasının koridorda diz çökmüş, iki büklüm halde, hüngür hüngür ağlamasını seyrederken o da aynı sözcüğü kullanmıştı. Ölümle, Tanrı'yla, bağışlanmayla, ölümden sonraki hayatla ve her şeyin anlamıyla ilgili söyleyecek sözün olmadığından, o yetersiz sözcüğü mırıldanmakla yetinmişti: "Anlaşılmaz..."

Harry feneri söndürüp paltosunun cebine koydu; etrafına karanlık çöktü.

Kendi babasını düşündü. Oppsal'da yaşayan dul, emekli öğretmen babasını. Harry ya da kız kardeşi ayda bir ziyaretine geldiğinde adamın gözleri parlardı, sonra da birlikte kah-

dı. Önemli günlerde çekilmiş bütün fotoğraflar Harry'nin kız kardeşinin bir zamanlar çaldığı piyanonun üstünde dururdu. Olav Hole artık neredeyse hiçbir şey yapmıyordu. Kitap okuyordu. Asla görmeyeceği ve aslında görmek de istemediği (çünkü eşiyle birlikte gidemezdi artık) ülkelerle ve imparatorluklarla ilgili kitaplar. Annesinden bahsettikleri ender zamanlarda “En büyük kaybım” demişti Harry’ye. Harry şimdi. Olav Hole’ye oğlunun öldüğünü haber verecekleri gün babasının ne diyeceğini düşünüyordu.

Konteynerden çıkıp çite doğru yürüdü. Çite iki eliyle tutundu. Ortalığa tuhaf, mutlak bir sessizlik çökmüştü; böyle anlarda rüzgâr dinlemek ya da fikrini değiştirmek için nefesini tutar ve kış karanlığında şehrin uzaklardan gelen rahatlatıcı uğultusundan başka ses duyulmaz. O uğultunun dışında, rüzgârda savrulurak asfalta sürtünen kâğıtların hışırtısı vardı bir tek. Ama rüzgâr kesilmişti. Kâğıt sesi değildi o, ayak sesiydi. Hızlı, hafif adımlar. İnsana ait olamayacak kadar hafif.

Patiler.

Kalbi küt küt atmaya başlayan Harry hemen çite tırmanmaya girişti. Kendini yukarı çekti. Neden o kadar korktuğunu ancak sonradan fark edecekti. Sessizlik korkutmuştu onu; hırlama türünden herhangi bir saldırganlık belirtisi duymamıştı. Sanki karanlıktaki şey her ne idiye, onu ürkütmek istemiyordu. Tam tersine. Onu avlıyordu. Harry köpekler hakkında bilgi sahibi olsa, siyah Metzner cinsinin erkeğinin, korktuğunda da saldırırken de asla hırlamadığını bilirdi belki. Kolları yukarıdayken ve dizlerini tekrar çekerken, seslerin ritminin değiştiğini ve ardından kesildiğini fark edince, hayvanın saldırıya geçtiğini anladı. Kendini yukarı çekti.

İnsanın dehşet yüzünden vücuduna adrenalin yayılınca acı hissetmediği iddiası çok doğru sayılmaz. Harry o iri, kaslı köpeğin sağ ön bacağına doğru adım atarken, hayvanın dişlerini etine

iyice gömülüp sonunda kemiğin çevresindeki hassas dokuya baskı yaptığını hissedince haykırdı. Yerçekimi ikisini de aşağı çekince tel çit eğildi, ama Harry can havliyle çite tutunmayı sürdürmeyi başardı. Normalde artık kurtulması gerekirdi. Çünkü yetişkin bir siyah Metzner'in ağırlığındaki başka herhangi bir köpek ısırmaı keserdi. Ama siyah Metznerler kemik parçalayacak kadar güçlü çene kaslarına ve dişlere sahiptir, dolayısıyla kemik yiyen benekli sırtlanlarla akraba oldukları söylenir. Hayvan, Harry'nin bacağına bırakmadı; üstçenesindeki iki köpekdişiyile altçenesindeki köpekdişinin biraz geride olması, daha iyi ısırabilmesini sağlıyordu. Henüz üç aylıkken bir çelik protezi ısırınca altçenesindeki diğer köpek dişini kırmıştı.

Sol dirseğini tel çitin tepesinden aşırmaı başaran Harry kendini köpekle birlikte yukarı çekmeye çalıştı, ama hayvanın patilerinden biri tellerin arasına takılmıştı. Harry sağ elini paltosunun cebine sokup el fenerinin kauçuk kaplı gövdesini kavradı. Aşağı bakınca hayvanı ilk kez gördü. Köpeğin simsiyah vücudundaki bir o kadar siyah gözleri donuk donuk parlıyordu. Harry el fenerini savurdu. Feneri hayvanın kafasına, kulaklarının arasına öyle sert vurdu ki kemik çatırtısı işitti. Feneri kaldırıp tekrar vurdu. Köpeğin hassas burnuna çarptı. Harry köpeğin hâlâ kırpmadığı gözlerine can havliyle vurdu. Elinden kayan fener yere düştü. Köpek hâlâ Harry'nin bacağından sarkıyordu. Harry'nin çite tutunacak gücü kalmayacaktı birazdan. O zaman neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu, ama kendini bundan alıkoyamıyordu.

"Yardım edin!"

Tekrar esmeye başlayan rüzgâr, Harry'nin zayıf çığlığını boğdu. Harry diğer eliyle tutunmaya başlarken içinden gılmek geldi birden. Her şey böyle bitemezdi herhalde? Bu konteyner terminalinde, bekçi köpeği tarafından boğazı parçalanmış cesedini bulunacak mı? Derin bir nefes aldı. Tel çitin

sivri uçları koltuk altına batıyordu; parmakları hızla çözülüyordu. Birkaç saniye sonra tel çiti bırakacaktı. Keşke silahı olsaydı. Üstünde matarası yerine büyük bir cam şişe olsaydı keşke, camı kırıp hayvana saplamakta kullanırdı.

Matara!

Harry son gücünü toplayıp paltosunun iç cebinden matarasını çıkardı. Şişenin metal kapağını dişleriyle açtı. Kapağı dişlerinin arasında tutarken ağzına içki döküldü. Tepe-den tırnağa sarsıldı. Tanrım. Yüzünü tel çite yaslayıp gözlelerini kapayınca, uzaktaki Plaza'yla Opera otellerinin ışıkları karanlıktaki beyaz şeritlere dönüştü. Sağ elindeki matarayı köpeğin kırmızı ağzına doğru alçalttı. Sonra kendi ağzındaki viskiyle kapağı tükürdü ve "*Ska!*" diyerek matarayı boşalttı. Kahverengi sıvı Harry'nin bacağından akıp köpeğin açık ağzına dökülürken, hayvan siyah gözlerini yukarı çevirip Harry'ye iki uzun saniye boyunca hayretle baktı. Harry'nin bacağına bıraktı. Harry köpeğin asfalta düştüğünü duydu. Hayvan can çekişircesine hırıldadıktan ve alçak sesle inledikten sonra pıtır pıtır kaçıp, geldiği karanlığa dönerek gözden kayboldu.

Harry bacaklarını tel çitin üstünden aşırı. Pantolonunun paçasını yukarı çekti. El feneri olmasa da, geceyi acil serviste geçireceğini ve *Eve Hakkında Her Şey*'i seyretemeyeceğini biliyordu.

Başını Thea'nın kucağına koyup gözlerini kapatan Jon televizyondan gelen monoton seslerin tadını çıkarıyordu. Thea'nın bayıldığı dizilerden biri oynuyordu. *Bronx'un Kralı*. Yoksa *Queens'in Kralı* mıydı?

"Kardeşine sordun mu, Egertorget'te senin yerine çalışacak mıymış?" diye sordu Thea.

Eliyle Jon'un gözlerini örtmüştü. Jon onun teninin tatlı

kokusunu alıyordu; Thea az önce insülin iğnesi yapmıştı demek ki.

“Ne zaman?” diye sordu Jon.

Kadın elini çekip Jon’a hayretle baktı.

Jon güldü. “Sakin ol. Robert’la çoktan konuştum. Kabul etti.”

Thea kaderine razı olmuşçasına inledi. Jon onun elini tutup tekrar kendi gözlerinin üstüne koydu.

“Ama doğum günün olduğunu söylemedim” dedi. “Söylesem kabul eder miydi, emin değilim.”

“Niye ki?”

“Çünkü senin için deli oluyor, biliyorsun.”

“Sen öyle diyorsun.”

“Sen de ondan hazzetmiyorsun.”

“Bu doğru değil!”

“Öyleyse neden ondan ne zaman bahsetsem kaskatı kesiliyorsun?”

Thea kahkahayı bastı. *Bronx* dizisindeki bir şeye gülmüş olmalıydı. Veya *Queens*.

“Restoranda masa ayırttın mı?” diye sordu kadın.

“Evet.”

Thea gülümseyerek onun elini tuttu. Sonra kaşlarını çat-tı. “Düşünüyorum da. Orada bizi gören olabilir.”

“Ordu’dan birileri mi? Mümkün değil.”

“Ya görürlerse?”

Jon yanıt vermedi.

“Belki de ilişkimizi açıklamanın zamanı geldi artık” dedi kadın.

“Bilmem” dedi Jon. “İyice emin olana kadar beklesek...”

“Sen emin değil misin Jon?”

Jon kadının elini kaldırıp ona can sıkıntısıyla baktı: “Lütfen Thea. Seni her şeyden çok sevdiğimi gayet iyi biliyorsun. Mesele o değil.”

“Ne peki?”

Jon iç geçirip doğruldu. “Sen Robert’i tanımıyorsun Thea.”

Kadın acı acı gülümsedi. “Onu çocukluğumdan beri tanıyorum Jon.”

Jon yüzünü ekşitti. “Evet, ama bilmediğin şeyler var. Onun ne kadar sinirlenebileceğini bilmiyorsun. Babama çekmiş. Tehlikeli olabilir Thea.”

Kadın duvara yaslanıp boşluğa baktı.

“Bence biraz erteleyelim.” Jon ellerini ovuşturdu. “Hem senin ağabeyini de düşünmemiz lazım.”

“Rikard’ı mı?” dedi kadın şaşırarak.

“Evet, ona benimle nişanlanacağını şimdi söylersen ne düşünür?”

“Ah, ne demek istediğini anlıyorum. Çünkü siz rakipsiniz. İkiniz de idari başkan olmaya çalışıyorsunuz, değil mi?”

“Yüksek Kurul’un, üst düzey subayların saygın subaylarla evli olmalarını ne kadar önemseydiğini biliyorsun. Taktiksel açıdan bakıldığında, komutanın sağ kolu Frank Nilsen’in kızı Thea Nilsen’le evleneceğimi açıklamakla doğru bir şey yapmış olurum. Ama bu ahlaki açıdan doğru olur mu?”

Thea altdudağını kemirdi. “Sen ve Rikard neden bu işi bu kadar önemsiyorsunuz ki?”

Jon omuz silkti. “İkimiz de Ordu sayesinde Subay Eğitim Okulu’nda ve dört yıllık işletme bölümünde parasız okuduk. Rikard da benim gibi düşünüyordur herhalde. Kurtuluş Ordusu’nun adama ihtiyacı varsa, başvurmak boynumuzun borcudur.”

“İkinizi de seçmezler belki. Babamın dediğine göre, otuz beş yaşın altında hiç kimse idari başkanlığa seçilmemiş şunu diye kadar.”

“Biliyorum.” Jon iç geçirdi. “Kimseye söyleme ama aslında işi Rikard’a verseler rahatlayacağım.”

“Rahatlayacak mısın Rikard’ı?” Kadın sordu. “<https://frantey.org>’dan fa-

ladır Oslo'daki bütün kiralık gayrimenkullerin sorumluluğunu taşıyorsun.”

“Evet ama idari başkan Norveç, İzlanda ve Faroes Adaları'nın tamamından sorumlu. Ordu'nun gayrimenkul şirketinin sırf Norveç'te iki yüz elliden fazla araziye ve üç yüz binaya sahip olduğunu biliyor muydun?” Jon karnına pat pat vurup tavana tanıdık, kaygılı bir ifadeyle baktı. “Bugün bir camekânda yansımamı görünce, ne kadar çökmüş olduğumu fark ettim.”

Thea onu duymamış gibiydi. “Birisi Rikard'a işe alınacak kişinin müstakbel Bölge Komutanı olacağını söylemiş.”

Jon kahkahayı bastı. “Bunu hiç istemem işte.”

“Ciddi ol Jon.”

“Ciddiyim Thea. Sen ve ben çok daha önemliyiz. Dediğim gibi, yönetici pozisyonuyla ilgilenmiyorum, o yüzden nişanlandığımızı açıklayalım. Yapabileceğim başka önemli işler de var. Bir sürü şirket iktisatçı arıyor.”

Dehşete kapılan Thea “Hayır Jon” dedi. “En iyimiz sensin. Sana en çok ihtiyacımız olan yerde çalışman gerek. Rikard kardeşim olsa da senin kadar... akıllı değil. Nişanlandığımızı söylemeyi şimdilik erteleyelim; kararın açıklanmasını bekleyelim.”

Jon omuz silkti.

Thea saate baktı. “Bugün on ikiden önce gitmelisin. Dün asansörde Emma benim için kaygılandığını söyledi; gecenin köründe kapımın açılıp kapandığını duyuyormuş.”

Jon ayaklarını yere indirdi. “Neden burada yaşamaya katlanıyoruz bilmem.”

Thea, Jon'a ayıplayan bir bakış attı. “En azından burada birbirimize destek olabiliyoruz.”

“Doğru” diyen Jon iç geçirdi. “Birbirimize destek oluyoruz. Eh, iyi geceler.”

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>
Thea ona sokulup elini onun gömleğinin altına soktu; Jon

kadının elinin yumruğunu sıkmışçasına veya bir şeyi sımsıkı tutmuşçasına terli olduğunu hissedince şaşırdı. Kadın ona yaslandı; nefesi hızlanmaya başladı.

“Thea” dedi Jon. “Bunu yapmamalıyız...”

Kadın kaskatı kesildi. Sonra iç geçirip elini geri çekti.

Jon şaşırmıştı. Thea sevişmek konusunda şimdiye kadar girişken davranmamıştı hiç, hatta tersine fiziksel temastan çekinir görünmüştü. Jon onun iffetinden hoşlanmıştı. İlk kez çıktıklarında, Jon kuralları alıntılayarak “Kurtuluş Ordusu evlilik öncesi cinsel ilişkiden kaçınmayı bir Hristiyanlık ideali olarak görür” deyince Thea rahatlamıştı sanki. Her ne kadar birçok kişi “ideal” ile “emir” arasında fark olduğunu düşünse de (tütün ve alkol kullanılmaması emredilirdi), Jon Tanrı’ya verdiği sözü nüanslar yüzünden bozmak için sebep görmüyordu.

Kadına sarıldı, ayağa kalktı ve tuvalete gitti. İçeri girince kapıyı kilitleyip musluğu açtı. Her açıdan mutlu görünmesi gereken yüzünü yansıtan, erimiş kumların oluşturduğu düz yüzeye baktı. Ragnhild’i araması gerekiyordu. Bu işi halledip kurtulmalıydı artık. Jon derin bir nefes aldı. *Sahiden* mutluydu. Ama bazı günleri diğerlerinden daha zor geçiyordu.

Yüzünü kurulayıp Thea’nın yanına döndü.

Oslo’daki, Storgata’daki 40 numarada bulunan acil servis beyaz, sert ışıqla aydınlanıyordu. Günün bu vakti içerisi ana baba günüydü her zamanki gibi. Titreyen bir uyuşturucu bağımlısı, Harry’nin gelmesinden yirmi dakika sonra kalkıp gitti. Genellikle on dakikadan fazla oturamazlardı. Harry bunu anlayabiliyordu. Ağzında viski tadı vardı hâlâ; o tadın uyandırdığı eski dostlar, Harry’nin içindeki zincirleri çekiştirip duruyorlardı. Bacağı felaket acıyordu. Üstelik limana boşu boşuna gitmişti. <http://www.kitaparsivi.org>

dan sonuç çıkmazdı. Bir dahaki sefere Bette Davis'i seyretmeyi yeğleyeceğine söz verdi kendine.

"Harry Hole?"

Harry başını kaldırıp önünde duran beyaz önlüklü adama baktı.

"Evet?"

"Benimle gelir misiniz?"

Harry, karşısındaki koltuk sırasında başı ellerinin arasında oturan kıza işaret ederek "Sağ olun ama sıra onda sanırım" dedi.

Adam öne eğildi. "Bu akşam ikinci gelişi. Ölmez, merak etmeyin."

Koridorda beyaz önlüklü doktorun peşinden topallayarak giden Harry, içinde bir masayla sade bir kitaplık bulunan dar bir muayenehaneye girdi. Etrafta kişisel eşya görmedi.

"Polislerin özel doktorları var sanıyordum" dedi önlüklü adam.

"Keşke olsa. Normalde kuyrukta bile öncelik tanımıyorlar bize. Polis olduğumu nereden bildiniz?"

"Pardon. Adım Mathias. Bekleme odasına giderken sizi gördüm."

Doktor gülümseyerek elini uzattı. Harry adamın dişlerinin düzgün olduğunu gördü. Öyle düzgündü ki, adamın yüzünün geri kalanı da bir o kadar simetrik, temiz ve biçimli olmasa Harry onun dişlerinin takma olduğundan şüphelenebilirdi. Doktorun mavi gözlerinin kenarlarında çok kahkaha atmaktan oluşmuş küçük kırışıklıklar vardı; kuru eliyle sağlam bir şekilde tokalaşmıştı. *Doktor romanlarından çıkıp gelmiş sanki*, diye düşündü Harry. *Eli sıcak bir doktor.*

"Mathias Lund-Helgesen" dedi adam, Harry'yi süzerken.

"Sizi hatırlamamı beklediğinizin farkındayım" dedi Harry.

"Daha önce tanışmıştık. Geçen yaz. Rakel'in evindeki bahçe partisinde."

Harry adamın Rakel'in adını söylediğini duyunca kaskatı kesildi.

"Öyle mi?"

Mathias Lund-Helgesen alçak sesle "O bendim" dedi.

"Hımm." Harry başını yavaşça salladı. "Kanamam var."

"Anlıyorum." Lund-Helgesen'in dostane yüzü ciddileşti.

Harry pantolonunun paçasını sıyırdı. "Burada."

"Aha." Lund-Helgesen biraz şaşkınca gülümsedi. "Ne yarası bu?"

"Köpek ısırıldı. İyileştirebilir misiniz?"

"Ağır bir yara değil. Kanama birazdan kesilir. Yarayı temizleyip bandajlarım." Adam eğildi. "Görebildiğim kadarıyla üç tane dış yarası var. Tetanos aşısı olmanız iyi olur."

"Kemiğe kadar ısırıldı."

"Evet, çoğunlukla öyle bir his yaratır."

"Hayır, yani cidden o kadar derin..."

Harry duraksayıp burnundan nefes verdi. Mathias Lund-Helgesen'in onu sarhoş sandığını fark etmişti. Hem adam neden öyle sanmasındı ki? Paltosu yırtık, köpek ısırılmış, kötü şöhretli ve nefesi alkol kokan bir polis. Adam Rakel'e eski sevgilisinin tekrar içmeye başladığını mı söyleyecekti?

"...ısırdı" diye sözünü tamamladı Harry.

15 Aralık Pazartesi

Gidiş

“Trak!”

Adam irkilerek yatakta doğrulurken, sesinin çıplak ve beyaz otel duvarlarından yankılandığını işitti. Komodinin üstündeki telefon çalıyordu. Telefonu hışımla açtı.

“Uyandırma servisinden aranıyorsunuz...”

Sesin sadece kayıt olduğunu bilmesine karşın “*Hvala*” diye teşekkür etti.

Zagrep'teydi. Bugün Oslo'ya gidecekti. En önemli işi halletmeye. Son işi.

Gözlerini kapadı. Yine rüya görmüştü. Paris'le veya diğer işlerle ilgili değil; onları rüyasında görmezdi hiç. Rüyaları hep Vukovar'la, sonbaharla, kuşatmayla ilgili olurdu.

Dün gece rüyasında koşmuştu. Her zamanki gibi yağmurda ve yine her zamanki gibi, bebek koğuşunda babasının kolunu kestikleri akşam koşuyordu. Babası dört saat sonra ölmüştü; doktorlar ameliyatın başarılı geçtiğini söylemişlerdi oysa. Sonra da babasının kalbinin durduğunu söylemişlerdi. Bunu duyunca annesinin yanından kaçıp karanlıkta, yağmurda, nehir boyunca, Sırp mevzilerine doğru, elinde babasının tabancasıyla koşmuştu. İşaret fişekleri fırlatıp ona ateş açmalarını umursamamıştı ve yere saplanan kurşunların sesini duyarken birden kendini dev bir bomba çukurunun içinde bulmuştu. Suya gormuştu, bütün sesler kesilmişti, iç ses

yoktu; suyun içinde koşmayı sürdürmüş, ama bir yere gide-memişti. Uzuvarlarının katılaştığını, uyuştuğunu hissederken ve uykuya dalarken zifiri karanlıkta, kanatlarını ağır ağır çırp-pan bir kuş gibi hareket eden kırmızı bir şey görmüştü. Ken-dine geldiğinde bir yün battaniyeyle sarmalanmıştı ve çıplak bir ampul Sırp bombardımanı yüzünden sallanıyordu; gözle-rine ve ağzına küçük toprak ve sıva parçaları düşüyordu. Tü-kürmüştü; üstüne eğilen biri, Yüzbaşı Bobo'nun onu su dolu bomba çukurundan kurtardığını söylemişti. Ve yeraltı sığı-nağının basamaklarında duran kel adamı göstermişti. Adam üniformalıydı ve boynuna kırmızı bir bez parçası bağlanmıştı.

Gözlerini tekrar açıp komodine koyduğu termometreye baktı. Oda sıcaklığı kasım ayından beri on altı derecenin üstü-ne çıkmamıştı, resepsiyondakiler kaloriferi sonuna kadar aç-tıklarında ısrar etseler de. Kalktı. Acele etmesi gerekiyordu; havalimanı otobüsü yarım saat sonra otelin önüne gelecekti.

Lavabonun yukarısındaki aynaya bakarken, Bobo'nun yü-zünü zihninde canlandırmaya çalıştı. Ama o yüz kuzey ışıık-ları gibiydi; baktıkça yavaş yavaş kayboluyordu. Telefon tek-rar çaldı.

“Da, majka.”

Adam tıraş olduktan sonra kurulanıp çabucak giyindi. Kasada bulundurduğu iki metal kutudan birini alıp açtı. Ye-di mermi kapasiteli –altısı şarjörde, biri namluda– bir Lla-ma Minimax Sub Compact. Silahı parçalarına ayırıp, bavulu-nun metal kaplı köşelerinin altındaki saklama yerlerine giz-ledi. Gümrükte onu durdurup bavulunu arasalar bile, o me-tal parçalar silah parçalarının bulunmasını engellerdi. Yola çıkmadan önce pasaportunu ve Maria'nın verdiği zarfı yanı-na alıp almadığını kontrol etti; bu zarfta bilet, hedefin fotoğ-rafi, zaman ve mekân bilgileri vardı. İşin yarın gece yedide, uluorta bir yerde halledilmesi gerekiyordu. Maria ona bu işin bir öncekinden daha riskli olduğunu söylemişti. Adam yine

de korkmuyordu. Korkma yetisini babasının kolunun kesildiği gece yitirip yitirmediğini merak ederdi bazen. Bobo korkarsan fazla yaşamazsın demişti.

Dışarı çıktığında Zagrep yeni uyanmıştı, kar yoktu, gri sisle kaplıydı, yüzü asıktı ve çökmüştü. Otelin önünde dururken, birkaç gün sonra Adriyatik'e gideceklerini, küçük bir tatil köyünde küçük bir otele yerleşeceklerini, sezon dışı indiriminden yararlanacaklarını ve biraz olsun güneşleneceklerini düşündü. Ve yeni evden bahsedeceklerini.

Havalimanı otobüsünün artık gelmiş olması gerekirdi. Adam sisin içine baktı. Tıpkı o sonbahar günü, Bobo'nun yanında çömelip de beyaz dumanların ardını görmeye boşuna çabalarken yaptığı gibi. O zamanlar işi, telsizle göndermeye cesaret edilemeyen mesajları yerine ulaştırmaktı; Sırplar onların telsizlerini dinliyorlardı ve hiçbir şeyi kaçırmıyorlardı. Üstelik kendisi çok ufak tefek olduğundan hendeklerin içinde eğilmeden, hız kesmeden koşabiliyordu. Bobo'ya tankları patlatmak istediğini söylemişti.

Bobo başını iki yana sallamıştı. "Sen ulaksın. Bu mesajlar önemli evladım. Tanklarla ilgilenen adamlarım var zaten."

"Ama onlar korkuyor. Ben korkmuyorum."

Bobo kaşlarını kaldırmıştı. "Sen daha çocuksun."

"Ha orada vurulmuşum ha burada, iki türlü de büyümeyeceğim. Hem kendiniz söylediniz, tankları durdurmazsak şehri ele geçirecekler dediniz."

Bobo onu süzmüştü.

"Bir düşüneyim" demişti sonunda. Karanlıkta sessizce oturup beyazlığa bakarak, şehrin harabelerinden yükselen dumanla sonbahar sisini birbirinden ayırt etmeye çalışmışlardı. Sonra Bobo genzini temizlemişti: "Dün gece Franjo'yla Mirko'yu toprak setteki aralığa, tankların çıktığı yere gönderdim. Görevleri gelin geçen tanklara gizlice mayın yaptırırmaktı. Onlara ne oldu, biliyor musun?"

Çocuk tekrar başıyla onaylamıştı. Dürbünle bakarken Franjo'yla Mirko'nun cesetlerini görmüştü.

"Daha ufak tefek olsalar, yerdeki çukurlara saklanabilirlerdi" demişti Bobo.

Çocuk elinin tersiyle burnunu silmişti. "Mayınları tanklara nasıl yapıştıracağım?"

Ertesi gün şafak sökerken gizlice döndüğünde soğuktan titriyordu ve üstü başı çamur içindeydi. Arkasındaki toprak sette yatan iki parçalanmış Sırp tankının açık kapaklarından duman çıkıyordu. Bobo onu siperin içine çekip zaferle haykırmıştı: "Küçük bir kurtarıcımız var artık!"

Aynı gün Bobo'nun haberi şehirdeki karargâha telsizle iletirirken çocuğa verdiği kod adı, Sırpların şehri işgal edip de Bobo'yu öldürdüğü, hastanedeki doktorlarla hastaları katlettiği ve direnmeye kalkan herkese işkence ettiği güne dek kullanılacaktı. İsim acı bir paradokstu. Çocuğa kurtarmayı başaramadığı tek kişi tarafından verilmişti. *Mali spasitelj*. Küçük kurtarıcı.

Sis denizinde kırmızı bir otobüs belirdi.

Harry altıncı kattaki kırmızı bölgenin toplantı odasına yaklaşırken alçak sesli konuşmaların ve gülüşmelerin uğultusunu duyunca, tam vaktinde geldiğini anladı. İnsanlarla kaynaşmak, pasta yemek, takdir ettikleri birine veda etmek zorunda olan meslektaşlarının alaycı esprilerine ve şakalarına iştirak etmek zorunda kalmayacaktı. Hediye ve kalabalığın karşısına çıkınca cesaretlenip fazla alengirli laflar eden insanların nutukları faslına yetişmişti.

Kalabalığı incelerken, samimiyetlerine güvенеbileceği üç kişiyi gördü. Gidecek olan patronu Bjarne Möller'i. Polis memuru Halvorsen'i. Ve Adli Tıp'ın genç başkanı Beate Lönn'ü. Kimseyle göz göze gelmemeye çalıştı, kimse de onunla konuş-

mayaya kalkmadı. Harry Cinayet Masası'nda popüler olmadığını farkındaydı. Möller bir keresinde insanların suratsız bir alkolikten daha fazla nefret ettikleri tek şeyin uzun boylu ve suratsız bir alkolik olduğunu söylemişti. Bir metre doksan iki santimlik, suratsız bir alkolik olan Harry'nin çok başarılı bir dedektif olması durumu ancak biraz kurtarıyordu. Bjarne Möller olmasa Harry'nin yıllar önce kovulacağını herkes biliyordu. Möller gittikten sonra üst düzey yöneticilerin Harry'yi kovmak için fırsat kollayacaklarını da herkes biliyordu. Çelişkili bir şekilde, şimdi onu koruyan şey onun ebediyen dışlanmasına yol açan şeydi aynı zamanda: içlerinden birini alaşağı etmişti. Prens'i. Son sekiz yıldır Oslo'daki geniş çaplı silah kaçakçılığı operasyonlarını yöneten adamlardan biri olan Cinayet Masası dedektifi Tom Waaler'i. Tom Waaler, Kampen'deki bir gökdelenin bodrumunda, kan gölü içinde can vermişti. Üç hafta sonra kantinde düzenlenen kısa törende Emniyet Müdürü, Harry'nin polis kuvvetlerinin kanunsuz işler yapan polislerden arındırılmasına katkısını gönülsüzce, sıkığı dişleri arasından ifade etmişti. Harry de ona teşekkür etmişti.

"Teşekkürler" demiş ve onunla göz göze gelen çıkacak mı diye toplanmış polislere bakmıştı. Aslında konuşmasını bu tek sözcükle sınırlamak niyetindeydi, ama o polislerin gözlerini kaçırdıklarını ve alaycı alaycı sırttıklarını görünce birden sinirlenip "Artık kovulmam daha zor olacak sanırım" diye eklemişti. "Yoksa muhabirler, beni işten atan kişinin onun da peşine düşmemden korktuğu için bunu yaptığını düşünebilirler."

İşte o zaman ona bakmışlardı. Hayretle. Harry istifini bozmadan sözüne devam etmişti.

"Öyle aval aval bakmanıza gerek yok. Tom Waaler, Cinayet Masası'nda bizimle birlikte çalışan bir dedektifti ve kanunsuz işlerini ancak bu sayede yürütebiliyordu. Kendi ne Prens diyordu ve bildiğiniz gibi... Harry duraksayıp kar-

şısındaki yüzleri incelemiş ve sonunda gözlerini Emniyet Müdürü'ne çevirmişti. "Prensin olduğu yerde kral da vardır genellikle."

"Hey, arkadaşım. Düşüncelere dalmışsın."

Harry başını kaldırıp baktı. Konuşan Halvorsen'di.

"Kralları düşünüyordum" diye mırıldanan Harry, genç de-
dektifin uzattığı kahve bardağını aldı.

Halvorsen işaret ederek "Bak, yeni şef geldi" dedi.

Hediyelerin bulunduğu masanın yanında duran, ma-
vi takım elbiseli bir adam Emniyet Müdürü'yle ve Bjarne
Möller'le konuşuyordu.

"Gunnar Hagen mı o?" dedi Harry kahvesini yutmadan.
"Yeni PAS?"

"Artık *Politiaudelingssjef* denmiyor Harry."

"Öyle mi?"

"POB diyeceksin. *Politioverbetjent*. O isim değişeli dört ay-
dan fazla oluyor."

"Hadi ya? O gün hastaydım herhalde. Sen hâlâ polis me-
muru musun peki?"

Halvorsen gülümsedi.

Yeni POB çevik görünüyordu; duyuruda elli üç yaşında
olduğu yazılıydı, ama daha genç gösteriyordu. Harry onun
uzun boyludan çok orta boylu ve sıırım gibi olduğunu fark et-
ti. Yüzündeki, çenesindeki ve boynundaki kasların belirginli-
ği disiplinli bir hayat sürdüğünü gösteriyordu. Çizgi gibi ağ-
zı kararlılığını yansıtıyordu, çıkık çenesi de azim göstergesi
olabilirdi. Hagen'ın epey dökülmüş olan, yandan taralı, siyah
saçı yarım taç gibiydi; ama öyle gür ve sert görünüyordu ki
insan yeni şefin saç stilini oldukça eksantrik bulabilirdi. Mu-
azzam ve şeytani kaşlarıysa bedeninin geri kalanındaki kıl
miktarı konusunda bir fikir veriyordu.

"Tam asker tipi" dedi Harry. "Bakarsın sabahları kalk bo-
rusu bile çaldırır."

“Geçmişte iyi bir polismiş.”

“Duyuruda kendisi hakkında yazdıklarından mı çıkardın bunu?”

“Bu kadar pozitif olduğunu duymak hoş Harry.”

“Ben mi? Ben yeni insanlara bir şans verme taraftarıyım. dır hep.”

“Buradaki ‘bir’ kelimesi önemli” dedi Beate yanlarına gelerek. Kısa sarı saçını yana attı. “İçeri girerken topallıyordun sanki Harry.”

“Dün gece konteyner terminalinde fazla heyecanlı bir bekçi köpeğiyle karşılaştım da.”

“Orada ne işin vardı?”

Harry yanıt vermeden önce Beate’yi inceledi. Bryn-salléen’deki başkanlık işi kadına yaramıştı. Krimteknisk için de iyi olmuştu. Beate iyi bir profesyonel gibi davranmıştı hep; oysa Harry, Polis Okulu’ndan mezun olduktan sonra Hırsızlık Masası’nda çalışmaya başlayan o çekingen, utangaç genç kızda başta liderlik vasıfları görmediğini itiraf etmeliydi.

“Per Holmen’in cesedinin bulunduğu konteynere bir bakayım dedim. Baksana, o alana nasıl girmiş ki?”

“Kilidi tel makasıyla kesmiş. Makas yanındaydı. Peki ya sen? Sen nasıl girdin?”

“Başka ne buldunuz?”

“Harry, bunun cinayet vakası olduğunu gösteren bir bulgu yok...”

“Var demedim zaten. Başka ne buldunuz?”

“Ne bulmuş olabiliriz? Adam uyuşturucu bağımlısıydı; bir doz eroin ve bir naylon poşet dolusu tütün bulduk. Sokaktan izmarit toplayıp, içlerinde kalmış tütünleri biriktiriyorlar, bilirsin. Böylece sigarayı bedavaya getiriyorlar tabii.”

“Peki ya Beretta?”

“Seri numarası silinmiş ama eğer izleri tanıdık geldi. Prens’in zamanından kalma bir tabanca.”

Harry, Beate'nin Tom Waaler'in ismini söylemekten kaçındığını fark etmişti.

"Hımm. Kan tahlili sonucu geldi mi peki?"

"Hı hı" dedi kadın. "Şaşılacak kadar temiz çıktı; adam en azından yakın zamanda eroin kullanmamış. Yani bilinci intihar edecek kadar yerindeymiş. Neden sordun?"

"Haberini onun annesiyle babasına bizzat verme şansına nail oldum da."

Lönn'le Halvorsen aynı anda "Ahhhh" dediler. Sadece iki yıldır birlikte olmalarına karşın bunu giderek daha sık yapıyorlardı.

Emniyet Müdürü öksürünce herkes hediye masasına doğru döndü ve konuşmalar kesildi.

"Bjarne iki çift laf etmek için izin istedi" diyen Emniyet Müdürü topuklarının üstünde sallandı ve etkileyici görünmek için bir an sustu. "Ben de izin verdim."

Herkes gülüştü. Harry, Bjarne Möller'in amirinin yanında belli belirsiz gülümsediğini fark etti.

"Sağ ol Torleif. Sana ve başkomisere veda armağanınız için teşekkür ederim. Benim için burada toplanan herkese de, bu muhteşem tablo için tüm kalbimle teşekkür ediyorum."

Masayı gösterdi.

Harry "Herkese mi?" diye fısıldadı Beate'ye.

"Evet. Skarre'yle başka birkaç kişi para topladılar."

"Bana kimse söylemedi."

"Unutmuş olabilirler."

"Şimdi ben de birkaç armağan vereceğim" dedi Möller.

"Veda armağanı denebilir. Her şeyden önce, şu büyütecini vermek istiyorum."

Eski PAS büyütecini kaldırdı ve yamulan yüz hatlarına herkes güldü.

"Bunu her açıdan babası kadar iyi bir dedektif ve polis

memuru olan kıza vermek istiyorum. Bu kız başarılarını asla sahiplenmeyip Cinayet Masası olarak bizim üstlenmemize izin veriyor. Bildiğiniz gibi, kendisi beyin uzmanlarının araştırmalarına konu oldu: Benzersiz *fusiform gyrus*'u sayesinde, hayatında gördüğü herkesin yüzünü hatırlayabiliyor.”

Harry, Beate'nin yüzünün kızardığını gördü. Beate dikkat çekmeyi sevmezdi, özellikle de banka soygunu yapan sabıkaları kamera kayıtlarındaki grenli görüntülerinden teşhis edebilmesini sağlayan sıra dışı yeteneği konusunda.

“Umarım” diye devam etti Möller, “benim yüzümü unutmazsın, epey uzun bir süre görmeyecek olsan da. Unutacak gibi olursan da bunu kullanırsın.”

Halvorsen, Beate'yi dürttü. Möller büyütecini verip kadına sarılınca ve kalabalık alkışlayınca, Beate'nin alnı bile kıpkırmızı kesildi.

“Sırada emektar ofis koltuğum var” dedi Bjarne. “Anlarsınız ya, halefim Gunnar Hagen'ın yüksek sırtlı, bir sürü özelliğe sahip yeni bir koltuk kullanacağını öğrendim.”

Möller, Hagen'a gülümsedi; Hagen ise gülmeyip başını hafifçe, onaylarcasına sallamakla yetindi.

“Koltuğumu Steinkjer'den gelen bir polis memuruna vermek istiyorum; kendisi binadaki en büyük baş belasıyla aynı odada çalışmaya mahkûm edildi. Ve kırık bir koltukta oturmaya. Bence artık doğru dürüst bir koltukta oturmanın vakti geldi evlat.”

“Heyoo” dedi Halvorsen.

Herkes ona bakarak güldü; Halvorsen de güldü.

“Ve son olarak, benim için çok özel olan birine teknik bir yardımda bulunmak istiyorum. Kendisi en iyi dedektifim olmasının yanı sıra en büyük kâbusumdu da. Hep sezgilerine kulak veren, burnunun dikine giden ve sabah toplantılarına geç kalmamasını söylememizi ısrarla umursamayan bu kişiye saatimi vereceğim.” Möller ceket cebinden bir kol saati çı-

kardı. “Umarım bunun sayesinde diğer herkes gibi vaktinde gelmeyi öğrenirsin. Neyse, bunu Cinayet Masası’ndaki saatlere göre ayarladım. Cidden çok geç kalıyorsun Harry.”

Harry sade ve siyah deri kayışlı saati almaya giderken tek tük alkışlar duyuldu. Harry saatin markasına aşına değildi.

“Sağ ol” dedi Harry.

Uzun boylu iki adam kucaklaştılar.

“Ne olur ne olmaz diye iki dakika ileriye ayarladım” diye fısıldadı Möller. “Artık seni uyaran olmayacak. Ne yapman gerekiyorsa yap.”

Harry, Möller’in fazla uzun süre sarıldığını düşünerek “Sağ ol” diye tekrarladı. Evden getirdiği hediye masaya bırakması gerektiğini hatırladı. *Eve Hakkında Her Şey*’in plastik ambalajını açmamıştı neyse ki.

15 Aralık Pazartesi
Deniz Feneri

Jon, Robert'ı Kurtuluş Ordusu'nun Kirkeveien'daki mağazası Freetex'in arka bahçesinde buldu.

Kapı çerçevesine yaslanıp kollarını kavuşturmuş olan Robert kamyonundan mağazanın deposuna çöp poşetleri içinde malzeme taşıyan adamları seyrediyordu. Çeşitli ağız ve dillerde küfür eden adamların nefesleri beyaz konuşma balonları gibi çıkıyordu.

"Epey bağış yapmışlar galiba" dedi Jon.

Robert omuz silkti. "İnsanlar yazlık giysilerini seve seve veriyorlar, gelecek yaz yeni giysiler alabilmek için. Ama şimdi kışlık giysilere ihtiyacımız var."

"Adamlarının ağızı epey bozuk. Tam on ikinci paragraf tayfası... Hapse girmemek için amme hizmeti mi yapıyorlar?"

"Dün saydım. Mahkeme kararıyla çalışan adamlarımızın sayısı dindarların iki katı."

Jon gülümsedi. "Misyonerler için bakir topraklar. Bir yerden başlamak lazım."

Robert delikanlılardan birine seslendi; delikanlı ona bir paket sigara fırlattı. Robert filtresiz sigaralardan birini ağzına aldı.

"Çıkar şunu ağzından" dedi Jon. "Asker yemini ettin. Kovulabilirsin."

"Yakmayı düşünmüyordum ki ağabey. Ne istiyorsun?"

Jon omuz silkti. "Sohbet etmek."

"Ne hakkında?"

Jon kıkırdadı. "Kardeşlerin arada sırada sohbet etmeleri gayet normaldir."

Başıyla onaylayan Robert dilindeki tütün parçalarını topladı. "*Sohbetten* kastın hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemek oluyor genellikle."

"Yapma."

"Eee, ne hakkında konuşacaksın peki?"

"Hiç! Nasılsın diye merak ettim."

Robert sigarayı ağzından çıkarıp kara tükürdü. Sonra başını kaldırıp yükseklerde, göğü kaplamış beyaz bulutlara baktı.

"Bu işten bıktım. Evimden bıktım. Burayı yöneten o pörsümüş ikiyüzlü başçavuştan bıktım. O ebleh suratlı kadın o kadar yaşlı olmasaydı..." Robert sırtıttı. "Onu öyle bir düzerdim ki aklını alırdım."

"Donuyorum" dedi Jon. "İçeri girebilir miyiz?"

Önden yürüyüp küçük ofise giren Robert üstü dolu masayla arka bahçeye bakan dar pencerenin ve üstünde Kurtuluş Ordusu'nun "Ateş ve Kan" düsturuyla amblemi bulunan kırmızılı sarılı bayrağın arasında sıkışmış koltuğa oturdu. Jon ahşap sandalyenin üstündeki, bir kısmı sararmış kâğıtları kaldırdı; Robert'ın bu sandalyeyi yandaki Majorstuen Kıtasi'nin odasından aşırıldığını biliyordu.

"İşten kaytarmak için hasta numarası yapıyormuşsun" dedi Jon.

"Kim söyledi?"

"Başçavuş Rue." Jon yüzünü ekşitti. "Ebleh surath."

"Seni aradı demek. Öyle mi?" Robert çakısını masaya birkaç kez sapladıktan sonra birden bağırdı: "Ah, tabii ya, unutmuşum. Sen idari başkansın artık, herkesin patronusun."

"Henüz karar verilmedi. Rikard da seçilebilir."

"Neyse." Robert masaya kalp şekli oluşturan iki yarım da-

ire çizdi. “Diyeceğini dedin. Şimdi siktir olup gitmeden önce, yarın senin yerine çalışmamın bedeli olan beş yüz kronu verir misin?”

Jon parayı cüzdanından çıkarıp masaya, kardeşinin önüne bıraktı. Robert çakının kenarını çenesinde gezdirdi. Siyah pis sakalı hışırdadı. “Bir şey daha hatırlatayım.”

Onun ne diyeceğini bilen Jon yutkundu. “Nedir?”

Robert’ın omzunun üstünden bakınca, kar yağmaya başladığını gördü; ama arka bahçenin etrafındaki evlerden yayılan ısı, beyaz ve narin kar tanelerinin kulak kabartırcasına havada asılı durmalarına yol açıyordu.

Robert çakının ucunu kalbin ortasına dayadı. “Seni bir daha onun etrafında görürsem –kimi kastettiğimi biliyorsun...” Çakının kabzasını sımsıkı tutup öne eğildi. Vücut ağırlığı çakının kuru ahşaba çatırdayarak saplanmasına yol açtı. “Seni çok kötü yaparım Jon. Yemin ediyorum.”

“Rahatsız mı ediyorum?” diyen bir ses geldi kapıdan.

“Hiç rahatsız etmiyorsunuz Rue Hanım” dedi Robert tatlı tatlı. “Ağabeyim de tam gidiyordu.”

Emniyet Müdürü ve yeni POB Gunnar Hagen, Bjarne Möller odasına girince konuşmayı kestiler. Gerçi orası Möller’in odası değildi artık.

Möller neşeli olduğunu umduğu bir sesle “Eee, manzara-yı beğendin mi?” diye sordu. “Gunnar” diye de ekledi. Bu ismi söylemek tuhaf geliyordu.

“Hımm, Oslo aralıkta kasvetli görünür hep” dedi Gunnar Hagen. “Ama bakalım, belki bunun da çaresini buluruz.”

Möller onun “bunun da” derken neyi kastettiğini sormak istedi, ama Emniyet Müdürü’nün başıyla onayladığını görünce sustu.

“Gunnar’a burada çalışan insanlardan bahsediyordum.

Yani iki arkadaş olarak, anlarsın ya.”

“Ah, evet, siz ikiniz önceden tanışıyorsunuz.”

“Evet, kesinlikle” dedi Emniyet Müdürü. “Gunnar’la ben eskiden Polis Okulu denilen yerde öğrenciyken tanıştık.”

“Duyuruda her yıl Birkebeiner yarışına katıldığın yazıyordu” dedi Möller, Gunnar Hagen’a dönerek. “Emniyet Müdürü’nün de katıldığını biliyor muydun?”

“Ah, evet, kesinlikle” dedi Hagen; Emniyet Müdürü’ne bakıp gülümsedi. “Torleif’le ben beraber gideriz bazen. Ve son metrelerde birbirimizi geçmeye çalışırız.”

Şaşırın Möller “İşe bak” dedi. “Yani Emniyet Müdürü atama kurulunda olsaydı, adam kayırmakla suçlanabilirdi.”

Emniyet Müdürü hafifçe gülerek Bjarne Möller’e ters ters baktı.

“Ben de tam Gunnar’a senin saatini cömertçe verdiğin adamdan bahsediyordum.”

“Harry Hole’den mi?”

“Evet” dedi Gunnar Hagen. “Onun şu can sıkıcı kaçakçılık meselesine bulaşmış bir dedektifi öldüren adam olduğunu biliyorum. Duyduğuma göre asansörde adamın kolunu koparmış. Şimdi de basına bilgi sızdırdığından şüpheleniliyormuş. Hoş değil.”

“Birincisi, o ‘can sıkıcı mesele’ polis kuvvetlerinde adamları olan ve yıllarca Oslo’ya ucuz tabanca tedarik eden, profesyonel bir çeteyle ilgiliydi” dedi Bjarne Möller; sesindeki öfkeyi gizleyememişti. “Hole burada, Emniyet Müdürlüğü’nde kendisine köstek olunmasına karşın, yıllarca uğraşarak o vakayı tek başına çözdü. İkincisi, Waaler’i meşru müdafaa ile öldürdü; ayrıca Waaler’in kolunu o değil asansör kopardı. Ve üçüncüsü, kimin bilgi sızdırdığına dair bir kanıt yok elimizde.”

Gunnar Hagen’la Emniyet Müdürü bakıştılar.

“Sen yine de” dedi Emniyet Müdürü, “gözünü ondan ayırma Gunnar. Anladığım kadarıyla geçenlerde kız arkadaşı

onu terk etmiş. Ve Harry gibi adamların kötü alışkanlıklarına kolayca dönebileceklerini biliyoruz. Kaç vakayı çözmüş olursa olsun, öyle alışkanlıklara göz yumamayız elbette.”

“Ben onu hizaya getiririm” dedi Hagen.

“O bir dedektif” dedi Möller gözlerini kapayarak. “Alt düzey bir memur değil. Ayrıca hizaya getirilmeye de pek gelmez.”

Gunnar Hagen elini kaldırıp gür saçlarında gezdirirken başını ağır ağır salladı.

“Bergen’de ne zaman çalışmaya başlayacaksınız...” Hagen elini indirdi. “Bjarne?”

Möller o adamın da kendisinin ismini söylemeyi tuhaf bulduğunu tahmin etti.

Urtegata’da yürüyen Harry, Deniz Feneri’ne yaklaştığını yolda gördüğü insanların ayaklarına bakarak anlayabiliyordu. Narkotik Masası’nda çalışan polisler, uyuşturucu bağımlılarının tespit edilmesine en çok ordu ve donanma giysileri satan dükkânların katkıda bulunduğunu söylerdi. Çünkü askerlerin giydiği tür ayakkabılar eninde sonunda Kurtuluş Ordusu üzerinden bağımlılara ulaşırdı. Bağımlılar yazın mavi spor ayakkabı giyerlerdi; kışınsa, şimdi olduğu gibi, siyah asker postalı giyip Kurtuluş Ordusu’nun içinde yemek bulunan yeşil naylon poşetlerini taşırlardı.

Harry kapıdan geçerken, kapüşonlu sweatshirt giymiş güvenlik görevlisini başıyla selamladı.

“Üstünüzde bir şey var mı?” diye sordu güvenlik görevlisi.

Harry ceplerine pat pat vurdu. “Yok.”

Duvardaki tabelada, içeri girenlerin üzerlerindeki alkollü içkileri kapıda güvenlik görevlisine teslim edip çıkarken almaları gerektiği yazılıydı. Harry onların uyuşturucuları ve uyuşturucu malzemelerini talep etmekten vazgeçtiklerini biliyordu. Hiçbir uyuşturucu bağımlısı bunları teslim etmezdi.

Harry içeri girip kendine bir fincan kahve koydu ve duvar dibindeki banka oturdu. *Fyrlyset*, yani Deniz Feneri, Ordu'nun kafesiydi; yoksullara bedava yiyecek ve kahve verilen aşevlerinin yeni milenyuma uyarlanmış türüydü. Bu ferah ve aydınlık odanın *cappuccino* barlarından tek farkı müşteri profiliydi. Uyuşturucu bağımlılarının yüzde doksanı erkekti. Masalarda oturmuş, beyaz ekmekle kahverengi veya beyaz Norveç peyniri yiyip gazete okuyor ve alçak sesle sohbet ediyorlardı. Burası serbest bir alandı, günlük uyuşturucularının peşinde koşarken ısınıp soluklanabilecekleri bir yerdi. Her ne kadar arada sırada sivil polisler gelse de, içeride kimse'nin tutuklanmayacağı yönünde sessiz bir antlaşma vardı.

Harry'nin yanında oturan adam kaşlarını epey çatmıştı. Başını masaya eğmişti ve önünde, siyah parmaklarının arasında bir sigara kâğıdı vardı. Masaya içi boşaltılmış birkaç izmarit saçılmıştı.

Harry sırtı dönük olan, ufak tefek, üniformalı bir kadının, üstünde dört tane çerçeveli fotoğraf bulunan bir masadaki eriyip küçülmüş mumları değiştirdiğini fark etti. Fotoğrafların üçünde birer kişi görölüyordu; dördüncüsündeyse beyaz bir arka planla bir haç vardı ve bir isim yazılıydı. Harry kalkıp oraya gitti.

"Bunlar ne?" diye sordu.

Kadının dönmesinden önce bile Harry'nin onu kediye benzetmesine yol açan, kadının incecik boynu, zarif hareketleri veya neredeyse anormal derecede siyah olan düz, parlak saçlarıydı belki de. Harry'nin okuduğu Japon çizgi romanlarındaki karakterleri andıran o küçük yüz, geniş ağız ve ufak burun, bu izlenimi güçlendiriyordu. Ama başlıca sebep kadının gözleriydi. O gözlerde Harry'nin ne olduğunu bilmediği bir terslik vardı.

"Kasım" diye yanıtladı kadın.

Kadının tok, sakın sesi hoştu; Harry bunun kadının do-

ğal konuşma tarzı olup olmadığını merak etti. Seslerini kıya-fet gibi değiştiren kadınlar tanımıştı. Evde, ilk tanışmalar-da, sosyal ortamlarda ve geceleri sevişirken farklı farklı ses-ler kullanırlardı.

“Nasıl?” diye sordu Harry.

“Kasımda kaybettiklerimiz.”

Harry fotoğraflara bakarken, kadının ne demek istediği-ni anladı.

“Dört kişi mi?” diye sordu alçak sesle. Fotoğrafların önün-de büyük harfle, kargacık burgacık yazılmış bir mektup du-ruyordu.

“Haftada ortalama bir müşterimiz ölür. Dört de anormal bir sayı değil. Her ayın ilk çarşambası anma töreni düzenle-riz. Sizin de kaybettığınız...”

Harry başını iki yana salladı. Mektup “Canım Geir'im” di-ye başlıyordu. Çiçek yoktu.

“Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu kadın.

Harry kadının repertuvarında başka ses olmadığını, onun hep bu kalın ve sıcak sesle konuştuğunu fark etti.

“Per Holmen...” diye söze başladı, ama gerisini getiremedi.

“Zavallı Per, evet. Onu ocakta anacağız.”

Harry başıyla onayladı. “İlk çarşamba.”

“Evet. Gelirsen çok seviniriz kardeş.”

Bu “kardeş” sözcüğü öyle doğallıkla ve vurgusuzca söylen-mişti ki... Harry kadının samimiyetine inanır gibi oldu bir an.

“Ben dedektifim” dedi Harry.

Aralarındaki boy farkı öyle çoktu ki, kadın Harry'yi doğru dürüst görebilmek için başını kaldırmak zorunda kalıyordu.

“Seni daha önce görmüştüm sanki, ama aradan yıllar geç-miş olmalı.”

Harry başıyla onayladı. “Olabilir. Buraya bir iki kez gel-dim. ama seni görmedim.”

“Burada yarım gün çalışıyorum. Kalan zamanımı Kurtu-

luş Ordusu Karargâhı'nda geçiriyorum. Peki ya sen, narkotik masasında mı çalışıyorsun?"

Harry başını iki yana salladı. "Cinayet masasında."

"Cinayet. Ama Per öldürülmedi ki?.."

"Biraz oturup konuşabilir miyiz?"

Kadın duraksayıp etrafa bakındı.

"Meşgul müsün?" diye sordu Harry.

"Hiç değilim; burası bugün çok sakin. Normalde günde 1.800 dilim ekmek dağıtılır. Ama bugün işsizlik maaşı günü."

Tezgâhın ardındaki delikanlılardan birine seslendi; delikanlı onun yerine bakmayı kabul etti. Bu arada Harry kadının ismini öğrendi. Martine. Sigara kâğıdı tutan adamın başı birkaç santim daha eğilmişti.

"Bazı tuhaflıklar var" dedi Harry oturduklarında. "Per Holmen nasıl bir insandı?"

"Zor bir soru" dedi kadın. Harry'nin şaşkın bakışlarını görünce iç geçirdi. "Per gibi yıllarca uyuşturucu kullanırsan beynin öyle ağır hasar görür ki, kişiliğinin görülmesi zorlaşır. Uyuşturucu kullanma dürtüsü her şeyin önüne geçer."

"Bunu biliyorum, ama demek istediğim... onu yakından tanıyan insanlar..."

"Maalesef yardımcı olamayacağım. Per'in kişiliğinden geriye ne kaldığını babasına sorabilirsin. Babası birkaç kez buraya, onu almaya geldi. Sonunda pes etti. Per'in evde tehditler savurmaya başladığını söyledi; o evdeyken bütün değerli eşyalarını kilitliyorlarmış. Bana o çocuğa göz kulak olmamı söyledi. Elimizden geleni yapıyoruz, ama mucize vaat edemeyiz dedim. Mucize gerçekleştiremedik tabii..."

Harry kadını inceledi. Kadının yüzünde sosyal hizmet görevlilerine has pes etmişlik vardı sadece.

"Çok zor olsa gerek" dedi Harry bacağına kaşırken.

"Evet, ne kadar zor olduğunu ancak uyuşturucu bağımlıları anlayabilir."

“Ebeveyn olmayı kastetmiştim.”

Martine karşılık vermedi. Yan masaya yırtık kapitone ceketli bir adam oturmuştu. Şeffaf bir naylon poşeti açtı; poşetin içindeki kuru tütün, yüzlerce izmaritten toplanmış olmalıydı. Tütün adamın kararmış parmaklarını ve sigara kâğıdını kapladı.

“Mutlu Noeller” diye mırıldanan adam, uyuşturucu bağımlılarına özgü ihtiyar adam yürüyüşüyle gitti.

“Tuhafliklardan kastın neydi?” diye sordu Martine.

“Kan örneklerinde neredeyse hiç toksin yok” dedi Harry.

“Yani?”

Harry yanında oturan adama baktı. Adam sigara sarmaya çabalıyordu, ama parmakları itaat etmiyordu. Esmer yavaşlığından bir gözyaşı damlası süzüldü.

“Uyuşturucu kafasını az çok bilirim” dedi Harry. “Kimseye borcu var mıydı, biliyor musun?”

“Yoktu.” Kadın kesin konuşmuştu. Bu yüzden Harry sıradaki sorusuna kadının ne cevap vereceğini anladı.

“Ama belki...”

“Hayır” diye sözünü kesti kadın. “Kimseye soramam. Bak, bunlar kimsenin umursamadığı insanlar ve ben onlara yardım etmek için buradayım, canlarını sıkmak için değil.”

Harry kadını süzdü. “Haklısın. Sorduğum için özür dilerim; bir daha olmayacak.”

“Teşekkürler.”

“Son bir soru?”

“Haydi ama.”

“Gerçekten...” Duraksayan Harry hata yapmak üzere olup olmadığını merak etti. “Gerçekten umursadığımı söylesem inanır mısın?”

Kadın başını yana eğip Harry’yi inceledi. “İnanmalı mıyım?”

“Eh, kimsenin umursamadığı biriyle ilgili, herkesin intihar olarak gördüğü bir vakayı soruşturuyorum sonuçta.”

Kadın karşılık vermedi.

“Kahve güzeldi.” Harry ayağa kalktı.

“Afiyet olsun” dedi kadın. “Tanrı’ya emanet ol.”

“Teşekkürler” diyen Harry kulak memelerinin kızardığını hissedince şaşırdı.

Dışarı çıkarken güvenlik görevlisinin önünde durup arkasına döndü, ama kadın gitmişti. Lobideki adam yeşil bir naylon yemek torbası uzattıysa da Harry teklifi geri çevirdi, paltosuna iyice sarındı ve sokağa çıkınca, güneşin şimdiden kızarıp Oslo fiyortunun ardında batmaya başladığını gördü. Akerselva’ya doğru yürüdü. Eika adıyla bilinen bölgede, bir kar yığnında dimdik duran bir adam vardı; kapitone ceketinin kolunu sıyırmıştı ve kolundan sırınga sarkıyordu. Grönland’a çökmüş soğuk sise ve Harry’ye bakarak gülümsedi.

15 Aralık Pazartesi

Halvorsen

Pernille Holmen, Fredensborgveien'daki evinde, koltuğunda oturur, gözkapakları kızarmış iri gözleriyle Harry'ye bakarken, olduğundan da ufak tefek görünüyordu. Kucağında oğlu Per'in cam çerçeve içinde bir fotoğrafı vardı.

"Burada dokuz yaşında" dedi.

Harry yutkunmak zorunda kaldı. Bunun sebeplerinden biri dokuz yaşındaki cankurtaran yeleği giymiş, gülümseyen hiçbir çocuğun bir konteynerde kafasına kurşun yiyerek öleceğini hayal edermiş gibi görünmemesiydi. Bir başka sebepse fotoğrafın bazen Harry'ye yanlışlıkla "Babacığım" diyen Oleg'i anımsatmasıydı. Harry, Oleg'in Mathias Lund-Helgesen'e ne zaman "Babacığım" demeye başlayacağını merak etti.

"Per birkaç gün ortadan kaybolunca eşim Birger onu aramaya çıkardı" dedi kadın. "Yapma derdim, ama beni dinlemezdi. Per'in burada olmasına katlanamıyordum artık."

Harry bunun sebebini sormamak için kendini tuttu.

Kadın haber vermeden gelen Harry'ye Birger Holmen'in cenaze levazımatçısında olduğunu söylemişti.

Burnunu çekti. "Bir uyuşturucu bağımlısıyla aynı evde yaşadınız mı hiç?"

Harry yanıt vermedi.

"Ne bulsa çalışıyordu. Bunu kabullenmiştik. Yani Birger kabullenmişti. O benden daha şefkatlidir." Kadın yüzünü bu-

ruşturdu; Harry bunu gülümseme olarak yorumladı.

“Sürekli Per’i savunuyordu. Bu sonbahara kadar. Per beni tehdit edene kadar.”

“Sizi tehdit mi etti?”

“Evet, öldürmekle tehdit etti.” Kadın fotoğrafa baktı ve camı buğulanmışçasına sildi. “Per bir sabah zili çaldı: onu içeri almadım. Tek başımaydım. Ağlayıp yalvardı, ama bu oyunu daha önce de oynadığımızdan taviz vermedim. Mutfağa dönüp oturdum. İçeri nasıl girdi bilmiyorum, ama birden karşıma dikildi... Elinde tabancayla karşımda duruyordu.”

“Aynı tabanca mı acaba..?”

“Evet. Evet, sanırım.”

“Devam edin.”

“Beni mücevher dolabımı açmaya zorladı. Elimde son kalan üç beş parça mücevheri aldı. Gerisini daha önce almıştı zaten. Sonra da gitti.”

“Siz ne yaptınız?”

“Ben mi? Sinir krizi geçirdim. Birger gelip beni hastaneye götürdü.” Kadın burnunu çekti. “Bu sefer hap vermediler. Yeterince kullanmışım.”

“Bunlar ne hapıydı?”

“Ne olacak? Sakinleştirici haplar. Canıma tak etmişti! Öğlunuz geri gelecek diye geceleri korkudan gözünüze uyku girmiyorsa...” Kadın duraksayıp yumruğunu ağzına bastırdı. Gözleri yaşlıydı. Sonra öyle alçak sesle fısıldadı ki, Harry onun ne söylediğini anlamakta zorlandı: “Artık yaşamak istemezsiniz bazen...”

Harry not defterine baktı. Sayfalar boştu.

“Teşekkürler” dedi.

Oslo Merkez Garı’nın yanındaki Scandia Otel’inin kadın resepsiyonisti bilgisayar ekranındaki rezervasyon bilgisine

bakarak "Bir gece kalacaksınız. Öyle mi efendim?" diye sordu.

Kadının karşısında duran adam "Evet" diye karşılık verdi.

Adamın açık kahverengi paltosu kadının dikkatini çekti. Palto devetüyüydü. Veya taklitti.

Kadının uzun, kırmızı tırnakları klavyenin üstünde ürkmüş hamamböcekleri gibi geziniyordu. Kış mevsiminde Norveç'te taklit devetüyü palto giymek. Neden olmasındı ki? Resepsiyonist Afganistan'daki develerin fotoğraflarını görmüştü, erkek arkadaşı oranın burası kadar soğuk olabildiğini yazmıştı.

"Ödemeyi nakit mi yapacaksınız, yoksa kredi kartıyla mı efendim?"

"Nakit."

Kadın kayıt formuyla tükenmezkalemi tezgâhın üstünden adama doğru ittikten sonra onun pasaportunu istedi.

"Gerek yok" diye karşılık verdi adam. "Şimdi ödeyeceğim."

İngilizceyi neredeyse İngiliz aksanıyla konuşuyordu, ama sessiz harfleri vurgulama biçiminden kadın onun Doğu Avrupalı olduğunu düşündü.

"Yine de pasaportunuzu görmem gerekiyor efendim. Uluslararası kurallar gereği."

Adam başıyla onaylayıp kadına bin kronluk, gıcır gıcır bir banknot ve pasaportunu uzattı. Hırvatistan Cumhuriyeti? Doğu'daki yeni ülkelerden biriydi herhalde. Adama para üstü veren kadın banknotu kasaya koyarken, müşteri gittikten sonra parayı ışığa tutup kontrol etmesi gerektiğini düşündü. Klas davranmaya çalışsa da, şu an çok da lüks olmayan bir otelde çalıştığını kabul etmek zorundaydı. Gerçi bu müşteri dolandırıcıya benzemiyordu, daha çok şey gibiydi... ne? Kadın adama plastik kartı verdi ve onu kat, asansör, kahvaltı ve çıkış işlemleri konularında bilgilendirdi.

"Başka bir isteğiniz var mı efendim?" diye sordu; İngilizcesinin ve hizmet anlayışının bu otel için fazla olduğuna emindi.

Yakında daha iyi bir yere geçmesi gerekecekti. Veya –mümkünse– hizmet kalitesini azaltması.

Adam genzini temizleyip en yakın telefon kulübesinin yerini sordu.

Kadın ona odasından telefon edebileceğini açıkladı, ama adam başını iki yana salladı.

Kadın düşünmek zorunda kaldı. Cep telefonları yaygınlaşınca, Oslo'daki telefon kulübelerinin çoğu kaldırılmıştı; ama istasyonun önündeki meydanda, Jernbanetorget'te bir tane vardı galiba. Burası sadece yüz metre ötede olsa da kadın küçük bir harita çıkarıp adama yolu tarif etti. Adamın anlayıp anlamadığını görmek için başını kaldırıp ona bakınca, anlamadığı bir sebepten kafası karıştı.

“Dünyaya karşı ikimiz Halvorsen!”

Harry ortak ofislerine dalarken her zamanki sabah selamını bağırarak verdi.

“İki mesaj” dedi Halvorsen. “Yeni POB'nin odasına gitmen gerekiyor. Bir de bir kadın arayıp seni sordu. Sesi muhteşem.”

“Ya?” dedi Harry, paltosunu ayaklı askıya doğru atarken. Palto yere düştü.

Halvorsen düşünmeden “Vay” diye bağırdı. “Sonunda atlattın ha?”

“Pardon?”

“Yine giysilerini askıya atmaya başladın. ‘Dünyaya karşı ikimiz!’ demeye de başladın. Rakel seni terk ettiğinden beri bunları yapmıyordun...”

Halvorsen iş arkadaşının tehditkâr yüz ifadesini görünce sustu.

“O kadın ne istiyormuş?”

“Mesaj bıraktı. Adı...” Halvorsen önünde duran sarı, yapışkanlı not kâğıtlarını karıştırdı. “...Martine Eckhoff.”

“Tanımıyorum.”

“Deniz Feneri’nde çalışıyormuş.”

“Aha!”

“Araştırma yapmış. Per Holmen’in borcu olduğunu duyan yokmuş.”

“Öyle mi? Hımm. Belki de o kadını arayıp başka bir şey var mı diye sormalıyım.”

“Ya? Tamam. İyi.”

“İyi misin? Neden öyle aldatılmış gibi duruyorsun?” Harry eğilip paltosunu aldı, ama askıya asacağına giydi. “Bak ne diyeceğim ufaklık. Gitmem gerek.”

“Ama POB...”

“...beklemesi gerekecek.”

Konteyner terminalinin kapısı açıldı, ama çitteki tabelada içeri motorlu taşıtlarla girmenin yasak olduğu ve dışarıdaki otoparka park edilebileceği yazılıydı. Yaralı bacağını kaşıyarak konteynerlerin arasındaki uzun açık alana bakan Harry arabasıyla içeri girdi. Alçak bekçi kulübesi, son otuz yıldır giderek yaygınlaşan Moelven işçi kulübelerinin benzeriydi. İki si arasında gerçekten de pek bir fark yoktu. Girişin önüne park eden Harry kalan metreleri hızlı adımlarla kat etti.

Harry neden geldiğini açıklarken, sandalyesinde sessizce oturarak kibrit çiğneyen bekçi arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasına koydu. Harry önceki gece olanları da anlattı.

Bekçinin yüzünde kımıldayan tek şey kibritti, ama Harry köpekle yaşadığı mücadeleyi anlatırken adamın sırtıttığını görür gibi oldu.

“Siyah Metzner” dedi bekçi. “Afrika Aslan Tazısı’nın kuzenidir. Yurtdışından getirtebildiğim için şanslıyım. Muhteşem bir bekçi köpeğidir. Sessizdir de.”

“Fark ettim.”

Gülümseyen bekçinin ağzındaki kibritin ucu yukarı kalk-

tı. “Metzner avcıdır, o yüzden de sessiz yaklaşır. Avını ürkütme istemez.”

“O hayvanın beni... yemeye kalktığını mı söylüyorsunuz?”

“Yemekten ne kastettiğinize bağlı.”

Bekçi ayrıntıya girmeden, Harry’ye öylece baktı. Kenetlenmiş elleri başının tepesini tamamen kaplamıştı; Harry adamın ya ellerinin fazla büyük ya da başının fazla küçük olduğunu düşündü.

“Per Holmen’in vurulduğunu tahmin ettiğimiz saatlerde kimseyi görmediniz ve duymadınız yani?”

“Vuruldu mu?”

“Kendini vurdu. Söyleyebileceğiniz bir şey var mı?”

“Biz bekçiler kışın kulübede nöbet tutarız. Metzner de sessizdir, dediğim gibi.”

“Bu dezavantaj değil mi? Yani havlayıp uyarmaması?”

Bekçi omuz silkti. “İşini yapıyor sonuçta. Hem dışarı çıkmamıza gerek kalmıyor.”

“Köpek içeri gizlice giren Per Holmen’i yakalayamadı ama.”

“Burası epey geniş bir alan.”

“Peki ya sonra?”

“Ah, cesedi mi kastediyorsunuz? Donmuştu, değil mi? Hem Metzner ceset kokusunu çok iyi alamaz. Taze et sever.”

Harry ürperdi. “Polis raporunda Holmen’i buralarda daha önce hiç görmediğiniz yazılı.”

“Evet, bu doğru.”

“Az önce annesiyle görüştüm; bu aile fotoğrafını ödünç verdi.”

Harry fotoğrafı bekçinin masasına koydu. “Fotoğrafa bakıp, bu adamı daha önce hiç görmediğinize yemin eder misiniz?”

Bekçi gözlerini indirdi. Yanıt vermek için kibriti ağzının kenarına yuvarladı, ama sonra duraksadı. Ellerini indirip fotoğrafı aldı. Uzun uzun inceledi.

“Yanılmışım. Onu daha önce gördüm. Yazın gelmişti. Konteynerdeki... şeyi teşhis etmek kolay değildi.”

“Bunu anlayabiliyorum.”

Birkaç dakika sonra Harry gitmek için kapıya doğru yürüdü: çıkmadan önce kapıyı aralayıp dışarıyı kontrol etti. Bekçi sırttı.

“Gündüzleri kilitliyorum. Hem Metznerlerin dişleri darıdır. Açtıkları yaralar çabuk iyileşir. Kentucky teriyer almayı düşünüyorum aslında. Onların dişleri tırtıklı oluyor. Isırıklar mı etinizi koparırlar. Şansınız varmış dedektif.”

“Eh” dedi Harry; “Havhav’a söyleyin, birazdan buraya gelecek olan bayanın tepesini attırmasın, yoksa ısırılmak neymiş görür.”

Halvorsen bir kar küreyicinin yanından dikkatle manevra yaparken “Ne?” diye haykırdı.

“Yumuşak bir şey” dedi Harry. “Bir çeşit kil. Sonra Beate’yle ekibi kili alçıya koyarlar, alçının sertleşmesini beklerler ve bingo... elimizde bir köpek çenesi modeli olur.”

“Evet. Bu Per Holmen’in öldürüldüğünü kanıtlayacak mı peki?”

“Hayır.”

“Ama şey dedin...”

“Öldürüldüğünü kanıtlamak için buna ihtiyacım var dedim. Kanıt zincirindeki eksik halka bu.”

“Anlıyorum. Peki diğer halkalar neler?”

“Her zamanki şeyler. Sebep, cinayet silahı ve fırsat. Buradan sağa sap.”

“Bilmiyorum. Şüphelerinin temelinde Holmen’in konteyner terminaline girmek için tel makası kullanmasının yattığını söyledin.”

“Bu tuhafıma gitti dedim. Daha açık konuşmak gerekir-

se, bir konteynere sığınmak isteyecek kadar uçmuş bir uyuşturucu bağımlısının yanına tel makası almayı akıl etmesi tuhaf geldi. Bu yüzden vakayı daha dikkatli inceledim. Buraya park edebilirsin.”

“Suçluyu bildiğini iddia etmeni anlamıyorum ama.”

“Kafanı çalıştır Halvorsen. Bulman zor değil; elinde bütün veriler var.”

“Bunu yapmandan nefret ediyorum.”

“İşinde iyi olmanı istiyorum o kadar.”

Halvorsen kendisinden yaşlı olan meslektaşının dalga geçip geçmediğini anlamak için yan gözle baktı. Aradaban indiler.

“Kapıları kilitlemeyecek misin?” diye sordu Harry.

“Dün gece kilit donmuş. Bu sabah anahtarı sokunca anahtar kırıldı. Suçlunun kim olduğunu ne kadar zamandır biliyorsun?”

“Bir süredir.”

Sokağın karşı tarafına geçtiler.

“Suçlunun *kim olduğunu* bulmak genellikle işin kolay kısmıdır. Suçlu en bariz şüphelidir. Koca. En yakın arkadaş. Sabıkalı adam. Asla uşak değildir ama. Mesele o değil; mesele aklının ve ruhunun çoktandır söylediği şeyi kanıtlayabilmektir.” Harry yanında “Holmen” yazan zile bastı. “Ve şimdi bunu yapacağız. Bağlantısız görünen bilgileri mükemmel bir kanıt zincirine dönüştürecek küçük parçayı arayacağız.”

Hoparlörden gelen cızırtılı ses “Ja” dedi.

“Biz polisiz; adım Harry Hole. Acaba...?”

Kapı otomatığı vızıldadı.

“Hızlı olmak çok önemli” dedi Harry. “Cinayet vakalarının çoğu ancak ilk yirmi dört saatte çözülebilir.”

“Sağ ol. Bunu duymuştum” dedi Halvorsen.

Birger Holmen merdivenin tepesinde durup bekledi.

“Buyrun” deyip onları oturma odasına götürdü. Balkon

kapısının yanında duran çıplak Noel ağacı süslenmeyi bekliyordu.

“Eşim uyuyor” dedi adam, Harry’nin sormasına fırsat vermeden.

“Alçak sesle konuşuruz” dedi Harry.

Birger Holmen hüzünle gülümsedi. “Uyanmaz.”

Halvorsen, Harry’ye bir bakış attı.

“Hım” dedi dedektif. “Sakinleştirici mi aldı?”

Birger Holmen başıyla onayladı. “Cenaze yarın.”

“Evet, bu oldukça stresli bir şey tabii. Eh, bunu ödünç verdiğiniz için teşekkürler.” Harry fotoğrafı masaya bıraktı. Fotoğrafta Per Holmen ayakta duran annesiyle babasının arasında oturuyordu. Korunuyordu. Veya belki de kuşatılmıştı. Sessizlik oldu; kimse konuşmuyordu. Birger Holmen gömleğinin üstünden kolunu kaşdı. Halvorsen sandalyesinde öne eğildikten sonra tekrar arkasına yaslandı.

“Uyuşturucu bağımlılığı hakkında çok şey bilir misiniz Bay Holmen?”

Birger Holmen kaşlarını çattı. “Eşim altı üstü bir uyku haptı aldı. Bu şey anlamına gelmez...”

“Eşinizden bahsetmiyorum. Onu kurtarma şansınız var. Oğlunuzdan bahsediyorum.”

“*Bilmekten* kastınıza bağlı. Oğlum eroin bağımlısıydı. Bağımlılığı onu mutsuz ediyordu.” Başka bir şey diyecekken duraksadı. Masadaki fotoğrafı inceledi. “Hepimizi mutsuz ediyordu.”

“Bundan şüphem yok. Ama uyuşturucu bağımlılığı hakkın da bilgili olsanız, onun her şeyin önüne geçtiğini bilirdiniz.”

Birger Holmen öfkeden titreyen bir sesle konuştu hemen. “Bunu bilmediğimi mi söylüyorsunuz dedektif? Şey mi diyorsunuz... karımın... oğlumun...” Ama ağlamaklı olmuştu. “...öz annesini...”

“Biliyorum” diye fısıldadı Harry. “Ama uyuşturucular an-

nelerden önce gelir. Babalardan da. Hayattan da." Harry derin bir nefes aldı. "Ölümünden de."

"Yorgunum dedektif. Ne istiyorsunuz?"

"Testlere göre oğlunuz öldüğünde kanında uyuşturucu yokmuş. Yani krizdeymiş. Ve uyuşturucu bağımlıları böyle zamanlarda öyle yoğun bir rahatlama ihtiyacı duyarlar ki, uyuşturucu bulmak için öz annelerini bile silahla tehdit edebilirler. Ve rahatlamak için kafalarına kurşun sıkamazlar; kollarına, boyunlarına, kasıklarına, uygun damar bulabildikleri herhangi bir yerlerine iğne yaparlar. Oğlunuzun cesedinin yanında uyuşturucu malzemeleri, cebinde de bir paket eroin vardı Bay Holmen. O kendini vurmuş olamaz. Dediğim gibi, uyuşturucular her şeyden önce gelir. Her şeyden..."

"Ölümünden de." Birger Holmen hâlâ başını elleriyle tutuyordu, ama sesi çok netti. "Oğlumun öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz yani? Neden öldürülsün ki?"

"Bunu sizin söyleyebileceğinizi umuyordum."

Birger Holmen karşılık vermedi.

"Eşinizi tehdit ettiği için mi?" diye sordu Harry. "Eşinizin huzur bulması için mi?"

Holmen başını kaldırdı. "Ne diyorsunuz?"

"Tahminimce Plata'da oğlunuzu beklediniz. O gelip de mal alınca peşine takıldınız. Gidecek başka yeri olmayınca gittiği konteyner terminaline götürdünüz onu."

"Bunu nereden bilebilirdim ki?! Saçmalıyorsunuz. Ben..."

"Tabii ki biliyordunuz. Bu fotoğrafı bekçiye gösterdim; sorduğum kişiyi tanıdı."

"Per'i mi?"

"Hayır, sizi. Bu yaz oraya gitmişsiniz; konteynerlerde oğlunuzu aramak için izin istemişsiniz."

Holmen, Harry'ye bakakaldı; Harry devam etti:

"Her şeyi planlamıştınız. İçeri girmek için yanınızda tel makası getirdiniz ve boş bir konteyner seçtiniz, bir uyuşturucu-

cu bağımlısının canına kıyması için uygun bir yer, onu vurduğunuzu kimsenin görmeyeceği ve duymayacağı bir yer. Oğlunuzu vurduğunuz silahın ona ait olduğuna annesinin tanıklık edeceğini biliyordunuz.”

Birger Holmen'i inceleyen Halvorsen tetikte beklese de, Holmen hamle yapacakmış gibi görünmüyordu. Hızlı hızlı burnundan soluyordu ve donuk gözlerle boşluğa bakarken kolunu kaşıyordu.

“Bunların hiçbirini kanıtlayamazsınız.” Adam pes etmişçesine, esefle konuşmuştu.

Harry yatıştırıcı bir el hareketi yaptı. Sonraki sessizlikte, sokaktan gelen yüksek sesli havlamalar duydular.

“Sürekli kaşınıyor, değil mi?” dedi Harry.

Holmen kaşınmayı hemen kesti.

“O kadar kaşınan şeyi görebilir miyiz?”

“Önemli bir şey değil.”

“Burada veya karakolda bakabiliriz. Seçim sizin Bay Holmen.”

Havlamalar giderek yükseliyordu. Burada, şehrin ortasında köpek kızıağı olan biri mi vardı? Halvorsen her an bir patlama olacaktı gibi hissediyordu.

“Tamam” diye fısıldayan Holmen kol düğmesini çözüp gömleğinin kolunu sıyırdı.

Kolunda kabuk bağlamış iki küçük yara vardı. Etrafları kızarmış ve iltihaplanmıştı.

“Kolunuzu çevirin” diye emretti Harry.

Holmen'in kolunun alt tarafında da benzer bir yara vardı.

“Köpek ısırtığı felaket kaşınır, değil mi?” dedi Harry. “Özelikle de on on dört gün sonra, iyileşmeye başladığında. Acil servisteki doktor kaşımamaya çalışmamı söyledi. Bunu siz de yapmalısınız Bay Holmen.”

Holmen kolundaki yaralara görmeyen gözlerle baktı. “Öyle mi?”

“Deriniz üç yerden delinmiş. Sizi konteyner terminalindeki bir köpeğin ısırıldığını kanıtlayabiliriz... Çenesinin modelini çıkardık. Umarım kendinizi korumayı başara bilmişsinizdir.”

Holmen başını iki yana salladı. “Böyle olsun istememiş-tim... Eşimin özgür olmasını istedim sadece.”

Sokaktan gelen havlamalar bir anda kesildi.

“İtiraf edecek misiniz?” diye soran Harry işaret verince Halvorsen elini iç cebine daldırdı. Kalem de, kâğıt da bula-madı. Gözlerini deviren Harry ona kendi not defterini verdi.

“Per çok kötü durumda olduğunu söyledi” dedi Holmen. “artık dayanamadığını söyledi. Artık gerçekten pes etmek is-tediğini. Ben de ona Kurtuluş Ordusu’nun pansiyonunda oda tuttum. Ayda yüz yirmi krona yatak ve günde üç öğün ye-mek. Ve ona metadon tedavisi yapacaklarına söz verdiler. İki ay beklemesi gerekiyordu o kadar. Ama sonra ondan haber alamadım; pansiyonu arayınca da, kirayı ödemededen kaçtığı-nı söylediler ve... şey, sonra yine buraya geldi. Tabancaıydı.”

“O zaman mı karar verdiniz?”

“Umutsuz vakaydı. Oğlumu çoktan kaybetmiştim. Eşimin de hayatını mahvetmesine izin veremezdim.”

“Per’i nerede buldunuz?”

“Plata’da değil. Eika’daydı; tabancayı ondan satın alacağı-mı söyledim. Üstünde taşıyordu ve bana gösterdi. Parayı he-men istedi. Ama üstümde o kadar para olmadığını söyledim. Yarın akşam konteyner terminalinin arka kapısında buluşa-lım dedim. Biliyor musunuz, aslında şeye sevindim... sizin...”

“Ne kadar?” diye araya girdi Harry.

“Ne?”

“Ne kadar ödeyecektiniz?”

“On beş bin kron.”

“Sonra...”

“Geldi. Silah boşmuş meğer. Hiçbir zaman dolu olmadığını söyledi.”

"Ama siz bunu tahmin etmiştiniz ve tabanca standart kalibreli olduğundan, mermi satın aldınız?"

"Evet."

"Parayı önce mi verdiniz?"

"Efendim?"

"Boşverin."

"Şunu anlamahınsınız ki, sırf Pernille'le ben acı çekmiyorduk. Per de yaşadığı her gün ısırap içindeydi. Oğlum... ısrarla atan kalbini birinin durdurmasını bekleyen bir ölüydü. Bir... bir..."

"Kurtarıcı bekliyordu."

"Evet, kesinlikle. Bir kurtarıcı."

"Ama bu sizin işiniz değil Bay Holmen."

"Doğru, Tanrı'nın işi." Holmen başını eğip bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Harry.

Holmen başını kaldırdı, ama gözleri boşluğa bakıyordu. "Ama Tanrı işini yapmazsa, başkasının yapması gerekir."

Sokak lambalarının sarı ışıklarının etrafına kahverengi bir alacakaranlık çökmüştü. Kar yağınca, Oslo'da geceyarısı bile hava zifiri karanlık olmazdı. Sesler boğuk çıkıyordu ve ayaklar altında ezilen karların gıcirtısı uzaklarda patlatılan havai fişeklerini çağırıyordu.

"Neden onu tutuklamadık?" diye sordu Halvorsen.

"Bir yere gideceği yok. Yaptığı şeyi karısına anlatması gerek. İki saat sonra ekip yollarız."

"Fena aktör değilmiş ha?"

"Ne?"

"Eh, ona oğlunun ölüm haberini verdiğinde hüngür hüngür ağlamamış mıydı?"

Harry pes etmişçesine başını salladı. "Öğrenmen gereken çok şey var Ufaklık."

Bozulan Halvorsen karları tekmeledi. "Öğret bana ey bilge."

"Cinayet öyle uç noktada bir eylemdir ki, çoğu insanın zihni onu bastırır. Cinayet hayal meyal hatırladıkları bir kâbus gibidir. Buna defalarca tanık oldum. Cinayetin yalnızca kafalarında kurguladıkları bir şey olmadığını ancak başkaları söyleyince anlarlar. *Gerçekten* olduğunu."

"Evet. Çok soğukkanlıydı ama."

"Adam yıkılmıştı, görmedin mi? Pernille Holmen kocasının şefkatli biri olduğunu söylemekte haklıydı muhtemelen."

"Şefkatli mi? O katil mi?" Halvorsen'in sesi öfkeyle titredi.

Harry elini dedektifin omzuna koydu. "Düşünsene. Cinayet mutlak sevgi eylemi değil midir? Tek oğlunu feda etmek?"

"Ama..."

"Ne düşündüğünü biliyorum Halvorsen. Ama bu fikre alışman gerekecek. Günlerce kafanı meşgul edecek türden bir ahlaki çelişki bu."

Halvorsen kilitlenmediği araba kapısını açmaya çalıştı, ama kapı donmuştu. Birden hiddete kapılan Halvorsen kapıyı var gücüyle çekti; kapı açılırken lastiğin yırtıldığı duyuldu.

Arabaya bindiler; Harry, Halvorsen'in kontak anahtarını çevirirken diğer eliyle alnını sertçe çimdiklemesini seyretti. Motor gürleyerek çalıştı.

"Halvorsen..." diye söze başladı Harry.

"Neyse, POB vakasının çözülmesine sevinecektir" diye bağırarak Halvorsen bir kamyonun önüne geçti; kamyon sürücüsü korna çaldı. Halvorsen ortaparmağını dikiz aynasına doğru kaldırdı. "Biz en iyisi gülümseyip biraz kutlama yapalım ha?" Elini indirdi ve alnını çimdiklemeyi sürdürdü.

"Halvorsen..."

"Ne var?" diye bağırdı Halvorsen.

"Kenara çek."

"Ne?"

“Hemen.”

Halvorsen kaldırma yanaştı, direksiyonu bıraktı ve dalgın gözlerle ileriye baktı. Holmen’le geçirdikleri zaman zarfında, ön cam buzdan çiçeklerle kaplanmıştı; ani bir mantar saldırısı olmuştu sanki. Göğsü inip kalkıp Halvorsen hırıltıya soluyordu.

“Bazen bu iş çok boktanlaşır” dedi Harry. “Moralini bozmasına izin verme.”

“Vermem” dedi Halvorsen daha da hızlı soluyarak.

“Sen böylesin, onlar da öyle.”

“Evet.”

Harry elini Halvorsen’in sırtına koyup bekledi. Bir süre sonra meslektaşının soluklarının yavaşladığını hissetti.

“Seni sert erkek seni” dedi Harry.

Araba ikinci trafiğinde Grönland’a doğru ağır ağır ilerlerken tek kelime etmediler.

15 Aralık Pazartesi

Anonimlik

Adam Oslo'nun en kalabalık yaya sokağının en yüksek noktasında duruyordu; sokak, adını İsveç-Norveç kralı Karl Johan'dan almıştı. Otelden aldığı haritayı ezberlemiş olan adam, batıda silüetini gördüğü binanın Kraliyet Sarayı olduğunu, doğuda da Oslo Merkez Garı'nın bulunduğunu biliyordu.

Ürperdi.

Hava sıcaklığı sıfırın altındaydı, bir binanın tepesinde kırmızı bir neon lamba yanıyordu ve en ufak esinti bile adamı şimdiye kadar gayet iyi ısıtan devetüyü paltonun içine nüfuz ediyordu; adam bu paltoyu Londra'da çok ucuza almıştı.

Termometrenin yanındaki saat 19.00'u gösteriyordu. Doğru yönünde yürümeye başladı. Alametler iyiydi. Hava karanlıktı, etraf kalabalıktı, adamın gördüğü yegâne güvenlik kameraları bankaların önündeydi ve sadece ATM'lere dönüktü. Adam kaçarken metroyu kullanmayı düşünmüyordu, çünkü orada fazla kamera ve az insan vardı.

Bir giysi mağazasına girdi ve 49 kronluk mavi yün bere-nin yanı sıra 200 kronluk bir yün ceket buldu, ama 120 krona satılan ince yağmurluğu görünce fikrini değiştirdi. Soyunma kabininde yağmurluğu denerken, Paris'ten aldığı pisuvar tabletlerinin hâlâ takım ceketinin cebinde olduğunu fark etti; ezilip kumaşa yapışmıştı.

Restoran birkaç yüz metre ileride, soldaydı. Adam vesti

verde görevli bulunmadığını hemen fark etti. Bu iyiydi, işleri kolaylaştırırdı. Yemek salonuna girdi. Masaların yarısı doluydu. Adam bütün masaları görebildiği bir yerde durdu. Yanına bir garson geldi; adam pencere yanı bir masayı ertesi gün saat altı için ayırttı.

Çıkmadan önce tuvaleti kontrol etti. Tuvalette pencere yoktu. Yani tek alternatif çıkış yolu mutfaktı. Tamam, hiçbir yer mükemmel değildi, hem alternatif bir çıkış yoluna ihtiyaç duyması çok düşük bir olasılıktı.

Restorandan çıktı, saatine baktı ve istasyona doğru yürümeye başladı. İnsanlar gözlerini kaçırıyorlardı. Burası küçük bir şehir olsa da, başkent olduğundan halkı havalı ve soğuktu. Bu da iyiydi.

İstasyonda havalimanına gidecek ekspres treni beklerken tekrar saatine baktı. Restorandan çıkış altı dakika olmuştu. On dakikada bir tren gelirdi, havalimanına gitmekse on dokuz dakika sürerdi. Yani adam 19.20'de trene binip 19.40'ta havalimanında olabilirdi. Doğrudan Zagreb'e gidecek uçak 21.20'de kalkacaktı ve bilet adamın cebindeydi. SAS'tan indirimli almıştı.

Halinden memnun, yeni istasyondan çıkıp merdiveni inerek cam çatının altına geldi; burası eskiden gidiş salonuydu besbelli, ama artık mağazalarla doluydu; adam açık meydana çıktı. Haritada meydanın adının Jernbanetorget olduğu yazılıydı. Meydanın ortasında normalden iki misli büyük bir kaplan heykeli vardı; tren raylarıyla arabaların ve insanların arasında adım atarken donakalmıştı. Ama adam resepsiyonistin söylediğinin aksine, etrafta telefon kulübesi göremedi. Meydanın sonundaki bir barınağın yanında bir kalabalık vardı. Adam yaklaştı. Kapüşonlu birçok insan birbirlerine sokulmuş konuşuyorlardı. Belki de aynı yerde çalışıyorlardı veya aynı otobüsü bekleyen komşulardı. Ama adama başka bir şeyi anımsattılar. Alışveriş yapıldığını, sıska ve iki büklüm

adamların buz gibi rüzgârda telaşla uzaklaştıklarını gördü. Ve ne alışverişi yapıldığını anladı. Zagrep'te ve diğer Avrupa şehirlerinde de eroin satıldığını görmüştü, ama buradaki kadar uluorta değil. Sonra bunun kendisine neyi anımsattığını anımsadı. Sırplar çekildikten sonra toplanan, kendisinin de aralarında olduğu kalabalığı. Mültecileri.

Sonra bir otobüs geldi. Beyazdı ve barınağın hemen önünde durdu. Kapılar açıldı, ama kimse binmedi. Adam otobüsten inen kızın üniformasını hemen tanıdı. Kurtuluş Ordusu. Adımlarını yavaştırdı.

Kız kadınlardan birinin yanına gitti ve onun otobüse binmesine yardım etti. Onları iki adam takip etti.

Adam durup yukarı baktı. Tesadüfe bak diye düşündü. Hepsi buydu. Döndü. Ve küçük bir saat kulesinin dibinde üç telefon kulübesi gördü.

Beş dakika sonra, Zagrep'i aramış ve Maria'ya her şeyin yolunda olduğunu söylemişti.

"Bu son işim olacak" diye tekrarlamıştı.

Fred de ona mavi aslanlarının, Dinamo Zagrep'in Maksimar Stadyumu'nda Rijeka'yla yaptığı maçın ilk yarısını 1-0 galip tamamladığını söylemişti.

Bu konuşma adama beş krona mal olmuştu. Kuledeki saatler 19.25'i gösteriyordu. Geri sayım başlamıştı.

Grup Vestre Aker kilisesinin salonunda toplandı.

Mezarlığın yanındaki bayırda bulunan küçük kâgir bina-ya uzanan çakıllı yolun iki yanında kar yığınları yükseliyordu. Yalın toplantı salonunda on dört kişi oturuyordu; duvarlara plastik sandalyeler dayanmıştı ve ortada uzun bir masa vardı. İnsan bu odaya yanlışlıkla girse, bir kooperatifin genel kurul toplantısının düzenlendiğini düşünebilirdi; içeridekilerin yüzleri, yaşları, cinsiyetleri ya da giysileri bu topluluk

hakkında ipucu vermiyordu. Yoğun ışık pencerelerden ve linolyum zeminden yansıyor ve kâğıt bardaklarıyla oynuyorlardı. Bir Farris maden suyu şişesi açılınca fışırta duyuldu.

Saat tam yedide, masanın ucunda oturan kişi elini kaldırıp bir çingirak çalınca konuşmalar kesildi. Bütün gözler otuzlarının ortasında bir kadına çevrildi. Kadın bu bakışları dümdüz, korkusuzca karşıladı. İnce ve sert dudaklarının ifadesini rujla yumuşatmış, uzun ve gür sarı saçlarını tokayla toplamıştı. İri ellerini masaya koymuştu; sakın ve özgüvenli görünüyordu. Zarifti, yüz hatları çekiciydi, ama Norveçlilerin hoş bulacağı kadar değil. Beden dili kontrollü ve güçlü olduğuna delalet ediyordu ve bir dakika sonra buz gibi odaya yayılan kalın sesi bu izlenimi güçlendirdi.

“Merhaba, adım Astrid ve alkoliğim.”

Diğerleri hep bir ağızdan “Merhaba Astrid!” dediler.

Astrid önündeki kitabı açtı ve okumaya başladı.

“AA’ya üye olmak için gereken tek şey alkolü bırakmayı istemektir.”

Kadın okumaya devam ederken, On İki Gelenek’i bilen kişilerin dudakları ona sessizce eşlik etti. Kadın soluklanmak için duraksadığında, üst katta prova yapan kilise korosunun sesi duyuluyordu.

“Bugünkü konumuz olan İlk Adım” dedi Astrid, “şudur: Alkole zaafımız olduğumu ve hayatlarımızın kontrolümüzden çıktığını kabulleniriz. Önce ben başlayabilirim; İlk Adım’ı tamamladığımı düşündüğüm için lafı uzatmayacağım.”

Derin bir nefes aldı ve hafifçe gülümsedi.

“Yedi yıldır içki içmiyorum ve sabahları uyanınca ilk işim kendime alkolik olduğumu söylemek oluyor. Çocuklarım bunu bilmiyor. Annelerinin bir zamanlar çok içtiğini, ama sarhoş olunca sinirlendiği için içmeyi bıraktığını düşünüyorlar. Hayatım zorunlu yalanlarla gerçekler arasında denge kurmamı ge-

rektiriyor. Zor oluyor, ama adım adım ilerliyorum; ağzıma içki sürmüyorum ve şu an On Birinci Adım'dayım. Teşekkürler.”

Toplanmış üyeler “Teşekkürler Astrid” dediler; ardından birinci kattan gelen alkış sesleri duyuldu.

Kadın başını solunda oturan uzun boylu, kısa sarı saçlı adama doğru salladı.

“Merhaba, adım Harry” dedi adam boğuk sesle. İri burundaki incecik kırmızı damarlar yıllarca içtiğini gösteriyordu. “Alkoliğim.”

“Merhaba Harry.”

“Aranıza yeni katıldım. Bu altıncı toplantım. Veya yedinci. Ve henüz İlk Adım'ı bitirmedim. Bir başka deyişle, alkolik olduğumu biliyorum, ama alkolizmimi kontrol altında tutabileceğimi düşünüyorum. Yani burada oturmam çelişkili bir bakıma. Ama iyiliğimi isteyen bir psikoloğa, bir arkadaşına söz verdiğim için buraya geldim. Tanrı'yla ve maneviyatla ilgili konuşmalara ilk birkaç hafta katlanabilirsem bu grubun işe yaradığını göreceğimi söyledi. Eh, anonim alkolikler kendilerine yardım edebilirler mi bilmiyorum, ama denemeye hazırım. Neden olmasın?”

Harry sözünü bitirdiğini belirtmek için sola döndü. Ama alkışlar başlarken Astrid konuştu.

“Sanırım ilk kez bir toplantımızda konuşuyorsun Harry. Bu güzel. Ama hazır başlamışken bize biraz daha kendinden bahsetmek istersin belki.”

Harry kadına baktı. Diğerleri de baktılar, çünkü gruptaki herhangi birine böyle baskı yapmak açıkça usule aykırıydı. Kadın gözlerini kaçırmadan Harry ile bakıştı. Harry önceki toplantılarda kadının gözlerini üstünde hissetse de, sadece bir kez o bakışlara karşılık vermişti. Ama o zaman kadına uzun uzun bakmış ve onu baştan aşağı, tepeden tırnağa incelemişti. Aslında gördüklerinden hoşlanmıştı, ama en çok da kadının yüzüne tekrar baktığında onun kıpkırmızı kesildiğini görmek-

ten hoşlanmıştı. Sonraki toplantıda kadın ona hiç bakmamıştı.

“Hayır, istemem, teşekkürler” dedi Harry.

Tek tük alkış sesleri duyuldu.

Harry yanında oturan kişi konuşurken kadını gözucuyla gözlemledi. Toplantıdan sonra kadın ona nerede oturduğunu sordu ve onu evine bırakmayı teklif etti. Harry tereddüt ederken, üst katta Tanrı’yı öven bir ilahi okuyan koronun sesi tizleşti.

Bir buçuk saat sonra sessizce sigara içiyor ve dumanların yatak odasının karanlığına hafif bir mavilik katmasını seyrediyorlardı. Harry’nin dar yatağının çarşafı hâlâ ılıktı, ama odanın soğukluğu Astrid’in ince beyaz yorgani çenesine kadar çekmesine yol açmıştı.

“Harikaydı” dedi kadın.

Harry karşılık vermedi. Astrid’in herhalde karşılık beklemediğini düşündü.

“Boşaldım” dedi kadın. “İlk sevişmemizde. Bu çok...”

“Kocan doktor mu yani?” dedi Harry.

“Bu ikinci soruşun ve cevabım hâlâ evet.”

Harry başıyla onayladı. “Şu sesi duyuyor musun?”

“Hangi sesi?”

“Şu tıkırtıyı. Saatinden mi geliyor?”

“Benim saatim dijital. Tıkırdamaz.”

Kadın elini Harry’nin kalçasına koydu. Harry yataktan kalktı. Buz gibi linolyum tabanlarını yaktı. “Bir bardak su ister misin?”

“Hımm.”

Banyoya giren Harry musluğu açıp aynaya baktı. Kadın ne söylemişti? Onun gözlerindeki yalnızlığı görebildiğini mi? Öne eğildi, ama küçük gözbebeklerini çevreleyen mavi irislerden ve göz aklarındaki, delta şeklindeki damarlardan başka bir şey göremedi. Halvorsen, Harry’nin Rakel’den ayrıldığını duyunca, onun kendini toplamak için başka kadınlarla birlikte olma-

sı gerektiğini söylemişti. Daha doğrusu şiirsel bir dille konuşmuş, Harry'nin ruhundaki melankoliden düzüşerek kurtulması gerektiğini söylemişti. Ama Harry'nin buna ne enerjisi vardı, ne de isteği. Çünkü dokunduğu her kadının Rakel'e dönüştüğünü biliyordu. Ve ihtiyacı olan şey cinsel bir metadon tedavisi görmek değil, Rakel'i unutmaktı, onu içinden atmaktı.

Ama belki de yanılmıştı ve Halvorsen haklıydı. Çünkü sevişmek iyi gelmişti. Gerçekten *harikaydı*. Harry bir arzuyu, başka bir arzuyu doyurarak giderme çabasının ardından yaşanan boşluk hissini duymuyordu bu kez; enerjisinin tazelendiğini hissediyordu. Bir yandan da rahatlamıştı. Kadın ihtiyacı olan şeyi almıştı. Ve Harry onun bunu yapma tarzından hoşlanmıştı. Mesele kendisi için de bu kadar basit olabilirdi belki...

Bir adım geri çekilip aynada vücudunu inceledi. Son bir senede kilo vermişti. Yağları erimişti, ama kasları da erimişti. Babasına benzemeye başlamıştı. Şaşırtıcı değildi bu.

Yarım litrelik büyük bardağı doldurup yatağa döndü; suyu paylaştılar. Sonra kadın ona sokuldu. Cildi başta soğuk ve terliydi, ama kısa sürede Harry'yi ısıtmaya başladı.

"Artık bana anlatabilirsin" dedi Astrid.

"Neyi anlatayım?" Harry kıvrılan dumanın bir harf şeklini almasını seyretti.

"Adı ne? Bir *kadın* var. değil mi?"

Harf dağıldı.

"Bize gelmenin sebebi o."

"Olabilir."

Harry konuşurken sigarasının ucunun yanmasını seyretti. Sigarası başta azar azar yandı. Harry'nin yanındaki kadın bir yabancıydı, içerisi karanlıktı ve yükselen sözcükler havada dağılıyordu; Harry günah çıkarma hücrelerinde oturma herhalde böyle bir şey olduğunu düşündü. İçini açıp rahatlamamanın veya AA'ya göre, sorunlarını başkalarıyla paylaş-

manın. Bu yüzden konuşmaya devam etti. Rakel'in onu bir yıl önce evden kovduğunu, çünkü onun polis kuvvetlerindeki Prens adlı köstebeği bulmayı saplantı haline getirdiğini düşündüğünü anlattı. Rakel'in oğlu Oleg'den de bahsetti; Harry sonunda Prens'e onu yakalayacak kadar yaklaştığında, adam çocuğu yatak odasından kaçırıp rehine olarak kullanmıştı. Oleg, kaçırıldığında yaşadıkları ve kendisini kaçıran kişiyi Harry'nin Kampen'deki bir asansörde öldürmesine tanık olduğu göz önüne alındığında gayet iyi durumdaydı. Rakel'in durumuysa daha kötüydü. Rakel iki hafta sonra, bütün ayrıntıları öğrendiğinde, Harry'yi artık hayatında istemediğini söylemişti. Daha doğrusu Oleg'in hayatında istemediğini.

Astrid başıyla onayladı. "Onlara zarar verdiğin için mi seni terk etti?"

Harry başını iki yana salladı. "Zarar verdiğim için değil. Veririm diye."

"Ya?"

"O dosyanın kapandığını söyledim, ama Rakel saplantılı olduğumda directti; o insanların hepsi yakalanmadıkça dosyanın benim için asla kapanmayacağını söyledi." Harry sigarasını komodindeki kültablasında söndürdü. "Onlar yakalansa bile kafayı takacak başkalarını bulacağımı ve bu insanların kendisine ve oğluna zarar verebileceklerini. Bu sorumluluğu alamayacağını söyledi."

"Asıl o saplantılıymış gibi geldi bana."

"Hayır." Harry gülümsedi. "O haklı."

"Öyle mi? Açar mısın?"

Harry omuz silkti. "Denizaltılar..." diye söze başladı, ama sonra öksürük krizine tutuldu.

"Denizaltı mı dedin?"

"Öyle dedi. Denizaltıymışım. Nefes alınamayacak, soğuk, bulanık derinliklere iniyormuşum ve iki ayda bir yüzeye çıkıyormuşum. Benimle birlikte dibe inmek istemiyormuş. Haklı."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

Harry bu sorun paylaşma faslının gidişatından hoşlandığından emin değildi. Derin bir soluk aldı. Rakel'le yaptığı son konuşmayı hatırladı.

Harry sinirlendiği ya da korktuğu zamanlarda genellikle yaptığı gibi alçak sesle konuşmuştu: "Denizaltı mı?"

Rakel: "Bu çok hoş bir imge değil, biliyorum, ama anlam için söylüyorum..."

Harry ellerini kaldırmıştı: "Tabii, anlıyorum. Mükemmel bir imge. Peki ya senin şu... doktora ne demeli? O uçak gemisi mi?"

Rakel inlemişti. "Onun bu konuyla hiç ilgisi yok Harry. Bu mesele ikimizle ilgili. Ve Oleg'le."

"Oleg'in arkasına saklanma şimdi."

"Saklanmak..."

"Onu rehine olarak kullanıyorsun Rakel."

"BEN mi onu rehine olarak kullanıyorum? SEN intikam peşinde koşarken Oleg'i kaçırıp da şakağına tabanca dayayan ben miydim?"

Boyun damarları kabaran Rakel'in sesi öyle çirkinleşmişti ki, başka birinin sesine dönüşmüştü; ses telleri hiddetini tüm boyutuyla ifade edemiyordu. Harry çıkıp kapıyı arkasından usulca, neredeyse sessizce kapamıştı.

Yatağındaki kadına döndü. "Evet, onu seviyorum. Sen doktor kocanı seviyor musun?"

"Evet."

"Benimle niye yattın peki?"

"Çünkü o beni sevmiyor."

"Hımm. İntikam alıyorsun yani?"

Kadın ona şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Yalnızım. Ve senden hoşlandım. Sebeplerimiz aynı sanırım. Daha karmaşık sebepler mi ummuştun?"

Harry kıkırdadı. "Hayır. Bu gayet yeterli."

"Onu neden öldürdün?"

"Kimi?"

"Başkalarını da öldürdün mü? Çocuğu kaçıran kişiyi kas-
tediyorum tabii ki."

"Bunun önemi yok."

"Yine de bana anlatmanı istiyorum..." Kadın elini Harry'nin
bacaklarının arasına koydu, ona sokuldu ve kulağına fısıldadı:
"...ayrıntılarıyla."

"Sanmıyorum."

"Gerçekten."

"Pekâlâ. ama bu hiç hoşuma..."

"Aaa, hadi ama!" diye öfkeyle fısıldayan kadın, Harry'nin
aletini sertçe sıktı. Harry ona baktı. Kadının mavi, sert göz-
leri karanlıkta parlıyordu. Kadın çabucak gülümseyip tatlı
bir sesle ekledi: "Sadece benim için."

Harry ayrıntıları anlatırken kadının kaskatı kesildiğini
hissetti. Kadın elini çekip sonunda daha fazla dinlemek iste-
mediğini fısıldarken, yatak odasının dışındaki hava soğuma-
ya devam ediyor ve Bislett'teki çatıların gıcırdayıp inlemesi-
ne yol açıyordu.

Kadın gidince Harry yatak odasında ayakta durup kulak
kabarttı. Gıcırtilara. Ve tıkırtılara.

Sonra eğilip yerden ceketini aldı; ön kapıdan yatak odası-
na giderken çıkarıp yere attığı diğer giysilerini de topladı. Tı-
kırtının kaynağını cebinde buldu. Bjarne Möller'in veda ar-
mağanı. Saatin camı ışıldıyordu.

Saati komodin çekmecesine koydu, ama tıkırtılar onu rü-
ya diyarında takip etti.

Adam tabanca parçalarının yağını beyaz bir otel havlu-
suyla sildi.

Dışarıdaki trafiğin düzenli uğultusu köşede duran, sadece

üç kanalı gösteren küçük televizyonun sesini boğuyordu; ekrandaki görüntü grenliydi ve adamın Norveççe olduğunu varsaydığı bir dil konuşuluyordu. Resepsiyondaki kız adamın ceketini temizlemek için almış ve ertesi sabah erkenden hazır olacağına söz vermişti. Adam tabanca parçalarını bir gazetenin üstüne dizmişti. Bütün parçaları silince tabancayı birleştirdi, aynaya doğru çevirdi ve tetiği çekti. Hafif bir tıkırtı duydu; çelik parçaların hareketini elinde ve kolunda hissetti. Kuru bir tıkırtı duymuştu. Sahte bir infaz.

Bobo'nun direncini böyle kırmaya çalışmışlardı.

1991 Kasımı'nda, üç aylık aralıksız kuşatma ve bombardımandan sonra, Vukovar nihayet teslim olmuştu. Sırplar şehre girerken bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bobo birliğinden geriye kalan adamlarla, seksen civarı aç ve bitkin Hırvat savaş esiriyle birlikte, şehrin anacaddezinin kalıntılarında sıraya dizilmeye zorlanmıştı. Sırplar onlara kımıldamamalarını söyledikten sonra ısıtmalı çadırlarına çekilmişlerdi. Durmadan yağan yağmur, çamurlarda kibarçıklar oluşturmuştu. İki saat sonra, adamlardan bazıları yere yığılmaya başlamıştı. Bobo'nun teğmeni çamura yığılanlardan birine yardım etmek için sırayı bozunca, çadırdan çıkan genç bir Sırp er –daha çocuktu– onu karnından vurmuştu. Bundan sonra kimse kımıldamamıştı; yağmurun etraflarındaki dağlara yağmasını seyrederken, teğmenin bağırma-yı kesmesini istemişlerdi. Adam ağlamaya başlamıştı, ama sonra arkasından Bobo'nun konuştuğunu duymuştu. “Ağlama.” Bunun üzerine ağlamayı kesmişti.

Sabah ikindiye dönmüş ve akşam olunca, üstü açık bir cip gelmişti. Sırplar çadırdan fırlayıp selam vermişlerdi. Çocuk, yolcu koltuğunda oturan kişinin komutan olduğunu biliyordu. Komutana “yumuşak sesli kaya” diyorlardı. Cipin arka koltuğunda oturan sivil kıyafetli adam başını eğmişti. Cip birliğin önünde durmuştu ve çocuk en ön sırada olduğunu-

dan, komutanın sivile savaş esirlerine bakmasını söylediğini duymuştu. Gönülsüzce başını kaldıran sivili hemen tanımıştı. Sivil Vukovarlıydı, çocuğun bir okul arkadaşının babasıydı. Arkadaşının babası sıra sıra dizilmiş adamlara göz gezdirmiş ve çocuğa da bakmıştı, ama onu tanımış gibi davranmayıp devam etmişti. Komutan iç geçirip cipte ayağa kalkmış ve yağmurun gürültüsünde, hiç de yumuşak olmayan bir sesle bağırıyordu: "Küçük Kurtarıcı hanginiz?"

Birlikten hiç kimse kımıldamamıştı.

"Öne çıkmaya korkuyor musun *mali spasitelj*? On iki tankımızı havaya uçuran, kadınlarımızı dul bırakan, Sırp çocuklarını yetim bırakan kurtarıcı?"

Çocuk beklemişti.

"Tahmin etmiştim. Bobo hanginiz?"

Yine kimse kımıldamamıştı.

Komutan sivile bakmıştı; sivil ikinci sırada duran Bobo'yu titreyen parmağıyla göstermişti.

"Öne çık" diye bağırıyordu komutan.

Bobo birkaç adım atarak cipe ve cipten inip aracın yanında duran sürücüye yaklaşmıştı. Bobo hazırola geçip selam verince, sürücü onun kepini bir vuruşta çamura düşürmüştü.

"Telsizden aldığımız bilgiye göre Küçük Kurtarıcı senin adamınmış" demişti komutan. "Onu bana göster lütfen."

"Kurtarıcı diye birini hiç duymadım" demişti Bobo.

Komutan ona tabancasıyla vurmuştu. Bobo'nun burnundan kırmızı kan boşanmıştı.

"Çabuk ol. Islanıyorum ve yemeğim soğuyacak."

"Adım Bobo, Hırvat ordusunda yüzbaşıyım..."

Komutanın başıyla işaret verdiği sürücü Bobo'yu saçından tutup yüzünü yukarıya, yağmura doğru çevirmişti; yağmur Bobo'nun ağzından ve burnundan akan kanı kırmızı fularına bulaştırmıştı.

"Salak!" demişti komutan. "Burada Hırvat ordusu yok, ha-

inler var sadece! Seçim senin; ya hemen şimdi idam edilirsin ya da bize zaman kazandırırın. Her halükârda onu bulacağız.”

“Bizi de her halükârda idam edeceksiniz” diye inlemişti Bobo.

“Elbette.”

“Neden?”

Komutan tabancasına şarjör takmıştı. Kabzadan yağmur suları damlıyordu. Komutan namluyu Bobo’nun şakağına dayamıştı. “Çünkü ben Sırp subayıyım. Ve erkek dediğin işine saygı duyar. Ölmeye hazır mısın?”

Bobo gözlerini kapamıştı; gözkapaklarından yağmur damlaları süzülüyordu.

“Küçük Kurtarıcı nerede? Üçe kadar sayıp ateş edeceğim. Bir...”

“Adım Bobo...”

“İki!”

“...Hırvat ordusunda yüzbaşımı. Ben...”

“Üç!”

O tıkırtı, sağanak yağmurun gürültüsünde bile patlama sesi gibi gelmişti.

“Pardon, şarjörü doldurmayı unutmuşum galiba” demişti komutan.

Sürücü, komutana bir şarjör uzatmıştı. Komutan şarjörü tabancaya takıp tekrar nişan almıştı.

“Son şans! Bir!”

“Ben... benim... birliğim...”

“İki!”

“...birinci piyade taburunda...”

“Üç!”

Yine kuru bir tıkırtı. Arka koltukta oturan baba hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

“Şu işe bak! Bu şarjör de boşmuş. Yeni gelen şu gıcı gıcı, güzel mermileri deneyelim mi?”

Komutan yeni bir şarjör takmıştı.

“Küçük Kurtarıcı nerede? Bir!”

Bobo, İsa Duası’nı mırıldanmıştı: “*O’ce na...*”

“İki!”

Gökyüzü yarılmıştı, yağmur olanları durdurmak istercesine gürleyerek yağıyordu. Çocuk Bobo’ya bakamıyordu artık; Küçük Kurtarıcı olduğunu, aradıkları kişinin kendisi olduğunu, Bobo’yu değil sadece onu istediklerini, onun kanını dökebileceklerini haykırmak için ağzını açmıştı. Ama tam o anda Bobo ondan tarafa bakmıştı; çocuk adamın sert gözlerine bakınca tutkuyla dua ettiğini ve başını iki yana salladığını görmüştü. Sonra Bobo’nun vücudu sarsılmış, mermi onun ruhunu bedeninden ayırmıştı ve çocuk Bobo’nun gözlerinin ferinin söndüğünü, can verdiğini görmüştü.

“Sen” diye bağırıyordu komutan, ilk sıradaki adamlardan birini göstererek. “Sıra sende. Buraya gel!”

Teğmeni vuran genç Sırp subay koşarak gelmişti.

“Hastaneden silah sesleri geliyor” diye bağırıyordu.

Komutan küfrederek sürücüyü el sallamıştı. Sonra motor gürleyerek çalışmış ve cip loşlukta gözden kaybolmuştu. Ama öncesinde komutan onlara Sırpların kaygılanmalarına gerek olmadığını söylemişti. Hastanede ateş edebilecek Hırvatlar yoktu. Silahsızdılar.

Kara çamurun içinde yüzükoyun yatan Bobo’yu öylece bırakmışlardı. Ortalık çadırdaki Sırpların dışarıyı göremeyeceği kadar karardığında, çocuk usulca öne çıkıp yüzbaşının cesedinin yanına gitmiş ve kırmızı fuları çözüp almıştı.

16 Aralık Salı Yemek zamanı

Oslo'nun son yirmi dört yılın en soğuk 16 Aralık'ında, sabahın sekizinde hava hâlâ gece gibi karanlıktı. Harry, Tom Waaler'in dairesinin anahtarını imza karşılığında Gerd'den alıp karakoldan çıktı. Paltosunun yakasını kaldırarak yürürken, pamuklu paltosu öksürük seslerini boğar gibiydi; hava soğuk yüzünden ağırlaşmış yoğunlaşmıştı sanki.

İnsanlar kaldırımlarda telaşla yürüyorlardı. Açık havadan bir an önce kurtulmaya çalışıyorlardı; Harry ise kauçuk tabanlı Doc Martensleri buzda kayabilir diye, dizlerini tutarak uzun adımlar atıyordu ağır ağır.

Sonunda Tom Waaler'in merkezi konuma sahip bekâr evine girdiğinde, Ekeberg Tepesi'nin ardındaki gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Waaler'in ölümünden sonra daire haftalarca mühürlü kalmıştı, ama yapılan araştırmada başka silah kaçakçılarına işaret eden kanıtlar bulunamamıştı. En azından, Emniyet Müdürü'nün dosyanın "başka acil soruşturmalar" sebebiyle geri plana itileceğini açıklarken söylediği şeydi bu.

Harry oturma odasının ışığını açınca, ölen insanların evlerine kendine özgü bir sessizliğin çöktüğünü bir kez daha fark etti. Işıl ışıl, siyah deri mobilyaların önünde duran dev plazma televizyonun iki yanındaki metrelik hoparlörler, dairenin çevresel ses sisteminin parçasıydı. Duvarlarda mavi,

küp benzeri şekillerle bezeli birçok resim vardı. Rakel bu tarza "cetvel ve pusula sanatı" derdi.

Harry yatak odasına girdi. Pencereden gri ışık sızıyordu. Oda düzenliydi. Masada bilgisayar ekranı vardı, ama Harry ortalıkta bilgisayar kasası göremedi. Kasayı kanıt aramak için götürmüş olmalıydılar. Ama Harry, Emniyet Müdürlüğü'ndeki kanıtların arasında bilgisayar kasası görmemişti. Gerçi o vakayı soruşturması yasaklanmıştı elbette. Resmi açıklama, bağımsız polis soruşturma kurulu SEFO'nun Harry'yi Waaler'in öldürülmesiyle ilgili olarak soruşturduğuydu. Ama Harry her taşın altına bakılmasının birilerini rahatsız ettiği fikrinden kurtulamamıştı.

Harry tam yatak odasından çıkacakken bir ses duydu.

Müteveffanın dairesi artık sessiz değildi.

Uzaktan gelen bir tıkırtı Harry'nin teninin karıncalanmasına ve kol tüylerinin dikelmesine yol açtı. Tıkırtı gardirop-tan geliyordu. Harry duraksadı. Sonra gardırobun kapısını açtı. Gardırobun zemininde açık bir karton kutu duruyordu; Harry, Waaler'in o gece Kampen'de giydiği ceketini hemen tanıdı. Ceketin üstteki cebinde bir kol saati tıkırdıyordu. Tıpkı Waaler'in asansör penceresine yumruk attığı ve harekete geçen asansörün kolunu kopardığı zamanki gibi. Sonrasında asansörde sessizce oturmuşlardı; aralarında duran kesik kol cansız, mumya gibiydi, bir vitrin mankeninin kopmuş koluydu, ama bileğinde saat vardı tuhaf bir şekilde. Tıkırdayan, durmayı reddeden, canlı bir saat; tıpkı Harry'nin küçüklüğünde babasının anlattığı öyküdeki gibi. Öyküde ölü adamın kalbi atmaya devam eder ve sonunda katili delirtirdi.

Tıkırtı çok belirgindi, güçlüydü, yoğundu. İnsanın aklında yer eden türden bir sestti. Bir Rolex saatin sesiydi. Ağır ve muhtemelen gösterişli bir saatin.

Harry gardırop kapısını kapadı. Ön kapıya giderken ayak sesleri duvarlardan yankılandı. Kapıyı kilitlerken anahtar-

lar şingırdadı; sokağa çıkana ve trafik gürültüsü neyse ki her şeyi boğana dek durmadan ısılık çaldı.

Saat üçte Kommandör T. I. Ögrims Meydanı'ndaki 4 numaralı binaya gölgeler düşmeye başlamıştı bile; Kurtuluş Ordusu Karargâhı'nın pencereleri birer birer aydınlanıyordu. Saat beş olduğunda hava kararmıştı ve hava sıcaklığı eksi on beş dereceye düşmüştü. Martine Eckhoff'un içinde oturduğu küçük arabanın tepesine tek tük kar taneleri yağıyordu.

Kadın, akü göstergesine kaygıyla göz atarken "Hadi baba" diye mırıldandı. Elektrikli arabanın –bu arabaları Ordu'ya kraliyet ailesi armağan etmişti– soğukta nasıl performans göstereceğinden emin değildi. Ofis kapısını kilitlemeden önce bütün işleri halletmişti: İnternet sitesinin ana sayfasına çeşitli birliklerin yakında yapılacak toplantılarıyla ve iptal edilen toplantılarla ilgili bilgileri girmişti, çorba dağıtan otobüsler ve Egertorget'teki Noel tenceresiyle ilgili görev çizelgelerini yenilemişti ve Başbakanlık Dairesi'ne gönderilecek, Oslo Konser Salonu'nda her yıl düzenlenen Noel konseriyle ilgili mektubu kontrol etmişti.

Arabanın kapısı açıldı ve içeri soğukla birlikte bir adam girdi; adam gür beyaz saçlıydı, ordu kepi takmıştı ve Martine'in hayatında gördüğü en mavi gözlere sahipti. En azından altmış yaşından büyük insanlar arasında. Adam koltukla torpido gözünün arasındaki dar boşluğa bacaklarını güçlkle sıkıştırdı.

Norveç'teki en yüksek rütbeli Kurtuluş Ordusu subayı olduğunu gösteren rütbe işaretini kardan temizlerken "Hadi gidelim" dedi. Emirlerine uyulmasına alışık olan insanların neşesiyle ve rahathığıyla konuşmuştu.

"Geciktin" dedi kadın.

"Sen bir meleksin." Adam onun yanağını elinin tersiy-

le okşadı; mavi gözleri enerjiyle ve keyifle parlıyordu. “Hadi, acele edelim.”

“Baba...”

“Bir saniye.” Adam araba penceresini indirdi. “Rikard!”

Karargâh’la aynı çatının altında, ona bitişik olan Hisar’ın girişinde genç bir adam duruyordu. İrkilen genç adam hemen koşup geldi; kollarını iki yanına bastırmıştı ve dizleri birbirine çarpıyordu. Ayağı kayınca az kalsın düşecekti, ama kollarını sallayarak dengesini korudu. Arabaya vardığında soluk soluğaydı.

“Emredin komutanım.”

“Herkes bana David der; sen de öyle de Rikard.”

“Tamam David.”

“Ama her cümlede söyleme lütfen.”

Rikard önce Komutan David Eckhoff’un kızı Martine’e, sonra da tekrar komutana baktı. Üstdudağındaki teri iki parmağıyla sildi. Martine onun üstdudağının hava ve rüzgâr koşullarından bağımsız bir şekilde o kadar terlemesine sık sık şaşırdı. Ama en çok da genç adam kilise ayinlerinde veya başka bir yerde yanında otururken ve güya komik olan bir şeyler fısıldarken ki bunlar gerçekten komik gelebilirdi, genç adam kaygısını gizlemekte o kadar başarısız olmasaydı, fazla yakın durmasaydı... ve üstdudağı terlemeseydi. Bazen, Rikard çok yakın otururken ve ortalık sessizken, parmaklarını ağzında gezdirdiğinde hışır hışır sesler çıkardı. Çünkü Rikard Nilsen’in tek özelliği üstdudağının terlemesi değildi; sakalı da çok hızlı çıkardı. Sabahları Karargâh’a geldiğinde, sinekkaydı tıraşlı yüzü bebek poposu gibi olurdu; ama öğleyin beyaz teninde mavimsi bir parıltı başlardı. Martine genç adamın akşam toplantılarına gelmeden önce tekrar tıraş olduğunu defalarca fark etmişti.

David Eckhoff gülümseyerek “Sana takılıyorum Rikard” dedi.

Martine babasının kötü niyetli olmadığını, şaka yaptığını bilse de adam insanları ezdiğini bazen fark etmiyor gibiydi.

“Ah, evet” diyen Rikard zoraki güldü. Eğildi. “Selam Martine.”

“Selam Rikard” diyen Martine, akü göstergesinde odaklanı-
r gibi yaptı.

“Bana bir iyilik yapabilir misin diye soracaktım” dedi komutan. “Yollar felaket buz tuttu ve kar zincirim yok. Aslında almam gerek, ama bunun için Deniz Feneri’ne gitmem gerekiyor...”

“Biliyorum” dedi Rikard hevesle. “Sosyal İşler Bakanı’yla öğle yemeği yiyeceksiniz. Basında bol bol yer alacağını umuyoruz. İnsan kaynakları şefiyle konuştum da.”

David Eckhoff ona üstünlük taslayarak gülümsedi. “Gündemi takip ettiğini duymak güzel Rikard. Diyeceğim şu ki, arabam burada, garajda duruyor ve döndüğümde kar zincirlerini takılmış görmek istiyorum. Anlarsın ya...”

“Kar lastikleri bagajda mı?”

“Evet. Ama daha acil bir işin yoksa eğer. Tam Jon’u arıyordum. Yapabileceğini söylemişti...”

“Hayır, hayır” dedi Rikard başını hararetle sallayarak. “Ben hemen hallederim. Güvenin bana, eee.... David.”

“Emin misin?”

Rikard komutana hayretle baktı. “Bana güvenebileceğiniz konusunda mı?”

“Daha acil bir işin olmadığı konusunda?”

“Elbette, hem bu iş hoşuma gitti. Arabaların üstünde çalışmayı severim ve... ve...”

“Lastik değiştirmeyi de mi?”

Rikard yutkunup başıyla onaylayınca komutan sırtıttı.

Pencereyi kapatırken ve dönerek meydana çıkarken, Martine ona Rikard’ın yumuşak başlılığını suistimal etmesinin yanlış olduğunu söyledi.

“İtaatkarlığını demek istedin herhalde” diye karşılık verdi babası. “Rahat ol canım. bu bir sınav sadece.”

“Sınav mı? Onun fedakârlığını mı sınırıyorsun, yoksa otorite korkusunu mu?”

“İkincisini” dedi komutan kıkırdarak. “Rikard’ın kız kardeşi Thea’yla konuşuyordum; Rikard’ın yarına yetiştirilmesi gereken bütçeyi tamamlamakta zorlandığını söyledi. Eğer öyleyse, Rikard’ın bütçeyi halletmesi ve diğer işi Jon’a bırakması gerekir.”

“Peki ya sonra? Hem belki de Rikard iyilik yapmak istiyordur.”

“Evet, o iyi bir insan, zeki de. Çalışkan, ciddi. Ben sadece onun yöneticiliğin gerektirdiği kararlılığa ve cesarete sahip olup olmadığını görmek istiyorum.”

“Herkes işi Jon’un alacağını söylüyor.”

David Eckhoff kendi ellerine bakarken hafifçe gülümsedi. “Öyle mi? Bu arada Rikard’ı savunman hoşuma gitti.”

Martine gözlerini yoldan ayırmasa da, sözlerine devam eden babasının bakışlarını üstünde hissetti. “Onlar kaç yıllık aile dostumuz, biliyorsun. İyi insanlar. Ordu’yla sağlam bağları var.”

Martine can sıkıntısını gizlemek için derin bir nefes aldı.

İşi halletmek için tek mermi yeterliydi.

Yine de adam şarjörü tamamen doldurdu. Çünkü ilk olarak, ancak şarjör doluyken tabanca mükemmel dengeye kavuşuyordu. İkincisi, silahın tutukluk yapması ihtimali azalıyordu. Şarjörde altı, namluda bir mermi.

Sonra tabancayı omuz kılıfına koydu. Bu kılıfı ikinci el almıştı; kılıfın derisi yumuşaktı ve kekremsi bir tuz kokusunun yanı sıra yağ ve ter kokusu yayıyordu. Tabanca olması gerektiği gibi, düz duruyordu. Aynanın karşısında durup ce-

ketini giydi. Tabanca belli olmamalıydı. Büyük tabancaların atışları daha isabetli olurdu, ama şimdi yapacağı işte isabetlilik çok önemli değildi. Yağmurluğunu giydi. Sonra da palto-sunu. Beresini cebine tıktırdı ve iç cebindeki kırmızı fuları el yordamıyla buldu.

Saatine baktı.

“Kararlılık” dedi Gunnar Hagen. “Ve cesaret. Dedektiflerimde en çok bu iki niteliği ararım.”

Harry karşılık vermedi. Adamın soru sorduğunu düşünmemiştir çünkü. Birçok kez, şimdiki gibi oturduğu ofise bakındı. Ama yaşadığı tanıdık sahnenin, POB’nin dedektife nutuk çekmesi sahnesinin dışında her şey değişmişti. Bjarne Möller’in kâğıt yığınları, raftaki adli dokümanlarla asayiş yönetmeliklerinin arasına sıkıştırılmış *Varyemez Amca* çizgi romanları, büyük aile fotoğrafı, hatta Bjarne Möller’in çocuklarına armağan ettiği Golden Retriever’in büyük fotoğrafı bile gitmişti; çocuklar dokuz yıl önce ölen bu köpeği çoktan unutsalar da, Bjarne onun yasını tutuyordu hâlâ.

Geride sadece üstü temizlenmiş masa kalmıştı; masada bir monitörle klavye, üzerinde minik bir beyaz kemik parçası bulunan küçük bir gümüş kaide ve Harry’yi kalın kaşlarının altından süzen Gunnar Hagen’in dirsekleri vardı.

“Ama daha da önem verdiğim üçüncü bir nitelik vardır Hole. Bunun ne olduğunu tahmin edebilir misin?”

“Hayır” dedi Harry tonlamasız bir sesle.

“Disiplin. Di-sip-lin.”

POB bu sözcüğü heceleyerek söyleyince Harry onun kelimenin etimolojisini anlatacağını sandı. Oysa Hagen ayağa kalkıp ellerini arkasında kavuşturarak ileri geri dolanmaya başladı; Harry’ye hep biraz komik gelen bu hareketle, adeta bölgesinin sınırlarını belirliyordu.

"Bu konuşmayı bölümdeki herkesle yüz yüze yapıyorum, beklentilerimi net anlatabilmek için."

"Masa."

"Pardon?"

"Biz bölüm değiliz. Sizin mevkinize eskiden PAS, yani 'Bölüm Başkanı' denilse bile. Bilginiz olsun diye söylüyorum."

"Buna dikkatimi çektiğin için teşekkürler dedektif. Nerede kalmıştım?"

"Di-sip-lin."

Harry, Hagen'in ters bakışları karşısında istifini bozmadı. Bunun üzerine POB ortalıkta dolanmaya devam etti.

"Son on yıl boyunca askeri akademide ders verdim. Uzmanlık alanım Burma savaşıydı. Bunun burada yaptığım işle yakından ilgili olduğunu duymak seni şaşırtabilir Hole."

"Eh." Harry bacağına kaşdı. "Aklımı okuyorsun patron."

İşaretparmağını pencere çerçevesine sürten Hagen, sonuca hoşnutsuzlukla baktı. "1942'de, sadece yüz bin Japon askeri Burma'yı fethetti. Burma, Japonya'dan iki misli büyüktü ve o zamanlar sayıca ve silahça üstün olan İngiliz askerlerinin işgali altındaydı." Hagen kirlenmiş işaretparmağını kaldırdı. "Ama Japonların üstün olduğu bir alan vardı ve bu sayede İngilizlerle Hintli paralı askerleri yendiler. Disiplin. Japonlar Yangon'a giderken kırk beş dakika yürüyüp on beş dakika uyudular. Yolda başlarını sırt çantalarına koyup, ayaklarını gidecekleri yöne doğru uzatarak uyudular. Uyanıklarında hendeklere düşmemek ve yönlerini şaşırmamak için. Yön önemlidir Hole. Anlıyor musun Hole?"

Harry lafın nereye varacağını tahmin ediyordu. "Anlıyorum patron, sonunda Yangon'a ulaştılar."

"Evet. Hepsi. Çünkü söyleneni yaptılar. Tom Waaler'in dairesinin anahtarlarını almışsın. Bu doğru mu Hole?"

"İçeri bir göz attım patron. Terapi niyetine."

"Umarım o yüzdendir. O dosya kapandı. Waaler'in dai-

resini araştırman zaman kaybı olmakla kalmayıp, Emniyet Müdürü'yle benim emirlerimize karşı gelmek olur. Emirlerle karşı gelmenin cezasını söylememe gerek yok sanırım. Ama şu kadarını söyleyeyim ki, Japon subaylar izinsiz su içen askerleri vurdular. Sadist olduklarından değil, disiplini sağlamak için tümörleri baştan kesip atmak şart olduğundan. Anlatabiliyor muyum Hole?"

"Gayet net, şey kadar... yani çok net olan bir şey kadar patron."

"Şimdilik bu kadar Hole." Hagen koltuğuna oturup çekmecedan bir sayfa çıkardı ve Harry ofisten çıkıp gitmiş gibi, dikkatle okumaya başladı. Başını kaldırıp da Harry'nin hâlâ karşısında oturduğunu görünce şaşırdı.

"Başka bir şey mi var Hole?"

"Hımm, şeyi merak ediyordum da. Japonlar savaşı kaybetmemiş miydiler?"

Harry'nin çıkıp gitmesinden çok sonra bile Gunnar Hagen önündeki dokümana boş gözlerle bakmayı sürdürdü.

Restoranın yarısı doluydu. Tıpkı dünkü gibi. Adamı kapıda mavi gözlü, sarışın, kıvrıkcık saçlı, genç, yakışıklı bir garson karşıladı. Giorgi'ye öyle benziyordu ki, adam kalakaldı bir an. Garsonun gülümsediğini görünce de kendini ele verdiğini anladı. Vestiyerde paltosuyla yağmurluğunu çıkarırken, garsonun gözlerini üstünde hissetti.

"Adınız?" diye sordu garson. Adam mırıldanarak yanıt verdi.

Garson uzun, ince parmağını rezervasyon defterinin sayfasında yukarıdan aşağıya doğru indirdi. Sonra durdu.

"Sizi buldum, parmağım adınızın üstünde" dedi garson, mavi gözlerini kaçırmadan bakarak; adam kızardığını hissetti.

Restoran çok lüks gibi görünmese de mönüdeki fiyatlar inanılmayacak kadar fahişti, adam doğru hesapladıysa eğer. Makarna ve bir bardak su sipariş etti. Acıkmıştı. Kalp atışları normal ve düzenliydi. Restorandaki diğer insanlar başlarına kötü hiçbir şey gelememişçesine konuşuyor, gülümsüyor ve kahkaha atıyorlardı. Adam gerçek yüzünü başkalarının görememesine, siyah bir aurası olmamasına veya soğukluk –belki de çürük kokusu– yaymamasına şaşır-mıştı hep.

Daha doğrusu kimsenin fark etmemesine.

Dışarıdaki saat kulesinin üç saati altışar kez çaldı.

Thea etrafa bakınarak “Hoş bir mekân” dedi. Restoranın manzarası güzeldi ve onların masası dışarıdaki yayalara ayrılmış sokağa bakıyordu. Görünmeyen hoparlörlerden çok alçak sesli bir New Age meditasyon müziği yayılıyordu.

“Özel bir yer olsun istedim” dedi Jon mönüyü incelerken. “Ne yemek istersin?”

Tek sayfalık mönüye çabucak göz attılar. “Önce bir şeyler içmem gerek.”

Thea bol bol su içerdi. Jon bunun Thea’nın şeker hastası olmasıyla ve böbrek sorunu çekmesiyle ilgili olduğunu biliyordu.

“Seçim yapmak kolay değil” dedi kadın. “Her şey güzel görünüyor, değil mi?”

“Ama mönüdeki her şeyi yiyemeyiz.”

“Evet...”

Jon yutkundu. Düşünmeden konuşmuştu. Thea’ya göz attı. Kadın fark etmemiş gibiydi.

Thea birden başını kaldırdı. “Ne demek istedin?”

“Ne?” diye sordu Jon anlamamışçasına.

“Mönüdeki her şey derken. Bir şey söylemeye çalışıyor-

dun. Seni tanırım Jon. Neler oluyor?”

Adam omuz silktilti. “Nişanlanmadan önce birbirimize her şeyi anlatacağımızı söylemiştik, değil mi?”

“Evet?”

“Bana her şeyi anlattığına emin misin?”

Kadın derin derin iç geçirdi. “Eminim Jon. Kimseyle birlikte olmadım. *O şekilde...* değil.”

Ama Jon onun gözlerinde başka bir şeyi, yüzünde daha önce görmediği bir ifadeyi seçebiliyordu. Kadının ağız kenarı seğiriyordu, kararmış gözleri kapanan diyafram perdeleri gibiydi. Jon kendini tutamadı. “Robert’la bile mi?”

“Ne?”

“Robert’la. Östgard’da kaldığımız ilk yaz flört etmiştiniz. hatırlıyorum.”

“O zamanlar on dört yaşındaydım Jon.”

“Yani?”

Kadın başta ona hayretle baktı. Sonra sinirlenir gibi olup içine kapandı. Jon onun elini iki eliyle tuttu ve öne eğilip “Özür dilerim Thea” diye fısıldadı. “Niye böyle davrandım bilmiyorum. Ben... bunu sorduğumu unutabilir miyiz?”

“Kararınızı verdiniz mi?”

Başlarını kaldırıp garsona baktılar.

“Ben önce taze kuşkonmaz alayım” dedi Thea, mөнüyü Jon’a uzatarak. “Ardından da cep mantarlı şatobriyan.”

“İyi bir seçim. Mөнümүze yeni giren, güzel ve uygun fiyatlı kırmızı şarabımızı önerebilir miyim?”

“Önerebilirsiniz, ama ben sadece su alayım” dedi Thea ısıltılı gülümseyerek. “Bol bol.”

Jon ona baktı. Onun duygularını gizleyebilme yeteneğini takdir etti.

Garson gidince Thea bakışlarını Jon’a yöneltti. “Beni sorgulaman bittiyse, biraz da senden bahsedelim mi?”

Hafifçe gülümseyen Jon başını iki yana salladı.

"Hiç kız arkadaşın olmadı, öyle mi?" dedi kadın. "Östgard'da bile."

Jon, elini onunkinin üstüne koyarak "Sebebini biliyor musun?" dedi.

Thea başını iki yana salladı.

"Çünkü o yaz bir kıza âşık oldum" diyen Jon, kadının tüm dikkatini tekrar ona vermesini sağladı. "On dört yaşındaydı. O zamandan beri de ona âşığım."

Gülümseyince Thea da gülümsedi; Jon onun gizlendiği yerden çıkıp yanına geldiğini görebiliyordu.

Sosyal İşler Bakanı, Komutan David Eckhoff'a dönerek, toplanmış muhabirlerin duyabileceği kadar yüksek sesle "Çorba leziz" dedi.

"Özel tarifimiz" dedi komutan. "İki yıl önce bir yemek kitabı yayımlamıştık ve bu kitabın..."

Babasının işareti üzerine Martine masaya yaklaşıp kitabı bakanın çorba kâsesinin yanına bıraktı.

"...sayın bakanın evinde iyi ve sağlıklı beslenmesine faydalı olabileceğini düşünüyoruz."

Deniz Feneri kafesine gelmiş birkaç muhabirle fotoğrafçı gülüştüler. Onlar dışında içerisi kalabalık sayılmazdı; pansiyonda kalan iki ihtiyar adam, pelerinli ve gözleri yaşlı bir kadın, alını kanadığı halde birinci kattaki tedavi odası olan Sahra Hastanesi'ne gitmeye korktuğu için yaprak gibi titreyen bir uyuşturucu bağımlısı. İçeride bu kadar az insan olması şaşırtıcı değildi; Deniz Feneri normalde bu saatte açık olmazdı. Ama sabah saatleri bakanın programına uymadığından, adam mekânın çoğu gün hıncahınç dolu olduğunu göremeyecekti. Komutan bütün bunları açıkladı. Buranın ne kadar iyi idare edildiğini ve ne kadara mal olduğunu da. Bakan çorba içerken emme basma tulumu gibi kafa salladı.

Martine saatine göz attı. Yediye çeyrek vardı. Bakanın sekreteri toplantının yedide biteceğini söylemişti. Gitmeleri gerekiyordu.

“Çorba nefisti” dedi bakan. “Buradakilerle biraz sohbet etmeye vaktimiz var mı?”

Sekreter başıyla onayladı.

Tribünlere oynuyor, diye düşündü Martine. Tabii ki sohbet etmeye vakitleri var; gelmelerinin sebebi bu zaten. Me-sele fon dağıtmak değil –bunu telefonla yapabilirlerdi–, basını davet etmek ve onlara Sosyal İşler Bakanı’nın düşkünlere arasında gezindiğini, çorba içtiğini, uyuşturucu bağımlılarıyla el sıkıştığını ve onları empatiyle, ilgiyle dinlediğini göstermekti.

Basın sözcüsü fotoğrafçılara fotoğraf çekebileceklerini ilet-ret etti. Daha doğrusu, fotoğraf çekmelerini istediğini.

Bakan ayağa kalkıp ceketinin önünü ilikleyerek odaya göz gezdirdi. Martine adamın üç kişiden hangisini seçeceğini merak etti: İki ihtiyar tipik huzurevi sakinlerine benziyorlardı ve “Bakan Uyuşturucu Bağımlılarıyla (ya da Fahişelerle) Bir Araya Geldi” türünden bir haber için uygun değillerdi. Yaralı uyuşturucu bağımlısı biraz kaçık gibi görünüyordu, o da biraz fazla kaçabilirdi. Oysa kadın, herkesin kendini özdeşleştirebileceği ve özellikle de yürek paralayıcı öyküsünü kendi ağzından dinlerlerse yardım etmek isteyecekleri normal bir vatandaşa benziyordu.

Bakan, elini uzatarak “Buraya gelebildiğine memnun musun?” diye sordu.

Kadın başını kaldırıp ona baktı. Bakan kendi adını söyledi.

“Pernille...” diye söze başladı kadın, ama bakan onun sözünü kesti.

“Soyadına gerek yok Pernille. Basın burada, biliyorsun. Fotoğraf çekmek istiyorlar. Senin için sakıncası var mı?”

“Holmen” dedi kadın, mendiline süm-kürerek. “Pernille

Holmen." Masadaki, önünde mum yanan bir fotoğrafı gösterdi. "Buraya oğlumu anmaya geldim. Beni rahat bırakır mısınız lütfen?"

Martine kadının yanında kalırken, bakan ve maiyeti çabucak uzaklaştılar. Martine iki yaşlı adamın yanına gittiklerine dikkat etti.

"Per için çok üzgünüm" dedi alçak sesle.

Kadın ağlamaktan şişmiş yüzünü kaldırdı. Martine şişkinliğin bir başka sebebinin de kadının kullandığı haplar olduğunu tahmin etti.

"Per'i tanır mıydınız?" diye fısıldadı kadın.

Martine gerçeği söylemeyi yeğlerdi. Gerçek acı verici olsa bile. Yetiştirilme tarzından dolayı değil, bunun uzun vadede hayatı kolaylaştırdığını keşfettiği için. Ama kadının boğuk sesinde bir yakarış algılamıştı. Kadın oğlunun yalnızca uyuşturucu bağımlısı bir robot ya da yalnızca toplumun kurtulduğu bir yük olmadığını ve birilerinin tanıdığı, arkadaşı, hatta belki de hoşlandığı bir insan olduğunu duymak istiyordu.

"Bayan Holmen" dedi Martine, "onu tanırdım, iyi bir çocuktuktu."

Gözlerini iki kez kırpıştıran Pernille Holmen bir şey demedi. Gülümsemeye çalışıyordu, ama yüzü çarpılıyordu sadece. "Sağ olun" demeyi başardıktan sonra yanaklarından yaşlar süzüldü.

Martine komutanın masadan el sallayarak kendisini çağırıldığını gördü. Yine de sandalyeden kalkmadı.

"Onlar... kocamı da aldılar" dedi Pernille Holmen hıçkırarak.

"Ne?"

"Polisler. Onun yaptığını söylediler."

Martine, Pernille Holmen'in yanından ayrılırken, uzun boylu ve sarışın polisi düşünüyordu. Adam gerçekten umur-

sadığını söylerken öyle düzgün bir insan gibi görünmüştü ki. Sinirlendiğini hissetti. Aklının karıştığını da. Çünkü tanımadığı birine neden bu kadar kızdığını anlayamıyordu. Saatine baktı. Yediye beş vardı.

Harry balık çorbası yapmıştı. Bir paket Findus hazır çorbanın içine süt ve balık ezmesi katmıştı. Baget ekmek de almıştı. Hepsini alt kattaki, Ali'nin erkek kardeşiyle birlikte işlettiği küçük marketten, Niyazi'den almıştı. Oturma odasındaki masada, çorba kâsesinin yanında büyük bir bardak su duruyordu.

Harry müzik setine CD takıp sesi açtı. Zihnini boşaltıp müziğe ve çorbaya odaklandı. Seslere ve tatlara. Sadece bunlara.

Çorbanın yarısını içmişken ve üçüncü şarkıyı dinlerken telefon çaldı. Harry telefonu açmamaya karar verdi. Ama sekizinci çalışta kalkıp müziğin sesini kısıtı.

“Harry.”

Arayan Astrid'di. “Ne yapıyorsun?” Kadın alçak sesle konuşsa da yankı oluyordu. Harry kadının kendini evinin banyosuna kilitlediğini tahmin etti.

“Yemek yiyip müzik dinliyorum.”

“Dışarı çıkmam gerek. Senin oralara geleceğim. Akşam işin var mı?”

“Var.”

“Nedir?”

“Müzik dinlemeye devam etmek.”

“Hımm. Yalnız kalmak ister gibisin.”

“Olabilir.”

Sessizlik. Kadın iç geçirdi. “Fikrini değiştirirsen haber ver.”

“Astrid?”

“Evet?”

“Sorun sende değil. Tamam mı? Sorun bende.”

“Özür dilemene gerek yok Harry. Yani aramızdaki şeyin ikimiz için de vazgeçilmez olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Görüşmemiz hoş olabilir diye düşünmüştüm o kadar.”

“Belki başka bir zaman.”

“Mesela ne zaman?”

“Mesela başka bir zaman.”

“Başka bir zamanda, başka bir hayatta?”

“Onun gibi bir şey.”

“Tamam. Ama senden hoşlanıyorum Harry. Bunu unutma.”

Harry telefonu kapadıktan sonra öylece durdu; ansızın çöken sessizlik katlanılmaz geldi. Öyle şaşırmıştı ki. Astrid aradığında, zihninde bir yüz canlanmıştı. Şaşırmasının sebebi bir yüz görmesi değil, o yüzün Rakel’e ait olmamasıydı. Astrid’e de. Sandalyeye çöktü ve daha fazla düşünmemeye karar verdi. Her derde deva zaman etkisini gösteriyorsa ve Rakel’i unutmaya başlamışsa, bu iyi bir şeydi. Öyle iyiydi ki, Harry bu süreci karmaşıklştırmak istemiyordu.

Müzik setinin sesini açıp zihnini boşalttı.

Adam hesabı ödemişti. Kürdanı kültablasına bırakıp saatine baktı. Yediye üç vardı. Omuz kılıfı göğsüne sürtünüyordu. İç cebinden çıkardığı fotoğrafa son bir kez baktı. Vakit gelmişti.

Kalkıp tuvalete giderken restorandaki diğer müşterilerden hiçbirini –yan masada oturan çift bile– onu fark etmedi. Kabinlerden birine gidip kapıyı kilitledi ve tabancasının dolu olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne karşı koyarak bir dakika bekledi. Bunu Bobo’dan öğrenmişti. Her şeyi tekrar kontrol etme lüksüne alışmak insanı dikkatsizleştirirdi.

Bir dakika geçti. Adam çıkıp vestiyere gitti, yağmurluğunu giydi, kırmızı fuları boynuna doladı ve bereyi kulaklarına kadar indirdi. Kapıyı açıp Karl Johans Sokağı'na çıktı.

Sokağın en yüksek kısmına uzun adımlarla yürüdü. Acelesi olduğundan değil, burahlıların yürüyüşüne dikkat ettiğinden öyle yürüyordu; bu tempoyla dikkat çekmezdi. Lamba direğinin dibinde duran, dün tabancayı atmaya karar verdiği çöp kutusunun önünden geçti. Çöp kutusu işlek bir sokağın ortasındaydı. Polisler tabancayı bulacaktı, ama bunun önemi yoktu. Önemli olan kendisinin üzerinde bulmalarıydı.

Müziği hedefine varmadan çok önce duymaya başladı.

Müzisyenlerin önünde birkaç yüz kişi toplanmıştı; tam adam geldiği sırada şarkı bitti. Alkış koparken çan çalınca adam vaktinde geldiğini anladı. Yarım daire şeklindeki kalabalığın yanında, müzik grubunun önünde, üç tahta sopaya asılmış siyah bir tencere duruyordu; tencerenin yanında da fotoğraftaki adam durmaktaydı. Ortalığı sadece sokak lambalarıyla iki fener aydınlatsa da, onun fotoğraftaki adam olduğuna şüphe yoktu. Özellikle de üstünde Kurtuluş Ordusu paltosuyla kepi olduğundan.

Vokalist mikrofona bir şeyler haykırınca insanlar tezahürat yapıp alkışladı. Grup tekrar çalmaya başlarken flaş patladı. Müziğin sesi yüksekti. Baterist trampete vurmadan önce her seferinde sağ elini havaya kaldırıyordu.

Kalabalığın içinden geçen adam, Kurtuluş Ordusu mensubunun üç metre kadar yakınına geldikten sonra dönüp arkasında kimse olup olmadığına baktı. Önünde duran iki ergen kız, buz gibi havada sakız çiğniyorlardı. Adamdan kısaydılar. Adam işini belirli bir şey düşünmeden, acele etmeden, gösterişsizce yaptı: Tabancayı çıkarıp kolunu dümdüz öne uzattı. Böylece tabancayla hedefin arasındaki mesafe iki metreye indi. Adam nişan aldı. Görüşü bulanıklaşınca tencerenin ya-

nındaki adamı çift görmeye başladı. Gevşeyince o iki görüntü birleşip tek bir görüntüye dönüştü.

“*Skal*” dedi Jon.

Hoparlörlerden gelen müzik sesi, kek hamuru gibi vıcık vıcıktı.

Jon’a uyararak kadeh kaldıran Thea “*Skal*” dedi.

İçtikten sonra bakiştılar; Jon sadece dudaklarını oynatarak *Seni seviyorum*, dedi.

Kızaran Thea gözlerini indirse de gülümsedi.

“Sana bir hediyem var” dedi Jon.

“Öyle mi?” Thea’nın sesi cilveliydi.

Jon elini ceket cebine soktu. Cep telefonunun altındaki sert, plastik mücevher kutusunu parmak uçlarında hissetti. Kalp atışları hızlandı. Tanrım, bu akşamı, bu anı nasıl da heves ve korkuyla beklemişti.

Telefon titreşmeye başladı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Thea.

“Hayır, ben... pardon. Hemen dönerim.”

Jon tuvalette telefonu çıkarıp ekranı okudu. İç geçirerek yeşil düğmeye bastı.

“Merhaba canım. Nasıl gidiyor?”

Kadının sesi neşeliydi; sanki komik bir şey duyunca aklına Jon gelmiş ve onu aramıştı. Ama arama geçmişine bakılırsa altı kez daha aramıştı.

“Merhaba Ragnhild.”

“Sesin tuhaf geliyor. Neredesin...?”

“Tuvaletteyim. Bir restoranda. Thea’yla yemek yiyorum. Başka zaman konuşuruz.”

“Ne zaman?”

“Eee... başka zaman.”

Sessizlik.

“Aha.”

“Seni aramalıyım Ragnhild. Sana söylemem gereken bir şey var. Ne olduğunu biliyorsundur eminim.” Jon derin bir nefes aldı. “Sen ve ben, böyle devam...”

“Jon, söylediklerinin neredeyse hiçbirini duyamıyorum.”

Jon bunun doğru olduğundan şüpheliydi.

“Yarın gece evine gelsem olur mu?” dedi Ragnhild. “O zaman söylesen?”

“Yarın gece işim var. Bu aralar hiç vaktim...”

“Öyleyse Grand’de buluşalım, öğle yemeği yeriz. Oda numarasını SMS’le gönderirim.”

“Ragnhild, görüşmemiz mümkün...”

“Seni duyamıyorum. Yarın ara Jon. Yok, hayır, yarın bütün gün toplantıda olurum. Ben seni ararım. Cebini kapama. İyi eğlenceler canım.”

“Ragnhild?”

Jon ekranı okudu. Kadın telefonu kapamıştı. Jon dışarı çıkıp onu arayabilirdi. Bu işi halledip kurtulabilirdi. Hazır başlamışken. Doğru olan, akıllıca olan buydu. Şu işi bir çırpıda kesip atmak gerekiyordu.

Şimdi karşı karşıyaydılar, ama Kurtuluş Ordusu mensubu onu görmüyor gibiydi. Adamın soluması sakindi, parmağı tetikteydi; sonra tetiği yavaşça çekmeye başladı. Askerin şaşırmadığı, şoke olmadığı, dehşete kapılmadığı düşüncesi aklından geçti bir an. Tersine, askerin başına ne geleceğini anladığı yüzünden okunur gibiydi; sanki tabancayı görünce, epeydir aradığı bir yanıt bulmuştu. Sonra patlama sesi koptu.

Patlama sesi trampetin sesine denk gelse, müzik onu boğabilirdi; ama öyle olmayınca birçok kişi dönüp yağmurluklu adama ve tabancasına baktı. Ve şimdi alnında, kepinin he-

men altında bir delik olan Kurtuluş Ordusu askerinin kollarını kukla gibi öne savurarak geriye düştüğünü gördüler.

Harry koltuğunda irkildi. Uyuyakalmıştı. Oda dingindi. Onu uyandıran neydi? Kulak kabarttı, ama hafif ve rahatlatıcı uğultuyu duydu sadece. Hayır, bir ses daha vardı. Harry iyice kulak kabarttı. İşte oradaydı. Duyulmayacak kadar alçaktı neredeyse, ama Harry onun ne olduğunu anlayınca ses yükselip netleşti. Hafif bir tıkırtıydı.

Harry gözlerini açmadan oturmayı sürdürdü.

Sonra birden hiddete kapılınca ayağa fırlayıp düşünmeden yatak odasına daldı, komodinin gözünü açtı. Möller'in verdiği kol saatini çıkardı, pencereyi açtı ve saati karanlığın içine var gücüyle fırlattı. Saatin yan apartmanın duvarına çarpıp, buz tutmuş asfalt sokağa düştüğünü duydu. Pencereyi sertçe kapadıktan sonra oturma odasına dönüp müziğin sesini açtı. Öyle çok açtı ki, hoparlör zarları gözlerinin önünde titreşti; tiz sesler kulaklarında muhteşem bir şekilde canlandı ve bas sesi ağzını dolduruyordu.

Gruba sırtlarını dönmüş insanlar, karda yatan adama bakıyorlardı. Adamın kepi yuvarlanıp şarkıcının mikrofon standının önünde durmuştu; olanların farkında olmayan müzisyenler çalmaya devam ediyorlardı.

Karda yatan adamın yanındaki iki kız geri çekildi. Biri çığlık atmaya başladı.

Şarkı söyleyen vokalist kadın gözlerini açınca, seyircilerin artık onunla ilgilenmediğini fark etti. Dönüp bakınca, karda yatan adamı gördü. Gözleri bu meseleyle başa çıkabilecek bir koruma, organizatör, konser menajeri aradı; ama bu sıradan bir sokak konseriydi sadece. Herkes başkalarının

bir şeyler yapmasını bekliyordu ve müzisyenler çalmayı sürdürüyordu.

Sonra kalabalığın içinde hareketlenme oldu ve insanlar dirsekleriyle kendine yol açan kadın için sağ sola çekildiler.

“Robert!”

Kadının sesi kalın ve boğuktu. Benzi soluktu ve sırtındaki ince, siyah deri ceketin kollarında delikler vardı. Sendeleyerek yaklaşan kadın, cesedin yanında diz çöktü.

“Robert?”

Cılız elini cesedin boynuna koydu. Sonra müzisyenlere döndü.

“Çalmayı kesin, Tanrı aşkına.”

Grup üyeleri çalmayı birer birer kestiler.

“Adam ölüyor. Doktor çağırın. Çabuk!”

Kadın elini tekrar adamın boynuna koydu. Hâlâ nabız yoktu. Kadın bu sahneyi defalarca yaşamıştı. İşin sonunun iyi bittiği olurdu. Ama çoğunlukla öyle olmazdı. Kadın şaşkındı. Mesele aşırı doz olamazdı; Kurtuluş Ordusu askerleri eroin kullanmazlardı, değil mi? Kar yağmaya başlamıştı; kar taneleri adamın yanaklarında, kapalı gözlerinde ve aralık ağzında eriyordu. Adam genç ve yakışıklıydı. Kadın onun –yüzünde sükûnet olan bu genç adamın– kendi oğlunun uyurkenki haline benzediğini düşündü. Sonra adamın başındaki küçük, siyah delikten alınına, şakağına ve kulağının içine akan kırmızı kanı gördü.

Bir çift el onu tutup kaldırırken başka biri genç adamın üstüne eğildi. Kadın genç adamın yüzüne ve ardından deliğe son bir kez bakarken, kendi oğlunun da sonunun böyle olacağından acı verici bir şekilde emin oldu.

Adam hızlı yürüyordu. Fazla hızlı değil; kaçmıyordu. Önündeki insanların sırtlarına bakıyor, acele eden birini gö-

rünce de peşine takılıyordu. Kimse onu durdurmaya çalışmıyordu. Çalışmazlardı tabii. Tabanca sesi insanları ürkütür. Tabanca görünce de kaçarlar. Bu insanların çoğu olup biteenin farkında bile değildi.

Son iş.

Adam müzik grubunun hâlâ çaldığını duyabiliyordu.

Kar yağmaya başlamıştı. Harika. Böylece insanlar gözlerini korumak için yere bakacaklardı.

Sokakta birkaç yüz metre yürüdükten sonra sarı istasyon binasını gördü. Arada sırada kapıldığı bir hisse, her şeyin havada yüzdüğü, kendisinin başına kötü bir şey gelemeyeceği, bir Sırp T-55 tankının altı üstü ağır çekim hareket eden kör ve sağır bir canavar olduğu, yuvasına döndüğünde şehrinin hâlâ ayakta olacağı hissine kapıldı.

Tabancayı atacağı yerde biri duruyordu.

Bu kişinin giysileri yeni ve modaya uygun gibiydi, mavi spor ayakkabıları hariç. Yüzüyse demirci yüzünü andırıyordu; yara izleri taşıyordu ve yanmıştı. Bu adam veya çocuk ya da her ne idiye, gitmeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Sağ kolunun tamamını yeşil çöp kutusunun içine sokmuştu.

Adam yavaşlamadan kol saatine baktı. İki dakika önce ateş etmişti ve tren on bir dakika sonra kalkacaktı. Çöp tenekesinin yanından geçip restorana doğru ilerledi.

Karşıdan gelen bir adam gözlerini ona dikti. Ama geçip gittikten sonra dönüp bakmadı.

Adam restoran kapısını açtı.

Vestiyerde bir oğlanın üstüne eğilmiş olan annesi, çocuğun montunun fermuarını açmaya çalışıyordu. İkisi de adama bakmadılar. Kahverengi devetüyü palto olması gereken yerde asılıydı. Altında adamın bavulu duruyordu. Adam ikisini de alıp erkekler tuvaletine gitti, iki kabinden birine girip kapıyı kilitledi, yağmurluğunu çıkardı, bereyi cebine koydu ve devetüyü paltoyu giydi. Tuvalette pencere olmasa da, dı-

şarıdan gelen siren seslerini duyabiliyordu. Birçok siren sesini. Etrafa bakındı. Tabancadan kurtulmalıydı. Çok seçeneği yoktu. Klozetin üstüne çıkıp duvardaki beyaz havalandırma deliğine uzandı ve tabancayı içeri itmeye çalıştı, ama içerde ızgara vardı.

Adam aşağı indi. Artık soluk soluğaydı ve gömleğinin içinde terlemeye başlamıştı. Trenin kalkmasına sekiz dakika vardı. Adam bir sonrakine de binebilirdi elbette; illa bu trene binmesi şart değildi. Asıl mesele, beş dakikadır silahtan kurtulamamış olmasıydı; Maria dört dakikadan fazlasının kabul edilemez bir risk olduğunu söylerdi hep.

Adam tabancayı yere bırakabilirdi elbette, ama işin kuralı gereği o sağ salim uzaklaşana dek tabancanın bulunmaması şarttı.

Kabinden çıkıp lavaboya gitti. Ellerini yıkarken boş tuvalete göz gezdirdi. *Upomoc!** Gözü lavabonun yukarısındaki sıvı sabunluğa takıldı.

Jon'la Thea, Torggata'daki restorandan kol kola çıktılar.

Thea yeni yağmış karın altındaki buz tabakasında ayağı kayınca çığlık attı. Az kalsın Jon'u da düşürecekti, ama Jon son anda ikisini de kurtardı. Kadının şen kahkahası kulaklarında çınladı.

Gökyüzüne "Evet dedin!" diye haykıran Jon, yüzünde eriyen kar tanelerini hissetti. "Evet dedin!"

Gecenin içinde siren çalmaya başladı. Birkaç siren. Sesler Karl Johans Sokağı'nın tarafından geliyordu.

"Ne olmuş acaba, gidip baksak mı?" diye sordu Jon, kadının elini tutarak.

Thea kaşlarını çatarak "Hayır Jon" dedi.

"Hadi gidip bakalım, hadi!"

* Sırpça-Hırvatça: imdat. (ç.n.)

Thea olduğu yerde kalmaya çalıştı, ama ayakları buzda kayıyordu. "Hayır Jon."

Ama Jon gülererek kadını peşi sıra, kızak gibi çekti.

"Hayır dedim!"

Jon onun elini bırakıverdi. Ona şaşkınlıkla baktı.

Thea iç geçirdi. "Şu an yangın görmek istemiyorum. Yatağa gitmek istiyorum. Seninle."

Jon onun yüzünü inceledi. "Öyle mutluyum ki Thea. Beni öyle mutlu ettin ki."

Kadının yanıtını duyamadı. Thea yüzünü onun ceketine gömmüştü.

II

Kurtarıcı

16 Aralık Salı Kar

Suç Mahalli Birimi'nin projektörleri, Egertorget'e yağan karı sarıya boyuyordu.

Brödre Sokağı'nda, 3 numaradaki barın önünde duran Harry ile Halvorsen, seyircilerle basın mensuplarının polis barikatını aşmaya çalışmasını seyrediyorlardı. Harry ağzındaki sigarayı çıkarıp boğuk boğuk öksürdü. "Amma çok basın mensubu var" dedi.

"Hemen damlamışlar" dedi Halvorsen. "İşyerleri buraya çok yakın tabii."

"Cazip haber. Noel'de Norveç'in en ünlü sokağının ortasında cinayet işleniyor. Kurtuluş Ordusu tenceresinin yanında duran bir adam uluorta öldürülüyor. Hem de tanınmış bir grup konser verirken. Daha ne isterler ki?"

"Meşhur dedektif Harry Hole'yle röportaj yapmak da isterler belki."

"Biz şimdilik burada kalalım" dedi Harry. "Cinayet ne zaman işlenmiş?"

"Yediyi biraz geçe."

Harry saatine baktı. "Yani yaklaşık bir saat önce. Neden daha önce kimse beni arayıp haber vermedi?"

"Bilmem. Yedi buçuğu biraz gece POB beni aradı. Gelince seni burada bulurum diye düşündüm..."

"Beni kendi inisiyatifinle mi aradın yani?"

“Eh, sen dedektif filansın sonuçta.”

“Filan ha” diye mırıldanan Harry sigarayı yere attı. İnce kar tabakasını eriten sigara gözden kayboldu.

“Birazdan bütün kanıtlar yarım metre kar altında kalır” dedi Halvorsen. “Her zamanki gibi.”

“Kanıt yoktur ki” dedi Harry.

Beate onlara doğru yürüyordu; sarı saçı karla kaplanmıştı. Parmaklarının arasında tuttuğu küçük naylon torbanın içinde bir mermi kovanı vardı.

“Yanıldın” diyen Halvorsen, Harry’ye muzafferce gülümsedi.

“Dokuz milimetre” dedi Beate yüzünü ekşiterek. “En sık rastlanan mermi türü. Elimizde başka da bir şey yok.”

“Elinizde ne olup olmadığını boşver” dedi Harry. “İlk izlenimin neydi? Aklına ilk geleni söyle.”

Beate gülümsedi. Harry’yi tanıyordu artık. Sezgiler gerçeklerden önce gelirdi. Çünkü sezgiler de gerçeklere ulaşırdı: cinayet mahallinden aldığınız tüm verileri beyniniz hemen yorumlayamazdı.

“Aklıma çok şey gelmiyor. Egertorget, Oslo’nun en işlek meydanı. Dolayısıyla delil kirlenmesi ihtimali çok yüksek, adamın öldürülmesinden sadece yirmi dakika sonra gelmiş olsak da. Ama bir profesyonelin işi gibi görünüyor. Doktor maktulü inceliyor, görünüşe göre maktul tek kurşunla öldürülmüş. Alnının ortasından vurulmuş. Bir profesyonelin işi bence. Evet, sezgilerim öyle diyor.”

“Sezgilerinle çalışıyorsun ha dedektif?”

Arkalarından gelen ses, üçünün de dönüp bakmasına yol açtı. Konuşan Gunnar Hagen’dı. Yeşil ordu ceketi giyip siyah yün bere takmıştı. Gülümsemesi sadece ağız kenarlarının kıvrılmasından ibaretti.

“İşe yarayan her şeyi deneriz patron” dedi Harry. “Buraya neden geldin ki?”

“Cinayet burada işlenmedi mi?”

“Sayılır.”

“Anladığım kadarıyla Bjarne Möller ofiste kalmayı yeğliyordu. Ben şahsen liderlerin savaş meydanında olmaları gerektiğine inanırım. Birden fazla mı ateş edilmiş? Halvorsen?”

Halvorsen irkildi. “Konuştuğumuz tanıklara göre hayır.”

Hagen eldivenlerinin parmaklarını düzeltti. “Eşkal?”

“Erkekmiş.” Halvorsen’in bakışları POB ile Harry’nin arasında mekik dokuyordu. “Şimdilik tek bildiğimiz bu. İnsanlar grubu seyrediyorlarmış ve her şey bir anda olup bitmiş.”

Hagen burnunu çekti. “O kadar insanın içinden illa ki tabancalı adamı gören olmuştur.”

“Muhtemelen” dedi Halvorsen. “Ama adamın tam olarak nerede durduğunu bilmiyoruz.”

“Anlıyorum.” Hagen yine hafifçe gülümsedi.

“Kurbanın karşısında duruyordu” dedi Harry. “Aralarında en fazla iki metre vardı.”

“Ya?” Hagen ve diğer ikisi Harry’ye döndüler.

“Katilimiz birini düşük kalibreli bir silahla öldürmek için başından vurmak gerektiğini biliyordu” dedi Harry. “Tek el ateş etmesi, sonuçtan emin olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla kurbanı alnından vurduğunu görecektir kadar yakındaydı mutlaka. Kurbanın giysilerinde barut izi bulunacağından eminim. Katil en fazla iki metre öteden ateş etmiştir.”

“Bir buçuk” dedi Beate. “Çoğu tabanca kovanı sağa atar, ama çok uzağa değil. Bu sefer kovanı cesedin bir metre kırk altı santim ötesinde, karda bulduk; üstüne basılmış. Cesedin yün paltosunun yenido de yanık izleri var.”

Harry, Beate’yi inceledi. Onda en çok takdir ettiği şey, kadının gördüğü yüzleri asla unutmama yeteneği değildi; onun zekâsı, şevki ve Harry’nin de inandığı aptalca bir fikre, yaptıkları işin önemli olduğuna inanmasıydı.

Hagen karda tepindi. "Bravo Lönn. Ama bir Kurtuluş Ordusu subayını kim vurmak ister ki?"

"Subay değilmiş" dedi Halvorsen. "Ermış sadece. Subaylar kalıcıdır; erlerse ya gönüllüdür ya da sözleşmeli çalışır." Not defterini açtı. "Robert Karlsen. Yirmi dokuz yaşında. Bekâr, çocuğu yok."

"Anlaşılan düşmanı varmış ama" dedi Hagen. "Sen ne düşünüyorsun Lönn?"

Beate, Hagen'a değil Harry'ye bakarak yanıt verdi: "Asıl hedef o değildi belki de."

"Ya?" Hagen gülümsedi. "Başka kim olabilir ki?"

"Belki de hedef Kurtuluş Ordusu'ydu."

"Bunu düşünmenin sebebi nedir?"

Beate omuz silkti.

"Aykırı fikirler" dedi Halvorsen. "Eşcinsellik. Kadın rahipler. Kürtaj. Belki de fanatiğin teki..."

"Bu teoriyi dikkate alacağım" dedi Hagen. "Bana cesedi gösterin."

Beate'yle Halvorsen, Harry'ye şaşkın şaşkın baktılar. Harry, Beate'ye başıyla onay verdi.

"İşe bak" dedi Halvorsen, Hagen'la Beate gidince. "POB soruşturmayı bizzat yürütmeyi mi düşünüyor acaba?"

Kordona, flaşlarıyla kış karanlığını aydınlatan medya fotoğrafcılarına yan gözle bakan Harry çenesini ovuşturdu; derin düşüncelere dalmıştı. "Profesyonel" dedi.

"Ne?"

"Beate katilin profesyonel olduğunu söyledi. Buradan başlayalım. Bir profesyonel cinayet işledikten hemen sonra ne yapar?"

"Kaçar?"

"Bu şart değil. Ama her halükârda, onu cinayetle ilişkilendirebilecek her şeyden kurtulmaya çalışır."

"Silahtan."

“Evet. Egertorget'teki, beş sokaklık çember içindeki bütün depolara, konteynerlere, çöp kutularına ve arka bahçelere bakılmasını istiyorum. Hemen. Gerekirse takviye kuvvet iste.”

“Tamam.”

“Bölgedeki bütün dükkânların akşam yediden sonraki güvenlik kamerası kayıtlarını da al.”

“Skarre'ye söylerim.”

“Bir şey daha. *Dagbladet* de sokak konserlerinin organizasyonunda yer alır ve o konserlerle ilgili yazılar yayımlar. Fotoğrafçıların izleyicilerin fotoğrafını çekip çekmediğini araştır.”

“Tabii ya. Bu aklıma gelmemiştir.”

“Fotoğrafları Beate'ye gönder, bir baksın. Yarın saat onda bütün dedektiflerin kırmızı bölgedeki toplantı odasına gelmesini istiyorum. Onlara haber verir misin?”

“Tamam.”

“Li'yle Li neredeler?”

“Karakolda tanıkları sorguya çekiyorlar. Katil ateş ettiği anda, yanında iki kız duruyormuş.”

“Tamam. Ola'ya söyle, kurbanın akrabalarıyla arkadaşlarının listesini çıkarsın. Cinayet sebebini aramaya oradan başlayacağız.”

“Bunun bir profesyonelin işi olduğunu söylememiş miydin?”

“Çeşitli olasılıkları göz önünde bulundurmalyız Halvorsen. İşimize yarayabilecek her şeyi araştırmalıyız. Akrabalara ve arkadaşlara ulaşmak kolaydır. Her on cinayetten sekizi...”

“...kurbanı tanıyan biri tarafından işlenir” dedi Halvorsen iç geçirerek.

Biri Harry Hole'ye seslenince konuşmaları yarıda kesildi. Dönüp bakınca, muhabirlerin karda kendilerine doğru yaklaştığını gördüler.

“Şov zamanı” dedi Harry. “Onları Hagen’a yönlendir. Ben karakola gidiyorum.”

Adam bavulunu havalimanında teslim etmişti ve şimdi güvenlik kanalından geçiyordu. Keyfi yerindeydi. Son işini de halletmişti. Öyle neşeliydi ki, riske girmeye karar vermişti. Güvenlik görevlisi kadın, onun biletini göstermek için iç cebinden mavi zarfı çıkardığını görünce başını iki yana salladı.

“Cep telefonu?” diye sordu.

“Hayır.” Adam zarfı röntgen cihazıyla metal dedektörünün arasındaki masaya koyarken ve devetüyü paltosunu çıkarırken fularının hâlâ üzerinde olduğunu fark edince, onu çıkarıp cebine koydu ve paltosunu güvenlik görevlisinin verdiği kutuya bırakıp, iki çift gözün dikkatli bakışları altında dedektörden geçti. Uçağa silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey sokmamasını sağlamaktan başka işi olmayan beş güvenlik görevlisi saydı, ki bunlara paltosunu kontrol eden adamla taşıma bandının ucunda duran adam da dahildi. Dedektörün diğer tarafından çıkınca paltosunu giydi ve dönüp masadaki biletini aldı. Onu durduran olmadı; güvenlik görevlilerinin arasından geçip gitti. Zarfın içine bıçak saklayıp gizlice geçirmek kolay olurdu. Adam büyük gidiş salonuna girdi. İlk dikkatini çeken şey, dev panoramik pencerenin manzarası oldu. Daha doğrusu manzarasızlığı. Beyaz bir kar perdesi camları örtmüştü.

Silecekler ön camdaki karları temizlerken Martine direksiyonun üstüne eğilmişti.

“Bakan çok olumlu konuştu” dedi David Eckhoff memnuniyetle. “Gayet olumluydu.”

“Bunu bekliyordun zaten” dedi Martine. “Hayır diyecek ol-

sa çorba içmeye gelmez ve basını davet etmezdi zaten. Yeniden seçilmek istiyor.”

Eckhoff iç geçirerek “Evet” dedi. “Yeniden seçilmese olmaz.” Pencereden dışarı baktı. “Rikard yakışıklı çocuk. değil mi?”

“Bunu söyleyip duruyorsun baba.”

“İşimize yarayacak, gerçekten iyi bir adam olabilmesi için biraz yol gösterilmeye ihtiyacı var sadece.”

Martine arabayı Karargâh’ın altındaki garaja doğru sürdü; uzaktan kumandanın düğmesine basınca çelik kapılar sarsılarak açıldı. Araba gürleyerek içeri girdi ve kar lastikleri boş otoparkın beton zemininde çıtırtılar çıkardı.

Tavan lambalarından birinin altında, komutanın mavi Volvo’sunun yanında Rikard duruyordu: tulum ve eldiven giymişti. Ama Martine ona bakmıyordu. Rikard’ın yanında duran uzun boylu, sarışın adamı hemen tanıdı.

Volvo’nun yanına park etti, ama babası inerken Martine yerinden kalkmadan çantasını karıştırdı. Babası kapıyı açık bıraktı; Martine polisin konuştuğunu duydu:

“Eckhoff?” Polisin sesi duvarlardan yankılandı.

“Evet. Yardımcı olabilir miyim genç adam?”

Martine babasının takındığı ses tonunu hemen tanıdı. O dostane, ama otoriter komutan sesini.

“Ben dedektif Harry Hole, Oslo bölgesinden. Çalışanlarınızdan biriyle ilgili olarak geldim. Robert...”

Martine arabadan inerken polisin bakışlarını üstünde hissetti.

“...Karlsen” diye devam etti Hole, tekrar komutana dönerek.

“Kardeşimiz” dedi David Eckhoff.

“Pardon?”

“Biz bir aile olduğumuzu düşünüyoruz.”

“Anlıyorum. Bu durumda maalesef bir akrabanızın ölümü haberini vermek zorundayım Bay Eckhoff.”

Martine göğsünün sıkıştığını hissetti. Polis sözlerinin etkisini göstermesini bekledikten sonra devam etti: "Robert Karlsten bu akşam 7'de Egertorget'te vurularak öldürüldü."

Martine'in babası "Ulu Tanrım!" diye bağırdı. "Nasıl?"

"Tek bildiğimiz, kalabalıktaki kimliği belirsiz birinin onu vurup kaçtığı."

Martine'in babası başını hayretle iki yana salladı. "Ama... ama, 7'de mi demiştiniz? Neden... neden şimdiye kadar haberm olmadı?"

"Çünkü böyle vakalarda rutin prosedürler uygulanır; önce akrabalara haber veririz. Maalesef onlara ulaşamadık."

Martine dedektifin sakin ve sabırlı tavrının, insanların ölüm haberine böyle önemsiz sorularla tepki vermelerine alışık olmasından kaynaklandığını anladı.

Eckhoff, yanaklarını şişirdikten sonra ağzından nefes verip "Anlıyorum" dedi. "Robert'ın ailesi artık Norveç'te yaşamıyor, ama ağabeyi Jon'a haber vermişsinizdir, değil mi?"

"Evinde bulamadık, cep telefonunu da açmıyor. Burada, Karargâh'ta geç saatlere kadar çalıştığını söylediler. Ama burada bu genç adamdan başka kimseyi bulamadım." Harry kollarını iki yanından sarkıtmış, donuk gözlerle küskün bir goril gibi öylece duran, kocaman iş eldivenleri giymiş, mavimtırak üstdudağı terden parlayan Rikard'ı başıyla gösterdi.

"Ağabeyine nasıl ulaşabilirim, bir fikriniz var mı?" diye sordu polis.

İki adam yine başlarını iki yana salladılar.

"Eh, artık biliyorsunuz. Şimdi gitmem gerek, ama yarın gelip size bazı sorular sormak istiyoruz."

"Elbette dedektif" dedi komutan dikelererek. "Ama gitmeden önce, olanları biraz daha ayrıntılı anlatır mısınız?"

"Teletekte bakmayı deneyin. Benim gitmem lazım."

Martine babasının yüzünün renk değiştirmesini seyretti. Sonra polise dönüp onunla bakıştı.

“Kusura bakmayın” dedi polis. “Soruşturmanın bu aşamasında zaman çok önemli.”

“Şey... Jon kız kardeşimin evinde olabilir. Thea Nilsen.” Üçü birden dönüp Rikard’a baktılar. Adam yutkundu. “Göteborggata’daki Ordu sitesinde kalıyor.”

Polis başıyla onayladı. Tam gidecekken tekrar Eckhoff’a döndü.

“Ailesi neden Norveç’te yaşamıyor?”

“Uzun hikâye. İrtidad ettiler.”

“İrtidad mı?”

“İnançlarından döndüler. Ordu’da yetişen insanlar farklı bir yol seçtiklerinde zorlanırlar genellikle.”

Martine babasını inceledi. Ama adamın sert yüzüne bakarken, onun yalan söylediğini kendisi bile –kızı olmasına karşın– anlayamadı. Polis uzaklaşırken Martine gözyaşlarının akmaya başladığını fark etti. Polisin ayak sesleri duyulmaz olunca Rikard genzini temizledi. “Yaz lastiklerini bagaja koydum.”

Adam Gardemoen Havalimanı’nda yapılan anonsu duyunca şaşırmadı:

“Hava koşulları nedeniyle havalimanımız geçici olarak kapatılmıştır.”

Normal, diye düşündü adam. Bir saat önce ilk anons yapıldığında, kar yüzünden gecikme olacağı söylendiğinde de şaşırmamıştı. Havalimanında kalacaklardı herhalde. 42. Kapı’nın yanındaki bankonun ardında duran mavili kadın mikrofonu kaldırınca, adam onun ne diyeceğini yüzünden anlamıştı. Zagrep uçuşu iptal edilmişti. Kadın özür dilercesine konuşuyordu. Uçağın ertesi sabah 10.40’ta havalanacağını söyledi. Yolcular hep birlikte, ama alçak sesle inlediler. Kadının transit yolcuların ve gidiş dönüş biletiyle seyahat eden

yolcuların Oslo'ya trenle dönüp SAS Oteli'nde oda tutabileceklerini, masraflarının havayolu tarafından karşılanacağını neşeyle söyledi.

Normal, diye düşündü adam tekrar, tren karanlık gecenin içinde hızla ilerlerken. Tren Oslo'ya varmadan önce tek bir kez durdu, bembeyaz bir arazide kurulu evlerin bulunduğu bir yerde. Kar lapa lapa yağarken, istasyon banklarından birinin altında uzanmış titreyen bir köpek vardı. Adamın çocukluğunda, Vukovar'daki mahallesinde koşturan oyuncu Tinto'ya benziyordu. Giorgi'nin daha büyük çocuklarla birlikte köpeğe taktığı tasmada şunlar yazılıydı: *Adı: Tinto, Sahibi: Svi.* Herkes. Kimse Tinto'ya zarar vermek istemezdi. Kimse. Ama bazen bu yetmezdi.

Thea ön kapıyı açmaya giderken, Jon yatak odasının ön kapıdan görülmeyen ucuna saklanmıştı. Gelen Thea'nın komşusu Emma'ydı: "Kusura bakma Thea, ama beyefendinin Jon Karlsen'e acilen ulaşması gerekiyormuş."

"Jon'a mı?"

Bir erkek sesi: "Evet. Onu bu adreste, Thea Nilsen'in evinde bulabileceğim söylendi. Zillerde isim yazmıyor, ama hanımefendi sağ olsun, çok yardımcı oldu."

"Bizim Jon'u mı arıyorsunuz? Ben onun nerede olduğunu..."

"Ben polisim. Adım Harry Hole. Mesele Jon'un kardeşiyile ilgili."

"Robert'la mı?"

Jon kapıya doğru yürüdü. Onun boyunda olan, parlak mavi gözlü adam kapıdan ona baktı. Jon, parmak uçlarında yükselip polisin omzunun üstünden bakmaya çabalayan komşuya aldırnamaya çalışarak "Robert yanlış bir şey mi yaptı?" diye sordu.

“Bilmiyoruz” dedi adam. “Girebilir miyim?”

“Buyrun lütfen” dedi Thea.

İçeri giren dedektif kapıyı hayal kırıklığına uğrayan komşunun yüzüne kapadı. “Maalesef kötü haber getirdim. Otursanız iyi olur belki.”

Üçü bir kahve sehпасının etrafına oturdular. Polisin söylediklerini duyunca karnına yumruk yemiş gibi olan Jon başını öne uzatmıştı.

Thea’nın “Öldü mü?” diye fısıldadığını işitti. “Robert?”

Genzini temizleyen polis konuşmayı sürdürdü. Sözleri Jon’a karanlık, gizemli ve neredeyse anlaşılmaz geliyordu. Dedektif olanları anlatırken Jon tek bir şeye odaklanmıştı. Thea’nın aralık ağzına ve parlak, ıslak, kırmızı dudaklarına. Kadın kesik kesik soluyordu. Jon polisin konuşmayı kestiğini ancak Thea’nın sesini duyunca fark etti:

“Jon? Sana bir soru sordu.”

“Pardon. Ben... ne demiştiniz?”

“Üzüntünüzü anlıyorum, ama kardeşinizi öldürmek isteyebilecek birilerini tanıyor musunuz?”

“Robert’ı mı?” Jon’un çevresindeki her şey ağır çekim hareket eder gibiydi, salladığı başı bile.

“Evet” dedi polis, çıkardığı not defterine bir şey yazmadan. “Onun iş hayatında veya özel hayatında düşman edinmesine yol açabilecek bir şey var mıydı?”

Jon yersiz bir kahkaha attığını işitti. “Robert Kurtuluş Ordusu’ndaydı” dedi. “Bizim düşmanımız yoksulluktur. Maddi ve manevi. Bizden birinin öldürülmesi nadirdir.”

“Hımm. Tamam, bu iş hayatı. Peki ya özel hayatı?”

“Özel hayatı için de aynı şey geçerliydi.”

Polis bekledi.

“Robert iyi bir insandı” dedi Jon, sesinin titremeye başladığını fark ederek. “Sadıktı. Robert’i herkes severdi. O...” Sesi boğuklaşınca sustu.

Polis odaya bakındı. Rahatsız gibi görünse de bekledi. Beklemeyi sürdürdü.

Jon durmadan yutkunuyordu. "Arada sırada çılgınlık yaptığı oluyordu. Biraz... uçarıydı. Onu biraz alaycı bulanlar vardı belki. Ama mizacı öyleydi. Robert kimseye zararı dokunmayan biriydi aslında."

Thea'ya dönen polis, notlarına baktı. "Sanırım siz Rikard Nilsen'in kız kardeşi Thea Nilsen'siniz. Siz de Robert Karl-sen hakkında öyle mi düşünüyorsunuz?"

Thea omuz silkti. "Ben Robert'ı çok iyi tanımıyordum. O..." Kollarını kavuşturan kadın, Jon'un bakışlarını görmezden geldi. "Bildiğim kadarıyla onun kimseye zararı dokunmadı."

"Robert düşmanları olduğunu belirten bir şey söyledi mi hiç?"

Jon başını hararetle, içinden atmaya çalıştığı bir şey varmışçasına iki yana salladı. Robert ölmüştü. Ölmüştü.

"Robert'ın borcu var mıydı?"

"Hayır. Evet. Bana. Biraz."

"Başka kimseye borcu olmadığından emin misiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Robert uyuşturucu kullanır mıydı?"

Polise dehşetle bakakalan Jon "Hayır, kullanmazdı" diye karşılık verdi.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz? Kullananlar her zaman..."

"Biz uyuşturucu bağımlılarına yardımcı oluruz. Belirtileri biliriz. Hayır, Robert kullanmıyordu. Tamam mı?"

Başıyla onaylayan polis not aldı. "Kusura bakmayın, bunları sormamız gerekiyor. Ateş eden adamın delinin teki olup Robert'ı rastgele vurduğu ihtimalini göz ardı edemeyiz elbette. Cinayetin organizasyonunuza karşı işlenmiş olması ihtimalini de - Noel tenceresinin yanında duran Kurtuluş Ordu-

su askeri bir semboldür ne de olsa. Bu ikinci teoriyi destekleyebilecek bir şeyler biliyor musunuz?”

İki genç, aynı anda başlarını iki yana salladılar.

“Yardımanız için teşekkürler.” Polis not defterini paltosunun cebine koyup ayağa kalktı. “Ebeveyninizin telefonunu ve adresini bulamadık...”

“Ben o işi hallederim” dedi Jon donuk gözlerle. “Emin misiniz peki?”

“Hangi konuda?”

“Ölenin Robert olduğuna?”

“Maalesef evet.”

“Ama emin olduğunuz tek şey bu” diye bağırdı Thea. “Bunun dışında bir şey bildiğiniz yok.”

Kapının önünde duraksayan polis, kadının söylediklerini düşündü.

“Evet, durum aynen böyle özetlenebilir” dedi.

Gece 2’de kar durdu. Şehrin üstünde ağır, siyah bir sahne perdesi gibi asılı duran bulutlar yana çekildi ve iri, sarı ay belirdi. Bulutsuz göğün altında hava sıcaklığı tekrar düşmeye başlayınca bina duvarları gıcırdayıp inledi.

17 Aralık Çarşamba Şüpheci

Noel arifesine yedi gün kala hava öyle soğuktu ki, Oslo sokaklarında sessizce ve telaşla yürüyen insanlar çelik bir el tarafından sıkıştırıldıklarını hissediyor ve tek bir şeye, onun buz gibi dokunuşundan kurtulmaya odaklanıyorlardı.

Emniyet Müdürlüğü'ndeki kırmızı bölgenin toplantı odasında oturan Harry, Beate Lönn'ün moral bozucu raporunu dinlerken önündeki masada duran gazeteleri görmezden gelmeye çalışıyordu. Hepsinin de ön sayfasında cinayet haberi vardı; hepsi de Egertorget'in kış karanlığını gösteren grenli birer fotoğraf ve iç sayfalarda iki üç sayfalık yazılar yayımlamışlardı. *Verdens Gang*'le *Dagbladet* biraz bilgi toplamayı başarmışlardı; Robert Karlsen'in arkadaşlarıyla ve tanışlarıyla gelişigüzel, ayaküstü konuşmuşlardı anlaşılan. "İyi bir insandı." "Hep yardımseverdi." "Trajik." Harry yazılanları dikkatle okumasına karşın işe yarar bir bilgi elde edememişti. Kurbanın ebeveyniyle temasa geçen olmamıştı, Jon'dan alıntı yapan tek gazete de *Aftenposten*'di. Göteborggata'daki Ordu apartmanlarının önünde duran şaşkın ifadeli, dağınık saçlı adamın fotoğrafının altına "Anlaşılmaz" diye yazılmıştı sadece. Röportajı Harry'nin eski bir dostu, Roger Gjendem yapmıştı.

Kot pantolonundaki yırtığa parmağını sokup uyluğunu kaşıyan Harry paçalı don giymediğine hayıflandı. Yedi buçukta

işe gelince Hagen'a gitmiş ve soruşturmayı kimin yönettiğini sormuştu. Hagen ona bakmış ve Emniyet Müdürü'yle kendisinin soruşturmayı Harry'nin yürütmesine karar verdiklerini söylemişti. İkinci bir emre kadar. Harry onun "ikinci bir emre kadar"dan kastını sormamıştı; başıyla onaylamış ve çıkıp gitmişti.

Saat 10'da Cinayet Masası'ndan on iki dedektifin yanında Beate Lönn ve "konuşmaları dinlemek isteyen" Gunnar Hagen oturup toplantıya başlamışlardı.

Thea Nilsen'in dün akşam verdiği kısa ifadenin ötesinde bir bilgi yoktu ellerinde.

Her şeyden önce, ellerinde tanık yoktu. Egertorget'tekilerin hiçbirisi dişe dokunur bir şey görmemişti. Güvenlik kamerası kayıtları hâlâ kontrol ediliyordu, ama henüz bir şey bulunamamıştı. Karl Johans Sokağı'ndaki mağazalarda ve restoranlarda çalışanlar sıra dışı bir şey fark etmemişlerdi; onların arasından da görgü tanığı çıkmamıştı. Beate'ye *Dagbladet*'ten gönderilen konser fotoğrafları ya gülümseyen kızların yakın çekimleri ya da yüz hatlarının pek belli olmadığı geniş plan çekimlerinden ibaretti. Beate, geniş plan çekimlerde, Robert Karlsen'in önünde duran seyircilerin görüntülerini büyütmüştü; ama aradıkları kişiyi tespit etmelerini sağlayacak, silah türünden bir şey bulamamıştı.

İkincisi, ellerinde adli tıp kanıtı yoktu. Krimteknisk'teki balistik uzmanı Robert Karlsen'in başına saplanan kurşunun buldukları kovana uyduğunu teyit etmişti yalnızca.

Üçüncüsü, cinayet sebebini bilmiyorlardı.

Beate Lönn'den sonra Harry sözü Magnus Skarre'ye verdi.

"Bu sabah Kirkeveien'a gidip Robert Karlsen'in çalıştığı Fretex mağazasının müdürüyle konuştum" dedi Skarre: soyadının "peltek konuşmak" anlamına gelmesi ve adamın sahiden de öyle konuşması kaderin bir cilvesiydi. "Kadın çok üzgündü; Robert'i herkesin sevdiğini, çok hoş ve eğlenceli bir

insan olduğunu söyledi. Onun sağının solunun belli olmadığını ve bazen işe geç geldiğini itiraf etse de, düşmanlarının olduğunu hayal bile edemediğini söyledi.”

“Benim gördüğüm kişiler de aynısını söylediler” dedi Halvorsen.

Gunnar Hagen toplantı boyunca ellerini başının arkasında kavuşturup, Harry’yi hafif bir gülümsemeyle ve beklentiy-le seyretmişti; onun şapkadan tavşan çıkarmasını bekliyordu sanki. Ama ortada dişe dokunur bir şey yoktu. Olağan şüphelilerden ve teorilerden başka.

“Tahmini olan var mı?” diye sordu Harry. “Haydi ama. Kendinizi salak durumuna düşürmenize izin veriyorum. Toplantının sonuna kadar.”

“Maktul Oslo’nun en işlek yerlerinden birinde uluorta vuruldu” dedi Skarre. “Bu işi yapan bir tek meslek grubu var. Bir profesyonelin işi bu, amaç da uyuşturucu borçlarını ödemeyenlere gözdağı vermek.”

“Eh” dedi Harry, “Narkotik Masası’nda çalışan sivillerin hiçbiri Robert Karlsen’i görmemiş ve duymamış. Adam temiz. Sabıka kaydı tertemiz. Tutuklanmamış bir uyuşturucu bağımlısı duyduunuz mu hiç?”

“Adli Tıp’ın incelediği kan örneklerinde yasadışı maddelere rastlanmadı” dedi Beate. “İğne izi gibi başka işaretler de görülmedi.”

Hagen genzini temizleyince herkes dönüp ona baktı. “Kurtuluş Ordusu askerleri öyle şeylere bulaşmazlar. Devam edin.”

Harry, Magnus Skarre’nin alnında belirmeye başlayan kırmızı lekeleri fark etti. Kısa boylu ve tıknaz olan Skarre eski bir jimnastikçiydi; düz kahverengi saçını yandan ayırırdı. En genç dedektiflerden biriydi, birçok açıdan Tom Waaler’in gençliğini çağrıştıran küstah ve hırslı bir zıpçıktıydı. Ama Waaler kadar zeki ve yetenekli bir polis değildi. Ancak son bir yıl içinde Skarre’nin özgüveni azalınca, Harry onu düz-

gün bir polis haline getirmenin imkânsız olmadığını düşünmeye başlamıştı.

“Öte yandan, Robert Karlsen maceracı bir yapıya sahipti” dedi Harry. “Ayrıca uyuşturucu bağımlılarına Fretex şubelerinde çalışma cezası verilebildiğini biliyoruz. Merak ve ulaşılabilirlik kötü bir kombinasyondur.”

“Kesinlikle” dedi Skarre. “Fretex’teki hanıma Robert’ın bekâr olup olmadığını sorduğumda, bekâr olduğunu düşündüğünü söyledi. Gerçi yabancı bir kız iki kez gelip onu sormuş, ama fazla genç görünüyormuş. Kadın o kızın Yugoslav olduğunu tahmin ettiğini söyledi. Tahminimce Kosova Arnavutu’dur.”

“Neden?” diye sordu Hagen.

“Kosova Arnavutu. Uyuşturucu.”

Hagen, koltuğunda geriye kaykılarak “Hop dedik” dedi. “Fazla önyargılı gibisin genç adam.”

“Evet” dedi Harry. “Vakaları önyargılarımız sayesinde çözeriz. Çünkü onlar cehaletten değil, gerçeklerden ve deneyimden kaynaklanır. Bu odadaki bizler ırk, din ve cinsiyet farkı gözetmeden herkese karşı ayrımcılık yapma hakkına sahibiz. Çünkü sadece toplumun genelinde ayrımcılığa uğrayan zayıf kesime böyle yaklaşıyor değiliz.”

Halvorsen sırttı. Bu kuralı daha önce de duymuştu.

“İstatistiksel açıdan bakıldığında eşcinseller, dindarlar ve kadınlar on sekiz ila altmış yaşındaki heteroseksüel erkeklerle kıyasla suç işlemeye daha az meyilli oluyorlar. Ama koyu dindar olan Kosovalı Arnavut bir lezbiyenin uyuşturucu satıcısı olması ihtimali, alnı dövmelemlerle kaplı, şişman, Norveççe konuşan bir erkek şovenist domuzun uyuşturucu satması ihtimalinden çok daha yüksektir. Dolayısıyla seçim yapmamız gerekirse –ki gerekiyor–, önce Arnavut kadınları sorgularız. Kanunlara saygılı Kosovalı Arnavutlara haksızlık mıdır bu? Elbette. Ama ihtimallere göre hareket ettiğimizden

ve imkânlarımız kısıtlı olduğundan, herhangi bir veriyi görmezden gelemeyiz. Gardemoen Havalimanı'nın gümrüğünde tutukladığımız kişilerin şaşılacak kadar büyük bir çoğunluğunun uyuşturucuları vücut deliklerinde saklayan tekerlekli sandalye kullanıcıları olduğunu deneyimlerimizden öğrenmişsek, lastik eldivenlerimizi takıp onları sandalyelerinden kaldırır ve her birini teker teker parmaklarımızla yoklarız. Ama basına bunları anlatmayız."

"Bu ilginç bir felsefe Hole." Hagen diğerlerinin tepkilerini görmek için etrafa bakındı, ama o ifadesiz yüzler hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Eh, vakaya dönelim."

"Tamam" dedi Harry. "Kaldığımız yerden devam edeceğiz, cinayet silahını arayacağız, ama arama sahasının yarıçapını altı sokağa çıkaracağız. Tanıkları sorgulamayı sürdüreceğiz ve dün gece kapalı olan dükkânlara gideceğiz. Güvenlik kamerası kayıtlarıyla daha fazla zaman harcamayacağız. Diş dokunur bilgiler elde edene kadar bekleyelim de neyi araştıracağımızı bilelim. Li ve Li, sizde Robert Karlsen'in evinin adresi ve arama izni var. Görbitz Sokağı, değil mi?"

Li ve Li başlarıyla onayladılar.

"İşyerine de bir bakın. Orada ilginç bir şeyler bulursunuz belki. O iki yerde bulduğunuz bütün mektuplarla sabit diskleri getirin de adamın kimlerle temas kurduğuna bakalım. Kripos'la konuştum; bugün Interpol'den Avrupa'da benzer cinayetlerin işlenip işlenmediğini öğrenecekler. Halvorsen, bizim Kurtuluş Ordusu Karargâhı'na gideceğiz. Beate, toplantıdan sonra seninle biraz konuşmak istiyorum. Dağlabilirsiniz!"

Sandalye gıcırtiları ve yere sürtünen ayakların sesleri duyuldu.

"Bir saniye beyler!"

Sessizlik. Gunnar Hagen'a baktılar.

"Bazılarınızın işe yırtık pırtık kotlarla ve anladığım kadarıyla Valerengen futbol kulübünün reklamını taşıyan giysi-

lerle geldiğinizi görüyorum. Daha önceki amiriniz buna müsamaha göstermiş olabilir, ama ben göstermem. Basının gözü üstümüzde olacak. Yarından itibaren doğru düzgün, üzerinde slogan bulunmayan giysilerle gelmenizi istiyorum. Hal- kın gözünde tarafsız kamu görevlileri olmalıyız. Dedektifler ve daha üst rütbeliler biraz daha kalsın lütfen.”

Oda boşalırken Harry ile Beate içeride kaldılar.

“Bütün cinayet masası dedektiflerinin önümüzdeki haftadan itibaren silah taşımalarını şart koşan bir genelge yaza- çağım” dedi Hagen.

Harry ile Beate ona hayretle bakakaldılar.

“Verdiğimiz savaş giderek büyüyor” dedi Hagen çenesini kaldırarak. “İleride polislerin silah taşımalarının şart olacağı fikrine alışmalıyız. Üst düzey memurların diğerlerine örnek olmaları gerek. Silah yabancı bir nesne değil, cep telefonu ve bilgisayar gibi normal bir mesleki araç olmalı. Tamam mı?”

“İyi de” dedi Harry, “benim silah ruhsatım yok ki.”

“Şaka yapıyorsun herhalde” dedi Hagen.

“Geçen sonbaharda sınavı veremeyince tabancamı iade etmek zorunda kaldım.”

“Sana ruhsat çıkartırım. Buna yetkim var. Talep formu masana gelince götürüp silahını alırsın. İstisna istemiyorum. Gidebilirsiniz.”

Hagen odadan çıktı.

“Delirmiş” dedi Harry. “Silahla ne yapacağımızı sanıyor ki?”

Gözleri neşeyle parlayan Beate “Eh, kotlarımızı rafa kaldırıp tabanca kemeri almamızın vakti geldi ha?” dedi.

“Hımm. *Dagbladet*’in Egertorget fotoğraflarına bakmak istiyorum.”

“Buyur.” Beate ona sarı bir dosya uzattı. “Sana bir şey sorabilir miyim Harry?”

“Elbette.”

“Bunu neden yaptın?”

"Neyi?"

"Magnus Skarre'yi neden savundun? Onun ırkçı olduğunu biliyorsun ve ayrımcılıkla ilgili söylediklerinin hiçbirinde samimi değildin. Amacın yeni POB'nin canını sıkmak mı? Yoksa daha ilk günden sana ciddi sinir olmasını mı istiyorsun?"

Harry dosyayı açtı. "Fotoğrafları geri veririm."

Şafak sökerken Holbergs Meydanı'ndaki Radisson SAS otelinin penceresinin önünde duran adam beyaza bürünmüş, buz tutmuş şehre bakıyordu. Binalar alçak ve gösterişsizdi; buranın dünyanın en zengin ülkelerinden birinin başkenti olduğunu düşünmek tuhaftı. Dev bir sarı bina olan Kraliyet Sarayı'nın uyandırdığı imaj, dindarlık taslayan bir demokrasiyle beş parasız bir monarşinin karışımıydı. Çıplak dalların arasından bakan adam büyük bir balkon gördü. Orası eskiden kralın tebaasına hitap ettiği yerdi herhalde. Adam hayali bir tüfeği kaldırıp tek gözünü kapayarak nişan aldı. Balkonun görüntüsü bulanıklaşıp çiftleşti.

Adam rüyasında Giorgi'yi görmüştü.

Tanıştıklarında Giorgi inleyen bir köpeğin yanında diz çökmüş haldeydi. Köpek Tinto'ydu, ama bu mavi gözlü ve kıvrıcık saçlı sarışın oğlan kimdi? Tinto'yu birlikte bir ahşap kasaya koyup, veterinerin nehir kıyısında, sık ağaçlı meyve bahçesi içindeki iki katlı, gri kâgir evine götürmüşlerdi. Veteriner köpeğin dişlerinde sorun olduğunu, kendisininse dişçi olmadığını söylemişti. Hem yakında dişlerinin tamamını kaybedecek yaşlı bir sokak köpeği için kim o kadar para harcardı ki? Köpeği şimdi uyutarak öldürmek, yavaş yavaş ve acı çekerek açlıktan ölmesinden iyiydi. Ama Giorgi bunu duyunca ağlamaya başlamıştı. Tiz, iç paralayıcı, neredeyse melodik seslerle ağlamıştı. Veteriner neden ağladığını sorunca da Giorgi o köpeğin belki de İsa olduğunu, çünkü babasının

dediğine göre İsa'nın aramızda gezindiğini, son derece sıradan görüldüğünü, hatta belki de kimsenin barınak veya yiyecek vermediği zavallı, âciz bir köpek olduğunu söylemişti. Veteriner başını iki yana sallayarak dişçiye aramıştı. İki çocuk okul çıkışı veterinerin evine gittiklerinde, Tinto'nun kuyruğunu salladığını görmüşlerdi ve veteriner onlara köpeğin ağzındaki küçük, siyah dolguları göstermişti.

Giorgi bir üst sınıfta olsa da, bu olaydan sonra birkaç kez birlikte oyun oynamışlardı. Ama bu sadece birkaç hafta sürmüştü, çünkü sonra yaz tatili başlamıştı. Sonbaharda okul açılınca da Giorgi onu unutmuş gibi davranmıştı. Her halükârda onu görmezden gelmişti, sanki onunla bir ilgisi olmasını istemiyordu.

Adam Tinto'yu unutsa da Giorgi'yi hiç unutmamıştı. Ama yıllar sonra, kuşatma sırasında, şehrin güney ucundaki harabelerde açlıktan bir deri bir kemik kalmış bir köpeğe rast gelmişti. Köpek koşar adım gelip adamın yüzünü yalamıştı. Deri tasma yoktu artık ve adam onun Tinto olduğunu ancak siyah dolguları görünce fark etmişti.

Saatine göz attı. Havalimanı otobüsünün gelmesine on dakika vardı. Adam bavulunu aldı ve bir şey unutup unutmadığını kontrol etmek için odaya son bir kez göz gezdirdi. Kapıyı açınca ayağının altında kâğıtlar hışırdadı. Koridora bakınca, odaların çoğunun önünde aynı gazetenin durduğunu gördü. Ön sayfadaki cinayet haberine gözü ilişti. Üstünde anlaşılmaz gotik karakterlerle yazılmış bir ismin bulunduğu kalın gazeteyi eğilip aldı.

Asansörü beklerken haberi okumaya çalıştı, ama bazı kelimeler Almancayı çağrışırsa da neredeyse hiçbir şey anlamadı. Ön sayfada belirtilen sayfalara göz attı. Tam o sırada asansör kapıları açılınca, büyük ve ağır gazeteyi iki asansörün arasındaki çöp kutusuna atmaya karar verdi. Ama asansörün boş olduğunu görünce gazeteyi atmaktan vazgeçti ve

sıfıra basıp fotoğraflara odaklandı. Fotoğraflardan birinin altındaki yazı dikkatini çekti. Başta gözlerine inanamadı. Ama asansör sarsılarak harekete geçerken, korkunç gerçek adama öyle bir dank etti ki bir an başı döndü ve duvara yaslanmak zorunda kaldı. Gazete elinden kayıp düşecekti neredeyse; karşısında açılan asansör kapılarını görmedi bile.

Sonunda başını kaldırıp da karanlığı görünce resepsiyonda değil bodrumda olduğunu anladı; bu ülkede zemin kata 1. kat deniyordu nedense.

Asansörden çıkınca kapılar ardından kapandı. Karanlıkta oturup zihnini toplamaya çalıştı. Bütün planları altüst olmuştu. Havalimanı otobüsü sekiz dakika sonra gelecekti. Adamın karar vermek için sekiz dakikası vardı.

“Fotoğraflara bakmaya çalışıyorum” dedi Harry can sıkıntısıyla.

Harry’nin karşısındaki masada oturan Halvorsen başını kaldırdı. “Bakma diyen yok ki.”

“Parmaklarını şıklatmayı kes o zaman. Bunu neden yapıyorsun ki?”

“Bunu mu?” Halvorsen parmaklarına baktı, onları şıklatı ve biraz mahcupça güldü. “Eski bir alışkanlık sadece.”

“Hadi ya?”

“Babam altmış yıllarda meşhur olan Rus kaleci Lev Yaşin’in hayranıydı.”

Harry onun devam etmesini bekledi.

“Babam Steinkjer kulübünde kaleci olmamı isterdi. O yüzden ben küçükken parmaklarını gözümün önünde şıklatıp dururdu. Böyle. Alışayım da kaleye çekilen şutlardan korkmayayım diye. Yaşin’in babası da öyle yaparmış. Gözlerimi kırpmazsam, ödül olarak bir küp şeker verirdi.”

Ofise mutlak sessizlik çöktü.

“Şaka yapıyorsun” dedi Harry.

“Hayır. O esmer şekerin tadı güzeldi.”

“Parmak şıklatma meselesini kastetmiştim. Doğru mu söylüyorsun?”

“Kesinlikle. Sürekli yapardı. Yemek yerken, televizyon seyrederken, arkadaşlarımla yanında bile. Sonunda ben de kendi kendime yapmaya başladım. Yaşın'ın adını bütün okul çantalarımaya yazdım ve sırama kazıdım. Şimdi bile bilgisayarda filan şifre gerekince Yaşın'i kullanırım hep. Babam yüzünden olduğunu bilsem de. Anlıyor musun?”

“Hayır. Parmak şıklatmanın faydası oldu mu peki?”

“Evet, bana ateş edildiğinde korkmuyorum.”

“Peki kaleci...”

“Hayır. Futbol yeteneğim yokmuş.”

Harry üstdudağını iki parmağıyla sıkıştırdı.

“Fotoğraflarda bir şey buldun mu?” diye sordu Halvorsen.

“Parmak şıklatman dikkatimi dağıttı. Konuşman da.”

Halvorsen başını yavaşça salladı. “Kurtuluş Ordusu Karargâhı'na gitmemiz gerekmez mi?”

“İşim bitsin gideriz. Halvorsen!”

“Evet?”

“Öyle... *tuhaf* solumak zorunda mısın?”

Halvorsen ağzını sımsıkı kapatıp nefesini tuttu. Harry onu tepeden tırnağa süzdü. Halvorsen onun gülümsediğini görür gibi oldu. Ama emin olamadı. Harry gülümsemiyordu artık; dedektifin kaşları epey çatılmıştı.

“Gel de şuna bir bak Halvorsen.”

Halvorsen masaların etrafından dolandı. Harry'nin önünde duran iki fotoğrafta da Egertorget'teki kalabalık görülüyordu.

“Şu yandaki, yün bere ve fular takmış adamı görüyor musun?” Harry grenli yüzlerden birini gösterdi. “Grubun yanında, Robert Karlsen'le birlikte duruyor değil mi?”

"Evet."

"Bir de şu fotoğrafa bak. Şuraya. Bere ve fular aynı; ama adam şimdi ortada, tam grubun karşısında."

"Bu çok mu tuhaf? Grubu daha iyi görüp duyabilmek için ortaya geçmiştir."

"Ama ya tersine ortadan kenara geçtiyse?" Halvorsen karşılık vermeyince Harry devam etti. "Önde duruyorsan hoparlörün yanına, grubu göremeyeceğin bir yere geçmezsin. İyi bir sebep yoksa eğer."

"Mesela adam vurmak gibi mi?"

"Dalga geçmeyi kes."

"Tamam, ama hangi fotoğrafın önce çekildiğini bilmiyorsun. Bahse girerim ki kenardan ortaya geçmiştir."

"Ne kadara?"

"İki yüz."

"Tamam. Sokak lambasının altındaki ışığa bak. İki fotoğraftaki ışığa bak." Harry, Halvorsen'e büyüteç uzattı. "Arada fark görüyor musun?"

Halvorsen başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Kar" dedi Harry. "Adamın kenarda durduğu fotoğrafta kar yağıyor. Dün akşam başlayan kar gecenin geç saatlerine kadar yağdı. Yani bu fotoğraf sonra çekilmiş. *Dagbladet*'te çalışan o Wedlog denen adamı aramalıyız. Zamanlayıcılı dijital kamera kullandıysa, fotoğrafı tam olarak ne zaman çektiğini bilebilir."

Dagbladet'te çalışan Hans Wedlog tek lensli refleks fotoğraf makinelerinden ve fotoğraf filmlerinden şaşmayanlardandı. Dolayısıyla iki fotoğrafı tam olarak ne zaman çektiğini bilmiyordu.

"Pekâlâ" dedi Hole. "Dün geceki konserde sen mi görevliydin?"

“Evet, bütün sokak konserlerine Rödberg’le ben gideriz.”

“Film kullandıysan elinde kalabalığın fotoğrafları vardır, değil mi?”

“Evet, var. Dijital kamera kullansam olmazdı ama. Çoktan silinmiş olurlardı.”

“Ben de bunu merak ediyordum. Bana bir iyilik yapabilir misin diye de merak ediyordum.”

“Ha?”

“Evvvelsi gün çektiğin fotoğraflarda yün bereli ve siyah yağmurluklu bir adam var mı diye bakar mısın? Ve fularlı. Şu an senin fotoğraflarından birini inceliyoruz. Yakınında bilgisayar varsa Halvorsen tarayıp gönderebilir.”

Harry, Wedlog’un çekinceleri olduğunu sesinden anladı. “Fotoğrafları gönderebilirim, sorun değil, ama onları kontrol etmek polisin işi gibi geliyor; ben bir basın görevlisi olarak sınırlarımı aşmak istemem.”

“Maalesef zamanımız kısıtlı. Zanlının fotoğrafını istiyor musun, istemiyor musun?”

“Yayımlamamıza izin verecek misiniz peki?”

“Hı hı.”

Wedlog’un sesi neşelendi. “Şu an laboratuvardayım, yani hemen bakabilirim. Neyse ki kalabalığın bir sürü fotoğrafını çekmiştim. Bana beş dakika ver.”

Halvorsen fotoğrafı tarayıp gönderdi; beklerlerken Harry parmaklarıyla masaya tık tık vurdu.

“O adamın evvelsi akşam da orada olduğundan neden bu kadar eminsin?” diye sordu Halvorsen.

“Hiçbir şeyden emin değilim” dedi Harry. “Ama katil Beate’nin dediği gibi gerçekten profesyonelse, önceden gelip etrafı kolaçan etmiştir ve ortamın planladığı cinayeti işleyeceği zamanki koşullara olabildiğince yakın olduğu bir vakti yeğlemiştir. Cinayetten önceki gün de sokak konseri vardı.”

Beş dakika geçti. On bir dakika sonra telefon çaldı.

“Ben Wedlog. Maalesef yün bere de göremedim, siyah yağmurluk da. Fular da.”

“Lanet olsun” dedi Harry yüksek ve net bir sesle.

“Kusura bakma. İstersen fotoğrafları göndereyim, kendin bak. O gece ışıkları seyircilere doğru çevirmiştim. Yüzlerini daha net görürsün.”

Harry tereddüt etti. Zamanını iyi değerlendirmesi önemliydi, özellikle de kritik olan bu ilk yirmi dört saatte.

“Gönder, sonra bakarız” diyen Harry, Wedlog’a e-posta adresini verecek oldu. “Ama Krimteknisk’ten Lönn’e göndersen daha iyi olur. O yüzler konusunda iyidir. Belki bir şey bulabilir.” Wedlog’a Beate’nin e-posta adresini verdi. “Bu arada haberde adım geçmesin, tamam mı?”

“Tabii ki. ‘Polis teşkilatındaki anonim bir kaynak’ deriz. Seninle iş yapmak güzel.”

Telefonu kapatan Harry gözleri faltaşı gibi açılmış olan Halvorsen’e başını salladı. “Haydi Ufaklık, Kurtuluş Ordusu Karargâhı’na gidelim.”

Halvorsen, Harry’ye göz attı. İlan panosuna, konuşma yapacak vaizlerle ve müzik provalarıyla ilgili ilanlara, görev çizelgelerine göz gezdiren dedektif sabırsızlığını gizleyemiyordu. Kır saçlı, üniformalı sekreter kadın telefonda konuşmayı nihayet bitirince gülümseyerek onlara döndü.

Harry geliş sebebini kadına kısa ve net bir dille anlattı. Kadın onları beklemişçesine başını salladıktan sonra komutanın odasının yerini tarif etti.

Asansör beklerken konuşmasalar da, Halvorsen dedektifin alnındaki ter damlalarını görebiliyordu. Harry’nin asansörlerden hazzetmediğini biliyordu. Dördüncü katta indiklerinde, Halvorsen Harry’nin peşinden sarı koridorlardan koşar adım geçerek sondaki, kapısı açık ofise doğru yürüdü.

Harry birden durunca Halvorsen az kalsın ona çarpıyordu.

“Merhaba” dedi Harry.

“Merhaba” dedi bir kadın sesi. “Yine mi sen?”

Harry iri cüssesiyle kapı çerçevesini doldurduğundan, Halvorsen konuşan kişiyi göremiyordu; ama Harry'nin ses tonunun değişmesi dikkatini çekti. “Kesinlikle. Komutan içerde mi?”

“Sizi bekliyor. Girin.”

Halvorsen Harry'nin peşi sıra küçük sekreter odasından geçerken, masada oturan çıtı pıtı kadını başıyla selamladı. Komutanın ofisinin duvarları tahta kalkanlarla, maskelerle ve mızraklarla bezeliydi. Dolu kitap raflarında Afrika heykelleri ve Halvorsen'in komutanın ailesine ait olduğunu tahmin ettiği fotoğraflar vardı.

“Bizimle bu kadar çabuk görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler Bay Eckhoff” dedi Harry. “Tanıştırayım, polis memuru Halvorsen.”

Eckhoff masasından kalkıp iki koltuğa eliyle işaret ederek “Trajik bir mesele” dedi. “Basın sabahtan beri yakamızı bırakmadı. Şimdiye kadar neler bulduğunuzu öğrenmek istiyorum.”

Harry ile Halvorsen bakıştılar.

“Bildiklerimizi henüz halka açıklamak istemiyoruz Bay Eckhoff.”

Komutan adamakıllı kaş çattı. Usulca iç geçiren Halvorsen, Harry'nin yine kavga edeceğini düşünüp kendini hazırladı. Ama sonra komutanın ifadesi yumuşadı.

“Kusura bakmayın Dedektif Hole. Benimki mesleki deformasyon. Buranın komutanı olarak, herkesin emrinde olduğunı unutuyorum bazen. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Açıkçası, cinayetin sebebi hakkında bir fikriniz var mı diye merak ediyordum.”

“Hımm. Bunu düşündüm tabii. Bir sebep bulmak güç. Ro-

bert kafası karışık da olsa iyi çocuktı. Ağabeyinden çok farklıydı.”

“Jon iyi değil mi yani?”

“Kafası karışık değil.”

“Robert nelere bulaşmıştı?”

“Bulaşmak mı? Hiç bilmediğim şeyleri soruyorsunuz bana. Ben Robert’ın, ağabeyinin tersine bir baltaya sap olamadığını söylemek istedim. Babalarını iyi tanırdım. Josef en iyi subaylarımızdan biriydi. Ama inancını kaybetti.”

“Bunun uzun hikâye olduğunu söylemiştiniz. Özet geçebilir misiniz?”

“İyi bir soru.” Derin derin iç geçiren komutan pencereden dışarı baktı. “Josef sel baskınları sırasında Çin’de çalışıyordu. Oradakilerin çok azı İsa’nın adını duymuştu ve sinek gibi ölüyorlardı. Josef’in Kitabı Mukaddes yorumuna göre, İsa’yı kabul etmeyen hiç kimse kurtulamazdı; cehennemde yacacaklardı. Hunan eyaletinde ilaç dağıtıyordu. Sel suları Russell engerekleriyle doluydu ve bu yılanlar birçok kişiyi ısır-mıştı. Josef’le ekibi koca bir sandık dolusu serum götürseler bile genellikle çok geç oluyordu, çünkü bu yılanın hemotoksik zehri kalp damarlarını eritir, kurbanın gözleriyle kulaklarından ve diğer bütün deliklerinden kan getirir ve bir iki saat içinde ölüme yol açar. Bu zehrin etkisine Tanzanya’da misyonerlik yaparken bizzat tanık oldum; ağaç yılanları tarafından ısırılan insanlar gördüm. Korkunç bir görüntüydü.”

Eckhoff bir anlığına gözlerini kapadı.

“Neyse. Josef’le hemşiresi o köylerden birinde, zatürree olan ikizlere penisilin veriyorlarmış. O sırada ikizlerin babası gelmiş. Adam pirinç tarlasında çalışırken bir Russell engereği tarafından ısırılmış. Elinde tek bir doz serum kalan Josef Karlsen hemşireye serumu şırıngaya çekip adama zerk etmesini söylemiş. Sonra da ihtiyacını gidermek için dışarı çıkmış, çünkü oradakilerin çoğu gibi o da ishalmiş ve karın

ağrısı çekiyormuş. Sel sularına çömelince testislerinden ısırılmış ve öyle bir feryat koparmış ki herkes ne olduğunu anlamış. Josef geri dönünce, Çinli kâfir, hemşirenin iğneyi kendisine değil Josefe yapmasını istemiş. Josef'in sağ kalırsa bir sürü çocuğun hayatını kurtarabileceğini, kendisininse artık tarlası bile olmayan bir çiftçi olduğunu söylemiş.”

Eckhoff derin bir nefes aldı.

“Josef öyle korkmuş ki bu teklifi reddetmeyi aklından bile geçirmemiş ve hemşireye hemen kendisine iğne yapmasını söylemiş. İğneden sonra ağlamaya başlayınca Çinli çiftçi onu teselli etmeye çalışmış. Josef sonunda kendini toplayınca hemşireye dönüp, Çinli kâfire İsa'nın adını duyup duymadığını sormasını söylemiş. Hemşirenin bunu sormasına fırsat kalmadan çiftçinin pantolonuna kırmızı bir leke yayılmış. Adam birkaç saniyede ölmüş.”

Eckhoff öykünün etki etmesini beklercesine onları seyretti. Ne zaman susacağını biliyor, eğitilmiş bir vaiz gibi, diye düşündü Harry.

“O adam şimdi cehennemde mi yanıyor yani?”

“Josef'in Kitabı Mukaddes yorumuna göre evet. Ama Josef artık dinsiz.”

“İnancını yitirip ülkeyi terk etmesinin sebebi bu muymuş?”

“Bana öyle söyledi.”

Başıyla onaylayan Harry çıkardığı not defterine bakarak konuştu: “Yani Josef Karlsen dinin... eee, çelişkisini kabullenemediği için cehennemde yanacak. Doğru anlamış mıyım?”

“İlahiyatçılar açısından çetrefil bir alana giriyorsunuz Holey. Hıristiyan mısınız?”

“Hayır, dedektifim. Kanıtlara inanırım.”

“Yani?”

Saatine göz atan Harry duraksadıktan sonra tonlanmaz bir sesle, çabucak yanıt verdi.

“Cennete gitmek için inancın başlı başına yeterli olduğunu

söyleyen bir dini kabullenmem zor. Yani aklın reddettiği bir şeyi sağduyunun kabullenmesini sağlayabilme idealini. Bu zihinsel boyun eğme modelini, kanıt gerektirmeyen yüksek muhakeme kavramını diktatörler tarih boyunca kullandılar.”

Komutan başıyla onayladı. “Bu yerinde bir itiraz dedektif. Bunu ilk ortaya atan da siz değilsiniz tabii. Yine de bizden çok daha akıllı bir sürü insan Tanrı’ya inanıyor. Bu size paradoks gibi gelmiyor mu?”

“Hayır” dedi Harry. “Benden çok daha akıllı bir sürü insan görüyorum. Bazıları ikimizin de anlayamayacağı sebepler yüzünden cinayet işliyor. Robert’ın ölümü Kurtuluş Ordusu’na yönelik bir saldırı olabilir mi sizce?”

Komutanın içgüdüsel tepkisi koltuğunda dikelmek oldu.

“Bunun siyasi bir eylem olduğunu sanmam. Kurtuluş Ordusu siyasi konularda hep tarafsız kalmıştır. Buna her zaman dikkat ettik. İkinci Dünya Savaşı’nda bile Alman işgalini açıkça kınamadık. İşimize baktık.”

Halvorsen soğuk bir sesle “Tebrikler” deyince Harry onu ters ters bakarak uyardı.

“Sadece 1888’deki işgali onayladık” dedi Eckhoff istifini bozmadan; “İsveç Kurtuluş Ordusu’nun Norveç’i işgal etmeye karar verdiği sırada biz Oslo’nun en fakir işçi semtinde ilk aşevimizi açmıştık. Şimdi sizin Emniyet Müdürlüğü’nüzün bulunduğu bölgede çocuklar, bilirsiniz.”

“Size bu yüzden kin güden yoktur herhalde” dedi Harry. “Kurtuluş Ordusu eskisinden de popüler gibi geliyor bana.”

“Eh, hem evet hem hayır” dedi Eckhoff. “Norveç halkı bize güveniyor. Bunu hissedebiliyoruz. Ama aramıza katılanların sayısı fazla değil. Bu sonbaharda, Asker’deki altmış yataklı Subay Eğitim Okulu’nda sadece on bir öğrenci vardı. Ayrıca eşcinsellik gibi konularda Kitabı Mukaddes’in muhafazakâr yorumunu benimsediğimizden bütün çevrelerde sevilmiyoruz. İleride onları da kazanırız; daha liberal emsallerimize

kıyasla biraz ağır ilerliyoruz o kadar. Ama biliyor musunuz? Bu değişen dünyada bazı şeylerin biraz yavaş ilerlemesi çok da sorun değil bence.” Halvorsen’le Harry’ye, hemfikir olduklarını belirtmişlercesine gülümsedi. “Neyse, ileride bayrağı gençler devralacak. Daha genç bir bakış açısına sahip olurlar herhalde. Şu an yeni idari başkanı seçmek üzereyiz ve adaylardan bazıları oldukça genç.” Elini karnına koydu.

“Robert onlardan biri miydi?” diye sordu Harry.

Komutan gülümseyerek başını iki yana salladı. “Olmadığından eminim. Ama ağabeyi Jon öyle. Seçilen kişi muazzam bir paranın ve tüm gayrimenkullerimizin kontrolüne sahip olacak; Robert öyle bir sorumluluğu taşıyabilecek biri değildi. Subay Eğitim Okulu’nda da okumadı.”

“Göteborggata’daki gayrimenkulleri mi kastediyorsunuz?”

“Bir sürü gayrimenkulümüz var. Çalışanlarımız Göteborggata’da kalır; Jacob Aalls Sokağı gibi yerlerdeyse Eritre, Somali ve Hırvatistan’dan gelen mülteciler kalır.”

“Hımm.” Harry not defterine baktı, kalemmini koltuğun kolçağına vurdu ve ayağa kalktı. “Sizi yeterince meşgul ettik bence Bay Eckhoff.”

“Yok canım, çok vaktimi almadınız. Nihayetinde bu bizi de ilgilendiren bir mesele.”

Komutan onları kapıya kadar geçirdi.

“Özel bir soru sorabilir miyim Hole?” dedi komutan. “Seni daha önce nerede görmüştüm? Anlarsın ya, simaları hiç unutmam.”

“Televizyonda veya gazetede olabilir” dedi Harry. “Avustalya’da öldürülen bir Norveçliyle ilgili haberlerde adım sıkça geçmişti.”

“Hayır, oralarda gördüğüm yüzleri unuturum. Seni bizzat görmüş olmalıyım.”

Harry, Halvorsen’e “Arabayı getirir misin?” dedi. Halvorsen gidince Harry komutana döndü.

“Bilmiyorum, ama Ordu bana bir keresinde yardım etmişti” dedi. “Zilzurna sarhoş olduğum bir kış günü bir asker beni sokakta bulmuştu. Önce polisi aramak istedi, çünkü onların bu işin üstesinden daha iyi gelebileceklerini düşünüyordu. Ama ona polis olduğumu söyledim, beni kovarlar dedim. O da beni Sahra Hastanesi’ne götürdü; orada bana iğne yaptılar ve uyumama izin verdiler. Hepinize büyük bir minnet borcum var.”

David Eckhoff başıyla onayladı. “Eh, öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim, ama söylemek istemedim. Minnet borcuna gelince, bence onu şimdilik boşverelim. Robert’ı kimin öldürdüğünü bulursan biz sana minnettar kalırız. Tanrı seni ve işini kutsasın Hole.”

Başıyla onaylayan Harry sekreter odasına girdi ve orada bir an öylece durup Eckhoff’un kapalı kapısına baktı.

“Çok benziyorsunuz” dedi Harry.

“Ya?” dedi kadın kalın sesiyle. “Sert mi davrandı?”

“Yani fotoğrafta.”

“Dokuz yaşındaydım” dedi Martine Eckhoff. “Beni tanımana şaşırdım.”

Harry başını salladı. “Bu arada, seni arayacaktım. Seninle konuşmak istiyordum.”

“Öyle mi?”

Harry yanlış anlaşılmamak için çabucak ekledi: “Per Holmen’le ilgili.”

Kadın “Konuşacak ne var ki?” diye karşılık verdi; ilgisizce omuz silkse de sesi alçalmıştı. “Sen kendi işini yapıyorsun, ben de benimkini.”

“Olabilir. Ama ben... şey, durumun görüldüğü gibi olmadığını söylemek istedim.”

“Nasıl görünüyordu ki?”

“Per Holmen’i umursadığımı söylemiştim sana. Ve sonuçta geride kalan ailesini de üzdüm. İşim bazen buna sebep oluyor.”

Kadın tam karşılık vereceksen telefon çaldı. Telefonu açtı ve kulak kabarttı.

“Vestre Aker kilisesi” diye karşılık verdi. “Aydın yirmi birinde, pazar günü on ikide. Evet.”

Telefonu kapadı.

“Cenazeye herkes katılacak” dedi sayfaları karıştırırken. “Siyasetçiler, din adamları, ünlüler. Biz yas tutarken onlar bizden faydalanma peşinde. Yeni şarkıcılarımızdan birinin menajeri aradı; sanatçısı cenazede şarkı söyleyebilirmiş.”

“Şey” dedi Harry, ne diyeceğini bilemeden. “bu...”

Ama telefon tekrar çalınca Harry ne diyeceğini öğrenemedi. Gitme vaktinin geldiğini bildiğinden başıyla veda edip kapıya doğru yürüdü.

Arkasındaki kadının “Ole’yi Çarşamba için Egertorget’e yazdım” dediğini işitti. “Evet, Robert’ın yerine. Şimdi mesele şu: Bu gece benimle çorba otobüsünde çalışabilir misin?”

Harry asansörde usulca küfretti ve yüzünü elleriyle ovuşturdu. Sonra âcizce kahkaha attı. Korkunç palyaçolara güler gibi.

Robert’ın ofisi bugün daha da küçük görünüyordu. Ve hâlâ dağınıktı. Buz tutmuş pencerelerin arasındaki Kurtuluş Ordusu bayrağı dikkat çekiciydi ve masada, kâğıt yığınıyla açılmamış zarfların arasında bir çakı duruyordu. Masada oturan Jon duvarlara göz gezdiriyordu. Robert’la kendisinin bir fotoğrafına gözü takıldı. Bu ne zaman çekilmişti? Östgard’da elbette, ama hangi yaz? Robert ciddiyetini korumaya çalışsa da kendini tutamayıp gülümsemişti. Gülümsemesi yapmacık, zorlama görünüyordu.

Jon bugünkü gazeteleri okumuştı. Bütün ayrıntıları bilse de, o haberler gerçekdışı gelmişti; sanki Robert’la değil, başka biriyle ilgiliydiler.

Kapı açıldı. Asker yeşili pilot ceket giymiş, uzun boylu, sarışın bir kadın belirdi. Dudakları ince ve solgundu, gözleri sert ve duygusuzdu, yüzü ifadesizdi. Arkasında duran kızıl saçlı, tıknaz adamın toparlak, çocuksu yüzündeki sırıtış oraya kazınmış gibiydi. Bazı insanlar iyi ya da kötü tüm haberleri böyle sırtarak karşılar.

“Kimsiniz?” diye sordu kadın.

“Jon Karlsen.” Jon kadının gözlerinin iyice sertleştiğini görünce devam etti. “Robert’ın ağabeyiyim.”

Monoton bir sesle “Kusura bakmayın” diyen kadın odaya girip elini uzattı. “Ben Toril Li, Cinayet Masası’ndanım.” Kadının kemikli eli sert, ama sıcaktı. “Ve Polis Memuru Ola Li.”

Adam başıyla selamlayınca Jon aynı şekilde karşılık verdi.

“Ağabeyiniz için üzgünüz” dedi kadın. “Ama bu bir cinayet vakası olduğundan, bu odayı mühürlememiz gerekiyor.”

Jon başını sallamayı sürdürürken duvardaki fotoğrafa tekrar baktı.

“Maalesef bu yüzden sizi...”

“Ah, evet, elbette” dedi Jon. “Kusura bakmayın, pek kendimde değilim de.”

“Sizi çok iyi anlıyorum” diye karşılık verdi Toril Li gülümseyerek. Geniş ve candan değil, duruma uygun şekilde hafif ve dostane bir gülümsemeydi bu. Jon polisin cinayet vakaları üstünde çalıştığı için böyle durumlara alışık olduğunu düşündü. Tıpkı rahipler gibi. Tıpkı babası gibi.

“Bir şeye dokundunuz mu?” diye sordu kadın.

“Dokunmak mı? Hayır, neden dokunayım ki? Koltukta oturuyordum sadece.”

Jon kalktı ve sebebini bilmeden masadaki çakıyı alıp kaptararak cebine koydu.

“Buyrun” diyerek odadan çıktı. Kapı arkasından usulca kapandı. Çakıyı alıp gitmesinin salakça olduğunu merdivene vardığında fark edince, onu geri götürmek için döndü. Kapalı

kapının önünde durunca kadının güldüğünü duydu: "Tanrım, bana şok yaşattı resmen. Kardeşinin tıpatıp aynısı. Hayalet görüyorum sandım."

"Çok da benzemiyorlar" dedi adam.

"Sen sırf fotoğrafa göre konuşuyorsun..."

Jon'un aklına korkunç bir düşünce geldi.

SK-655 sefer sayılı Zagrep uçağı tam 10.40'ta Gardemoen Havalimanı'ndan havalandı ve Hurdal Gölü'nün solundan geçerek güneye, Danimarka'daki Aalborg'ta bulunan hava trafik kontrol kulesine yöneldi. Hava çok soğuk olduğundan tropopoz tabakası öyle alçalmıştı ki, Oslo'nun merkezinin üstünden geçerlerken McDonnell Douglas MD-81 hâlâ o hava tabakasının üstüne çıkamamıştı. Tropopozdaki uçaklar gökyüzünde buhar izi bıraktığından, adam Jernbanetorget'teki telefon kulübelerinin yanında soğuktan titreyerek dururken başını kaldırıp baksaydı, devetüyü paltosunun cebinde biletini taşıdığı uçağı görebilirdi.

Bavulunu Oslo Merkez Gari'ndaki kilitli dolaba bırakmıştı. Şimdi otel odası tutmalıydı. Ve işi tamamlaması gerekiyordu. Yani tabanca bulmalıydı. Ama bu şehirde kimseyi tanımazken nereden tabanca bulacaktı?

Numara sorgulama servisinde çalışan ve İngilizceyi İskandinav şivesiyle, şarkı söylercesine konuşan kadının Oslo telefon rehberinde Jon Karlsen adına on yedi numaranın kayıtlı olduğunu ve bu numaraları maalesef veremeyeceğini açıklamasını dinledi. Ama evet, kadın Kurtuluş Ordusu'nun numarasını verebilirdi.

Kurtuluş Ordusu Karargâhı'ndaki kadın orada Jon Karlsen diye birinin çalıştığını, ama bugün işe gelmediğini söyledi. Adam Jon Karlsen'e Noel hediyesi göndermek istediğini söyledi. Kadında onun ev adresi var mıydı?

“Bakayım. Göteborggata, 4 numara, posta kodu 0566. Zavallı adamı düşünen birilerinin olması hoş.”

“Zavallı mı?”

“Evet, dün kardeşi vurulup öldürüldü.”

“Kardeşi mi?”

“Evet, Egertorget’te. Bugünkü gazetelerde yazıyor.”

Adam teşekkür edip telefonu kapadı.

Omzuna bir şey dokununca hemen arkasına döndü.

Genç adamın ne istediği elinde tuttuğu kâğıt bardaktan belliydi. Evet, kot ceketi biraz kirliydi, ama sinekkaydı tıraşlıydı. saç kesimi moderndi, giysileri göz alıcıydı, gözleri alabildiğine açık ve dikkatliydi. Genç adam bir şeyler söyledi, ama adamın Norveççe bilmediğini omuz silkerek belirttiğini görünce kusursuz bir İngilizceyle konuştu:

“Adım Kristoffer. Bu gece oda tutmak için paraya ihtiyacım var. Yoksa soğuktan donup öleceğim.”

Genç adam böyle konuşmayı pazarlama kursunda öğrenmiş gibiydi; kısa ve net konuşmuştu, ayrıca duygusal bağ kurulsun diye adını söylemişti. Ağzı kulaklarında gülümsüyordu.

Başını iki yana sallayan adam gitmeye davrandı, ama eli bardaklı dilenci karşısından çekilmedi. “Hadi ama beyefendi. Sokakta, gece vakti soğuktan donarak uyumak zorunda kalmadın mı hiç?”

“Aslında kaldım.” Adam bir an, bir Sırp tankını patlatmak için dört gün boyunca su dolu bir siperde beklediğini söylemek istedi delice.

“Öyleyse neden bahsettiğimi biliyordundur beyefendi.”

Adam başını yavaşça sallayarak onayladı. Cebinden çıkardığı banknotu Kristoffer’a bakmadan verdi. “Yine de sokakta yatacaksın, değil mi?”

Parayı cebine atan Kristoffer başıyla onayladı ve özür dilercesine gülümsedi: “Önce ilacımı almam gerek beyefendi.”

“Normalde nerede uyuyorsun?”

“Şurada.” Adam uyuşturucu bağımlısının kısa tırnaklı, uzun, ince işaretparmağıyla gösterdiği yere baktı. “Konteyner terminalinde. Yazın oraya opera binası yapacaklar.” Kristofer yine ağzı kulaklarında gülümsedi. “Operaya bayılırım.”

“Orası şimdi biraz soğuk değil midir?”

“Bu gece Kurtuluş Ordusu’nda kalmam gerekebilir. Onların pansiyonunda boş oda olur hep.”

“Öyle mi?” Adam delikanlıyı inceledi. Delikanlı bakımlı görünüyordu ve gülümserken beyaz, düzgün dişlerini sergiliyordu. Yine de adam çürük kokusu alıyordu. Delikanlıyı dinlerken, onun içten içe binlerce ağız tarafından kemirildiğini duyar gibi oldu.

17 Aralık Çarşamba

Hırvat

Direksiyonun başında sabırla oturan Halvorsen önündeki Bergen plakalı arabanın hareket etmesini bekliyordu. Sürücü gaza basınca arabanın tekerlekleri buzda patinaj yaptı. Harry cep telefonunda Beate'yle konuşuyordu.

Harry motor gürültüsü yüzünden "Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı.

"Bu iki fotoğraftaki adamlar birbirine benzemiyor" diye tekrarladı Beate.

"Aynı yün bere, aynı yağmurluk, aynı fular. Aynı kişi olması gerekmez mi?"

Kadın yanıt vermedi.

"Beate?"

"Yüzler net görünmüyor. Bir tuhaflık var. Ne olduğundan emin değilim. Işık yüzündendir belki."

"Hımm. Yanlış iz peşinde miyiz sence?"

"Bilmiyorum. Karlсен'in karşısındaki pozisyonu teknik kanıtlara uyuyor. O gürültü ne?"

"Bambi buz pistinde. Görüşürüz."

"Dur!"

Harry durdu.

"Bir şey daha var" dedi Beate. "Evvelsi gün çekilen fotoğraflara baktım."

"Eee?"

“Örtüşen yüzler göremedim, ama küçük bir ayrıntı var. Sarımsı paltolu bir adam gördüm: paltosu devetüyü olabilir. Atkılı...”

“Hımm. Fularlı yani?”

“Hayır, bildiğimiz yün atkıya benziyor, ama fular gibi bağlanmış. Düğümlenirken sağ ucu daha uzun bırakılmış. Onu görmüş müydün?”

“Hayır.”

“Öyle bağlanan bir atkı hiç görmemiştim” dedi Beate.

“Fotoğrafları e-postayla gönder de bir bakayım.”

Harry’nin ofise dönünce ilk işi Beate’nin gönderdiği fotoğrafların çıktısını almak oldu.

Fotoğrafları almak için çıktı odasına girdiğinde Gunnar Hagen oradaydı.

Harry başıyla selam verdi; iki adam gri makineden peş peşe çıkan sayfaları sessizce seyrettiler.

“Yeni bir şey var mı?” diye sordu Hagen sonunda.

“Evet ve hayır” diye karşılık verdi Harry.

“Muhabirler yakamı bırakmıyor. Onlara bir şeyler söyleyebilsek iyi olur.”

“Ah evet, az daha unuttuyordum patron. Onlara bu adamı aradığımızı söyledim.” Harry üst üste duran çıktılardan birini alıp fular takmış adamı gösterdi.

“Ne yaptın?” dedi Hagen.

“Basına söyledim. Yani *Dagbladet*’e.”

“Bana sormadan mı?”

“Bu rutin bir numaradır patron. Yaratıcı sızıntı deriz. Bilgilerin emniyet teşkilatındaki anonim bir kaynaktan geldiğini söyleriz, muhabirler araştırmacı gazeteci gibi görünebilirler diye. Bu hoşlarına gittiği için, habere sırf fotoğraf vererek ayıracaklarından daha çok yer ayırırlar. Böylece katilin

kimliğini tespit etmekte halktan yardım alabiliriz. Ve herkes mutlu olur.”

“Ben olmadım ama Hole.”

“Bunu duyduğuma gerçekten üzıldüm patron” diyen Harry samimiyetini kaygılı bir ifade takınarak belirtti.

Öfkeyle bakan Hagen alt ve üstçenesini Harry’nin geviş getirmeye benzettiği bir şekilde sağa sola oynatmaya başladı.

Hagen, çıktıyı Harry’nin elinden kaparak “Bu adamın ne özelliği var peki?” diye sordu.

“Emin değiliz. Belki de işin içinde birden fazla kişi vardır. Beate Lönn şöyle... eee, fular belirli bir şekilde bağlanmış.”

“Bu bildiğin kravat düğümü.” Hagen tekrar baktı. “Ne olmuş ki?”

“Ne dedin patron?”

“Kravat düğümü.”

“Nasıl?”

“Hırvat kelimesinden gelir.”

“Öyle mi?”

“Temel tarih bilgin yok mu hiç?”

“Beni aydınlatırsan minnettar olurum patron.”

Hagen ellerini arkasında kavuşturdu. “Otuz Yıl Savaşları hakkında ne biliyorsun?”

“Yeterince bilgim yok sanırım.”

“Otuz Yıl Savaşları’nda, İsveç Kralı Gustaf Adolf Almanya seferine çıkmadan önce disiplinli ama küçük ordusunu Avrupa’nın en iyi askerleriyle genişletti. Bu askerler en iyiydi çünkü korkusuz oldukları düşünülüyordu. Kral Hırvat askerleri kiralamıştı. Norveçedeki *krabat* kelimesinin İsveççeden geldiğini ve kökeninin korkusuz manyak anlamına gelen *Hırvat* kelimesi olduğunu bilir misin?”

Harry başını iki yana salladı.

“Hırvatlar yabancı bir ülkede savaşıp Kral Gustaf Adolf’un üniformasını giymek zorunda kalsalar da, diğerlerinden ayırt

edilebilmeleri için süvari fuları takmalarına izin verildi. Hırvatlar bu fuları özel bir şekilde bağlıyorlardı. Fransızlar fuları benimseyip geliştirdiler, ama adını değiştirmediler ve sonunda *cravate* demeye başladılar.”

“*Cravate*. Kravat.”

“Aynen.”

“Sağ ol patron.” Harry kâğıt tepsisindeki son fotoğraf çıktılarını da alıp, Beate’nin daire içine aldığı atkılı adamı inceledi.

“İşimizi yapıyoruz diye birbirimize teşekkür etmemize gerek yok Hole.” Hagen çıktılarının geri kalanını alıp odadan çıktı.

Halvorsen ofise dalan Harry’ye başını kaldırıp baktı.

“Bir ipucu buldum” dedi Harry. Halvorsen iç geçirdi. Bu laf bir sürü angarya anlamına gelirdi genellikle.

“Europol’den Alex’i arayacağım” dedi Harry.

Halvorsen, Europol’ün Interpol’ün Lahey’deki küçük versiyonu olduğunu ve 1998’de Madrid’de gerçekleşen terör eylemlerinden sonra, uluslararası terör ve organize suçlara odaklanmak üzere AB tarafından kurulduğunu biliyordu. Bilmediği şeyse, Norveç’in AB’de olmamasına karşın bu Alex’in neden Harry’ye yardım etmeye bu kadar gönüllü olduğuydu.

“Alex? Ben Harry; Oslo’dan arıyorum. Benim için bir şeyi kontrol edebilir misin lütfen?”

Halvorsen, Harry’nin Alex’ten son on yılda Avrupa’da uluslararası suçluların işlediğinden şüphelenilen suçların listesini kesik kesik ama anlaşılır İngilizcesiyle istemesini dinledi. Arama sözcükleri: “kiralık katil cinayetleri” ve “Hırvat”.

“Beklerim” diyen Harry bekledi. Sonra “O kadar çok mu?” dedi şaşkınlıkla. Çenesini kaşıdıktan sonra Alex’e aramaya “tabanca” ve “dokuz milimetre” sözcüklerini de katmasını söyledi.

“Yirmi üç mü dedin Alex? Hırvatların işlediğinden şüphelen-

lenilen yirmi üç cinayet mi var? Tanrım! Yani savaşların kiralık katil sayısında artışa yol açtığını biliyorum, ama yine de... 'İskandinavya'yı dene. Bir şey çıkmadı mı? Tamam. İsim de mi çıkmadı Alex? Hiç mi? Bir saniye bekle."

Harry, Halvorsen'e yardım istercesine baktı, ama Halvorsen omuz silkmekle yetindi.

"Tamam Alex" dedi Harry. "Son bir şey deneyelim."

Ona aramaya "kırmızı fular" ve "atki" sözcüklerini katmasını söyledi.

Halvorsen, Alex'in telefondan gelen kahkahasını duydu.

"Sağ ol Alex. Sonra konuşuruz."

Harry telefonu kapadı.

"Eee?" dedi Halvorsen. "Bir şey çıkmadı mı?"

Harry başıyla onayladı. Koltuğunda iki büklüm oturmaya başlamıştı, ama birden dikeldi. "Farklı açılardan düşünmeliyiz. Elimizde ne var? Hiçbir şey mi? Harika, boş sayfalara bayılırım."

Halvorsen, Harry'nin iyi bir dedektifi vasat bir dedektiften ayıran şeyin unutma yeteneği olduğunu söylediğini anımsadı. İyi bir dedektif sezgilerinin onu yanılttığı zamanları unuttur, onu hayal kırıklığına uğratan ipuçlarını unuttur. Ve her seferinde naifçe, şevkini yitirmeden işe baştan koyulur.

Telefon çaldı. Harry ahizeyi kaptı. "Harr..." Ama hattın diğer ucundaki kişi hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı bile.

Harry masasından kalktı; Halvorsen onun ahizeyi tutan elinin eklemlerinin beyazlaştığını gördü.

"Dur Alex. Halvorsen'e not almasını söyleyeyim."

Harry eliyle ahizeyi kapayıp Halvorsen'e seslendi: "Sırf eğlencesine son bir kez denemiş. 'Hırvat', 'dokuz milimetre' gibi kelimeleri iptal edip sırf 'kırmızı fular'ı aramış. Zagreb'te 2000 ve 2001'e ait vakalar bulmuş. Münih'te 2002'ye ve Paris'te 2003'e ait vakalar da."

Harry telefona döndü. "Adamımız bu Alex. Hayır, emin de-

ğilim ama öyle hissediyorum. Aklım da Hırvatistan'da işlenen iki cinayetin tesadüf olmadığını söylüyor. Halvorsen'in not alabileceği başka ayrıntılar var mı?"

Halvorsen, Harry'nin yüzünde beliren şaşkınlığı gördü.

"*Eşkali yok* da ne demek? Atkıyı hatırlıyorlarsa dikkatlerini çeken başka şeyler de olmuştur mutlaka. Ne? Orta boylu muymuş? Hepsi bu mu?"

Harry dinlerken başını iki yana salladı.

"Ne diyor?" diye fısıldadı Halvorsen.

"İfadeler arasında büyük çelişkiler varmış" diye fısıldayarak karşılık verdi Harry.

Halvorsen "çelişkiler" sözcüğünü not aldı.

"Evet, harika, ayrıntıları e-postayla gönderirsin. Eh, şimdilik bu kadarı yeter Alex, sağ olasın. Başka bir şey bulursan, mesela zanlının uğrak yeri olduğundan şüphelenilen bir yer filan varsa beni ararsın, tamam mı? Ne? Ha ha. Tamam, karımla video çekersem gönderirim."

Telefonu kapatan Harry, Halvorsen'in şaşkın bakışlarını fark etti.

"Aramızdaki bir espri" dedi Harry. "Alex bütün İskandinav çiftlerin ev pornosu çektiklerini sanıyor da."

Başka bir numarayı arayan Harry telefonun açılmasını beklerken Halvorsen'in hâlâ kendisine baktığını fark edince iç geçirdi. "Ben hiç evlenmedim Halvorsen."

Magnus Skarre zatürree olmuşçasına hırıldayan kahve makinesinin gürültüsü yüzünden bağırmak zorunda kaldı. "Belki de bir çeşit üniforma niyetine kırmızı atkı takan, henüz bilinmeyen bir kiralık katil çetesi vardır" dedi.

"Saçmalama" dedi Toril Li, kahve kuyruğunda Skarre'nin arkasına geçerken. Elindeki boş fincanda "Dünyanın En İyi Annesi" yazılıydı.

Ola Li hafifçe kıkırdadı. Cinayet Masası'yla Ahlak Zabıtası Ekibi'nin kantin olarak kullandığı küçük mutfaktaki masaya oturdu.

"Ne saçmalaması?" dedi Skarre. "Sonuçta terör olayı olabilir, değil mi? Hristiyanlara karşı cihat? Müslümanlar. Öyleyse ortalık ayağa kalkar. Veya belki de *dagoların** işidir. Onlar kırmızı atkı takar, değil mi?"

"İspanyol denmesini yeğliyorlar" dedi Toril Li.

Ola Li'nin karşısında oturan Halvorsen "Basklar" dedi.

"Ne?"

"Boğa koşuları. Pamplona'daki San Fermin. Bask ülkesi."

"ETA!" diye bağırdı Skarre. "Onlar niye aklımıza gelmedi ki?!"

"Tam senarist olacak adammışsın, biliyor musun?" dedi Toril. Ola Li kahkahayı bassa da her zamanki gibi bir şey demedi.

"Siz ikiniz Rohypnol'daki banka soygunlarını çözersiniz ancak" diye mırıldandı Skarre; evli ya da akraba olmayan Toril Li'yle Ola Li'nin Hırsızlık Masası'ndan geldiklerini hatırlatıyordu.

"Ufak bir ayrıntı var" dedi Halvorsen; "teröristler yapmış olsa olsa sorumluluğu üstlenirlerdi. Europol'den bilgilerini aldığımız cinayet vakalarını da kimse üstlenmemiş. Kurbanlar da karanlık işlere bulaşmış tiplermiş. Zagrep'teki iki kurban savaş suçlarından yargılanıp beraat eden Sırplarmış, Münih'te kiye insan kaçakçılığı yapan bir yerel gangsterin rakibiymiş. Paris'teki adam da iki kez hapse girmiş bir sübyancıymış."

Harry Hole elinde fincanla yaklaştı. Skarre, Li ve Li fincanlarını doldurduktan sonra oturmayıp uzaklaştılar. Halvorsen, Harry'nin meslektaşlarında bu etkiyi uyandırdığını fark etmişti. Dedektif oturunca Halvorsen onun kaşlarının çatık olduğunu gördü.

* İspanyol ya da İtalyan kökenli kimseler için kullanılan aşağılayıcı bir tabir. (ç.n.)

“Yakında yirmi dört saat dolacak” dedi Halvorsen.

Harry, hâlâ boş olan fincanına bakarak “Evet” dedi.

“Bir sorun mu var?”

Harry duraksadı. “Bilmiyorum. Bergen’deki Bjarne Möller’i aradım. Biraz yapıcı tavsiyelerde bulunsun diye.”

“Ne dedi?”

“Çok şey demedi. Sanki...” Harry uygun sözcüğü aradı. “Yalnızlık çeker gibiydi.”

“Ailesiyle birlikte oturmuyor mu?”

“Onlar sonradan taşınacaklardı.”

“Bir terslik mi olmuş?”

“Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Canını sıkın ne peki?”

“Sarhoştı.”

Halvorsen fincanını masaya küt diye koyunca etrafa kahve sıçradı. “Möller mi? Görevdeyken mi sarhoştı? Şaka mı yapıyorsunuz?”

Harry yanıt vermedi.

“Belki de hasta filandır?” diye ekledi Halvorsen.

“Sarhoşları konuşmalarından tanırım Halvorsen. Bergen’e gitmeliyim.”

“Şimdi mi? Bir cinayet soruşturmasını yönetiyorsun Harry.”

“Bir günde gidip dönerim. Bu arada soruşturma sana emanet.”

Halvorsen gülümsedi. “Yaşlanıyor musun Harry?”

“Yaşlanmak mı? Nasıl yani?”

“Yaşlandıkça yufka yürekli oluyorsun. Sağları ölülerden fazla önemseydiğine ilk kez tanık oluyorum.”

Halvorsen, Harry’nin yüz ifadesini görür görmez pişman oldu. “Öyle demek istemedim...”

“Sorun değil” dedi Harry ayağa kalkarak. “Son birkaç günde Hırvatistan’la burası arasında yapılan bütün uçuşların yolcu listelerini bulmanı istiyorum. Gardemoen Havalı

manı'ndaki polislere bunun için izne ihtiyacın olup olmadığını sor. Mahkeme emri gerekiyorsa hemen gidip çıkart. Listeleri alınca Europol'den Alex'i ara ve listelerdeki isimleri araştırmasını söyle. Benim için yapmasını söyle."

"Onun yardımcı olabileceğinden emin misin peki?"

Harry başıyla onayladı. "Bu arada Beate'yle ben gidip Jon Karlsen'le konuşuruz."

"Ya?"

"Şimdiye kadar Robert Karlsen'le ilgili ne duyduysak hepsi toz pembeydi. Başka şeyler de var bence."

"Beni neden yanına almıyorsun?"

"Çünkü senin tersine Beate insanların yalan söyleyip söylemediğini anlayabiliyor."

Adam Biscuit adlı restoranın basamaklarını çıkmadan önce derin bir nefes aldı.

Bu mekânın dün akşamki halinden farkı, şimdi neredeyse bomboş olmasıydı. Ama yemek salonunun kapısına dünkü garson yaslanmıştı. Mavi gözlü, sarışın, kıvrıkcık saçlı olan.

"Hoşgeldiniz" dedi garson. "Sizi tanıyamadım."

Adam garsonun *artık* kendisini tanıdığını anlayınca gözlerini iki kez kırpıştırdı.

"Ama paltonuzu tanıdım" dedi garson. "Çok hoş. Devetüyü mü?"

Adam gülümseyerek "Umarım" diye kekeledi.

Gülen garson elini onun omzuna koydu. Adam garsonun gözlerinde korkuya rastlamayınca, onun bir şeyden şüphelenmediğine karar verdi. Bunun da polisin buraya gelmediği ve dolayısıyla tabancayı bulmadığı anlamına geldiğini umdu.

"Yemek için gelmedim" dedi. "Tuvaleti kullanacağım sadece."

"Tuvaleti mi?" diye yineledi garson; adam onun mavi göz-

lerinin kendisinininkileri incelediğini gördü. "Buraya tuvaleti kullanmaya mı geldiniz? Gerçekten mi?"

Adam yutkunarak "Hemen girip çıkacağım" dedi. Garson onu huzursuz etmişti.

"Hemen girip çıkacaksınız" diye tekrarladı garson. "Anlıyorum."

Erkekler tuvaleti boştu ve sabun kokuyordu. Ama burada özgürlük kokusu yoktu.

Adam lavabonun üstündeki sıvı sabunluğun kapağını açınca sabun kokusu iyice arttı. Adam kolunu sıyırıp elini soğuk, yeşil, bulamaç gibi sıvı sabuna daldırdı. Aklından bir düşünce geçti bir an: Sabunlukları değiştirmişlerdi. Ama sonra tabancaya dokundu. Onu yavaşça çıkarırken, sıvı sabun beyaz porselen lavaboya uzun, yeşil parmaklar şeklinde aktı. Tabancayı yıkayıp biraz da yağlamak yeterdi. Üstelik şarjörde hâlâ altı kurşun vardı. Adam tabancayı çabucak yıkadıktan sonra tam palto cebine koyacakken kapı açıldı.

Pişmiş kelle gibi sırttan garson "Tekrar merhaba" diye fışıldadı. Ama tabancayı görünce gülümsemesi soldu.

Adam tabancayı cebine koydu ve mırıldanarak veda ettiği garsonu gövdesiyle iterek dar kapıdan çıktı. Garsonun nefesini yüzünde, ereksiyonunuysa kalça kemiğinde hissetmişti.

Kalbinin nasıl çarptığını ancak soğuk havaya tekrar çıkınca fark etti. Kalbi küt küt atıyordu. Korkuya kapılmışçasına. Vücudunda akan kan içini ısıtıyor ve başını döndürüyordu.

Harry, Göteborggata'ya vardığında Jon Karlsten çıkmak üzereydi.

Jon, kol saatine şaşkınlıkla göz atarak "Saat o kadar oldu mu?" diye sordu.

"Biraz erken geldim" dedi Harry. "Meslektaşım da birazdan gelecek."

“Süt alacak kadar vaktim var mı?” Jon ince bir ceket giymiş ve saçını taramıştı.

“Elbette.”

Köşedeki bakkal sokağın karşı tarafındaydı; Jon bir litre yarım yağlı süt alacak kadar bozukluk bulmak için ceplerini karıştırırken, Harry tuvalet kâğıtlarıyla kahvaltılık gevrek paketlerinin arasındaki göz alıcı Noel süslemelerini inceledi. Yazarkasa tezgâhının yanındaki gazete standında duran gazetelerin Egertorget cinayetinden bahseden, kalın harflerle yazılmış manşetlerinden ikisi de söz etmedi. *Dagbladet*’in ön sayfasında Wedlog’un çektiği bulanık, grenli bir kalabalık fotoğrafı yayımlanmış ve atkılı kişi kırmızı çember içine alınarak POLİS BU ADAMI ARIYOR manşeti atılmıştı.

Dışarı çıktıklarında Jon yetmişler tarzı keçi sakalı bırakmış, kızıl saçlı bir dilencinin önünde durdu. Ceplerini epey karıştırdıktan sonra bulduğu bozukluğu kahverengi kâğıt bardağa attı.

“Size ikram edecek bir şeyim yok” dedi Harry’ye. “Açıkkası kahve de epey bayat. Tadı katran gibidir herhalde.”

“Harika, tam sevdiğim gibi.”

“Siz de mi?” Jon Karlsen hafifçe gülümsedi. “Ah!” Başını tutup dilenciye döndü. “Bana para mı atıyorsun?” diye sordu hayretle.

Öfkeyle homurdanan dilenci berrak bir sesle bağırdı: “Sağ ol ama sadece kâğıt para alıyorum!”

Jon Karlsen’in dairesi Thea Nilsen’inkinin neredeyse aynısıydı. Temiz ve düzenliydi, ama bekâr evi olduğu yine de barıydı. Harry üç varsayımda bulundu hemen: İçerideki eski ama bakımlı mobilyalar kendisinin alışveriş yaptığı yerden, Ullevalsveien’daki Elevator adlı ikinci el dükkânından alınmıştı; Jon oturma odasına asılı yegâne afişte reklamı yapılan resim sergisine gitmemişti; ve adam mutfak masası yerine televizyonun önündeki sehpa da yemek yemişti daha çok.

Neredeyse bomboş olan kitaplıklardan birinde, otoriter bir edayla boşluğa bakan Kurtuluş Ordusu üniformalı bir adamın fotoğrafı duruyordu.

“Babanız mı?” diye sordu Harry.

Jon, mutfak dolabından aldığı iki fincana kahverengi, lekeli bir kahve makinesinden kahve koyarken “Evet” diye yanıtladı.

“Çok benziyorsunuz.”

“Sağ olun” dedi Jon. “Umarım öyledir.” Fincanları getirip kahve sehпасına, yeni aldığı karton süt kutusunun yanına, yemeklerini genellikle o sehpaда yediğini gösteren halka şeklindeki lekelerin arasına bıraktı. Harry ona ebeveyninin Robert’ın ölümünü nasıl karşıladığını soracakken vazgeçti.

“Kardeşinizin” dedi Harry, “birilerine bir şey yaptığı için öldürüldüğü varsayımıyla başlayalım. Birilerini kandırmış, borç almış, hakaret veya tehdit etmiş, canlarını yakmış olabilir. Kardeşiniz iyi bir insanmış; herkes öyle diyor. Cınayet vakalarında bunu çok sık duyarız. İnsanlar maktulün iyi yönlerini vurgulamayı severler. Ama çoğumuzun karanlık bir yönü de vardır. Değil mi?”

Jon başını sallasa da, Harry onun onaylayıp onaylamadığını anlayamadı.

“Robert’ın karanlık yönlerini de az çok bilmemiz gerek.”

Jon şaşkın şaşkın baktı.

Harry genzini temizledi. “Paradan başlayalım. Robert’ın mali sorunları var mıydı?”

Jon omuz silkti. “Hayır. Ve evet. Lüks içinde yaşamıyordu, dolayısıyla çok borcu olduğunu sanmam. kastettiğiniz buysa eğer. Paraya ihtiyacı olunca genellikle benden borç alırdı sanırım. Borç derken...” Jon hüzünle gülümsedi.

“Ne kadar paradan bahsediyoruz?”

“Çok değil. Bu sonbaharı saymazsak.”

“Ne kadar?”

"Şey... otuz bin."

"Bu parayı neden aldı?"

Jon başını kaşıdı. "Bir projesi vardı, ama ne olduğunu söylemedi. Yurtdışına gitmesi gerektiğini söyledi sadece. İleride öğrenirsin dedi. Evet, benim için çok paraydı, ama tutumlu yaşıyorum ve arabam yok. Projenin ne olduğunu merak ettim, ama sonra... şey, sonra bu oldu."

Harry not aldı. "Hımm. Robert'ın insan olarak karanlık yönleri nelerdi peki?"

Bekledi. Jon'un oturup düşünmesini ve sessizliğin vakum etkisi göstermesini beklerken kahve sehпасını inceledi; bu vakum er geç işe yarardı hep: Sorgulanan kişinin yalan söylemesine veya telaşla konuyu değiştirmesine, en iyi ihtimalle de gerçeği söylemesine yol açardı.

"Robert'ın gençliğinde...." diyen Jon sustu.

Kımıldamadan oturan Harry bir şey demedi.

"...sağı solu belli olmazdı."

Harry gözlerini kaldırmadan başıyla onayladı. Vakumu bozmadan adamı teşvik ediyordu.

"Neler yapabileceğini düşündükçe korkardım. Şiddete öyle meyilliydi ki. İçinde iki insan yaşıyordu sanki. Biri soğuk, kontrollü, sorgulayıcı bir tipti; meraklıydı da... nasıl desem? Tepkiler konusunda. Hisler. Belki acı da. Öyle şeyler."

"Örnek verebilir misiniz?" diye sordu Harry.

Jon yutkundu. "Bir keresinde eve geldiğimde bana bodrumdaki çamaşır odasında bir şey göstereceğini söyledi. Eskiden babamın içinde lepistes beslediği küçük, boş akvaryuma kedimizi koymuştu ve akvaryumu tahta bir kapakla örtüp kapağın altından içeri boru sokmuştu. Sonra musluğu sonuna kadar açtı. Her şey öyle çabuk olup bitti ki, kapağı kaldırıp da kediyi kurtardığımda akvaryumun neredeyse tamamı suyla dolmuştu. Robert kedinin tepkisini görmek istediğini söyledi, ama aslında beni mi gözlemlediğini merak etmedim değil."

“Hımm. Öyle biriydiyse, kimsenin bundan bahsetmemesi tuhaf.”

“Robert’ın o yönünü herkes bilmezdi. Bu biraz da benim suçum sanırım. Daha küçücük çocukken, Robert’a göz kulak olacağım konusunda babama söz vermek zorunda kaldım. Elimden geleni de yaptım. Dediğim gibi, Robert davranışlarında kontrolsüz değildi. Anlarsınız ya, aynı anda hem soğuk hem de sıcakkanlı olabiliyordu. Dolayısıyla Robert’ın... diğer yönlerini ancak yakınları biliyordu. Şey, bir de kurbağalar.” Jon gülümsedi. “Robert onları helyum balonlarına bağlayıp havaya salardı. Babam bu yaptığım yakalayınca Robert kurbağaların dünyayı kuşbakışı görememelerine üzüldüğünü söyledi. Ben de...” Jon’un bakışları dalgınlaştı; Harry onun gözlerinin yaşardığını gördü. “Gülmeye başladım. Babam küplere binmişti, ama kendimi tutamıyordum. Robert beni çok güldürebiliyordu.”

“Hımm. O huyundan vazgeçti mi peki?”

Jon omuz silkti. “Açıkçası Robert’ın son yıllarda neler yaptığını pek bilmiyorum. Annemle babam Tayland’a taşınınca Robert’la pek görüşmez oldum.”

“Neden?”

“Kardeşler arasında olur böyle şeyler. Bir sebebi olması şart değil.”

Harry karşılık vermeyip bekledi. Apartman koridorunda bir kapı kapandı.

“Kızlarla sorun yaşadığı oldu” dedi Jon.

Uzaktan ambulans sireni sesi geliyordu. Bir asansör metalik bir uğultuyla yükseldi. Jon derin derin iç geçirdi. “Genç kızlarla.”

“Ne kadar genç?”

“Bilmiyorum. Epey genç, Robert yalan söylemediyse eğer.”

“Neden yalan söylesin ki?”

“Dediğim gibi, tepkimi görmeyi seviyordu sanırım.”

Harry kalkıp pencereye gitti. Sofienberg Parkı'nda, bir çocuk tarafından beyaz kâğıda çizilmiş gibi görünen çarpık çurpuk kahverengi yolda bir adam sallana sallana yürüyordu. Kilisenin kuzeyinde Yahudi Cemaati'nin küçük, duvarlarla çevrili mezarlığı vardı. Psikolog Stale Aune bir keresinde Harry'ye yüzlerce yıl önce parkın tamamının mezarlık olduğunu söylemişti.

"O kızlara şiddet uygular mıydı?" diye sordu Harry.

"Hayır!" Bağırان Jon'un sesi çıplak duvarlardan yankılandı. Harry bir şey demedi. Adam parktan çıkmıştı ve Helgesens Sokağı'ndan geçerek onların binasına yaklaşıyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır" dedi Jon. "Bunu yaptığını söyleseydi bile inanmazdım."

"O kızlardan herhangi biriyle tanıştınız mı?"

"Hayır. Robert onlarla fazla birlikte olmazdı. Aslında bildiğim kadarıyla cidden ilgilendiği tek bir kız vardı."

"Ya?"

"Thea Nilsen. Gençliğimizde ona kafayı takmıştı."

"Kız arkadaşınıza mı?"

Jon kahve fincanına düşünceli gözlerle baktı. "Kardeşimin kafaya taktığı tek kızdan uzak duramamam tuhaf, değil mi? Tanrı biliyor ya, sebebini merak ettiğim oldu."

"Ve?"

"Bildiğim tek şey, Thea'nın hayatımda tanıdığım en muhteşem insan olduğu."

Asansör uğultusu birden kesildi.

"Kardeşiniz Thea'yla olan ilişkinizi biliyor muydu?"

"Bir iki görüşmemizden haberi oldu. Şüpheleniyordu, ama Thea'yla ben ilişkimizi gizlemeye çalıştık."

Kapı çalındı.

"İş arkadaşım Beate'dir" dedi Harry. "Ben açarım."

Not defterini kapadı, kalemini ona paralel yerleştirdi ve ön kapıya birkaç adımda ulaştı. Kapıyı açmaya birkaç saniye ça-

baladıktan sonra, içeri doğru açıldığını anladı. Karşısında beliren kişinin yüzü kendisinininkine kadar şaşkıncı; bir an öylece durup birbirlerine bakakaldılar. Harry hoş bir parfüm kokusu aldı; bu adam yoğun kokulu bir deodorant sıkmıştı sanki.

“Jon?” diye sordu adam çekinerek.

“Çağırayım” dedi Harry. “Kusura bakmayın. başkasını bekliyorduk da. Bir saniye.”

Harry kanepeye döndü. “Sizinle görüşmek isteyen biri var.”

Yumuşak kanepeye gömülür gömülmez, son birkaç saniyede bir şey olduğunu fark etti. Kalemî hâlâ not defterine paralel duruyordu. El sürülmemişti. Ama bir terslik vardı, Harry bunun ne olduğunu çıkaramasa da.

Arkasından Jon’un “İyi akşamlar” dediğini duydu. Jon ki-bar ve mesafeli konuşmuştu. Sesini yükselterek. Tanımadığı birini selamlarcasına veya karşısındakinin ne istediğini bilmezcesine. Harry yine o hisse kapıldı. Bir şey olmuştu. önemli bir şey. Gelen adamda bir terslik vardı. Jon’un adını söylemişti, oysa Jon’un onu tanımadığı belliydi.

“Ne mesajı?” dedi Jon.

Sonra taşlar yerine oturdu. Boyun. Adamın boynuna bir şey dolanmıştı. Fular. Kravat düğümü. Harry kahve sehpa-sına tutunup ayağa fırladı ve fincanlar savrulurken “Kapıyı kapa!” diye haykırdı.

Ama Jon hipnotize olmuşçasına kapıda duruyordu. Eğilip kulak kabartmıştı.

Harry bir adım geri çekilip kanepenin üstünden atladı ve kapiya doğru koştu.

“Yapma...” dedi Jon.

Harry sıçrayıp yerinden fırladı. Sonra zaman durdu san-ki. Harry bunu daha önce de yaşamıştı; adrenalin zaman al-gısını değiştirirdi. Suda hareket eder gibiydi. Ve çok geç kal-dığını biliyordu. Sağ omzu kapiya, sol omzuysa Jon’un kalça-

sına çarparken patlama sesi duydu ve bir tabancadan mermi fırladı.

Sonra çarpma sesi geldi. Mermi. Kapı kapanıp kilitlendi. Jon mutfak dolabıyla buzdolabına çarptı. Harry yan dönüp yukarı baktı. Kapı kolu çevriliyordu.

“Lanet olsun” diye fısıldadı Harry dizlerinin üstünde doğrulurken.

Kapı iki kez sertçe sarsıldı.

Harry, Jon’un gevşek vücudunu kemerinden tutup parke zeminde sürükleyerek yatak odasına götürdü.

Kapının diğer tarafından kazıma sesleri geldi. Sonra yine bir patlama oldu. Kapının ortasından etrafa kıymıklar saçıldı. kanepe yastıklarından biri sarsıldı, siyahımsı kuştüyleri tavana doğru sütun halinde yükseldi ve karton kutudaki yarım yağlı süt lıkırdamaya başladı. Kartondan fişkıran beyaz süt küçük bir kavis çizerek sehpaye döküldü.

Dokuz milimetrelik kurşunların verebileceği zarar hafife alınıyor, diye düşünen Harry, Jon’u sırtüstü yatırdı. Adamın alnındaki delikten bir damla kan sızdı.

Bir başka patlama sesi. Cam kırılma sesi.

Harry cep telefonunu çıkarıp Beate’yi aradı.

Beate telefonu ilk çalışta açıp “Tamam, tamam, yoldayım, merak etme” dedi. “Şeyin önündeyim...”

“Dinle” diye sözünü kesti Harry. “Telsizle bütün devriyelere söyle, hemen buraya gelsinler. Siren çalarak. Dairenin önünde biri var, bize kurşun yağıdırıyor. Sen sakın gelme. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı. Hatta kal.”

Harry cep telefonunu yere, önüne bıraktı. Duvardan kazıma sesleri geldi. Ateş eden kişi onları duymuş olabilir miydi? Harry kımıldamadan oturdu. Kazıma sesleri giderek daha yakından geliyordu. Duvarlar neden yapılmaydı? İzolasyonlu ön kapıyı delip geçebilen bir mermi alçıdan, cam elya-

fı ve ahşaptan yapılma bir duvarı kolayca delebilirdi. Sesler iyice yaklaştı. Kesildi. Harry nefesini tuttu. İşte o zaman sesi duydu. Jon nefes alıyordu.

Sonra şehrin gürültüsünde yükselen bir ses. Harry'nin kulaklarına müzik gibi geldi. Polis sireni. İki polis sireni.

Harry kazıma sesleri duymak için kulak kabarttı. Duyamadı. Kaç, diye dua etti. Toz ol. Ve duası kabul oldu. Saldırganın koridoru geçip merdiveni indiğini duydu.

Harry soğuk parke zemine sırtüstü uzanıp tavana baktı. Kapının altından esinti geliyordu. Harry gözlerini kapadı. On dokuz yıl. Tanrım. Emekliliğine daha on dokuz yıl vardı.

17 Aralık Çarşamba
Hastane ve küller

Sokakta arkasından gelen polis arabasını camekândan gördü. Yürümeyi sürdürdü, koşturmaya çalışıyordu. Oysa daha birkaç dakika önce Jon Karlsen'in apartmanının merdivenini bir çırpıda inip sokağa fırlamış ve elinde cep telefonu tutan bir genç kadını az kalsın yere sererek batıdaki parka, şimdi içinde bulunduğu kalabalık sokağa doğru koşturmuştu.

Polis arabası onunla aynı hızda ilerliyordu. Adam gördüğü bir kapıyı itip açınca kendini bir filme dalmış gibi hissetti. Cadillac'lı, kovboy boyunluklu, genç Elvislerle dolu bir Amerikan filmine. Hoparlörlerden gelen müzik üç kat hızlı çalınan eski bir *country* şarkısına benziyordu, barmenin kostümü de bir albüm kapağından fırlamış gibiydi.

Adam küçük ama tıklım tıklım dolu bara şaşkınlıkla bakınırken, barmenin kendisine bir şeyler söylediğini fark etti.

"Pardon?"

"İçki alır mısınız efendim?"

"Neden olmasın? Neler var?"

"Eee, Slow Comfortable Screw verebilirim. Gerçi size şu an Orkney viskisi lazım gibi."

"Teşekkürler."

Bir polis sireninin sesi yükselip alçaldı. Adam sıcak barda terlemeye başlamıştı artık. Fularını çıkarıp paltosunun cebine tıktırdı. İçerideki sigara kokusunun cebindeki tabancanın kokusunu bastırmasına sevindi.

İçkisini aldıktan sonra duvar dibinde, pencereye dönük boş bir sandalye buldu.

Odadaki o diğer adam kimdi acaba? Jon Karlsen'in arkadaşı mıydı? Akrabası? Veya ev arkadaşı? Adam viskiyi yudumladı. Hastane ve kül tadı aldı. Neden kendine böyle aptalca sorular sorup duruyordu ki? Ancak bir polis o şekilde tepki verebilirdi. Ancak bir polis o kadar çabuk yardım çağırabilirdi. Ve hedefini biliyorlardı artık. İşi epey zorlaşmıştı. Bu işten vazgeçmeyi düşünmesi gerekecekti. Bir yudum daha aldı.

Polis onun devetüyü paltosunu görmüştü.

Tuvalete gidip tabancayı, fuları ve pasaportu ceket ceplerine koydu ve paltoyu lavabonun altındaki çöp kutusuna tıktırdı. Sokağa çıkınca, soğuktan titreyerek ellerini ovuşturken sağa sola bakındı.

Son iş. En önemlisi. Her şey buna bağlıydı.

Sakin ol, dedi kendine. Kim olduğunu bilmiyorlar. En başa dön. Yapıcı düşün.

Yine de aklından geçen şu düşünceyi bastıramıyordu: Dai-redeki adam kimdi?

“Bilmiyoruz” dedi Harry. “Tek bildiğimiz, onun Robert’ı öldüren adam olabileceği.”

Dar koridorda boş bir tekerlekli sedyeyi iterek geçen hemşireye yol vermek için bacaklarını topladı.

“O-olabilir mi?” diye kekeledi Thea Nilsen. “Sayıları birden fazla mı yani?” Oturduğu yerde biraz öne eğilmişti ve düşmekten korkarcasına sandalyenin oturağına sımsıkı tutunmuştu.

Beate Lönn eğilip elini rahatlatıcı bir edayla Thea’nın dizine koydu. “Bilmiyoruz. En önemlisi Bay Karlsen’in durumunun iyi olması. Doktor beyin sarsıntısından başka bir şeyi yok dedi.”

"O da benim yüzümden oldu" dedi Harry. "Başını mutfak dolabının kenarına çarpınca alnında küçük bir delik açılmış. Kurşun ıskalamış. Onu duvarda bulduk. İkinci kurşun da süt kutusunun içindeydi. Düşünsenize. Süt kutusunun içindeydi. Üçüncüsü de mutfak dolabında, kuşüzümleriyle şeylerin arasındaydı..."

Beate şu an Thea'nın balistik tuhaflıklarla pek ilgilenmeyeceğini söylemek istercesine Harry'ye yan yan baktı.

"Neyse. Jon'un durumu iyi, ama bir süreliğine bilincini yitirdiğinden doktorlar onu şimdilik müşahede altında tutmak istiyorlar."

"Tamam. Artık onu görebilir miyim?"

"Elbette" dedi Beate. "Ama önce bu fotoğraflara bakmanızı istiyoruz. Ve bu adamlardan herhangi birini daha önce görüp görmediğinizi söylemenizi."

Dosyadan çıkardığı üç fotoğrafı Thea'ya verdi. Bu Egertorget fotoğrafları öyle büyütülmüştü ki, insan yüzleri siyah ve beyaz noktalı mozaiklere benziyordu.

Thea başını iki yana salladı. "Onları birbirinden ayırt etmek zor. Aralarında fark bile göremiyorum."

"Ben de" dedi Harry. "Ama Beate yüz tanıma uzmanıdır ve onların iki ayrı kişi olduğunu söylüyor."

"Sanırım diyorum" diye düzeltti Beate. "Ayrıca o adam Göteborggata'da, apartmandan koşarak çıkarken az kalsın çarpıp beni yere düşürecekti. Bu fotoğraflardaki kişilere benzemiyordu bence."

Harry şaşırdı. Beate'nin bu alanda kendinden emin konuşmamasına ilk kez tanık olmuştu.

"Ulu Tanrım" diye fısıldadı Thea. "Kaç kişiler sizce?"

"Merak etmeyin" dedi Harry. "Jon'un kapısının önüne nöbetçi diktik."

"Ne?" Thea faltaşı gibi açık gözlerle bakınca, Harry onun Jon'un Ulleval Hastanesi'nde tehlikede olabileceğini aklının

ucundan bile geçirmediğini anladı. Şu ana dek. Harika.

Beate dostane bir sesle “Haydi gelin. Onu ziyaret edip durumuna bakalım” diye teklif etti. Evet, diye düşündü Harry. Bu salak da burada oturup “insan yönetimi” kavramını düşünsün.

Koridorun diğer ucundan gelen koşma seslerini duyunca dönüp baktı.

Halvorsen hastaların, ziyaretçilerin ve takunyaları tak tuk sesler çıkaran hemşirelerin arasında slalom yapıyordu. Harry’nin önünde nefes nefese durup ona bir sayfa uzattı; Harry üzerinde uçuk siyah yazılar bulunan bu sayfanın Cinyet Masası’nın faks makinesine ait olduğunu parlaklığından anladı.

“Yolcu listesinden bir sayfa. Seni aradım ama...”

“Burada cep telefonu kullanmak yasak” dedi Harry. “İlginç bir şey buldun mu?”

“Yolcu listelerini almam zor olmadı. Onları Alex’e e-postayla gönderdim ve o hemen incelemeye girişti. Bazı yolcular ufak tefek suçlar işlemişler, ama şüphe uyandırıcı bir durum yok. Tuhaf bir şey var ama...”

“Ya?”

“Yolculardan biri Oslo’ya iki gün önce gelmiş ve dün dönmesi gerekiyormuş, ama uçuşu bugüne ertelenmiş. Christo Stankic. Adam uçağa binmemiş. Bu tuhaf çünkü bileti ucuz ve başka uçuşlarda kullanılamaz. Listede Hırvat vatandaşı olduğu yazdığından, Alex’i arayıp Hırvatistan’ın nüfus kayıtlarına bakmasını söyledim. Hırvatistan da AB üyesi değil, ama katılmaya can attıklarından işbirliğine oldukça gönüllüler...”

“Sadede gel Halvorsen.”

“Christo Stankic diye biri yok.”

“İlginç.” Harry çenesini kaşıdı. “Gerçi Stankic’in bizim vaka ile alakası olmayabilir.”

“Elbette.”

Harry listedeki ismi inceledi. Christo Stankic. Sıradan bir isimdi. Ama pasaportta da bu isim yazılı olmalıydı, çünkü havalimanında yolcu listesine bakılarak kontrol yapılırdı. Oteller de bu pasaportu görmek isterdi.

“Oslo’daki bütün otellerin müşteri kayıtlarının kontrol edilmesini istiyorum” dedi Harry. “Bakalım son iki gün içinde Christo Stankic diye biri oda tutmuş mu.”

“Hemen başlıyorum.”

Ayağa kalkıp Halvorsen’i başıyla onaylayan Harry ona söylemek istediği şeyi bu hareketle ifade edebildiğini umdu. Yani ondan memnun olduğunu.

“Ben psikoloğuma gideyim” dedi Harry.

Psikolog Stale Aune’nin ofisi Sporveisgata Sokağı’nın *sporvei*’siz, yani tramvaysız kısmındaydı, ama kaldırımları ilginç yürüyüşlere sahne olurdu: SATS spor salonundan çıkmış, havalı ev kadınlarının özgüvenli yürüyüşü; Körler Enstitüsü’nden çıkmış, rehber köpek sahiplerinin ihtiyatlı yürüyüşü; düşkünler evinden çıkmış kılıksız ama yılmayan uyuşturucu bağımlıların dikkatsiz yürüyüşü.

“Bu Robert Karlsen reşit olmayan kızlardan hoşlanırdı demek” dedi Aune; tüvit ceketini koltuğun sırtına asmıştı ve çenesini papyonuna doğru eğince çifte gerdanını sıkıştırdı. “Bunun çeşitli sebepleri olabilir elbette, ama adam anladığım kadarıyla sofu bir Kurtuluş Ordusu ortamında büyümüş. Doğru mu?”

Harry, başını kaldırıp şahsi psikolojik danışmanın dolu ama dağınık kitap raflarına bakarak “Evet” dedi. “Ama kapalı, katı dini cemaatlerde büyümenin insanı sapkınlaştırebileceği iddiası yanlış değil mi?”

“Hayır” dedi Aune. “Bahsettiğin türden cinsel saldırı suçlarını en çok Hristiyan mezheplerinden olanlar işler.”

“Neden?”

Parmak uçlarını birleştiren Aune neşeyle ağzını şapırdattı. “Kişi çocukken örneğin ailesi tarafından, doğal cinselliğini ifade ettiği için cezalandırılırsa veya küçük düşürülürse, kişiliğinin bu yönünü bastırır. Normal cinsel gelişim sekteye uğrar ve cinsel tercihler sapkınca yollarla ifade edilir. Bu insanların çoğu yetişkinliklerinde geçmişe, doğal olmalarına izin verilen bir döneme dönüp bastırılmış cinselliklerini yaşamaya çalışırlar.”

“Altına bebek bezi bağlamak gibi.”

“Gibi. Veya dışkıyla oynamak. Californialı bir senatörü hatırlıyorum da...”

Harry öksürdü.

“Veya çekirdek olay denen şeye dönerler” diye devam etti Aune. “Bu genellikle cinsel girişimlerinde başarılı oldukları son zamandır, yani cinselliği doğru düzgün yaşadıkları son zamandır. Fark edilip cezalandırılmamış bir ergenlik aşkı veya bir çeşit cinsel temas olabilir.”

“Veya cinsel saldırı?”

“Evet. Kontrolün kendilerinde olduğu, kendilerini güçlü hissettikleri, yani küçük düşmenin tam tersini yaşadıkları bir zaman. Dolayısıyla hayatlarının geri kalanını o durumu yeniden yaşamayı arzulamakla geçirirler.”

“Cinsel tacizci olmak kolay iş değil desene.”

“Sahiden de öyle. Ergenliğinde porno dergiyle yakalandığı için eşek sudan gelene kadar dayak yedikten sonra gayet normal, sağlıklı bir cinsellik yaşayabilen birçok kişi var. Ama bir insanın cinsel tacizci olma ihtimalini iyice artırmak istiyorsan ona şiddet düşkünü bir baba, baskıcı veya cinselliğe karşı bir anne ve gerçeğin örtbas edildiği, bedensel arzularına cehennem ateşiyle ödüllendirildiği bir sosyal çevre vereceksin.”

Harry’nin cep telefonu bipledi. Harry telefonu çıkarıp Halvorsen’in mesajını okudu. Cinayet gecesi Oslo Merkez Ga-

ri'nin yanındaki Scandia Otel'i'nde Christo Stankic diye biri kalmıştı.

"AA nasıl gidiyor?" diye sordu Aune. "İçkiden uzak durma-na faydası oluyor mu?"

"Eh" dedi Harry ayağa kalkarak. "hem evet, hem hayır."

Bir çığlık onu gerçeğe döndürdü.

Dönüp bakınca, yüzünün birkaç santim ötesinde faltaşı gibi açık gözler ve kara delik gibi açılmış bir ağız gördü. Burger King'in cam bölmesine burnunu dayamış çocuk bir mutluluk çığlığı attı ve üstünde kırmızı, sarı ve mavi plastik top-lar saçılı halıya sırtüstü düştü.

Adam ağzındaki ketçap kalıntılarını silip tepsisini çöp ku-tusuna boşalttı ve dışarıya, Karl Johans Sokağı'na fırladı. İn-ce ceketine sarınmaya çalıştı, ama soğuk amansızdı. Scandia Otel'i'nde düzgün bir oda tutar tutmaz yeni bir palto almaya karar verdi.

Altı dakika sonra otel lobisinin kapılarından geçip, kayıt yaptırdıkları belli olan bir çiftin arkasında sıraya geçti. Ka-dın resepsiyonist ona göz atsa da, tanıdığını belli eden bir ha-reket yapmadı. Sonra Norveççe konuşarak yeni müşterile-rin belgelerine eğildi. Kadın müşteri, adama döndü. Sarışın-dı. Adam onun seksi olduğunu fark etti. Bu kadın makyajsız da olsa seksiydi. Adam onun gülümsemesine karşılık verdi. Elinden geldiğince. Zorlandı, çünkü bu kadını daha önce de görmüştü. Daha birkaç saat önce. Göterborggata'daki bina-nın önünde.

Olduğu yerden kımıldamadan başını eğip ellerini ceket ceplerine soktu. Tabancanın sertliğini hissetmek güven ver-di. Başını çok yavaşça kaldırıp, resepsiyonistin arkasında-ki aynaya baktı. Ama oradaki görüntü bulanıklaştı, çiftleş-ti. Adam gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldıktan sonra

tekrar açtı. O kısa saç, soluk beniz ve kırmızı burun; duyarlı ağızla tezat oluşturan o sert, keskin yüz hatları. Bu oydu. Dairedeki diğer adamdı. Polisti. Adam resepsiyon alanına göz gezdirdi. Etrafta onlardan başka kimse yoktu. Norveççe konuşmaların arasında kulağına iki tanıdık sözcük çalınınca iyice emin oldu. Christo Stankic. Kendini sakın olmaya zorladı. İzini nasıl bulduklarını bilmiyordu, ama başına gelebilecekleri anlamaya başlamıştı.

Resepsiyonistten bir anahtar ve alet kutusuna benzer bir şey alan sarışın kadın asansöre doğru yürüdü. Uzun boylu adam bir şeyler söyleyince resepsiyonist not aldı. Sonra polis döndü ve adamla bir an bakıştıktan sonra çıkışa yöneldi.

Resepsiyonist gülümsedi ve yapay bir dostane tavırla Norveççe bir şeyler söyleyerek adama soran gözlerle baktı. Adam ona en üst katta sigara içilmeyen oda olup olmadığını sordu.

“Bakayım efendim.” Kadın klavyeyi kullandı.

“Pardon. Demin konuştuğunuz adam gazetelerde fotoğrafı çıkan polis değil miydi?”

“Bilmem.” Kadın gülümsedi.

“Oydu sanırım, ünlü biri; adı ne demiştiniz...?”

Kadın not defterine göz attı. “Harry Hole. Ünlü mü?”

“Harry Hole mu?”

“Evet.”

“Yok, bu o değil. Yanılmış olmalıym.”

“Boş bir odam var. İsterseniz bu kartı doldurun ve pasaportunuzu gösterin. Ödemeyi nasıl yapmak istersiniz?”

“Ne kadar?”

Kadın fiyat listesine baktı.

“Kusura bakmayın” dedi adam gülümseyerek. “Çok pahalı.”

Otelden çıkıp tren garına girdi, tuvalete gitti ve kendini bir kabine kilitledi. Orada oturup kafasını toplamaya çalıştı. İsmi biliyorlardı. Dolayısıyla pasaportunu göstermek zorunda kalmayacağı bir yerde kalması gerekecekti. Christo

Stankie uçak, gemi, tren bileti de alamazdı; hatta sınırı geçemezdi bile. Ne yapacaktı? Zagrep'i arayıp Maria'yla konuşmalıydı.

Garın önündeki meydana çıktı. Buz gibi rüzgâr altında dişleri takırdarken ankesörlü telefonlara göz gezdirdi. Aradaki beyaz, sosisli sandviç standına bir adam yaslanmıştı. Üstündeki beyaz kapitone montla pantolon yüzünden astronot gibi görünüyordu. Telefon kulübelerini mi gözetliyordu? Onun yaptığı aramaların kayıtlarını bulmuş ve şimdi geri gelmesini bekliyor olabilirler miydi? Hayır, imkânsızdı bu. Adam tereddüte kapıldı. Telefonları dinliyorlarsa, Maria'yı ele vermiş olabilir. Kararını verdi. Arama işini sonra halledebilirdi. Şu an yataklı ve ısıtıcılı bir odaya ihtiyacı vardı. Şimdi aradığı türden yerlerde nakit isterlerdi, oysa o son parasıyla hamburger almıştı.

Tren garına dönünce, mağazalarla platformların arasında bir ATM buldu. Visa kartını çıkardı ve manyetik şeridin sağda olması gerektiğini söyleyen İngilizce talimatları okuduktan sonra kartı makineye takmaya girişti. Birden durdu. Kart da Christo Stankie'in adınaydı. Bu kartı kullanırsa bir yerlerde alarm çalardı. Duraksadı. Sonra kartı cüzdanına geri koydu. Garın içinde gezindi. Mağazalar kapanıyordu. Adamın sıcak tutacak bir ceket alacak parası bile yoktu. Bir güvenlik görevlisi ona ters ters bakıyordu. Jernbanetorget'e döndü. Meydanda kuzey rüzgârı esiyordu. Sosisli sandviç standının yanındaki adam gitmişti. Ama kaplan heykelinin yanında başka bir adam duruyordu.

"Bu gece başımı sokacak bir yer bulmak için paraya ihtiyacım var."

Adamın kendisinden ne istendiğini anlamak için Norveççe bilmesine gerek yoktu. Gündüz para verdiği genç uyuşturucu bağımlısıydı bu. Şimdiyse kendisinin paraya ihtiyacı vardı. Başını iki yana salladı ve birbirine sokulmuş titreyen uyuş-

turucu bağımlılarına baktı; orayı başta otobüs durağı sanmıştı. Beyaz otobüs gelmişti.

Harry'nin göğsü ve ciğerleri ağrıyordu. Bu ağrı iyiydi. Uylukları yanıyordu. Bu yanma iyiydi.

Bir vakada ilerleme kaydedemezse şimdi yaptığı şeyi yapardı bazen... Emniyet Müdürlüğü'nün bodrumundaki spor salonuna inip bisiklete binerdi. Bu daha iyi düşünmesini değil, düşünmemesini sağladığı için.

"Burada olduğunu söylediler." Gunnar Hagen, Harry'nin yanındaki kondisyon bisikletine oturdu. POB'nin daracık sarı tişörtüyle bisikletçi şortu zayıf, hatta sıska denebilecek vücudundaki kasları gizlemekten çok belli ediyordu. "Hangi programdasın?"

"Dokuzda" dedi Harry soluk soluğa.

Hagen pedalların üstünde durarak oturağın boyunu ayarladı ve bisikletin ayarlarını yaptı. "Epey olaylı bir gün geçirmişsin anladığım kadarıyla."

Harry başıyla onayladı.

"Hastalık iznine çıkmak istersen anlarım" dedi Hagen. "Sonuçta savaşta değiliz."

"Sağ ol ama kendimi gayet iyi hissediyorum patron."

"İyi. Torleif'le konuştum."

"Emniyet Müdürü'yle mi?"

"Vakanın nasıl gittiğini bilmemiz gerek. Telefonların ardı arkası kesilmiyor. Kurtuluş Ordusu çok popüler; şehrin kodamanları vakayı Noel'den önce çözüp çözemeyeceğimizi öğrenmek istiyorlar. Noel vakti huzur ve iyi niyet ortamı hâkim olsun filan diye."

"Geçen Noel'de altı kişi aşırı dozdan ölünce siyasetçilerin kılı kıpırdamamıştı."

"Sen vakadan haber ver Hole."

Harry terinin göğüs uçlarını yaktığını hissedebiliyordu.

“Eh, bugün *Dagbladet*’te yayımlanan fotoğraflara rağmen görgü tanığı çıkmadı. Beate Lönn de fotoğraflardan çıkardı-ğı sonuca göre ortada bir değil, en az iki katil olduğunu söylüyor. Onunla aynı fikirdeyim. Jon Karlsen’in dairesine gelen adam devetüyü palto giyip fular takmıştı, tıpkı cinayet-ten önceki akşam Egertorget’e gelen adam gibi.”

“Sadece kıyafetini mi gördün?”

“Yüzünü doğru dürüst göremedim. Jon Karlsen da pek bir şey hatırlamıyor. Apartman sakinlerinden biri içeri bir İngiliz’i aldığını itiraf etti; adam Jon Karlsen’in kapısının önüne Noel hediyesi bırakmak istediğini söylemiş.”

“Tamam” dedi Hagen. “Yalnız bu birden fazla katil teorisi aramızda kalsın. Devam et.”

“Başka pek bir şey yok.”

“Hiç mi?”

Hız ölçere göz atan Harry hızını saatte otuz beş kilometreye sakin bir kararlılıkla çıkardı.

“Eh, elimizde Christo Stankic diye bir Hırvat’ın adına düzenlenmiş bir sahte pasaport var; adam bugünkü Zagreb uça-ğına bileti olmasına karşın binmemiş. Scandia Oteli’nde kaldığını öğrendik. Lönn adamın odasında DNA araması yapıyor. Otelde çok müşteri yok, o yüzden resepsiyonistin adamı elimizdeki fotoğraflardan teşhis edebileceğini umuyorduk.”

“Eee?”

“Maalesef olmadı.”

“Bunun aradığımız adam olduğunu nereden çıkardın ki?”

“Sahte pasaporttan” dedi Harry, Hagen’ın hız ölçerine çaktırmadan bakarak. Saatte kırk kilometre.

“Peki onu nasıl bulacaksın?”

“Eh, bilişim çağında isimler iz bırakır; tüm standart bağlantılarımıza haber saldık. Christo Stankic diye biri herhangi bir otele adım atarsa, uçak bileti alırsa veya kredi kar-

tı kullanırsa anında öğreniriz. Resepsiyonistin dediğine göre adam ona telefon kulübesi aradığını söylemiş, o da adamı Jernbanetorget'e göndermiş. Telenor bize son iki gün içinde oradaki ankesörlü telefonlarla yapılan aramaların listesini gönderecek."

"Yani elinde sadece uçağına binmeyen sahte pasaportlu bir Hırvat var" dedi Hagen. "Takılıp kaldın, değil mi?"

Harry yanıt vermedi.

"Geniş düşünmeyi dene" dedi Hagen.

"Tamam patron" dedi Harry ağır ağır.

"Alternatifler hep vardır" dedi Hagen. "Sana kolera salgını çıkan Japon müfrezesini anlatmış mıydım?"

"O şerefe nail olduğumu sanmıyorum patron."

"Yangon'un kuzeyinde ormandaydılar ve yiyip içtikleri her şeyi kusup duruyorlardı. Dehidrasyon yaşıyorlardı, ama liderleri yatıp ölmeyi reddetti ve onlara mataralarındaki suyu morfin iğnelerine çekip kendilerine zerk etmelerini söyledi."

Hagen temposunu artırdı; Harry onun yorulma belirtisi sergilemesini boşuna bekledi.

"Bu yöntem işe yaradı. Ama birkaç gün sonra ellerinde sivrisinek larvalarıyla dolu bir fiçı su kaldı sadece. O zaman komutan yardımcısı meyvelerin suyunu çekip kendilerine zerk etmelerini önerdi. Teoride meyve suyunun yüzde doksanı bildiğimiz sudur zaten; hem kaybedecek neleri vardı ki? Bu fikir müfrezeyi kurtardı Hole. Hayal gücü ve cesaret."

"Hayal gücü ve cesaret" dedi Hole hırıldaarak. "Sağ ol patron."

Var gücüyle pedal çevirirken kendi kesik soluklarını duyabiliyordu; ağzı içinden ateş çıkan bir fırındı sanki. Hızölçer 42'yi gösteriyordu. Harry POB'ninkine baktı. 47. Adamın solukları nasıldı? Normaldi.

Harry'nin aklına bir banka soyguncusunun verdiği, bin yıllık *Savaş Sanatı* kitabından bir cümle geldi. "Savaşlarını

kendin seç.” Bu savaşı girmemesi gerektiğini biliyordu. Çünkü ne yaparsa yapsın kaybederdi.

Harry yavaşladı. Hız ölçeri şimdi 35’i gösteriyordu. Can sıkıntısı duymadığını, yalnızca bezgince pes ettiğini fark edince şaşırdı. Belki de büyüyordu, kırmızı bayrak sallayan herkese boynuzlarını doğrultan bir budala olmaktan çıkıyordu artık. Harry yana kaçamak bir bakış fırlattı. Hagen’ın bacakları artık piston gibi çalışıyordu ve pürüzsüz yüzündeki ter tabakası lambanın beyaz ışığıyla parlıyordu.

Harry terini kuruladı. İki derin nefes aldı. Sonra tekrar başladı. O muhteşem acı birkaç saniyede geri geldi.

17 Aralık Çarşamba Tıkırtı

Martine, Plata'daki meydanın cehennemin girişi olduğunu düşünürdü bazen. Yine de, şehrin sağlık komitesinin meydanda uyuşturucu satılmasını ilkbaharda yasaklayacağı söylentisi ödünü koparıyordu. Plata'ya karşı olanlar, o bölgenin gençleri uyuşturucuya teşvik ettiğini söylüyorlardı. Martine ise Plata'daki hayatı ancak delilerin ya da orayı hiç görmemiş insanların cazip bulabileceği kanısındaydı.

İtirazların asıl sebebiyse, asfalta sınır gibi çekilmiş beyaz çizgiyle Jernbanetorget'ten ayrılan o alanın şehrin imajını bozmasıydı. Hem dünyanın en başarılı –en azından en zengin– sosyal demokrasisinin başkentinin tam ortasında uyuşturucu satılmasına izin verilmesi bariz bir başarısızlık göstergesi değil miydi?

Martine buna katılıyordu. Ortada bir başarısızlık vardı gerçekten. Uyuşturucusuz bir toplum için verilen savaş kaybedilmişti. Öte yandan, uyuşturucuların daha da yaygınlaşması önlenmek isteniyorsa, uyuşturucu ticaretinin güvenlik kameralarının önünde yapılması Akerselva'daki köprülerin altında, Radhusgata'daki karanlık arka sokaklarda ve Akershus Kalesi'nin güneyinde yapılmasından iyiydi. Martine o dünyayla bir şekilde bağlantılı olan çoğu insanın –polislerin, sosyal hizmet görevlilerinin, sokak vaizlerinin ve fahişelerin– aynı şeyi düşündüğünü de biliyordu: Plata diğer seçeneklerden iyiydi.

Yine de görünüşü hoş değildi.

Martine karanlıkta, otobüslerinin önünde duran adama "Langemann!" diye seslendi. "Bu gece çorba içmek istemiyor musun?"

Ama Langemann usulca uzaklaştı. İlacını almıştı ve kulanmaya gidiyordu muhtemelen.

Martine mavi ceketli, Akdeniz tipli birine çorba koymaya odaklanmışken yandan gelen diş takıntıları duydu ve sırada bekleyen, incecik takım ceketli adamı gördü. "Alsana" diyerek ona çorba koydu.

"Selam canım" dedi hırıltılı bir ses.

"Wenche!"

"Gel de bu sefil kadına bir sarıl" diyen yaşlı fahişe candan bir kahkaha atıp Martine'i kucakladı. Kadının leopar desenli dar elbisesinden yayılan ter ve vücut kokuları kesifti. Martine aralarında tanıdık bir kokuya rastladı; Wenche eskiden sadece böyle kokardı.

Boş masalardan birine oturdular.

Geçen sene bölgeye doluşan yabancı fahişelerin bir kısmı da uyuşturucu kullanıyordu, ama uyuşturucu kullanımı yerli fahişelerin arasında daha yaygındı. Wenche kullanmayan nadir Norveçli fahişelerdendi. Söylediğine göre artık sabit müşterilerle evden çalışıyordu; bu yüzden Martine'le daha ender görüşür olmuşlardı.

"Bir kız arkadaşımın oğlunu aramaya geldim" dedi Wenche. "Kristoffer. Eroinmanmış."

"Kristoffer mı? Tanımıyorum."

"Aman!" Wenche elini salladı. "Salla gitsin. Senin aklın başka yerde zaten, görüyorum."

"Yapma ya?"

"Hadi hadi. Aşık kadını gözünden tanırım ben. O mu yoksa?"

Wenche incecik takım ceketli adamın yanına oturup elinde Kitabı Mukaddes tutan, Kurtuluş Ordusu üniformalı adamı başıyla gösterdi.

Martine yanaklarını şişirdi. “Rikard mı? Ben almayayım. kalsın.”

“Emin misin? Geldiğimden beri gözünü senden ayırmıyor.”

“Rikard iyidir” dedi Martine iç geçirerek. “Bu vardiyada son anda boşluk oluşunca gönüllü oldu sağ olsun. Asıl çalışacak kişi öldü.”

“Robert Karlsen mı?”

“Onu tanır mıydın?”

Wenche başını kederle sallayarak onayladıktan sonra tekrar neşelendi. “Aman, ölüleri boşver de anacığına söyle baka-yım, kime âşıksın. Zamanı da gelmişti artık ha.”

Martine gülümsedi. “Âşık olduğumu bilmiyordum.”

“Hadi ama.”

“Yok, bu çok salakça. Ben...”

“Martine” dedi başka bir ses.

Martine başını kaldırınca Rikard'ın yalvaran gözlerini gördü.

“Şurada oturan adam var ya... giysisi, parası ve kalacak yeri yokmuş. Pansiyon'da boş oda var mı, biliyor musun?”

“Arayıp sor” dedi Martine. “En azından kışlık giysiler var ellerinde.”

“Tamam.” Rikard kımıldamadı. oysa Martine Wenche'ye dönmüştü bile. Adamın üstdudağın terli olduğunu bilmek için başını kaldırıp bakmasına gerek yoktu.

Rikard “Teşekkürler” diye mırıldanıp takım ceketli adamın yanına döndü.

“Anlat hadi” diye ısrar etti Wenche fısıldayarak.

Dışarıda esen kuzey rüzgârı, düşük kalibreli toplarını saldı- rı için hazırlamıştı.

Spor çantasını omzuna asmış yürüyen Harry rüzgâr yüzünden gözlerini kısmıştı: sivri, neredeyse görünmez kar ta-

neleri kornealarına küçük iğneler gibi batıyordu. Pilestret'teki, evsizlerin uğrak yeri olan Blitz'in önünden geçerken cep telefonu çaldı. Arayan Halvorsen'di.

"Son iki gün içinde Jernbanetorget'teki telefonlardan Zagreb'e iki arama yapılmış. İkisinde de aynı numara aranmış. Numarayı aradım, karşıma bir otel resepsiyonisti çıktı. International Oteli. Oslo'dan arayan kişiyi de, aranan kişiyi de tanımıyorlarmış. Christo Stankic diye birini de duymamışlar."

"Hımm."

"Araştırmaya devam edeyim mi?"

"Hayır" dedi Harry iç geçirerek. "Bu Stankic'i şimdilik bir kenara bırakalım, ilginç bir şey çıkarsa araştırmaya devam ederiz. Çıkarken ışığı kapa; yarın konuşuruz."

"Dur!"

"Bir yere gittiğim yok."

"Dahası var. Biscuit'te çalışan bir garson bizim üniformaları aramış. Bu sabah tuvalete girince müşterilerden biriyle karşılaştığını söylemiş."

"Orada ne işi varmış ki?"

"Ona geleceğim. Anlarsın ya, bu müşterinin elinde bir şey varmış..."

"Garsonu diyorum. Restoranlarda personel tuvaleti mutlaka ayrı olur."

"Sormadım" dedi Halvorsen sabırsızlanarak. "Dinle. Bu müşterinin elinde yeşil, ıslak bir şey varmış."

"O garson doktora görünsün bence."

"Aman ne komik. Garson o müşterinin elindeki şeyin sabuna bulanmış bir tabanca olduğuna yemin etmiş. Sabunluğun kapağı da açılmış."

"Biscuit" diye tekrarladı Harry, söylenenlerin önemini kavramaya başlayınca. "Karl Johan'da."

"Suç mahallinden iki yüz metre ötede. Bir fıçı birasına

bahse girerim ki aradığımız tabanca o. Şey... pardon, birası-
na değil de...”

“Bu arada, bana hâlâ iki yüz kron borcun var. Devam et.”

“En iyisi şu. Garsondan eşkal istedim. Veremedi.”

“Bu vakanın da klasik cümlesi bu oldu.”

“Ama adamı paltosundan tanımış. Çok çirkin bir devetü-
yü paltoymuş.”

“İşte o!” diye haykırdı Harry. “Karlsen’in vurulmasından
önceki gece Egertorget’te çekilen fotoğraftaki fularlı adam.”

“Bu arada garson tahminince paltonun çakma olduğunu
söyledi. Böyle şeylerden anlar gibiydi.”

“Nasıl yani?”

“Bilirsin işte. Konuşma tarzlarından anlaşılır.”

“Kimlerin?”

“Kimlerin olacak! Nonoşların. Her neyse. Tabancalı adam
kapıdan fırlayıp gitmiş. Şimdilik bu kadarını öğrenebildim.
Şimdi Biscuit’e gidip garsona fotoğrafları göstereceğim.”

“İyi” dedi Harry.

“Aklından ne geçiyor?”

“Ne mi geçiyor?”

“Artık seni tanımaya başlıyorum Harry.”

“Hımm. Garsonun neden bu sabah hemen polisi aramadı-
ğını merak ediyordum. Ona sor, tamam mı?”

“Zaten soracaktım Harry.”

“Elbette. Kusura bakma.”

Harry telefonu kapadı, ama beş dakika sonra cep telefonu
yine çaldı.

“Ne unuttun?” diye sordu Harry.

“Ne?”

“Ah, sensin Beate. Eee?”

“Haberler iyi. Scandia Oteli’nde işim bitti.”

“DNA buldun mu?”

“Henüz bilmiyorum. Birkaç saç teli buldum; temizlikçilere

ya da eski müşterilere ait olabilir. Ama yarım saat önce balistik raporu geldi. Jon Karlsen'in evinde süt kutusuna saplanan kurşun, Egertorget'te bulduğumuz kurşunla aynı silahtan çıkmış."

"Hımm. Bu durumda birden fazla saldırgan olduğu teorisini zayıflıyor."

"Evet. Dahası da var. Sen gittikten sonra Scandia Oteli'ndeki resepsiyonist bir şey hatırladı. Bizim Christo Stankic'in kıyafeti berbatmış. Resepsiyonist kadın şey dedi, çakma..."

"Tahmin edeyim. Devetüyü palto?"

"Aynen öyle dedi."

Harry öyle yüksek sesle "*Doğru yoldayız*" diye bağırdı ki, sesi Blitz'in graffiti kaplı duvarından şehir merkezinin ıssız sokağı boyunca yankılandı.

Harry konuşmayı sonlandırıp Halvorsen'i aradı.

"Efendim Harry?"

"Christo Stankic aradığımız adam. Devetüyü paltonun tarifini bütün üniformalılara ve operasyon dairesine ver; söyle bütün devriye arabalarına haber salsınlar." Harry bilek kısımlarında çengeller bulunan şık kısa botlar giymiş, kafasının iyi olduğu belli olan, ayaklarını sürüyerek yürüyen yaşlı bir kadına gülümsedi. "Zagrep'teki International Oteli'ne yapılan aramaların da takip edilmesini istiyorum; Oslo'dan arayan olursa bilelim. Hangi numaradan arandığını da. Oslo'daki Telenor'dan Klaus Torkildsen'le konuş."

"Telefon dinlemek. Bunun için izne ihtiyacımız var ve almamız günler sürebilir."

"Telefon dinlemek değil. Arama yapılan numarayı bilsek yeter."

"Telenor'un gözünde ikisi aynı kapıya çıkar maalesef."

"Sen Torkildsen'e selamımı söyle. Tamam mı?"

"Neden senin için kariyerini tehlikeye atsın ki?"

“Uzun hikâye. Birkaç yıl önce onu nezarette eşek sudan gelene kadar dayak yemekten kurtarmıştım. Tom Waaler’le arkadaşlarındandır. Teşhircilere ne yaparlar bilirsin.”

“Teşhirci mi yani?”

“Eskiden öyleydi. Şimdi de dilimi tutayım diye bana yardım ediyor.”

“Anlıyorum.”

Harry telefonu kapadı. İlerleme kaydetmenin verdiği heyecanla, ne kuzey rüzgârım ne de kardan iğnelerin saldırısını hissediyordu artık. Yaptığı işten katıksız haz aldığı zamanlardan biriydi bu. Dönüp Emniyet Müdürlüğü’ne gerisin geri yürüdü.

Ulleval Hastanesi’ndeki özel odasında yatan Jon çarşafın üstünde titreyen telefonu hemen kapı. “Alo?”

“Benim.”

Jon hayal kırıklığını gizleyemeden “Ah, selam” dedi.

“Başkasını bekliyordun galiba” dedi Ragnhild incindiğini belli eden fazla neşeli bir sesle.

Jon kapıya göz attı ve “Çok konuşamayacağım” dedi.

“Robert’a çok üzüldüğümü söylemek için aradım” dedi Ragnhild. “Başın sağ olsun.”

“Sağ ol.”

“Yıkılmışsındır. Şu an tam olarak neredesin? Evini aradım, açmadın.”

Jon yanıt vermedi.

“Mads geç vakte kadar çalışacak, yani istersen gelebilirim.”

“Yok Ragnhild, ben böyle iyiyim. sağ ol.”

“Seni düşünüyordum. Hava öyle karanlık ve soğuk ki. Korkuyorum.”

“Sen hiç korkmazsın ki Ragnhild.”

“Korktuğum zamanlar oluyor.” Kadın küskün sesini takındı. “Burada onca oda var, ama in cin top oynuyor.”

“Öyleyse daha küçük bir eve taşın. Artık kapatmalıyım. Burada cep telefonu yasak.”

“Dur! Neredesin Jon?”

“Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim. Hastanedeyim.”

“Hangi hastane? Hangi bölüm?”

Jon şaşırıldı. “Başkası olsa nasıl beyin sarsıntısı geçirdiğimi sorardı.”

“Yerini bilmemekten nefret ettiğimi biliyorsun.”

Jon ertesi gün ziyaret saatinde Ragnhild’in elinde koça bir gül buketiyle içeri daldığını hayalinde canlandırdı. Ve Thea’nın önce ona, sonra da kendisine sorgulayıcı gözlerle baktığını.

“Hemşirenin geldiğini duyuyorum” diye fısıldadı. “Kapatmalıyım.”

Kapama düğmesine bastı ve telefonun ekranı kararana dek tavana baktı. Ragnhild haklıydı. Hava *sahiden* karar-mıştı. Ama asıl korkan *kendisiydi*.

Ragnhild Gilstrup pencerenin önünde kapalı gözlerle duruyordu. Sonra saatine baktı. Mads kurul toplantısına yetişmesi gereken işleri olduğunu, geç geleceğini söylemişti. Mads son zamanlarda sık sık böyle şeyler söyler olmuştı. Eskiden saat verirdi ve söylediği vakitte, hatta bazen biraz erken gelirdi. Gerçi Ragnhild onun eve erken gelmesini istemiyordu, ama bir tuhafılık vardı. Son faturada bütün aramaların listelenmesi de tuhaftı. Ragnhild bunun için talepte bulunmamıştı. Ama liste oradaydı işte: Gereğinden fazla bilgiyle dolu on beş sayfa. Jon’u aramayı kesmeliydi, ama kendini tutamıyordu. Çünkü Jon öyle bir bakıyordu ki... Johannes gibi bakıyordu. İçini okuyordu. İyi, zeki veya kibar bir adam değildi.

Ama Ragnhild'in aklını anında okuyabiliyordu. Onu olduğu gibi görüyordu. Yine de ondan hoşlanıyordu.

Gözlerini tekrar açan Ragnhild altı bin metre karelik bozulmamış doğaya göz gezdirdi. Manzara ona İsviçre'deki yatılı okulu hatırlattı. Karlardan yansıyan gün ışığı, geniş yatak odasının tavanıyla duvarlarını açık maviye boyuyordu.

Burada, şehrin çok yukarısında, ormanın ortasında ev kurmak onun fikriydi. Kendini daha ferah ve özgür hissedeceğini söylemişti. Onun kastettiği özgürlüğün şehirden kurtulmakla ilgili olduğunu sanan kocası Mads Gilstrup parasının bir kısmıyla bu evi seve seve inşa ettirmişti. Bu müsriflik ona yirmi milyon krona mal olmuştu. Buraya taşındıklarında Ragnhild kendini hücreden hapis hane avlusuna çıkmış gibi hissetmişti. Güneş, açık hava ve geniş araziler. Ama yine de kısıtlayıcıydı. Tıpkı yatılı okul gibi.

Ragnhild bu noktaya nasıl geldiğini zaman zaman –aynı bu akşam olduğu gibi– merak ederdi. Dış koşullar şu şekilde özetlenebilirdi: Mads Gilstrup, Oslo'nun en zengin insanlarından birinin vârisiydi. Ragnhild onunla Chicago, Illinois civarındaki vasat bir üniversitede okurken tanışmıştı; ikisi de iş idaresi bölümündeydiler ve okulları sırf Amerika'da olduğundan Norveç'teki üniversitelerden daha saygındı. Ayrıca çok daha eğlenceliydi. Aileleri zengindi, ama Mads'inki daha zengindi. Onun ailesi beş göbekten armatördü; Ragnhild'inkiyse köy kökenliydi ve paralarında matbaa mürekkebiyle balık kokusu vardı hâlâ. Eskiden tarım için verilen devlet desteğiyle kırılmış onurları arasında bir yerlerde yaşarlardı; sonra Ragnhild'in babasıyla amcası traktörlerini satın paralarını Vest-Agder'in güney ucundaki rüzgârlı sahil şeridinde bulunan, oturma odalarının penceresinden görülebilen fiyorttaki küçük bir balık çiftliğine yatırarak riske girmişlerdi. Zamanlamaları kusursuzdu, rekabet yok denecek kadar azdı, balık fiyatları uçmuştu; dört yılda milyoner olmuşlardı.

Uçurumun tepesindeki ev yıkılmış ve yerine, ahırdan büyük, tam sekiz cumbalı, çift garajlı saray gibi bir ev yapılmıştı.

Ragnhild on altısına yeni basmışken, annesi onu başka bir yatılı okula göndermişti: Aron Schüster'in İsviçre'de, tren istasyonu, altı kilisesi ve bir birahanesi olan, deniz seviyesinden dokuz yüz metre yüksekte bir kasabada kurulu özel kız okuluna. Güya Ragnhild'in Fransızca, Almanca ve sanat tarihi öğrenmesi için yapmıştı bunu; balık fiyatları hâlâ zirve üstüne zirve yaparken, bu konuları bilmek çok önemliydi.

Ragnhild'in sürgüne gönderilmesinin asıl sebebi erkek arkadaş Johannes'ti elbette. Ragnhild'in içini bir bakışta okuyabilen, elleri sıcak Johannes, yumuşak sesli Johannes. Bir baltaya sap olmayacak, aptal, köylü Johannes. Johannes'ten sonra her şey değişmişti. Ragnhild değişmişti.

Aron Schüster'in özel okulunda kâbuslardan, suçluluk duygusundan ve balık kokusundan kurtulup, bütün genç kızların en azından kendi statülerinde bir koca bulmaları gerektiğini öğrenmişti. Ve Norveç'teki yatılı okulda geliştirdiği sağ kalma içgüdüğü sayesinde, Johannes'in aklını okuyabildiği Ragnhild'i geride bırakmış ve gezip tozan, kafasına buyruk yaşayan ve kimseye, hele taşralı ve görgüsüz gibi görünmemek için boşuna çabalayan Ragnhild gibi kızlara sokak köşelerinden kıs kıs gülen şımarık Danimarkalı kaltaklara ve yüksek tabakadan Fransız kızlara aldırmayan Ragnhild'e dönüşmüştü.

Küçük bir intikam almış, bütün kızların abayı yaktığı genç Almanca öğretmeni Bay Brehme'yi baştan çıkarmıştı. Öğretmenler öğrenci yurdunun karşısındaki binada kalıyorlardı ve Ragnhild bir gün arnavutkaldırımlı meydandan geçip adamın küçük odasının kapısını çalmıştı. Ona dört kez gitmişti. Ve o dört gecede de, arnavutkaldırımında tıklar tıklar yürüyerek yurda geri dönerken, topuklu ayakkabılarının sesi iki binanın da duvarlarından yankılanmıştı.

Dedikodu çıkmasını engellemeye neredeyse hiç çalışmamıştı. Bay Brehme'nin istifa ettiği ve apar topar Zürih'e, çalışmaya gittiği duyulunca Ragnhild sınıfındaki genç kızların üzgün yüzleri karşısında zaferle gülümsemişti.

İsviçre'deki okuldan mezun olunca eve dönmüştü. Sonunda evimdeyim, diye düşünmüştü. Ama sonra Johannes'in bakışlarıyla karşılaşmıştı yine. Gümüşi fiyortta, bakır yeşili ormanda, şapelin parlak siyah pencerelerinin ardında ve gelip geçen arabaların kaldırdığı, insanın dişlerini gıcırdatmasına yol açan ve ağızda acı bir tat bırakan toz bulutlarının içinde. Chicago'daki iş idaresi bölümünden teklif gelince –lisans için dört yıl, yüksek lisans da yapacaksa beş yıl okuyacaktı– babasından okul ücretini bir an önce göndermesini istemişti.

Gitmek ona iyi gelmişti. Tekrar yeni Ragnhild olmak iyi gelmişti. Unutmak istiyordu ama bunun için bir projeye, bir hedefe ihtiyacı vardı. Aradığı hedefi Chicago'da buldu. Mads Gilstrup.

Onu baştan çıkarmanın kolay olacağını düşünmüştü. Ne de olsa yüksek tabakadan delikanlıları baştan çıkarmak konusunda teoride ve pratikte ustaydı. Hem güzeldi de. Johannes ve başka birçok delikanlı söylemişti bunu. En çok da gözleri güzeldi. Annesinin açık mavi, akları bembeyaz gözlerini almıştı; böyle gözlerin sağlık ve iyi genlerin göstergesi olduğu bilimsel olarak kanıtlanmıştı. Dolayısıyla Ragnhild güneş gözlüğü takmazdı pek. Gözlüğünü aniden çıkarıp belirli bir etki uyandırmak istediği zamanlar hariç.

Onu Nicole Kidman'a benzetenler vardı. Bununla neyi kastettiklerini anlıyordu. Güzeldi ama sertti, katıydı. Sebep buydu belki de. Katılığı. Koridorlarda veya kampüs kantininde Mads Gilstrup'la konuşmaya çalıştığında, delikanlı ürkek bir yabani at gibi davranmış, gözlerini kaçırmış, perçemini savurmuş ve daha güvenli bir yere kaçmıştı.

Sonunda Ragnhild gözünü karartmıştı.

Anlaşılan geleneksel olan ve sık sık düzenlenen partilerden birinden önceki akşam, Ragnhild oda arkadaşını bir çift ayakkabı ve otel parası karşılığında sepetlemiş ve aynanın karşısında üç saat geçirmişti. Bu kez partiye erken gitmişti. Çünkü Mads Gilstrup'ın potansiyel rakiplerine karşı avantaj sağlamak için partilere hep erken geldiğini biliyordu.

Delikanlı kekeleyerek konuşmuş, Ragnhild'le göz göze gelmeye pek cesaret edememişti; dolayısıyla akları bembeyaz olan açık mavi gözler pek işe yaramamıştı. Hele özene bezenen hazırladığı dekoltesine daha da az bakmıştı. Ragnhild paranın illa özgüven getirmediği sonucuna varmıştı. Mads'in özgüvensizliğinin temelinde, oğlunun kendisinden farklı olmasını kabullenemeyen, zayıflıktan nefret eden, zeki ve talepkâr babasının yattığı sonucuna varmıştı sonradan.

Ama Ragnhild pes etmemiş, Mads Gilstrup'a zokayı yutturmaya çalışmıştı. Adamı tavlama uğraştığı öyle barizdi ki, arkadaş bildiği ya da bilmediği kızların toplanıp dedikodusunu yapmaya başladıklarını fark etmişti. Hepsi sürünün bir parçasıydı sonuçta. Mads Gilstrup, o yabancı at –altı Amerikan birasının ardından Ragnhild onun eşcinsel olduğundan şüphelenmeye başlamıştı artık– sonunda harekete geçmişti ve iki bira daha içip partiden ayrılmışlardı.

Ragnhild onun üstüne çıkmasına izin vermişti, ama en iyi arkadaşının yatağında. Ne de olsa bu iş ona pahalı bir çift ayakkabıya mal olmuştu. Üç dakika sonra, Mads Gilstrup'ın üstünü oda arkadaşının tığ işi yatak örtüsüyle silerken, onu kementle yakaladığını biliyordu artık. Koşum takımları ile eyeri zamanla hallederdi.

Mezun olduktan sonra nişanlanıp memleketlerine dönmüşlerdi. Mads Gilstrup aile servetinden payına düşen kısmı, asla başkalarıyla rekabete girmek zorunda kalmayacağını bilerek yönetmişti. Yapacağı tek şey iyi danışmanlar bulmaktı.

Ragnhild bir vakıf yöneticisinin yanında iş bulmuştu: adam onun okuduğu vasat üniversiteyi bilmese de Chicago'yu duymuş ve duyduklarından hoşlanmıştı. Gördüklerinden de. Çok zeki olmasa da talepkârdı ve Ragnhild'e kanı ısınmıştı. Dolayısıyla Ragnhild zihinsel olarak yorucu olan hisse analistliği işinden kısa sürede alınıp, "mutfak" denen borsa odasındaki masalardan birine, bir ekranla bir telefonun karşısına oturtulmuştu. Ragnhild Gilstrup (nişanlandıktan kısa süre sonra daha "pratik" olduğunu söyleyerek soyadını değiştirmişti) burada kabak çiçeği gibi açılmıştı. Aracı firmaların güya profesyonel yatırımcılarına Opticum hissesi almaları için yağ çekmekten, işve yapmaktan, manipülasyona başvurmaktan, yalan söylemekten ve ağlamaktan çekinmemişti. Ragnhild Gilstrup sırf analizle yapabileceğinden çok daha fazlasını erkeklerin –ve gerekirse kadınların– bacak aralarını okşamakla başarmıştı. Ama en önemlisi, hisse senedi piyasasındaki en önemli motivasyon kaynağının hırs olduğunu bilmesiydi.

Sonra hamile kaldı. Kürtajı düşünmeye başlayınca şaşırıldı. En azından bir çocuk sahibi olmak istediğine gerçekten inanmıştı o zamana dek. Sekiz ay sonra Amalie'yi doğurdu. Öyle mutluydu ki, kürtajı düşündüğünü unuttu. İki hafta sonra, ateşi çıkan Amalie hastaneye kaldırıldı. Kaygılı görünen doktorlar Ragnhild'in çocuğuna teşhis koyamıyorlardı. Ragnhild bir gece Tanrı'ya dua etmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Minik Amalie ertesi gece on birde zatürreeden öldü. Ragnhild dört gün eve kapanıp ağladı.

Onu bir kenara çeken doktor "Kistik fibrozis" diye açıkladı. "Genetiktir, yani ya siz ya da kocanız bu hastalığı taşıyorsunuz. Sizin ya da onun ailesinden kimsede bu hastalık var mı? Sık gerçekleşen astım krizleri gibi tezahür edebilir."

"Hayır" diye yanıtladı Ragnhild. "Ayrıca hasta mahremiyetini korumanız gerektiğini biliyorsunuzdur herhalde."

Yas döneminde profesyonel yardım aldı. İki ay sonra tek

rar insanlarla konuşabilmeye başladı. Yazın Gilstrup'ın İsveç'in batı kıyısındaki dağ evine gidip tekrar çocuk yapmayı denediler. Ama Mads bir akşam karısının yatak odası ayasının karşısında ağladığını gördü. Ragnhild kürtaj istediği için cezalandırıldığını söyledi. Mads onu avutmaya başladı. ama dokunuşlarındaki şefkat şehvete dönüşünce Ragnhild onu itti ve artık uzun süre o işi yapmayacaklarını söyledi. Onun çocuk yapmayı kastettiğini sanan Mads hemen razı oldu. Ragnhild'in seksi kastettiğini anlayınca da hayal kırıklığına uğradı, çok canı sıkıldı. Mads Gilstrup seksten, özellikle de Ragnhild'in hafif ama belirgin orgazmlar yaşadığını sandığı zamanlarda hissettiği özgüvenden hoşlanmaya başlamıştı. Yine de onun yasta olduğu için ve doğumdan sonraki hormonal değişiklikler yüzünden öyle konuştuğunu düşünerek durumu kabullendi. Ragnhild ne son iki yıldır onunla görev icabı seviştiğini, ne de doğumhanede Mads'in aval aval bakan, dehşete kapılmış yüzünü gördüğünden beri onunla sevişmekten aldığı azıcık hazzı da kaybettiğini söyleyebildi. Hele Mads tam göbek bağına kesecekken, mutluluktan haykırıp makası düşürünce Ragnhild onu eşek sudan gelene dek dövmek istemişti. Son bir yıldır seks ihtiyacını çok zeki olmayan patronuyla giderdiğini de Mads'e söyleyebileceğini sanmıyordu.

Ragnhild doğum iznine çıkmadan hemen önce, Oslo'da tam ortaklık teklifi alan ilk borsacı olmuştu. Ama istifa ederek herkesi şaşırttı. Başka bir iş teklifi almıştı. Mads Gildstrup'ın aile servetini yönetecekti.

Veda gecesinde patronuna artık müşterilere yalakalık yapmaktan bıktığını, yalakalık yapılma sırasının kendisine geldiğini söyledi. Asıl sebebi gizledi: Mads Gilstrup kendisine verilen tek görevi, yani iyi danışmanlar bulma işini becerememişti ve aile serveti öyle hızlı erimekteydi ki, Ragnhild de kayınpederi Albert Gilstrup da müdahale etmişlerdi. Pat-

ronuyla son görüşmesi oldu bu. Birkaç ay sonra adamın yıllardır mustarip olduğu astımı yüzünden hastalık iznine çıktığını öğrendi.

Ragnhild, Mads'in sosyal çevresini sevmiyordu ve Mads'in de sevmediğini fark etti. Davet edildikleri partilere yine de gidiyorlardı, çünkü diğer seçenek –yani önemli, zengin şahsiyetlerin ortamlarından uzak kalmak– daha da kötüydü. Servetlerinin onlara kibirli ve düşüncesiz olma hakkını verdiğini düşünen adamlara az çok tahammül edebilirdi; ama karıları, ki Ragnhild arkalarından “orospu” diyordu onlara, ayrı meseleydi. O dedikoducu, alışveriş bağımlısı, sağlık manyağı ev kadınlarının memeleri öyle gerçek görünürdü ki: tıpkı bronz tenleri gibi. Gerçi yanık tenleri gerçektir, sahiden güneşte yanmış, çocuklarını da yanlarına alarak çıktıkları iki haftalık St. Tropez tatilinde “dinlenmiş”, yüzme havuzlarıyla yeni mutfaklarını bir türlü bitiremeyen gürültücü işçilerle çocuk bakıcısından uzakta kafa dinlemiş olurlardı. Geçen sene Avrupa'da satın alacak doğru dürüst şey bulamadıklarından yakınırldı, ama bunun dışında ufukları Slemdal'da kayak yapmaktan veya Bogstad'da yüzmekten (ikisi de Oslo'ya yakındı) ve arada sırada güneye, Kragerø'ye gitmekten öteye geçmezdi. Bu kadınların başlıca sohbet konuları giysiler, yüz gerdirmek ve egzersiz aletleriydi; çünkü yeryüzündeki tek gerçek hedeflerine tutunmalarının, yani zengin ve kibirli kocalarını ellerinde tutmalarının tek yolu bunlardı.

Ragnhild onlar gibi düşününce kendine şaşıyordu. Kendinden çok mu farklıydılar? Belki de aralarındaki fark onun çalışmasıydı. Sabahları Vinderen'deki restoranda toplandıklarında, hafif alaycı bir edayla “toplum”da sosyal yardım sisteminin suistimal edilmesinden ve vergi kaçakçılığından yakındıklarında Ragnhild'in onların kibirli suratlarına katlanamamasının sebebi bu muydu? Yoksa başka bir sebep mi vardı? Çünkü bir şey olmuştu. Bir devrim. Ragnhild kendin-

den başka birini önemsemeye başlamıştı. Amalie'den sonra ilk kez. Johannes'ten sonra.

Her şey bir planla başladı. Mads'in talihsiz yatırımları yüzünden hisse senetlerinin değer kaybı sürüyordu ve sert bir müdahale şarttı. Sermayenin düşük riskli fonlara yöneltilmesi yetmezdi; ödenmesi gereken borçlar birikmişti. Kısacası mali bir devrim gerekiyordu. Bu fikir Ragnhild'in kayınpederinden geldi. Darbeden çok soygun yapacaklardı aslında. Sıkı korunan bankaları değil, yaşlı kadınları soyacaklardı. Yani Kurtuluş Ordusu'nu. Ragnhild onların emlak portföyünü incelemiş ve etkileyici bulmuştu. Binaları eski olsa da potansiyelleri ve konumları mükemmeldi. Özellikle de Oslo'nun merkezinde, hele Majorstuen'de bulunanlar. Ragnhild, Kurtuluş Ordusu'nun mali beyanlarından en az iki şey öğrenmişti: Paraya ihtiyaçları vardı ve mülkleri şu an gerçek değerinin çok altındaydı. Sahip olduklarının kıymetinin farkında değillerdi büyük olasılıkla; Ragnhild bu organizasyonun yöneticilerinin çok zeki olduklarını sanmıyordu. Hem belki de gayrimenkul satın almanın tam sırasıydı, ne de olsa emlak piyasası borsayla aynı zamanda düşmüştü ve diğer belli başlı göstergeler yükselişe işaret etmeye başlamıştı.

Ragnhild telefon edip randevu ayarladı.

Harika bir bahar günü arabasına atlayıp Kurtuluş Ordusu Karargâhı'na gitti.

Ragnhild kendisini ağırlayan Komutan David Eckhoff'un şen tavırlarının ardında yatan gerçek yüzünü üç saniyede gördü. Böyle otoriter çobanları yönlendirmekte usta olduğundan, bu işi kıvrılabileceğini düşünüp umutlandı. Adam onu toplantı odasına götürüp gofret ve son derece berbat bir kahve ikram etti; burada bir yaşlı, iki de genç iş arkadaşı vardı. Yaşlı olan baş idareciydi; emekliliği yaklaştırmış bir yarbaydı. Gençlerden biri olan Rikard Nilsen ilk bakışta Mads Gilstруп'a benzeyen, çekingen bir adamdı. Ama Ragnhild

asil diğler genç adamı görünce şaşırdı. Mahcupça gülümseyerek el sıkışan bu adam kendini Jon Karlsen olarak tanıttı. Ragnhild'i etkileyen şey onun uzun boylu olması, kambur duruşu, içten ve çocuksu yüzü, samimi sesi değil, gözleriydi. Genç adam onun gözlerinin içine bakıyordu. İçine. Tıpkı onun gibi. Bunlar Johannes'in gözleriydi.

Toplantının başında, baş idareci Norveç Kurtuluş Ordusu'nun yaklaşık bir milyar kronluk cirosundan bahsederken (bu meblağın önemli bir kısmı Ordu'nun 230 gayrimenkulünün kirasından geliyordu), transa geçmiş gibi oturan Ragnhild genç adama bakmamaya çalışıyordu. Onun saçına, masanın üstünde tam bir dinginlikle duran ellerine. Omuzlarına büyük gelen siyah üniformasına – ki Ragnhild bu üniformayı çocukluğundan beri yaşlı adamlarla ve ölümden önceki hayata inanmasalar da üç akorlu ilahileri gülümseyerek okuyan kadınlarla özdeşleştirmişti. Kurtuluş Ordusu'nun tutunamayanlara, kıt zekâlılara, vasatlara ve ahmaklara göre olduğunu, başka kimsenin istemediğı bu insanların Ordu'da kendilerine bile yer olduğunu, orada geri vokal yapabileceklerini bildiklerini düşünmüş olsa gerekti.

Baş idareci sözünü bitirince Ragnhild ona teşekkür etti ve yanında getirdiğı dosyadan çıkardığı A4 kâğıdı masanın üstünden komutana uzattı.

“Teklifimiz bu” dedi. “İlgilendiğimiz gayrimenkuller burada yazılı.”

“Teşekkürler” dedi komutan belgeyi incelerken.

Ragnhild adamın yüz ifadesini çözmeye çalıştı. Ama bunun pek bir anlam ifade etmediğini biliyordu. Adam masada, önünde duran gözlüğüne el sürmemişti.

Gülümseyerek “Uzmanımız gerekli hesaplamaları yapıp bize tavsiyede bulunur” diyen komutan belgeyi uzattı. Jon Karlsen'e. Ragnhild, Rikard Nilsen'in yüzünün seçtiğini fark etti.

Kartvizitini masanın üstünden Jon Karlsen'e uzattı.

"Netleştirmek istediğiniz bir şey olursa ararsınız" derken, adamın kendisini gözleriyle okşadığını hissetti.

"Bizimle konuştuğunuz için teşekkürler Bayan Gilstrup" dedi Komutan Eckhoff el çırparak. "Cevabımızı şeyde veririz... Jon?"

"Yakın bir zamanda."

Komutan neşeyle gülümsedi. "Yakın bir zamanda."

Dördü Ragnhild'i asansöre kadar geçirdiler. Beklerlerken kimse tek kelime etmedi.

Kapılar kayarak açılırken Jon'a hafifçe yaslanan Ragnhild "Ne zaman isterseniz arayın. Cep telefonumdan" dedi.

Az önceki hissi tekrar yaşamak için Jon'la göz göze gelmeye çalıştı, ama başaramadı. Ragnhild Gilstrup asansörle tek başına inerken kan dolaşımının acı veren bir şekilde hızlandığını hissetti ve zangır zangır titremeye başladı.

Jon ancak üç gün sonra aradığında cevabı hayır oldu. Teklifi değerlendirmiş ve satış yapmak istemediklerine karar vermişlerdi. Ragnhild yaptıkları teklifi canla başla savundu ve Kurtuluş Ordusu'nun emlak piyasasındaki konumunun kırılganlığına, gayrimenkullerinin profesyonelce yönetilmemesine, kiraların düşüklüğü yüzünden uğradıkları kayba ve Ordu'nun yatırımlarını çeşitlendirmesi gerektiğine dikkat çekti. Jon Karlsen onu araya girmeden dinledi.

"Meseleyi böyle titizlikle ele aldığınız için teşekkürler Bayan Gilstrup" dedi sonunda. "Bir iktisatçı olarak size katılıyorum. Ama..."

"Ne aması? Hesaplar ortada..." Ragnhild kendi sesindeki heyecanı işitti.

"Ama meselenin insani boyutu da var."

"İnsani mi?"

"Kiracılar. Onlar insan. Hayatları boyunca o evlerde yaşamış ihtiyarlar, Ordu emeklisi askerler, mülteciler, güvenli-

ğe ihtiyacı olan kişiler. İnsani boyuttan kastım bu. Siz binalarda tadilat yapmak, daireleri kiralamak veya yüksek fiyattan satmak için o insanları kapı dışarı edersiniz. Dediğiniz gibi, hesaplar ortada. İşin sadece ekonomik boyutunda odaklanmanızı anlıyorum. Siz de beni anlıyor musunuz?"

Ragnhild'in nefesi kesildi.

"Ben..." diyecek oldu.

"Bu insanlardan bazılarıyla tanışmanızı çok isterim" dedi adam. "O zaman daha iyi anlayabilirsiniz."

Ragnhild oturduğu yerden başını iki yana salladı. "Niyetimiz konusundaki bazı yanlış anlamaları düzeltmek isterim" dedi. "Perşembe akşamı müsait misiniz?"

"Hayır, ama..."

"8'de Feinschmecker'de buluşalım."

"Orası neresi?"

Ragnhild kendini tutamayıp gülümsedi. "Frogner'de bir restoran. Taksi şoförleri bilir."

"Frogner'deyse bisikletle gelirim."

"Tamam öyleyse. Görüşmek üzere."

Mads'le ve kayınpederiyle toplantı yapan Ragnhild durumu anlattı.

"Anlaşılan her şey o danışmana bağlı" dedi kayınpederi Albert Gilstrup. "Onu ikna ettik mi gayrimenkuller bizimdir."

"Ama dedim ya, para umurunda değil onun."

"Umurunda olmaz olur mu?" dedi kayınpederi.

"Değil işte!"

"Kurtuluş Ordusu'nun parasını umursamaz tabii. O konuda istediği kadar erdemlilik taslayabilir. Onun şahsi çıkarlarına hitap etmeliyiz."

Ragnhild başını iki yana salladı. "O öyle biri değil. O... o tür bir insan değil."

Albert Gilstrup, hüznle gülümseyip işaretparmağını

Ragnhild'in yüzünün önünde metronom gibi sallayarak "Herkesin bir fiyatı vardır" dedi.

"Kurtuluş Ordusu'nun kökeninde sahte sofuluk yatar; sahte sofuluk pratik insanın dine yaklaşım tarzıdır. Üretim yapmayan kuzey bölgesinde tutmasının sebebi buydu: Önce ekmek, sonra dua. Ben iki milyon vermemizi öneriyorum."

"İki milyon mu?" diye inledi Mads Gilstrup. "Satış... yapmaları için mi?"

"Yaparlarsa tabii. Satış yoksa para da yok."

"Yine de manyak para" diye itiraz etti Mads.

Ragnhild'in kayınpederi, Mads'e bakmadan konuştu: "Asıl manyaklık, bütün piyasaların yükselişte olduğu bir zamanda ailemizin servetini eritmeyi başarmış olmamız."

Mads Gilstrup ağzını akvaryum balığı gibi açıp kapasa da bir şey demedi.

"O danışman teklifimizi düşük bulursa pazarlık yapmaya cesaret edemez" dedi kayınpeder. "Bu işi tek seferde halletmeliyiz. İki milyon. Ne dersin Ragnhild?"

Ragnhild başını yavaşça sallayarak onaylarken penceren ardındaki bir şeye odaklandı; çünkü okuma lambasından uzakta, gölgede başını eğmiş oturan kocasına bakamıyordu.

Ragnhild geldiğinde Jon Karlsen masada oturmuş bekliyordu. Ragnhild'e hatırladığından daha ufak tefek göründü, ama bunun sebebi bu kez üstünde üniforma yerine Ragnhild'in Fretex'ten alındığını tahmin ettiği bol bir takım elbise olmasıydı belki de. Veya belki de adamın lüks restoranda şaşkın görünmesiydi. Jon onu ağırlamak için ayağa kalkarken çiçekli vazoyu devirdi. Çiçekleri birlikte kurtarıırken güldüler. Sonra birçok şeyden konuştular. Jon ona çocuğu olup olmadığını sorunca Ragnhild başını iki yana sallamakla yetindi.

Jon'un çocuğu var mıydı peki? Yoktu. Ama belki de?... Hayır, o da yoktu.

Kurtuluş Ordusu'nun gayrimenkullerinden bahsetmeye

başladılar, ama Ragnhild adamın önceki kadar hararetli tartışmadığını fark etti. Jon kibarca gülümseyerek şarabını yudumluyordu. Ragnhild teklifi yüzde on artırdı. Jon gülümsemeyi sürdürerek başını iki yana salladı ve Ragnhild'in kolyesini övdü; Ragnhild bu kolyenin ten rengine uyduğunu biliyordu.

“Annemin hediyesi” diye kolayca yalan söyleyiverdi. Adamın asıl onun gözlerini beğendiğini düşündü. Açık mavi, akları bembeyaz gözlerini.

Yemek ve tatlıdan sonra, iki milyon rüşvet teklif etti. Neyse ki Jon’la göz göze gelmek zorunda kalmadı, çünkü adam sessizce şarap bardağını inceliyordu; yüzü bembeyaz kesilmişti.

Nihayet fısıltıyla sordu: “Bu senin fikrin miydi?”

“Benim ve kayınpederimin.” Ragnhild nefes almakta zorlandığını fark etti.

“Albert Gilstrup’ın mı?”

“Evet. Bu meseleyi ikimizden ve kocamdan başka kimse bilmeyecek. Bu iş ortaya çıkarsa biz de... eee. senin kadar zarar görürüz.”

“Söylediğim veya yaptığım bir şey yüzünden mi?”

“Pardon?”

“Kayınpederinle senin rüşvet alacağımı düşünmenizin sebebi nedir?”

Adam başını kaldırıp bakınca Ragnhild yüzünün kızardığını hissetti. Ergenliğinden beri yüzünün kızardığını hatırlamıyordu.

“Tatlı faslımı atlayabiliriz herhalde.” Jon kucığındaki peçeteyi alıp masaya, tabağının yanına bıraktı.

“Kararını vermeden önce iyi düşün Jon” dedi Ragnhild kekeleyerek. “Kendi iyiliğini düşün. Hayallerini gerçekleştirmen için ayağına fırsat geldi.”

Sözleri kendisine bile sinir bozucu ve can sıkıcı geliyordu. Jon garsona hesabı getirmesini işaret etti.

“Ne hayalleriymiş bunlar? Rüşvetçi bir uşak, aşağılık bir hain olma hayalleri mi? Lüks arabaya binmek uğruna bütün ideallerimden vaz mı geçeyim?” Adamın sesi öfkeden titriyordu. “Senin hayallerin bunlar mı Ragnhild Gilstrup?”

Ragnhild yanıt veremedi.

“Ben körüm galiba” dedi adam. “Neden, biliyor musun? Çünkü sana bakınca... bambaşka birini gördüğümü sanmıştım.”

“Beni gördün” diye fısıldadı Ragnhild, asansördeki gibi zangır zangır titremeye başlarken.

“Ne?”

Ragnhild genzini temizledi. “Beni gördün. Bense seni kırdım. Çok özür dilerim.”

Sonraki sessizlikte Ragnhild yerin dibine geçtiğini hissetti.

Ragnhild yaklaşan garsona kredi kartını verirken “Bunları unutalım” dedi. “Önemli değil. İkimiz için de. Benimle Frogner Parkı’nda yürüyüş yapmak ister misin?”

“Ben...”

“Lütfen?”

Adam ona şaşkınlıkla baktı. Yoksa şaşkın değil miydi?

O gözlerde –her şeyi gören o gözlerde– nasıl şaşkınlık olabiliirdi ki?

Ragnhild Gilstrup. Holmenkollen’daki penceresinden, aşağıdaki karanlık meydana baktı. Frogner Parkı. Bu çılgınlık işte orada başlamıştı.

Vakit geceyarısını geçmişti, çorba otobüsü garaja park edilmişti ve Martine hem hoş bir yorgunluk, hem de mutluluk hissediyordu. Pansiyon’un önündeki kaldırımda, karanlık ve dar Heimdalsgata Sokağı’nda durup Rikard’ın arabayı getirmesini beklerken, arkasından ayaklar altında ezilen kar seslerinin geldiğini işitti.

“Merhaba.”

Dönüp de sokakta yanan tek lambanın ışığında duran uzun boylu silueti gören Martine’in kalbi durdu bir an.

“Beni tanımadın mı?”

Bir kalp atışı. İki. Sonra üç ve dört. Martine onu sesinden tanıdı.

“Burada ne işin var?” diye sorarken, korkusunun sesinden belli olmadığını umdu.

“Bu akşam otobüste çalışacağımı, geceyarısı da buraya geleceğini öğrendim. Beylik bir ifadeyle, vakada bir gelişme oldu. Biraz düşündüm.” Öne çıkan adamın yüzü aydınlandı. Bu çehre Martine’in anımsadığından daha sert ve yaşlıydı. İnsanın yirmi dört saatte bu kadar çok şey unutulması tuhaftı. “Sana bir iki soru sormalıyım.”

Gülümseyerek “Bekleyemez miydin?” diye soran Martine gülümsemesinin polisin yüz ifadesini yumuşattığını gördü.

“Birini mi bekliyorsun?” diye sordu Harry.

“Evet, Rikard beni eve bırakacak.”

Martine polisin omzundaki çantaya baktı. Yan tarafında JETTE yazan bu çanta, retro modasına uymayacak kadar eski ve yıpranmış görünüyordu.

“Spor ayakkabılarının taban astarını değiştirdiysen iyi olur” dedi Martine işaret ederek.

Harry onu hayretle süzdü.

“Kokuyu almak için Jean-Baptiste Grenouille olmaya gerek yok” dedi Martine.

“Patrick Süskind” dedi Harry. “*Koku*.”

“Kitap okuyan bir polis” dedi Martine.

“Cinayet kitapları okuyan bir Kurtuluş Ordusu askeri” dedi Harry. “Söz açılmışken, buraya gelmemin sebebine dönmemiz gerekiyor maalesef.”

Bir Saab 900 yaklaşıp yanlarında durdu. Arabanın penceresi sessizce indi.

"Gidiyor muyuz Martine?"

"Bir saniye Rikard." Martine, Harry'ye döndü. "Sen ne tarafa gidiyorsun?"

"Bislett'e. Ama kendim..."

"Rikard, Harry'yi Bislett'e bıraksak olur mu? Sen de orada oturuyorsun, değil mi?"

Rikard karanlığın içine uzun uzun baktıktan sonra ağır ağır "Olur tabii" diye karşılık verdi.

"Gel" diyen Martine elini Harry'ye uzattı.

Harry ona şaşkın bir bakış fırlattı.

Martine, onun elini tutarken "Ayağım kayıyor" dedi. Harry'nin elinin sıcak ve kuru olduğunu hissetti; bu el onunkini kendiliğinden, o an düşüvermesinden korkarcasına sıkı.

Rikard arabayı dikkatli sürdü; gözleri, arkadan saldırıya uğramayı beklercesine aynaların arasında mekik dokuyordu.

"Eee?" dedi Martine ön koltuktan.

Harry genzini temizledi. "Bugün biri Jon Karlsen'i vurma ya çalıştı."

"Ne?" diye haykırdı Martine.

Harry aynada Rikard'la göz göze geldi.

"Sen duymuş muydun?" diye sordu Harry.

"Hayır" dedi Rikard.

"Kim?.." Martine bakakalmıştı.

"Bilmiyoruz" dedi Harry.

"Ama... hem Robert, hem Jon. Bu Karlsen ailesiyle ilgili bir mesele olsa gerek."

"Bence onlardan sadece birinin peşindeydiler" dedi Harry.

"Nasıl yani?"

"Katil ülkesine dönüşünü erteledi. Yanlış adamı vurduğunu anlamış olmalı. Hedef Robert değildi."

"Robert hiç..."

"İşte bu yüzden seninle konuşmam gerekiyordu. Teorimin doğru olup olmadığını söyleyebilirsin bence."

“Ne teorisi?”

“Robert sırf Egertorget'te Jon'un yerine çalıştığı için öldü.”
Martine dönüp Harry'ye kaygıyla baktı.

“Sende görev çizelgesi vardır” dedi Harry. “Seni görmeye ilk geldiğimde, girişteki panoda asılı çizelge dikkatimi çekmişti. O gece Egertorget'te kimin çalışacağını herkes görebilirdi. Listede Jon Karlsen yazılıydı.”

“Ama nasıl?..”

“Hastaneden çıktıktan sonra gidip baktım. Jon'un ismi yazılıydı. Ama Robert'la Jon vardiyalarını değiştirdiler, değil mi?”

Rikard, Stensberggata'dan Bislett'e doğru saptı.

Martine altdudağını çiğnedi. “Vardiyalar sürekli değişir; bazen haberim olmuyor.”

Rikard arabayı Sofies Sokağı'nda sürdürdü. Martine'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Ah, şimdi hatırladım! Robert beni arayıp vardiyalarını değiştirdiklerini, benim bir şey yapmama gerek olmadığını söyledi. Herhalde bu yüzden aklımdan çıkmış. Ama... ama bu durumda...”

“Jon'la Robert birbirlerine çok benziyorlardı” dedi Harry. “Hele üniformalyken...”

“Üstelik hava karanlıktı ve kar yağıyordu...” dedi Martine usulca, kendi kendine konuşurcasına.

“Seni arayıp da görev çizelgesi hakkında soru soran biri olup olmadığını bilmek istiyorum. Özellikle de o akşam.”

“Hatırladığım kadarıyla hayır” dedi Martine.

“Bunu düşünebilir misin? Yarın ararım.”

“Tamam” dedi Martine.

Harry kadının gözlerine bakınca, gözbebeklerindeki tuhaflığı sokak lambasının ışığında bir kez daha fark etti.

Rikard kaldırıma yanaştı.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Harry.

"Neyi?" diye sordu Martine hemen.

"Şöföre sordum" dedi Harry. "Burada oturduğumu nereden biliyorsun?"

"Siz söylediniz" diye karşılık verdi Rikard. "Buraları bilirim. Martine'in dediği gibi, ben de Bislett'te oturuyorum."

Harry kaldırımında durup, arabanın uzaklaşmasını seyretti.

O delikanlının sıırıslıkam âşık olduğu belliydi. Martine'le baş başa birkaç dakika geçirebilmek, onunla konuşmak için önce buraya gelmişti. Önemli bir şey söyler, kendini anlatır, içini döker, kendini keşfeder, genç olmanın parçası olan her şeyi yaşarken (ki Harry gençliğini geride bıraktığına memnundu) ortamın sessiz sakin olması şarttı çünkü. İnsan gençken güzel bir söz, bir kucaklaşma ve vedalaşmadan önce bir öpücük uğruna neleri göze alırdı. Her yaştan abayı yakmış budalalar gibi aşk dilenmek için neler yapmazdı.

Rahat adımlarla apartman kapısına doğru yürüyen Harry'nin elleri kendiliğinden pantolon ceplerine girip anahtarları ararken, zihni de her seferinde çok yaklaştığı ama bir türlü bulamadığı bir şeyi arıyordu. Gözleri de hayal meyal duyduğu sesin kaynağını arıyordu. O ses çok hafifti, ama gecenin bu vaktinde Sofies Sokağı'nda çıt çıkmazdı. Harry kar temizleme araçlarının gündüz vakti yığıldığı karlara baktı. Ses çıtırtıya benziyordu. Buzlar eriyordu sanki. İmkânsızdı bu; hava sıcaklığı sıfırın altında on sekiz dereceydi.

Harry anahtarı kilide soktu.

Ve o sesin çıtırtı olmadığını anladı. Tıkırtıydı.

Harry yavaşça dönüp kar yığınlarına göz gezdirdi. Bir parıltı. Cam.

Harry geri dönüp eğildi ve kol saatini aldı. Möller'in he-diye ettiği saatin camı su gibi berraktı. Üstünde tek bir çizik bile yoktu. Ve zamanı saniyesi saniyesine doğru gösteriyordu. İki dakika ileri. Möller öyle dememiş miydi? Harry işe geç kalmasın diye.

17 Aralık Çarşamba gecesı

Karanlık

Pansiyon'un dinlenme odasındaki elektrikli radyatör. üzerine taş atılıyormuş gibi ses çıkartıyordu. Burada bir ara kalmış insanların yağlı kokusunu taşıyan, nikotin ve zamlı kaplı keten duvar kâğıdının etrafındaki sıcak hava titreşiyordu. Kanepenin kumaşı adamın bacaklarını kaşındırıyordu.

Duvara monte edilmiş televizyondaki haberleri seyreden adam, çatırdayan radyatörün yaydığı ısıya karşın titriyordu. Adam meydanın görüntülerini tanısa da, söylenenlerden hiçbir şey anlamıyordu. Diğer köşedeki koltukta oturan yaşlı adam ince sarma sigaralar içmekteydi. Sigara kararmış parmak uçlarını yakacak kadar küçülünce bir kutudan hemen iki kibrit çıkartıyor, sigarayı aralarına sıkıştırarak dudakları yanana kadar içiyordu. Köşedeki masanın üstünde süs niyetine duran çam ağacının tepesi hafifçe parlıyordu.

Adam Dalj'da geçirdiği Noel'i düşünüyordu.

Savaş biteli iki yıl olmuştu ve Sırlar harabeye dönmüş Vukovar'dan çekilmişlerdi. Hırvat yetkililer sağ kalanları Zagreb'teki International Otel'ne yerleştirmişlerdi. Adam Giorgi'nin ailesini birçok kişiye sormuştu: günün birinde tanıştığı bir mülteci ona Giorgi'nin annesinin kuşatma sırasında öldüğünü, Giorgi'yle babasınınsa Vukovar civarındaki küçük bir sınır kasabası olan Dalj'a taşındıklarını söylemişti. Adam 26 Aralık'ta trenle Osijek'e, oradan da Dalj'a gitmişti.

Kondüktör trenin Borovo garına gidip altı buçukta Dalj'a döneneğini söylemişti. Adam Dalj istasyonunda indiğinde saat ikiydi. Adresi sora sora bulmuş, kasabadaki tüm yapılar gibi gri olan küçük bir apartmanın önüne gelmişti. İçeri girmiş, aradığı kapıyı bulmuş ve zile basmadan önce, aradığı kişilerin evde olmaları için sessizce dua etmişti. İçeriden gelen hafif ayak seslerini duyunca kalp atışları hızlanmıştı.

Kapıyı Giorgi açmıştı. Pek değişmemişti. Benzi solgunlaşmış olsa da sarı bukleleri, mavi gözleri ve adamın onu hep genç bir ilah gibi görmesine yol açan kalp şeklindeki ağzı aynıydı. Ama gözleri gülmüyordu artık; içinde bir şeyler kırılmıştı.

"Beni tanımadın mı Giorgi?" diye sordu adam bir süre sonra. "Aynı şehirde yaşadık; aynı okulda okuduk."

Giorgi kaşlarını çattı. "Öyle mi? Dur bakayım. Sesin. Serg Dolac olmalısın sen. Tabii ya, şu hızlı koşucu. Amma değişmişsin yahu. Ama Vukovar'dan bir tanıdık görmek harika. Herkes gitti sanıyordum."

"Ben gitmedim."

"Evet, sen gitmemişsin Serg."

Giorgi öyle uzun süre sarıldı ki, adam donmuş bedeninde onun sıcaklığını hissedip titremeye başladı. Sonra Giorgi onu içeri davet etti.

Çok az eşyayla döşenmiş, karanlık oturma odasında oturup geçmişten, Vukovar'daki tanıdıklarından ve bu insanların şimdi nerede olduklarından bahsettiler. Adam Tinto'yu, köpeği hatırlayıp hatırlamadığını sorunca Giorgi şaşkın şaşkın gülümsedi.

Giorgi babasının birazdan geleceğini söyledi. Serg bir şeyler yemek ister miydi?

Adam saatine baktı. Treni üç saat sonra kalkacaktı.

Giorgi'nin babası, karşısında Vukovar'dan bir ziyaretçi görünce çok şaşırıldı.

"Tanıştırayım, Serg" dedi Giorgi. "Serg Dolac."

Babası, adamı süzerek "Serg Dolac mı?" diye sordu. "Bu ismi duymuştum sanki. Hımm. Babanı mı tanırdım? Hayır mı?"

Sofraya oturduklarında hava iyice kararmıştı; Giorgi'nin babası büyük, beyaz peçeteler dağıttı ve kırmızı fularını gevşetip peçetesini boynuna bağladı. Dua okudu, istavroz çıkardı ve başını odadaki tek fotoğrafa, çerçeveli kadın fotoğrafına doğru eğdi.

Giorgi ile birlikte çatal bıçak dağıtırlarken, adam başını eğip dua okudu: "Edom'dan, Bosra'dan al giysiler içinde bu gelen kim? Göz kamaştırıcı giysiler içinde, büyük güçle yürüyen kim? 'O benim! Adaleti duyuran, kurtarmaya gücü olan.'"

Giorgi'nin babası adama hayretle baktı. Sonra da iri, soluk et parçalarıyla dolu tabağı uzattı.

Sessizce yemek yediler. Rüzgâr ince pencereleri zangır zangır titretiyordu.

Etten sonra tatlı geldi. *Palacinka*, yani üstü çikolata kaplı, içi reçel dolu, ince krep. Adam Vukovar'da geçirdiği çocukluğundan beri *palacinka* yememişti.

"Bir tane daha alsana Sergciğim" dedi Giorgi'nin babası. "Noel'deyiz."

Adam saatine baktı. Treninin kalkmasına yarım saat vardı. Gitme vakti gelmişti. Genzini temizledi, peçetesini masaya bıraktı ve ayağa kalktı: "Giorgi'yle ben Vukovar'daki tanıdıklarımızı yâd ettik, ama henüz bahsetmediğimiz biri var."

"Anlıyorum" dedi Giorgi'nin babası şaşkınlıkla gülümseyerek. "Kim o Serg?" Başını biraz yana çevirmişti ve adama tek gözüyle, onu hatırlamaya çalışırcasına bakıyordu.

"Adı Bobo'ydü."

Adam Giorgi'nin babasının durumu anladığım gözünden okudu. Giorgi'nin babası bu anı beklemişti sanki. Adam kendi sesinin çıplak duvarlardan yankılandığını işitti. "Sen cipte oturuyordun ve onu Sırp komutana gösterdin." Yutkundu. "Bobo öldü."

Odada çıt çıkmıyordu. Giorgi'nin babası çatalıyla bıçağını bıraktı. "Savaş zamanıydı Serg. Hepimiz eninde sonunda öleceğiz." Bunu sakince söylemişti. Kaderine razı olmuşçasına.

Adam tabancasını belinden çıkarır ve kaldırıp masanın diğer tarafına ateş ederken Giorgi'yle babası kımıldamadılar. Kısa ve yüksek bir patlama sesi koptu ve Giorgi'nin babasının bedeni sarsıldı, sandalyesinin ayaklarından sürtünme sesi geldi. Başını eğip göğsündeki peçetede açılmış deliğe baktı. Sonra peçete sanki deliğin içine çekildi ve beyaz kumaşa kan yayıldı. kırmızı bir çiçek gibi.

Adam "Bana bak" diye emredince Giorgi'nin babası kendiliğinden başını kaldırdı.

İkinci mermi alına saplanıp küçük, kara bir delik açtı; yüzü *palacinkalarla* dolu tabağına düşünce hafif, boğuk bir ses çıktı.

Adam ağzı açık bakakalan, yanağından kırmızı bir sıvı akan Giorgi'ye döndü. Bu sıvının Giorgi'nin babasının *palacinkasından* sıçrayan reçel olduğunu sonradan anladı. Tabancayı tekrar beline taktı.

"Beni de vurman gerekecek Serg."

"Seninle hesabım yok." Adam oturma odasından çıktı ve kapının yanında asılı ceketini aldı.

Giorgi peşinden geldi. "İntikam alırım! Beni öldürmezsen ben seni bulup öldürürüm!"

"Beni nasıl bulacaksın ki Giorgi?"

"Saklanamazsın. Kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Beni Serg sanıyorsun. Oysa asıl Serg Dolac kızıl saçlıydı ve benden uzundu. Ayrıca ben hızlı koşucu değilim Giorgi. Ama beni tanımaman iyi bir şey Giorgi. Canını bağışlayabileceğim anlamına geliyor bu."

Sonra eğilip Giorgi'yi ağzından öptü, kapıyı açtı ve çıkıp gitti.

Cinayeti bütün gazeteler yazsa da, polis katili bulmaya

çalışmadı. Üç ay sonra, bir pazar günü adamın annesi yardım istemek için gelen bir Hırvat'tan bahsetti. Bu Hırvat'ın çok parası yoktu, akrabalarından biraz para toplamıştı. Savaşta ağabeyine işkence eden bir Sırp'ın civarda oturduğunu öğrenmişti. Ve biri ona küçük kurtarıcıdan bahsetmişti.

Yaşlı adam ince sarma sigarasını içerken parmakları yavaşça küfürü bastı.

Adam kalkıp resepsiyona gitti. Cam bölmenin ardındaki delikanlının arkasında Kurtuluş Ordusu'nun kırmızı bayrağı vardı.

"Telefonu kullanabilir miyim?"

Delikanlı ona kaşlarını çatarak baktı. "Şehir içi arama yapacaksan olur."

"Evet."

Delikanlı arkasındaki dar ofisi gösterdi; adam oraya girdi. Masaya oturup telefona düşünceli gözlerle baktı. Annesinin sesini düşündü. O ses aynı anda hem kaygılı ve korkulu, hem de şefkatli ve sıcak olabiliyordu. Onu kucaklar gibi. Adam kalkıp resepsiyon kapısını kapattı ve International Otel'i aradı. Kadın orada yoktu. Adam mesaj bıraktı. Kapı açıldı.

"Kapıyı kapaman yasak" dedi delikanlı. "Tamam mı?"

"Tamam. Kusura bakmayın. Telefon rehberiniz var mı?"

Gözlerini deviren delikanlı telefonun yanındaki kalın telefon defterini gösterip gitti.

Telefon defterinde Jon Karlsen'in numarasını ve adresini (Göteborggata Sokağı 4 numara) bulan adam numarayı aradı.

Thea Nilsen çalan telefonu açıp açmamayı düşündü.

Jon'un dairesine kapanmış, ondan aldığı anahtarla kapıyı kilitlemişti.

İçeride bir mermi deliği olduğunu söylemişlerdi. Thea deliği aramış ve mutfak dolabının kapağında bulmuştu.

O adam, Jon'u vurmaya çalışmıştı. Öldürmeye. Thea bunu düşündükçe sinirleniyordu tuhaf bir şekilde. Hiç korkmuyordu. Bir daha asla öyle, o şekilde, o konuda, ölmek konusunda korkuya kapılmayacağını düşündüğü zamanlar oluyordu.

Buraya polisler gelmişti, ama fazla araştırma yapmamışlardı. Mermilerden başka ipucu olmadığını söylemişlerdi.

Thea hastanede Jon'un kendisine bakarak nefes alıp vermesini seyretmişti. Jon o büyük hastane yatağında öyle âciz görünüyordu ki. Sanki Thea'nın onu öldürmek için tek yapması gereken, yüzüne yastık bastırmaktı. Jon'u öyle dermansız görmek hoşuna gitmişti. Hamsun'un *Victoria*'sındaki öğretmen haklıydı belki de: Bazı kadınlar sempatiye öyle ihtiyaç duyardı ki, güçlü ve sağlıklı kocalarından nefret eder ve onların sakat olmasını, kendilerine muhtaç hale gelmesini arzulardı.

Ama Thea şimdi Jon'un evinde yalnızdı ve telefon çalışıyordu. Saatine baktı. Vakit geceyarısıydı. Bu saatte kimse aramazdı. Niyeti iyi olan hiç kimse. Thea ölmekten korkmazdı. Ama bundan korkuyordu. Arayan o kadın mıydı, Jon'un onun bilmediğini sandığı sevgilisi miydi?

Telefona doğru iki adım attı. Duraksadı. Dördüncü çalış. Beşten sonra kesilirdi. Thea duraksadı. Telefon yine çaldı. Thea öne atılıp ahizeyi kapı.

"Alo?"

Hattın diğer ucundan ses gelmedi bir an. Sonra bir adam İngilizce konuştu. "Bu saatte aradığım için kusura bakmayın. Adım Edom. Jon orada mı acaba?"

Rahatlayan Thea "Hayır" dedi. "Hastanede."

"Ah, evet, bugün olanları duydum. Ben eski bir arkadaşım da, kendisini ziyaret etmek istiyorum. Hangi hastanede yatıyor acaba?"

"Ulleval'de."

"Ulleval."

“Evet. Kaldığı servisin İngilizcesini bilmiyorum... Norveçcede *Neurokirurgisk*. Ama kapısında nöbet tutan bir polis var; sizi içeri almaz. Söylediklerimi anlıyor musunuz?”

“Anlamak mı?”

“İngilizcem... pek iyi...”

“Sizi gayet iyi anlıyorum. Çok teşekkürler.”

Telefonu kapatan Thea uzun uzun düşündü.

Sonra aramaya devam etti. Birkaç mermi deliği olduğunu söylemişlerdi.

Adam Pansiyon’un resepsiyonundaki delikanlıya yürüyüşe çıkacağını söyleyip odasının anahtarını verdi.

On ikiyi çeyrek geçeyi gösteren duvar saatine göz atan delikanlı, anahtarın onda kalabileceğini söyledi. Birazdan kapıyı kilitleyip yatacağını, ama oda anahtarının ön kapıyı da açtığını ekledi.

Adam sokağa çıkar çıkmaz acı soğğun saldırısına uğradı. Başını eğip kararlı adımlarla yürümeye koyuldu. Bu iş riskliydi. Kesinlikle riskliydi. Ama gerekliydi.

Hafslund Energi’nin işletme müdürü, Oslo’nun Montebello semtindeki elektrik dağıtım merkezinin kumanda odasında oturmuş, odanın dört bir yanındaki kırk ekrana göz gezdiriyordu; canı felaket sigara çekiyordu. Gündüzleri burada on iki kişi olurdu, geceleriye sadece üç. Genellikle herkes kendi iş istasyonunda otururdu, ama bu gece havanın soğukluğu yüzünden odanın ortasındaki masada toplanmışlardı.

Geir’le Ebbe her zamanki gibi atlar ve V75 yarışının sonuçları hakkında tartışıyorlardı. Bunu sekiz yıldır yapıyorlardı ve ayrı ayrı bahis oynamak hiç akıllarına gelmemişti.

Ola ise Ullevalsveien’la Sognsveien’in arasında, Kirkevei-

en'daki trafo merkeziyle daha çok ilgileniyordu.

"T1'de yüzde otuz altı aşırı yüklenme var. T2 ile T4'te de yüzde yirmi dokuz" dedi.

"Oradakilerin evleri fırın gibi olmuştur" dedi Geir. "Gece-leri soğuktan ölmekten filan mı korkuyorlar? Gece vakti sonuçta. Gir yorganın altına ısın, değil mi? İkinci ayağa Sweet Revenge'i mi yazıyorsun? Delirdin mi sen?"

"Isıtıcılara abanmalarının sebebi o değil" dedi Ebbe. "Burası başka ülkelere benzemez. Millette bok gibi para var."

"Sonumuz kötü olacak ama."

"Bir şey olmaz" dedi Ebbe. "Nasıl petrolümüz var."

"T1'i düşünüyorum" dedi Ola ekranı göstererek. "Altı yüz seksen amperin üzerine çıktı. Kapasitesi beş yüz."

Ebbe "Boşver" der demez alarm çaldı.

"Hassiktir" dedi Ola. "Alarm çalıyor. Listeye bakıp görevli personeli ara."

"Bakın" dedi Geir. "T2 de düştü. Şimdi de T3."

"Bingo!" diye bağırdı Ebba. "T4 ne zaman düşecek diye bahse girelim mi?"

"Çok geç. Al, o da düştü" dedi Geir.

Ola küçük haritaya göz gezdirdi. "Evet" dedi iç geçirerek. "Aşağı Sogn'da, Fager'de ve Bislett'te elektrik kesildi."

"Ben sebebini biliyorum!" dedi Ebbe. "Bin krona bahse girerim ki kabloları çalmışlardır."

Geir tek gözünü kıstı: "Transformatörde sorun vardır. Beş yüz kron diyelim."

"Gevezeliği kesin" diye homurdandı Ola. "Ebbe, itfaiyeyi ara. Orada yangın çıkmıştır bence."

"Tamam" dedi Ebbe. "İki yüz krona bahse var mısın?"

Hastane odasının ışıkları sönünce öyle bir zifiri karanlık çöktü ki, Jon başta kör olduğunu sandı. Başını çarpınca

göz sinirleri zedelenmiş olmalıydı ve bunun etkisi ancak şimdi ortaya çıkıyordu. Ama sonra koridordan gelen bağırmalar işitti ve pencereyi hayal meyal seçince, elektriğin kesildiğini anladı.

Kapının ardındaki sandalyenin ayaklarının yere sürttüğünü duydu ve kapı açıldı.

“Merhaba, orada mısınız?” dedi bir ses.

“Evet” diye yanıtladı Jon, sesi epey tiz çıkmıştı

“Gidip neler olduğuna bir bakayım. Siz bir yere ayrılmayın, tamam mı?”

“Tamam, ama...”

“Evet?”

“Acil durum jeneratörleri yok mu?”

“Onları ameliyathaneler ve güvenlik kameraları için kullanıyorlardır.”

“Anhyorum...”

Jon kapının üstündeki yeşil çıkış işaretine bakarken, polisin ayak seslerinin hafiflemesini dinledi. İşaret ona Ragnhild'i anımsattı yine. Onunla ilişkisi de karanlıkta başlamıştı. Yemekten sonra zifiri karanlık Frogner Parkı'na yürüyüşe gitmiş ve ıssız parkın ortasında, güneydeki şehir merkezine bakan anıtın yanında durmuşlardı. Jon, Mandal'lı büyük sanatçı Gustav Vigeland'in parkı heykellerle donatmadan önce, anıtın etraftaki kiliselerle simetrik olmasını ve ana kapının Uranienborg Kilisesi'nin tam karşısında bulunmasını şart koştuğunu söylemişti. Belediye meclisinin temsilcisi parkın yerini değiştiremeyeceklerini açıklayınca, Vigeland kiliselerin yerinin değiştirilmesini talep etmişti.

Jon konuşurken Ragnhild onu ciddi bir ifadeyle seyretilmişti; Jon bu kadının gücü ve zekâsı karşısında korkuya kapıldığını fark etti.

“Donuyorum” demişti Ragnhild; paltosunun içinde titriyordu.

“Geri dönsek iyi olur...” diye söze başlamıştı Jon, ama sonra Ragnhild onu ensesinden tutmuş ve kendi başını kaldırıp yüzlerini yakınlaştırmıştı. Jon hayatında öyle gözler görmemişti. Açık mavi, neredeyse turkuvazdılar; kadının soluk teni, göz aklarını iyice belli ediyordu. Jon hep yaptığı şeyi yapmıştı; eğilmişti. Sonra ağzında kadının dilini, sıcak ve ıslak dilini, o ısrarcı kası, kendi dilinin etrafında dolanan o gizemli anakondayı hissedince tutunacak yer aramıştı. Ragnhild’in eli hedefi etkileyici bir ustalıkla bulunca, altında Fretex’ten aldığı kalın yün pantolon olan Jon’un kasıklarını ateş basmıştı.

Kadın bir ayağını kaldırıp çite dayarken, “Gel” diye fısıldamıştı kulağına; Jon onun çorabının yukarısındaki beyaz tenini görünce geri çekilmişti.

“Yapamam” demişti.

“Neden?” diye sızlanmıştı Ragnhild.

“Yeminim var. Tanrı’ya.”

Ragnhild başta onu şaşkınlıkla süzmüştü. Sonra gözleri yaşarmıştı; usulca ağlamaya başlamış ve başını Jon’un göğsüne yaslayıp, onu tekrar bulacağını hiç düşünmediğini söylemişti. Jon onun ne demek istediğini anlamasa da saçını okşamıştı ve her şey böyle başlamıştı. Hep Jon’un evinde buluşmuşlardı ve her seferinde bunu Ragnhild istemişti. Başta Jon’u bakırlık yemininden döndürmeye az çok çabalasa da, yan yana yatıp birbirlerini okşamalarıyla yetinir olmuştu sonunda. Arada sırada, Jon’un anlamadığı sebeplerden dolayı umutsuzluğa kapılabiliyor ve ona kendisini asla terk etmemesi gerektiğini söylüyordu. Çok konuşmasalar da Jon sevişmemelerinin Ragnhild’i ona daha çok bağladığını seziyordu. Thea’yla ilişkisi başlayınca görüşmeleri ansızın kesilmişti. Bunun sebebi Jon’un Ragnhild’i görmek istememesi değil, Thea’nın yedek anahtarlarını değiştokuş etmek istemesiydi. Bunun güven meselesi olduğunu söylüyordu ve Jon verecek karşılık bulamamıştı.

Jon yatağında dönüp gözlerini kapadı. Artık rüyaya dalmak istiyordu. Rüyaya dalıp her şeyi unutmak. Mümkünse eğer. Uykuya dalmak üzereyken odada bir esinti hissetti. Gözlerini içgüdüsel olarak açıp döndü. Çıkış işaretinin soluk yeşil ışığında, kapının kapandığını gördü. Nefesini tutup kulak kabartarak gölgelerin içine baktı.

Sorgenfrigata'da da elektrik kesilmişti; Martine karanlık dairesinin penceresinden bakıyordu. Aşağıdaki arabayı karanlığa rağmen seçebildi. Rikard'ın arabasına benziyordu.

Arabadan inerken Rikard onu öpmeye kalkmamıştı. Yavru köpek gibi bakıp yeni idari başkan olacağını söylemişti sadece. Bunun sinyallerini almıştı. Olumlu sinyaller. Onu seçeceklerdi. Martine'e kendisinin de böyle düşünüp düşünmediğini sorarken, yüz ifadesi tuhaf bir şekilde sertti.

Martine onun iyi bir idari başkan olacağını söyleyip kapıyı açarken, adamın dokunmasını beklemişti. Ama Rikard ona dokunmamıştı. Sonra da Martine arabadan inmişti.

İç geçirerek cep telefonunu aldı ve kendisine verilen numarayı aradı.

"Konuş." Hole'nin sesi telefonda çok farklı geliyordu. Belki de bunun sebebi evde olmasıydı; belki de evdeyken böyle konuşurdu.

"Benim, Martine" dedi Martine.

"Merhaba." Hole'nin sevinip sevinmediğini sesinden anlamak imkânsızdı.

"Düşünmemi söylemiştin" dedi Martine. "Görev çizelgesini soran olup olmadığını. Jon'un vardiyasını."

"Evet?"

"Düşündüm."

"Ve?"

"Aklıma kimse gelmedi."

Uzun bir sessizlik.

“Bunu söylemek için mi aradın?” Adamın sesi hem sıcak, hem sertti. Yeni uyanmış gibiydi.

“Evet. Aramasa mıydım?”

“Yok yok, iyi yaptın tabii. Yardımın için çok teşekkürler.”

“Bir şey değil.”

Gözlerini kapayan Martine, onun sesini tekrar duyana dek bekledi.

“Evine... varabildin mi?”

“Hımm. Burada elektrikler kesik.”

“Burada da” dedi Harry. “Birazdan gelir.”

“Ya gelmezse?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kaos çıkar mı?”

“Böyle şeyleri çok düşünür müsün?”

“Zaman zaman. Uygarlığın altyapısının inanmak istediği-mizden çok daha kırılgan olduğunu düşünüyorum. Senin fik-rin nedir?”

Harry yanıt vermeden önce uzun süre duraksadı. “Eh, bence bel bağladığımız bütün sistemler kısa devre yapabi-lir, o zaman da en zifiri karanlığa gömülürüz, kanunlar ve kurallar bizi korumaz olur, soğukun ve avcılarının egemenliği başlar ve herkes kendi canının derdine düşer.”

“Bu” dedi Martine, Harry daha fazla konuşmayınca, “kü-çük kızların rahat uyumalarını sağlayacak türden bir cevap değildi. Bence tam bir distopyacısın Harry.”

“Elbette. Ben polisim. İyi geceler.”

Harry kadının verecek karşılık bulmasına fırsat tanıma-dan telefonu kapadı.

Harry yorganın altına geri dönüp duvara baktı.

Evin içi soğumuştü.

Harry dışarıdaki gökyüzünü düşündü. Andalsnes'i. Dede-sini. Ve annesini. Cenazeyi. Annesinin geceleri şefkatle fısıldadığı duayı. "Tanrımız güçlü bir kaledir." Ama uykuya dalarkenki salınma anında Martine'i düşündü; kadının sesi kulaklarındaydı hâlâ.

Oturma odasındaki televizyon inleyerek canlandı ve tıslamaya başladı. Girişteki ampul tekrar yandı ve açık yatak odası kapısının ardında yatan Harry'nin yüzünü aydınlattı. Ama Harry uykuya dalmıştı artık.

Yirmi dakika sonra Harry'nin telefonu çaldı. Harry gözlerini açıp küfretti. Ayaklarını sürüyerek, titreyerek antreye çıkıp telefonu açtı.

"Konuş. Bağırmadan."

"Harry?"

"Uyuyordum. Ne var Halvorsen?"

"Bir şey oldu."

"Tek bir şey mi, bir sürü şey mi?"

"Bir sürü şey."

"Lanet olsun."

18 Aralık Perşembe, sabahın erken saatleri

Baskın

Sail, Akerselva'nın yanında uzanan patıkada titreyerek duruyordu. O Arnavut piçin canı cehennemeydi! Soğuğa rağmen nehir buz tutmamıştı; kapkaraydı, basit demir köprü-nün altını iyice karanlık gösteriyordu. 16 yaşında olan Sail 12 yaşındayken annesiyle birlikte Somali'den göç etmişti. 14'ünde esrar, geçen bahar da eroin satmaya başlamıştı. Şimdiyse Hux onu yine hayal kırıklığına uğratmıştı ve Sail bütün geceyi burada, üstündeki malı satmadan geçiremezdi. On paket. 18'inde olsa Plata'ya gidip orada satış yapabilirdi. Ama oradaki polisler reşit olmayan torbacıları toplardı. Reşit olmayanların bölgesi burasıydı, nehir kıyısıydı. Çoğu Somalili oğlanlardı, müşterileri de ya reşit olmayan ya da bir sebepten dolayı Plata'ya gitmek istemeyen kişilerdi. Sod Hux'in canı cehenneme, acilen paraya ihtiyacı vardı!

Patıkada bir adam yaklaştı. Hux olmadığı kesindi; Hux az kafa yapan amfetaminler sattığı için B çetesinden yediği dayaktan sonra hâlâ topallıyordu. Piyasada başka mal vardı sanki. Gelen adam sivile benzemiyordu. Keşe de benzemiyordu; gerçi üstünde Sail'in bir sürü keşe gördüğü türden, mavi bir ceket vardı. Sail etrafa bakındı. Ortalıkta in cin top oynuyordu.

Adam yeterince yaklaşıncı Sail köprü'nün gölgesinden çıktı. "Mal var, ister misin?"

Adam hafifçe gülümsedi, başını iki yana salladı ve yoluna devam edecek oldu. Ama Sail yolun ortasından çekilmedi. Yaşına göre iriydi. Herhangi bir yaşa göre iriydi. Bıçağı da yanındaydı. Yivli kabzasında pusulayla misina bulunan bir *Rambo: First Blood* bıçağı. Ordu malzemeleri satan dükkânlarda aşağı yukarı bin krona satılsa da, Sail onu bir arkadaşından üç yüze almıştı.

“Ya mal alırsın ya direkt para verirsin; hangisi?” diye sordu Sail, tırtıklı bıçağını kaldırıp sokak lambasının soluk ışığında parıltatarak.

“Pardon?”

Adam yabancıydı. Sail yabancılarla diyalog kurmakta iyi değildi.

“Para.” Sail sesinin yükseldiğini işitti. Soygun yaparken sinirlenirdi hep; sebebini bilmiyordu. “Çabuk.”

Başıyla onaylayan yabancı sol elini kendini korumak için kaldırırken, sağ elini ceketinin iç cebine sakince soktu. Sonra elini şimşek hızıyla çıkardı. Sail’in tepki verecek zamanı olmadı; bir tabanca namlusuna baktığını fark edince “Hassiktir” diye fısıldadı. Kaçmak istedi, ama ayakları o siyah metal yüzünden yere mihlanmıştı sanki.

“Ben...” diye söze başladı.

“Kaç” dedi adam. “Çabuk.”

Sail kaçtı. Soğuk ve rutubetli nehir havası ciğerlerini yakıyordu, Plaza Otel’yle Post House’ın ışıkları zıplıyordu; nehrin fiyorta karıştığı yere kadar kaçtı ve daha fazla koşamayınca, konteyner terminalini çevreleyen çitlere dönüp haykırdı, günün birinde hepsini geberteceğini haykırdı.

Harry’nin Halvorsen’in telefonuyla uyanmasının üzerinden on beş dakika geçmişti. Sofies Sokağı’nın kaldırımına yaklaşan polis arabasına binip arka koltuğa, meslektaşının ya-

nına oturdu. Önde oturan üniformalı polislere "İyi akşamlar" diye mırıldandı.

İfadesiz, ciddi bir yüzü olan, iriyarı sürücü arabayı sessizce sürdü.

"Biraz gaza bassana" dedi yolcu koltuğundaki soluk benizli, genç, sivilceli polis.

"Kaç kişiyiz?" Harry saatine göz attı.

"İki araba daha var" dedi Halvorsen.

"Yani altı adam, iki de biz. Mavi ışık istemiyorum. Bu işi sessiz sakın halledelim. Tutuklama işini seninle ben, tabancalı bir üniformalıyla birlikte yapacağız. Diğer beşi kaçış yollarını kapasınlar. Üstünde silah var mı?"

Halvorsen ceket cebine pat pat vurdu.

"İyi, çünkü bende yok" dedi Harry.

"Ruhsat işini halledemedin mi?"

Harry ön koltukların arasına eğildi.

"Hanginiz bir kiralık katili tutuklamamıza yardım etmek ister?"

Yolcu koltuğunda oturan genç adam "Ben!" dedi hemen.

Harry sürücüye aynadan bakıp yavaşça başını sallayarak "Seni seçtim" dedi.

Altı dakika sonra Grönland'daki Heimdalsgata'nın dibine park etmişlerdi ve Harry'nin daha önce akşamüstü geldiği apartmanın kapısını inceliyorlardı.

"Telenor'daki adamımız emin miymiş?" diye sordu Harry.

"Hı hı" dedi Halvorsen. "Torkildsen, elli dakika kadar önce Pansiyon'dan birinin International Oteli'ni aradığını söyledi."

"Tesadüf olamaz" dedi Harry arabanın kapısını açarken. "Burası Kurtuluş Ordusu'nun yeri. Gidip bir kolaçan edeyim. Birazdan dönerim."

Harry döndüğünde sürücünün kucağında bir makineli tüfek yatıyordu; devriye arabalarının bagajlarında bu MP5'lerin taşınmasına izin vardı.

“Daha az dikkat çekecek bir silah yok mu yanında?” diye sordu Harry.

Adam başını iki yana salladı. Harry, Halvorsen’e döndü. “Sende ne var?”

“Minik, şirin bir 38’lik Smith & Wesson var sadece.”

Yolcu koltuğundaki genç polis “Benimkini vereyim” dedi hevesle. “Jericho 941. Gerçek güç. İsrail polisi Arap pislikle rin kafasını bunlarla uçuruyor.”

“Jericho mu?” dedi Harry. Halvorsen onun gözlerini kısıt-
ğını gördü. “O tabancayı nereden bulduğunu sormayacağım. Ama kaçaktır muhtemelen. Eski meslektaşın Tom Waaler’in başını çektiği silah kaçakçılarının sattığı tabancalardan bi-
ridir.”

Yolcu koltuğundaki polis döndü. Mavi gözleri, kırmızı si-
vilceleri kadar parlaktı. “Tom Waaler’i hatırlıyorum. Bak sa-
na ne diyeceğim dedektif. Çoğumuz onun iyi bir adam oldu-
ğunu düşünüyoruz.”

Harry yutkunup pencereden dışarı baktı.

“Çoğunuz yanılıyorsunuz” dedi Halvorsen.

“Telsizi ver” dedi Harry.

Diğer sürücülere kısa ve net talimatlar verdi çabucak. Ara-
baların durmasını istediği yerleri, frekansı bilen sivil telsiz-
ciler (suç ortakları, suçlular ve bir şeyler olacağını sezen me-
raklılar) duymasın diye sokak ve bina ismi vermeden söyledi.

Kararını veren Harry “Gidelim hadi” dedi ve yolcu koltu-
ğuna döndü. “Sen burada kalıp Operasyon Dairesi’yle temas
kur. Bir şey olursa arkadaşının telsiziyle haber verirsin. Ta-
mam mı?”

Genç adam omuz silkti.

Harry’nin ancak Pansiyon’un kapısını üçüncü çalışından
sonra, bir delikanlı ayaklarını sürüyerek geldi. Kapıyı arala-
yıp onlara uykulu gözlerle baktı.

“Polis” dedi Harry ceplerini karıştırarak. “Lanet olsun

Kimliğimi evde unutmuşum galiba. Seninkini göster Halvorsen."

"Buraya giremezsiniz" dedi delikanlı. "Bunu biliyorsunuz."

"Bu cinayet vakası, uyuşturucuyla alakası yok."

"Ha?"

Delikanlı Harry'nin omzunun arkasına, MP6'ini kaldırmış polise faltaşı gibi açık gözlerle bakıyordu. Sonra kapıyı açıp geri çekildi; Halvorsen'in kimliğine bakmamıştı bile.

"Burada Christo Stankic diye biri kalıyor mu?" diye sordu Harry.

Delikanlı başını iki yana salladı.

Harry resepsiyon masasının arkasına geçip kayıt defterini açarken "Devetüyü palto giyen bir yabancı?" diye sordu Halvorsen.

"Burada tek bir yabancı kalıyor, onu da çorba otobüsüyle getirdiler" dedi delikanlı kekeleyerek. "Ama devetüyü paltosu yoktu. Üstünde takım elbise ceketı vardı sadece. Rikard Nilsen ona depodan kışlık ceket verdi."

"Buradan arama yaptı mı?" diye seslendi Harry masanın ardından.

"Arkanızdaki ofisteki telefonu kullandı."

"Kaçta?"

"Aşağı yukarı on biri çeyrek geçe."

"Zagrep de aynı saatte aranmıştı" diye mırıldandı Halvorsen.

"Adam Pansiyon'da mı şimdi?" diye sordu Harry.

"Bilmem. Anahtarı alıp gitti; ben uyuyordum zaten."

"Sende genel anahtar var mı?"

Başıyla onaylayan delikanlı kemerine takılı tomardan aldığı anahtarı Harry'nin uzattığı eline bıraktı.

"Oda numarası?"

"Yirmi altı. Merdiveni çıkınca. Koridorun sonunda."

Harry merdivene yönelmişti hile. Makineli tüfeği iki eliyle tutan polis onun hemen arkasından gitti.

Halvorsen, Smith & Wesson silahını çıkarırken delikanlıya göz kırparak "Bu iş bitene kadar odandan çıkma" dedi ve omzuna pat pat vurdu.

Adam kapıyı açınca resepsiyonda kimse olmadığını gördü. Bunda tuhaflık yoktu. Sokağın biraz ilerisine park edilmiş, içinde bir polis oturan polis arabası da tuhaf değildi. Ne de olsa adam buranın suç oranı yüksek bir mahalle olduğunu bizzat yaşayarak görmüştü.

Merdiveni yorgun argın çıktı ve tam koridora saparken, Vukovar'daki sığınaklardan tanıdığı bir ses duydu... telsiz cızırtısı.

Başını kaldırıp baktı. Koridorun sonunda, odasının kapısının yanında iki sivil polis ve makineli tüfek taşıyan bir üniformalı polis duruyordu. Adam kapı kolunu tutan sivil polisi hemen tanıdı. Üniformalı polis telsizini kaldırıp usulca bir şeyler söyledi.

Diğer ikisi adama dönmüşlerdi. Kaçmak için çok geçti artık.

Onları başıyla selamlayıp 22 numaralı odanın önünde durdu ve ceplerinde anahtar arar gibi yaparken, mahalledeki suç oranının artmasından esef duyarcasına başını salladı. Scandia Oteli'nin resepsiyonunda gördüğü polisin oda kapısını sessizce açmasını ve diğerlerinin onun hemen ardından içeri girmelerini gözucuyla seyretti.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz geldiği yoldan aşağı indi. Basamakları çiftler çiftler iniyordu. Akşamleyin beyaz otobüsle geldiğinde, bütün çıkışları kontrol etmişti - bunu hep yapardı. Arka kapıdan bahçeye çıkmayı düşündü bir an, ama orada polis vardı muhtemelen. Yapabileceği en iyi şey on ka-

pıdan çıkmaktı. Dışarı çıkıp sola saptı ve dosdoğru polis arabasına doğru yürüdü. Bu tarafta sadece arabadaki polis vardı. Onun yanından geçebilirse nehir kıyısına inip karanlığa karışabilirdi.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun” diye bağırdı Harry, odanın boş olduğunu görünce.

“Belki de yürüyüşe çıkmıştır” dedi Halvorsen.

İkisi de sürücüye döndüler. Adam bir şey dememişti, ama göğsündeki telsizden ses geliyordu. “Demin gördüğüm adam. Yine çıktı. Bana doğru geliyor.”

Harry derin bir nefes aldı. Odadaki parfüm kokusunu tanıır gibi oldu.

“Bu o” dedi Harry. “Bizi tongaya getirdi.”

Telsize “Bu o” diye bağırarak sürücü, kapıdan fırlayan Harry’nin peşinden gitti.

Telsizden polisin “Harika. Şimdi yakalarım” diyen cızırtılı sesi geldi. “Çıkıyorum.”

“Hayır!” diye bağırdı Harry, koridorda koşarlarken. “Durdurmaya çalışma. Bizi bekle!”

Sürücü bu emri telsize yineledi, ama hışırtıdan başka karşılık gelmedi.

Adam polis arabasının kapısının açıldığını ve eli tabanca-
lı, üniformalı, genç bir polisin sokak lambasının ışığına çıktığını gördü.

“Dur!” diye bağırdı polis, bacaklarını açıp tabancasını adama doğrultarak. Adam onun toy olduğunu düşündü. Karanlık sokakta aralarında neredeyse elli metre vardı ve köprü-
nün altındaki genç soyguncunun tersine, bu polis avının ka-
çacak yerinin olmamasını bekleyecek kadar zeki değildi.

Adam o gece ikinci kez Llama Minimax'ini çıkardı. Ve kaçmak yerine dosdoğru polise doğru koşmaya başladı.

"Dur!" diye tekrarladı polis.

Aralarındaki uzaklık otuz metreye inmişti. Yirmi metre.

Adam tabancasını kaldırıp ateş etti.

On metreden uzaktaki birini vurmak, tahmin edildiğinden daha zordur. Öte yandan, silah sesinin ve yakından vınlayarak geçen kurşunun psikolojik etkisi yeterince önemsenmez genellikle. Kurşunun çarpmasıyla birlikte ön cam beyazlaşıp dağıldı ve aynı şey polise de oldu. Polis bembeyaz kesilip dizlerinin üstüne çökerken, şimdi fazla ağır gelen Jericho 941'i düşürmemeye çabaladı.

Harry ile Halvorsen, Heimdalsgata'ya aynı anda fırladılar.

"Orada" dedi Halvorsen.

Hâlâ arabanın yanında, dizlerinin üstünde duran genç polis tabancasını göğe doğrultmuştu. Ama sokağın ilerisinde, koridorda gördükleri adamın mavi ceketinin sırtını seçtiler.

"Eika'ya doğru koşuyor" dedi Halvorsen.

Harry yanlarına gelen sürücüye döndü.

"MP5'i ver bana."

Polis silahı Harry'ye uzattı. "Bu şey..."

Ama Harry koşmaya başlamıştı bile. Peşinden Halvorsen'in geldiğini duyuyordu, ama Doc Martenslerinin kauçuk tabanları sayesinde mavi buzların üstünde ondan daha az kayıyordu. Önlerindeki adam epey ilerideydi: parkın yanındaki Vahls Sokağı'na sapmıştı bile. Bir elinde makineli tüfeği taşıyan Harry koşmaya ve solumaya odaklandı. Köşeye yaklaşıncı yavaşlayıp makineli tüfeği kaldırarak, ateş etmeye hazırlandı. Başını uzatıp sağa bakarken, fazla düşünmemeye çalıştı.

Köşenin ardında onu bekleyen kimse yoktu.

Sokakta da kimse yoktu.

Ama Stankic çıkmaz sokaklara dalmayacak, fare gibi kapana kısılmayacak kadar akıllı bir adamdı. Harry çevredeki binaların ışıklarını yansıtan karla kaplı geniş parka baktı. Orada bir şey hareket etmiyor muydu? Altmış yetmiş metre ötede, karda yavaşça uzaklaşan biri vardı. Mavi ceketli. Koşarak sokağın karşı tarafına geçen Harry kar yığınının üstünden atlayınca beline kadar taze kara gömüldü.

“Lanet olsun!”

Makineli tüfeği düşürmüştü. İlerideki kişi dönüp baktıktan sonra sendeleyerek ilerlemeyi sürdürdü. Kara gömülü Stankic’in canla başla yol almasını seyreden Harry makinelili tüfeği el yordamıyla aradı. Parmakları sert bir şeye rast geldi. İşte oradaydı. Harry silahı alıp doğruldu. Bir bacağını kardan çıkarıp olabildiğince ileri adım atıyor, sonra da dönüp diğer bacağını çıkararak aynı şeyi yapıyordu. Otuz metre kadar sonra uyluk kasları laktik asit yüzünden ağrımaya başladı, ama aradaki mesafe azalmıştı. Diğer adam kardan kurtulup patikaya ulaşmak üzereydi. Dişlerini gıcırdatan Harry hızlanmayı başardı. Aralarında on beş metre vardı artık. Harry adama yeterince yakındı. Kara yüzükoyun yatıp silahı hazırladı. Üfleyerek nişangâhı kardan temizledi, emniyet kilidini açtı, tek atış modunu seçti ve adamın patikanın yanındaki sokak lambasının koni şeklindeki huzmesine girmesini bekledi.

“Polis!” Harry bunu haykırmasının ne kadar komik olduğunu ancak sonradan fark etti: “Kımıldama!”

Adam ona aldırmadan ilerlemeyi sürdürdü. Harry parmağını tetiğe bastırdı.

“Dur, yoksa vururum!”

Adamla patikanın arasında sadece beş metre vardı artık.

“Kafana nişan aldım” diye bağırdı Harry. “İskalamam.”

Öne atılan Stankic sokak lambasına iki eliyle tutunup

kendini çekerek kardan çıktı. Harry onun mavi ceketine nişan aldı. Nefesini tutup kendisine öğretilen şeyi yaptı, yani insanın kendi türünden birini öldürmesine karşı çıkan evrimsel mantığı bastırdı; tetiği doğru çekmeye odaklandı. Yay mekanizmasının çalıştığını duydu ve mekanik bir tıkırtı işitti, ama omzunda tepme darbesi hissetmedi. Silah takılmış mıydı? Harry tekrar tetiğe bastı. Yine bir tıkırtı.

Adam etrafa karlar savurarak doğruldu, patıkaya çıktı ve tepinerek ayaklarını temizledi. Dönüp Harry'ye baktı. Harry kımıldamadı. Adamın kolları iki yandan sarkmıştı. Uyurgezer gibi, diye düşündü Harry. Stankic elini kaldırdı. Karda yatan Harry âcizliğinin farkındaydı. Stankic elini alnına götürerek alaycı bir selam verdi. Sonra da dönüp patıkada koşarak uzaklaştı.

Gözlerini kapatan Harry göğüskafesinde küt küt atan kalbini hissetti.

Harry patıkaya varmayı başardığında adam karanlığın içinde çoktan gözden kaybolmuştu. Harry MP5'in şarjörünü çıkarıp kontrol etti. Tam tahmin ettiği gibiydi. Öfkeyle havaya fırlattığı silah, Plaza Oteli'nin önünde çirkin bir siyah kuş gibi yükseldikten sonra karanlık sulara cup diye düştü.

Halvorsen geldiğinde Harry karda oturmuş sigara içiyordu.

Halvorsen çömelip dizlerini tuttu; göğsü inip kalkıyordu. "Amma hızlı koşun yahu" dedi hırıldayarak. "Kaçtı mı?"

"Sırta kadem bastı" dedi Harry. "Geri dönelim."

"MP5 nerede?"

"Demin sormadın mı bunu?"

Harry'ye bakan Halvorsen uzatmamaya karar verdi.

Pansiyon'un önünde duran iki polis arabasının mavi ışıkları yanıyordu. Besbelli kilitli olan ön kapının önünde, uzun objektifli fotoğraf makineleri göğüslerine sarkan adamlardan

oluşan bir kalabalık titreyerek bekliyordu. Harry ile Halvorsen, Heimdalsgata'da yürüdüler. Halvorsen cep telefonuyla yaptığı konuşmayı bitirmek üzereydi.

"Bu manzara neden bana porno oynatan sinemaların önündeki kuyrukları hatırlatır hep?" dedi Harry.

"Muhabirler" dedi Halvorsen. "Nereden duydular acaba?"

"O telsizli piç kurusuna sor" dedi Harry. "O haber vermiştir. Operasyon Dairesi ne dedi?"

"Ellerindeki bütün devriye arabalarını hemen nehre yolladılar. Üniformahlar Dairesi de on adam gönderiyor. Ne düşünüyorsun?"

"O adam işi biliyor. Onu hayatta bulamazlar. Beate'yi çağır da gelsin."

Muhabirlerden biri onları fark edince yanlarına geldi.

"Eee Harry?"

"Bu saate kadar ayakta kalmışsın Gjendem."

"Neler oluyor?"

"Önemli bir şey yok."

"Hadi ya? Sizin arabalardan birinin ön camına kurşun sıkılmış ama."

"Sopayla kırılmadığını nereden biliyorsun?" dedi Harry, koşar adım peşlerinden gelen muhabire.

"Polis içeride oturuyor. Ateş edildiğini söyledi."

"Onunla konuşsam iyi olacak" dedi Harry. "İzninizle beyler!"

Gönülsüzce yol veren kalabalığın içinden geçen Harry binanın ön kapısını çaldı. Bir tıkırtı duyuldu, fotoğraf makineleri vızıldadı ve flaşlar patladı.

"Bunun Egertorget'teki cinayetle bağlantısı var mı?" diye bağırdı muhabirlerden biri. "Kurtuluş Ordusu'nun bu vakayla ilgisi var mı?"

Kapı aralandı ve sürücünün yüzü belirdi. Adam geri çekilince Harry ile Halvorsen güç bela içeri girdiler. Resepsiyon-

dan geçtiler; orada sandalyede oturan genç polis donuk gözlerle boşluğa bakıyordu, önünde çömelmiş bir meslektaşıyla alçak sesle bir şeyler söylüyordu.

Üst kattaki 26 numaralı odanın kapısı hâlâ açıktı.

"Mümkün olduğunca az şeye dokun" dedi Harry sürücüyeye. "Beate Lönn parmak izi ve DNA araştırması yapacak."

Odaya dağılıp mutfak dolaplarını açtılar, yatağın altına baktılar.

"İşe bak" dedi Halvorsen. "Hiçbir şey yok. Adamın üstündeki giysilerden başka bir şeyi yok herhalde."

"Tabancayı ülkeye bavul gibi bir şeyin içinde sokmuş olmalı" dedi Harry. "Atmış olabilir tabii. Veya bir yere saklamıştır."

"Oslo'da bavul emanet edilen çok yer kalmadı artık."

"Kafanı çalıştır."

"Tamam. Kaldığı otellerden birinin bavul odası. Oslo Garı'ndaki kilitli dolaplardan biri de olabilir tabii."

"Bu çizgide düşünmeye devam et."

"Ne çizgisi?"

"Adam şimdi sokaklarda ve bir yerlerde bavulu var."

"Şimdi o bavula ihtiyacı olabilir, evet. Operasyon Dairesi'ni arayayım da Scandia'yla gara adam göndersinler, bir de... kayıt defterinde Stankic'in adı olan şu diğer otel hangisiydi?"

"Holbergs Meydanı'ndaki Radisson SAS."

"Sağ ol."

Sürücüyeye dönen Harry ona çıkıp sigara içme teklifinde bulundu. Aşağı inip arka kapıdan çıktılar. Karın mendil gibi örttüğü sessiz arka bahçede duran yaşlı bir adam onlara aldırmadan sigara tütürerek kirli sarı göğe baktı.

"Arkadaşının durumu nasıl?" diye sordu Harry sigaralarını yakarken.

"Önemli bir şeyi yok. Muhabirler konusunda kusura bakma."

“Senin suçun değil.”

“Benim suçum. Birinin Pansiyon’a girdiğini telsizle söyledim bana. Ona böyle durumlarda ne yapılacağını öğretmelidim.”

“Senin de öğrenmen gereken şeyler var.”

Sürücü gözlerini kaldırdı hemen. Peş peşe iki kez kırıştırdı. “Kusura bakma. Seni uyarmaya çalıştım, ama koşup gittin.”

“Tamam. Ama neden?”

Sürücünün derin bir nefes çektiği sigarasının ucu sitem edercesine kızardı. “Suçluların çoğu üzerlerine MP5 doğrultulduğunu gördükleri anda teslim olurlar.”

“Sorduğum bu değildi.”

Sürücünün çene kasları kasılıp gevşedi. “Eski bir hikâye.”

“Hımm.” Harry polisi inceledi. “Hepimizin eski hikâyeleri var. Boş şarjör takip da meslektaşlarımızın canını tehlikeye atabileceğimiz anlamına gelmez bu.”

“Haklısın.” Adam yarısını içtiği sigarasını attı; sigara tıslayarak taze kara gömüldü. Adam derin bir nefes aldı. “O konuda başın belaya girmez Hole. Raporunda söylediklerini doğrulayacağım.”

Harry ağırlığını diğer tarafına aktardı. Sigarasını inceledi. Polisin elli yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Devriye arabalarında o yaşta polislere az rastlanıyordu artık. “Bu eski hikâye duymak isteyeceğim bir şey mi?”

“Duymuşundur zaten.”

“Hımm. Bir delikanlıyla mı ilgiliydi?”

“Yirmi iki yaşındaydı, sabıkası yoktu.”

“Öldü mü?”

“Belden aşağısı sakat kaldı. Onu karnından vurdum, ama kurşun delip geçti.”

Yaşlı adam öksürdü. Harry ona baktı. Adam iki kibritin arasında bir sigara tutuyordu.

Resepsiyondaki genç polis hâlâ sandalyede oturuyor ve teselli ediliyordu. Harry ona yardımcı olmaya çalışan meslektaşına gitmesini başıyla işaret ettikten sonra çömeldi.

“Travma danışmanlığı bir halta yaramaz” dedi Harry. benzi solmuş genç adama. “Kendini topla.”

“Ha?”

“Korkuyorsun, çünkü ölmene ramak kaldığını düşünüyorsun. Ama bu doğru değil. Adam sana nişan almadı. Arabaya nişan aldı.”

“Ha?” diye tekrarladı genç adam, aynı monoton sesle.

“O adam profesyonel. Bir polisi vurursa kaçamayacağını biliyordu. Seni korkutmak için ateş etti.”

“Nereden biliyorsun?..”

“Bana da ateş etmedi. Bunu düşünürsen gözüne uyku girebilir. Bir de sakın psikoloğa gideyim deme; onlara ihtiyacı olan başkaları var.” Doğrulan Harry’nin dizleri yüksek sesle çıtırdadı. “Şunu da unutma ki, amirlerin her halükârda senden daha akıllıdır. Yani bir dahaki sefere sana söyleneni yap, tamam mı?”

Adamın kalbi avlanan bir hayvanınki gibi küt küt atıyordu. Sokağın üstüne gerilmiş ince tellerden sarkan lambalar sert rüzgârda sallanırken, adamın gölgesi kaldırımında dans ediyordu. Daha hızlı yürümek istiyordu, ama sokak buz tutup kayganlaştığından olabildiğince küçük adımlarla yürümek zorundaydı.

Ofisten Zagrep’i aradığı için polisler Pansiyon’a gelmiş olmalıydı. Öyle çabuk gelmişlerdi ki! Maria’yı arayamazdı artık. Arkadan bir arabanın yaklaştığını duyunca, dönüp bakmamak için kendini zor tuttu. Kulak kabarttı. Araba hâlâ fren yapmamıştı; adamın yanından geçip gitti ve peşi sıra gelen esintinin savurduğu minik kar taneleri mavi ceketin, po-

lisin gördüğü ve artık bildiği ceketin yakasının açıkta bıraktığı ince boyun şeridine kondu. Adam ceketini atmayı düşünmüştü, ama o zaman hem üstündeki gömlekle dikkat çekmişti, hem de soğuktan donup ölürdü. Saatine göz attı. Şehrin canlanmasına, adamın sığınabileceği kafelerle mağazaların açılmasına daha birkaç saat vardı. O zamana kadar sığınacak bir yer bulması gerekiyordu. Saklanacak bir yer, şafak sökene kadar ısınıp dinlenebileceği bir yer.

Ön cephesi graffitiyle kaplı, kirli sarı bir binanın önünden geçti. Orada yazılı bir sözcüğe gözü ilişti. “*Vestbreden*.” West Bankası? Sokağın ilerisinde bir adam, bir girişin önünde iki büklüm duruyordu. Uzaktan bakınca, başını bir kapıya dayamış gibi görünüyordu. Adam yaklaşıncaya onun zile bastığını fark etti.

Durup bekledi. Kurtuluşu olabiliirdi bu.

Zilin üstündeki hoparlörden cızırtılı bir insan sesi gelince, bekleyen iki büklüm adam doğrulup sallandı ve hiddetle bağırmaya başladı. İçki yüzünden kızarıp yıpranmış yüz derisi, Shar Pei köpeklerinininki gibi buruşuktu. Bağırarak adam susunca, binaların arasında yankılanan sesi gecenin sessizliğinde kayboldu. Hafif bir vızıltıyla açılan kapıyı itip sendeleyerek içeri girdi.

Kapı kapanmaya başlayınca adam şimşek hızıyla harekete geçti. Fazla hızlı. Ayağı mavi buzda kayınca, tüm bedeninin değil, ellerinin üstüne düşmeyi başardı; kaldırımı kaplamış buz tabakası ellerini acıttı. Apar topar doğrulup da kapının kapanmak üzere olduğunu görünce öne atılıp ayağını uzattı ve kapının ağırlığını ayak bileğinde hissetti. Usulca içeri girip kulak kabarttı. Ayak sesleri. Önce kesildi, sonra ağır ağır devam etti. Bir kapı çalındı. Kapı açıldı ve bir kadın o tuhaf, melodik dilde haykırdı. Sonra boğazı kesilmişçesine susuverdi. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra adam hafif bir inilti duydu; yanlışlıkla kendi canlarını yakan çocuk-

ların şoku atlatırken çıkardıkları türden bir sestir bu. Sonra yukarıdaki kapı sertçe kapandı ve ortalığa sessizlik çöktü.

Adam arkasındaki apartman kapısının kapanmasını bekledi. Merdiven dibindeki çöplerin arasında iki gazete vardı. Vakovar'da insanlar ayakkabılarını rutubetten korumak için içlerine gazete kâğıdı koyarlardı. Adamın nefesi hâlâ buğulu çıksa da, şimdilik güvendedi.

Pansiyon'un resepsiyon odasının arkasındaki ofiste oturan Harry ahize kulağında beklerken, aradığı daireyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Telefonun yukarısındaki aynaya yapıştırılmış arkadaş fotoğrafları gördü. Gülümsüyorlardı, eğlence havasındaydılar, belki de yurtdışında seyahat ediyorlardı. Çoğu kızdı. Harry sade ama sıcak döşenmiş bir daire gördü. Buzdolabı kapısında özlü sözler asılıydı. Tuvalette de Che Guevara posteriydi. Bu posteriyi asan kalmış mıydı hâlâ?

"Alo?" dedi uyuklu bir ses.

"Yine ben."

"Babacığım?"

Babacığım mı? Derin bir nefes alan Harry kızardığını hissetti. "Polis."

"Ah evet." Boğuk bir kahkaha. Hem neşeli, hem kalın.

"Uyandırdığım için üzgünüm ama..."

"Önemli değil."

Harry'nin hazzetmediği suskunluklardan biri başladı.

"Pansiyon'dayım" dedi Harry. "Bir zanlının peşindeyiz. Resepsiyonistin dediğine göre onu dün gece sen ve Rikard Nilsen buraya getirmişsiniz."

"Paltosu filan olmayan o zavallı adamı mı diyorsun?"

"Evet."

"Suçu ne ki?"

"Robert Karlsen'i öldürdüğünden şüpheleniyoruz."

"Aman Tanrım!"

Harry kadının bu iki sözcüğü eşit vurguyla söylediğini fark etti.

"Sakıncası yoksa ifadeni alması için bir polis göndereceğim. Sen de bu arada zanlının neler söylediğini hatırlamaya çalışabilirsin."

"Tamam, ama hemen mi?.."

Sessizlik.

"Alo?" dedi Harry.

"Bir şey söylemedi" dedi kadın. "Savaş mültecisine benziyordu. Hareketlerinden anlaşılır. Uyurgezer gibidirler. Otomatik pilottaymış gibi. Ölü gibi."

"Hımm. Rikard onunla konuştu mu?"

"Olabilir. Numarasını ister misin?"

"Zahmet olmazsa."

"Bir saniye."

Kadın gitti. Doğru söylemişti. Harry adamın karın içinden çıkışını anımsadı. *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'ndeki, mezarlardan çıkan zombiler gibiydi adam; üstünden karlar dökülürken kolları gevşek, yüzü ifadesizdi.

Öksürük sesi duyunca koltuğunda döndü. Ofisin kapısında Gunnar Hagen'la David Eckhoff duruyordu.

"Rahatsız etmiyoruz umarım" dedi Hagen.

"Gelin" dedi Harry.

İki adam girip masanın diğer tarafına oturdular.

"Rapor istiyoruz" dedi Hagen.

Harry'nin adamın "biz"den kastını sormasına fırsat kalmadan Martine hatta geri geldi. Harry numarayı not aldı.

"Teşekkürler" dedi. "İyi geceler."

"Şeyi merak ediyordum..."

"Kapatmam lazım" dedi Harry.

"Hı hı, tamam. İyi geceler."

Harry telefonu kapadı.

“Haberi alır almaz geldik” dedi Martine’in babası. “Bu korkunç bir şey. Neler oldu?”

Harry, Hagen’a baktı.

“Anlat” dedi Hagen.

Harry başarısız tutuklama girişimini özetlerken, arabaya ateş edilmesinden ve parktaki takipten bahsetti.

“O kadar yaklaştıysan ve elinde MP5 var idiyse, neden onu vurmadın peki?” diye sordu Hagen.

Harry genzini temizlemekle yetindi. Eckhoff’u inceledi.

Hagen sinirlenerek “Eee?” dedi.

“Hava karanlıktı” dedi Harry.

Hagen karşılık vermeden önce dedektifini süzdü. “Siz odasına girerken o Pansiyon’dan çıkıyordu demek. Bir kiralık katil gecenin köründe, eksi yirmi derece soğukta neden dışarı çıkar sence?” POB sesini alçalttı. “Jon Karlsen’i yirmi dört saat koruma altına almışsındır herhalde.”

“Jon mı?” dedi David Eckhoff. “Ama Ulleval Hastanesi’nde yatıyor o.”

Harry, sesinin kontrollü çıktığını umarak “Kapısının önüne polis diktim” dedi. “Tam her şeyin yolunda olup olmadığına bakacaktım ki siz geldiniz.”

The Clash’in “London Calling” şarkısının ilk dört notası Ulleval Hastanesi’nin nöroşirürji servisindeki koridorların çıplak duvarlarından yankılandı. Düz saçlı, önlüklü, serum askısına bağlı yürüyen bir adam geçip giderken nöbetçi polise ters ters baktı. Polis cep telefonunu açarak hastane kuralarını çiğnedi.

“Stranden.”

“Ben Hole. Kayda değer bir gelişme var mı?”

“Pek yok. Koridorlarda dolanıp duran bir hasta var, uyumamıyor herhalde. Biraz tuhaf ama zararsız görünüyor.”

Serumlu adam burnunu çekerek koridoru turlamayı sürdürdü.

"Bu akşam bir şey oldu mu peki?"

"Evet. White Hart Lane'de Arsenal, Spurs'ü yendi. Bir de elektrikler kesildi."

"Hastanın durumu nasıl peki?"

"Çıtı çıkmıyor."

"İyiymiş diye kontrol ettin mi?"

"Basurundan başka sorunu yok gibiydi."

Stranden gergin sessizliği dinledi. "Şakaydı yahu. Hemen gidip bakıyorum. Hatta kalın."

Odada tatlı bir koku vardı. Şekerleme kokusu herhalde, diye düşündü Stranden. Koridorun ışığı odayı aydınlatıyordu; kapı kapanınca içerisi karanlığa gömülse de, Stranden yastığın üstündeki başı seçebildi. Yaklaştı. İçerisi sessizdi. Fazla sessizdi. Hiç ses yoktu. Çıt çıkmıyordu.

"Karlsen?"

Karşılık gelmedi.

Sessizlik öyle derindi ki, Harry'nin telefondan gelen sesi gürlledi. "Neler oluyor?"

Stranden telefonu kulağına götürdü. "Bebek gibi uyuyor."

"Emin misin?"

Stranden yastıkta yatan başın yüzüne baktı. Ve canını sıkan şeyi fark etti. Karlsen *sahiden* de bebek gibi uyuyordu. Yetişkinler daha çok ses çıkarırdı normalde. Onun yüzüne doğru eğilen Stranden soluk sesleri duymak için kulak kabarttı.

"Alo!" Harry Hole'nin sesi çok uzaklardan gelir gibiydi.

"Alo!"

18 Aralık Perşembe

Mülteci

Güneş onu ısıtırken, kumulların üstünden esen hafif rüzgâr otların minnettarlıkla sallanmasına yol açıyordu. Yüzmüştü herhalde, çünkü altındaki havlu ıslaktı. "Bak" diye işaret etti annesi. Elini gözlerine siper eden adam ısıll ısıll, inanılmayacak kadar mavi Adriyatik Denizi'ne göz gezdirdi. Ağzı kulaklarına varan bir adamın kumsala doğru paytak paytak yürüdüğünü gördü. Bu adam babasıydı. Arkasında Bobo vardı. Ve Giorgi. Yanında yüzen küçük köpeğin minik kuyruğu gemi direği misali dimdikti. Adam seyrederken denizden birçok kişi çıktı. Adam bazılarını iyi tanıyordu. Örneğin Giorgi'nin babasını. Bazılarınıysa hatırlar gibi oluyordu. Paris'te bir kapı eşiğinde gördüğü bir çehre. Bu insanların tanınmayacak kadar çarpılmış yüzleri tuhaf maskeler gibiydi. Güneş bir bulutun ardında gözden kaybolunca hava sıcaklığı azaldı. Maskeler bağışmaya başladılar.

Adam böğründe şiddetli bir sancıyla uyanıp gözlerini açtı. Oslo'daydı. Bir apartmanın girişinde, merdiven altında, yerde yatıyordu. Tepesinde durmuş bağırıp çağıran biri vardı. Adam anadilindekine benzer bir sözcüğü tanıdı. *Narkoman*.

Sonra tepesindeki, kısa deri mont giymiş adam bir adım gerileyip ayağını kaldırdı. Yerde yatan adam sancıyan tarafına tekme yiyince acıyla yuvarlandı. Deri montlu adamın ya-

nında başka bir adam vardı: burnunu tutarak gülüyordu. Deri ceketli adam yeri gösterdi.

Yerde yatan adam o ikisini inceledi. Elini ceket cebinin üstüne koyunca ıslaklık hissetti. Ve tabancasını. Şarjörde iki kurşun kalmıştı. Ama bu insanları silahla tehdit ederse polisi arayabilirlerdi.

Deri ceketli adam bağırarak elini kaldırdı.

Yerdeki adam kendini korumak için kolunu kaldırdı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Burnunu tutan adam sırtarak kapıyı açtı ve onu tekmeleyerek kapı dışarı etti.

Sokağa çıkan adam, kapı arkasından kapanınca adamların merdiveni çıktılarını duydu. Saatine baktı. Sabahın dördüydü. Hava hâlâ karanlıktı ve adam iliklerine kadar üşüyordu. Islaktı da. Eliyle dokununca, ceket sırtıyla pantolonunun sırlıklam olduğunu fark etti. Sidik kokuyordu. Altına mı işemişti yoksa? Hayır, yattığı yerde sidik vardı herhalde. Bir sidik birikintisi. Yerde. Vücut ısısı donmuş sidiği eritmiş olmalıydı.

Ellerini ceplerine sokup koşmaya başladı. Gelip geçen arabalar umurunda değildi artık.

“Sağ olun” diye mırıldanan hastanın yüzüne kapıyı kapatan Mathias Lund-Helgesen muayenehanesindeki koltuğuna çöktü. Esneyip saate baktı. Altı. Gece mesaisinin bitmesine bir saat vardı. Sonra eve gidecekti. Birkaç saat uyuduktan sonra da Rakel’e gidecekti. Rakel şu an Holmenkollen’daki büyük ahşap evinde, yorganın altında yatıyor olmalıydı. Mathias çocukla henüz pek iletişim kuramamıştı, ama zamanla kurardı. Genellikle öyle olurdu. Mesele Oleg’in ondan hoşlanmaması değil, Rakel’in eski sevgilisine fazla bağlanmış olmasıydı. O polise. Bir çocuğun açıkça ruhsal sorunları olan bir alkoliği baba figürü ve rol model statüsüne fütursuzca yükseltebilmesi tuhaftı.

Mathias bundan Rakel’e bahsetmeyi epeydir düşünüyor-

du, ama hep ertelemişti. Ezik salağın teki durumuna düşerdi. Hatta Rakel onun kendisiyle oğlu için doğru adam olmadığını düşünmeye başlayabilirdi. Oysa Mathias'ın istediği tam da buydu. Doğru adam olmak. Rakel'i elinde tutmak için her şekilde girmeye razıydı. Uygun şekli de ancak sorarak öğrenebilirdi tabii. Dolayısıyla sormuştu. Rakel'in o polisini ne-sini beğendiğini. Rakel belirli bir yanıt vermemişti. Onu sevdiğini söylemişti sadece. Bu da Mathias'ın bu sözü neden Rakel'den hiç duymadığını sorgulamasına yol açmıştı.

Aklından geçen bu düşünceleri kovan Mathias Lund-Helgesen sıradaki hastanın adını bilgisayardan öğrendi ve çıkıp ana koridorda, hemşirelerin hasta kabulü yaptığı kısma doğru yürümeye koyuldu. Ama gecenin bu vakti orada incin top oynadığından, bekleme odasına geçti.

Beş kişi ona yalvaran gözlerle, sıranın kendilerinde olması umuduyla baktı. Karşı köşedeki, başını duvara yaslamış, ağzı açık uyuyan adam hariç. Uyuşturucu bağımlısıydı herhalde. Mavi ceketinden belliydi, bir de buram buram yaydığı sidik kokusundan. Sancılardan yakınıp hap isteyeceği kesindi.

Mathias onun yanına gidince burnunu kıvrırdı. Adamı sertçe sarsıp hemen geri çekildi. Uyuşturucu bağımlılarının birçoğu yıllarca soyulduktan, uyuşturucularını ve paralarını kaptırdıktan sonra, uyandırılınca otomatik tepki verirlerdi: Yumruk veya bıçak savururlardı.

Gözlerini kırıştıran adam, Mathias'a şaşılacak kadar bilinçli gözlerle baktı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Mathias. Prosedür gereği bu soruyu ancak hastayla baş başa kalınca sorması gerekirdi elbette, ama Mathias hem yorgundu hem de başka hastaların tedavilerini engelleyen uyuşturucu bağımlılıyla ve ayyaşlarla uğraşmaktan bıkmıştı.

Adam ceketine iyice sarınmakla yetindi.

"Merhaba! Buraya neden geldiğinizi söyleyin lütfen."

Başını iki yana sallayan adam, sıranın kendisinde olmadığını söylemek istercesine başıyla diğerlerinden birini gösterdi.

“Burası otel değil” dedi Mathias. “Burada uyuyamazsın. Toz ol. Çabuk.”

“Anlamıyorum” dedi adam.

“Git” dedi Mathias. “Yoksa polis çağırırım.”

Mathias bu leş gibi kokan uyuşturucu bağımlısını çekip sandalyeden yaka paça kaldırmamak için kendini zor tuttuğunu fark edince şaşırdı. Diğerleri dönmüş seyrediyorlardı.

Başıyla onaylayan adam sendeleyerek ayağa kalktı. Çıkıp gitti; Mathias cam kapının kapanmasından sonra öylece durup adamı seyretmeyi sürdürdü.

“İyi yaptınız, öylelerine müstahak” dedi arkasından biri.

Mathias dalgınca başını salladı. Belki de Rakel’e yeterince söylememişti. Onu sevdiğini söylememişti. Belki de mesele buydu.

Saat yedi buçukta hava hâlâ karanlıktı, tıpkı nöroşirürji servisindeki 19 numaralı oda gibi; polis memuru Stranden burada, Jon Karlsen’in şimdi boş olan yatağına bakıyordu. Birazdan başka bir hasta yatırılacaktı oraya. Tuhaf bir düşünceydi bu. Ama şimdi kendisinin de yatağa ihtiyacı vardı. Uzun bir uyku çekmeye. Esnedi, komodinde bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol etti, gazeteyi sandalyeden aldı ve dönüp gitmeye davrandı.

Kapıda bir adam duruyordu. O dedektif. Hole.

“Nerede o?”

“Gitti” dedi Stranden. “On beş dakika önce götürdüler. Arabayla.”

“Ya? Kimin izniyle?”

“Başhekimin. Artık hastanede kalmasına gerek yokmuş.”

“Yani götürenler kimden izin almış? Ve onu nereye götürdüler?”

“Cinayet Masası'ndaki yeni amiriniz emir verdi. Telefon etti.”

“Hagen mı? Bizzat mı aradı?”

“Hı hı. Karlсен'i kardeşinin evine götürdüler.”

Hole başını yavaşça salladı. Sonra da gitti.

Doğuda şafak sökerken Harry. Kirkeveien'la Fagerborggata'nın arasında bulunan, delik deşik, kısa bir asfalt sokak olan Görbitz'teki bordo kâğır binanın merdivenini yorgun argın çıkıyordu. Apartman kapısındaki diyafondan aldığı talimatlar uyarınca birinci katta durdu. Aralık bırakılmış kapının üstüne yapıştırılmış uçuk mavi plastik şeride beyaz harflerle bir isim yazılmıştı: ROBERT KARLSEN.

Harry içeri girince daireye göz attı. Burası Robert'ın ofisini andıran, küçük bir stüdyo daireydi. Gerçi Li ve Li işe yarayabilecek mektuplar ve belgeler ararken ortalığı iyice dağıtmış olabilirlerdi. Bir duvarın tamamını kaplayan renkli İsa posterine bakan Harry, dikenli tacın yerine bere konulsa İsa'nın Che Guevara'ya benzeyeceğini fark etti.

“Gunnar Hagen buraya getirilmene karar verdi demek” dedi Harry, pencerenin önündeki masada sırtı dönük oturan adama.

Jon Karlсен dönerek “Evet” dedi. “Tabancalı adam adresimi bildiğinden burası daha güvenliymiş.”

“Hımm” dedi Harry etrafa bakınırken. “İyi uyudun mu?”

“Pek sayılmaz.” Jon Karlсен utançla gülümsedi. “Sesler duyduğumu sandım; gözüme uyku girmediydi. Sonunda uykuya daldığımda da, nöbet tutan o Stranden gelip ödümü kopardı.”

Harry üstündeki çizgi romanları kaldırdığı sandalyeyi çe-

virip ters oturdu. "Korkmanı anlıyorum Jon. Seni öldürmek isteyebilecek birileri geldi mi aklına?"

Jon iç geçirdi. "Dün gecedен beri başka şey düşünmedim. Ama cevabım hâlâ aynı: Hiçbir fikrim yok."

"Zagrep'e gittin mi hiç?" diye sordu Harry. "Veya Hırvatistan'a?"

Jon başını iki yana salladı. "Gittiğim en uzak yerler İsveç'le Danimarka'ydı. O da çocukken."

"Tanıdığın Hırvatlar var mı?"

"Pansiyonumuzda kalan mültecilerden başka hayır."

"Hımm. Polisler neden özellikle buraya getirildiğini söylediler mi?"

Jon omuz silkti. "Bende buranın anahtarları var dedim. Artık burada kalan da yok tabii, o yüzden..."

Harry elini yüzünde gezdirdi.

"Eskiden şurada bilgisayar vardı" dedi Jon masayı göstererek.

Harry ayağa kalkıp "Götürdük" dedi.

"Daha yeni geldin; gitmen mi gerekiyor?"

"Bergen uçağına yetişmeliyim."

"Ya?" dedi Jon donuk gözlerle.

Harry'nin içinden bu hantal gencin dar omzuna elini koymak geldi.

Havalimanı ekspresi gecikti. Peş peşe üçüncü kez. "Bir aksaklık yüzünden" diye kısa ve muğlak bir mazeret sunuldu. Harry'nin tek çocukluk arkadaşı olan taksi şoförü Öystein Eikeland tren elektromotorunun dünyanın en basit şeylerinden biri olduğunu açıklamıştı. Küçük kız kardeşi bile tren sürebilirdi ve SAS'la Norveç Demiryolları'nın teknik ekipleri bir günlüğüne yer değiştirseler bütün trenler vaktinde gelirdi ve hiçbir uçak havalanamazdı. Harry şimdiki durumu yeğliyordu.

Lilleström'den önceki tünelden çıktıklarında Gunnar Hagen'ı direkt hattından aradı.

"Ben Hole."

"Seni dinliyorum."

"Jon Karlsen'in daimi koruma altında tutulmasını emretmiştim. Ulleval Hastanesi'nden taburcu edilmesine de izin vermedim."

"İkincisi hastanenin kararıydı" dedi Hagen. "İlki de benim."

Harry karşılık vermeden önce pencereye bakıp üç beyaz bina saydı. "Beni bu soruşturmanın başına getirmiştin Hagen."

"Evet, ama bütçen belliydi. Sınırı çoktan aştın."

"O delikanlının ödü kopuyor" dedi Harry. "Sense onu kardeşinin, yani katilin önceki kurbanının evine gönderiyorsun. Günde birkaç yüz kronluk otel parasından tasarruf etmek için."

Hoparlörlerden bir sonraki durağın ismi söylendi.

"Lilleström mü?" Hagen şaşırmış gibiydi. "Havalimanı ekspresinde misin?"

Harry sadece dudaklarını oynatarak, ses çıkarmadan küfretti. "Bergen'e çabucak gidip geleceğim."

"Öyle mi?"

Harry yutkundtu. "Öğleden sonra dönerim."

"Sen delirdin mi be adam? Herkesin gözü üstümüzde. Medya..."

"Tünele giriyoruz" diyen Harry kırmızı tuşa bastı.

Ragnhild Gilstrup gördüğü rüyadan yavaş yavaş uyandı. Oda karanlıktı. Ragnhild sabah olduğunu bilse de, duyduğu sesin ne olduğunu anlayamadı. Büyük, mekanik bir saatin sesine benziyordu. Ama yatak odasında öyle bir saat yoktu ki. Yan dönünce irkildi. Loşlukta yatağın ayakucunda durmuş onu seyreden çıplak birini görmüştü.

“Günaydın canım” dedi adam.

“Mads! Beni korkuttun.”

“Öyle mi?”

Mads yeni duş almıştı. Arkasındaki banyo kapısı açıktı ve o ses, adamın vücudundan parke zemine damlayan suların hafif tıptırtısıydı.

“Orada uzun zamandır mı öyle dikiliyorsun?” diye sordu Ragnhild, yorgana iyice sarınırken.

“Ne demek istiyorsun?”

Ragnhild omuz silkse de tedirgin olmuştu. Mads’in sesi bir tuhaftı. Neşeli, neredeyse alaycıydı. Ve o hafif gülümsemesi. Eskiden böyle gülümsemezdi hiç. Ragnhild gerilip esnedi, rol yapıyordu.

“Dün gece kaçta geldin?” diye sordu. “Uyanmamışım.”

“Masum masum uyuyordun tabii.” Mads yine hafifçe gülümsedi.

Ragnhild onu inceledi. Mads son aylarda gerçekten de değişmişti. Çelimsizin tekiyken şimdi güçlü ve formda görünüyordu. Duruşu da farklıydı; artık daha dik duruyordu sanki. Ragnhild onun sevgilisi olup olmadığını merak etmişti tabii, ama bunu çok önemsememişti. En azından öyle sanmıştı.

“Neredeydin?” diye sordu.

“Jan Petter Sissener’le yemek yedim.”

“Borsacıyla mı?”

“Evet. Borsada yükseliş bekliyormuş. Emlak piyasasında da.”

“Onunla konuşmak benim işim değil mi?” diye sordu Ragnhild.

“İşleri takip etmek hoşuma gidiyor o kadar.”

“Ben seni bilgilendirmiyor muyum canım?”

Mads ona baktı. Öyle uzun süre baktı ki, Ragnhild onunla konuşurken ilk kez yaşadığı bir şey oldu: Yüzü kızardı.

“Eminim bana bilmem gereken her şeyi anlatıyorsundur

güzelim.” Adam banyoya girdi; Ragnhild onun musluğu açtığını duydu.

“Gayrimenkulle ilgili bazı ilginç fikirleri araştırıyorum” diye seslendi laf olsun diye, tuhaf sessizliği bozmak için.

“Ben de” diye seslendi Mads. “Dün Göteborggata’daki bir apartmana bakmaya gittim. Hani şu Kurtuluş Ordusu’nun binasına.”

Ragnhild donakaldı. Jon’un apartmanı.

“Güzel bina. Ama ne gördüm, biliyor musun? Dairelerden birinin kapısına polis şerit çekmiş. Binada oturanlardan birinin söylediğine göre orada biri vurulmuş. Düşünebiliyor musun?”

“Çok acayip” diye seslendi Ragnhild. “Polis niye şerit çekmiş ki?”

“Polisin işi bu; dairede parmak izi ve DNA ararlarken kimse girip çıkmasın diye. Her neyse, binada ateş edildiğine göre Kurtuluş Ordusu indirim yapmaya razı olabilir diye düşünüyorum, ne dersin?”

“Satmak istemiyorlar. Söyledim sana.”

“O eskidendi güzelim.”

Ragnhild’in aklına bir fikir geldi. “Apartman koridorunda ateş edildiyse polis niye dairenin kapısına şerit çekmiş ki?”

Mads’in musluğu kapadığını duyunca başını kaldırıp baktı. Adam kapıda durmuş gülümsüyordu, beyaz tıraş köpüğünün ortasındaki dişleri sarı görünüyordu, elinde ustura vardı. Birazdan da Ragnhild’in katlanamadığı tıraş losyonunu sürecekti.

“Ne diyorsun?” dedi Mads. “Apartman koridorundan bahsetmedim ki ben. Hem niye öyle betin benzin attı güzelim?”

Hava geç aydınlanmıştı; Ragnhild, Helgesens Sokağı’nda koşar adım yürüyüp nefesini bej Bottega Veneta atkısına ve-

rirken Sofienberg Parkı'nda saydam, soğuk bir sis vardı hâlâ. Milan'dan dokuz bin krona aldığı yün atkı ısıtmasa da en azından yüzünü koruyordu.

Parmak izleri. DNA. O eve kimin girdiğini öğrenmek için. Öğrenmemeliydiler, yoksa sonuç felaket olurdu.

Göteborggata'ya saptı. Neyse ki apartmanın önünde polis arabası yoktu.

Ragnhild apartman kapısını anahtarla açıp asansöre doğru seğirtti. Buraya gelmeyeli epey olmuştu ve ilk kez habersiz geliyordu elbette.

Asansör yükselirken kalbi küt küt atıyordu; aklında Jon'un duşakabininde bıraktığı saç telleri, halısında bıraktığı giysi iplikleri ve evin her yerinde bıraktığı parmak izleri vardı.

Koridor boştu. Kapıya çekilmiş turuncu şeride bakılırsa içeride kimse yoktu, ama Ragnhild yine de kapıyı çalıp bekledi. Sonra anahtarı çıkardı ve kapıyı açmaya çalıştı. Anahtar kilide girmedi. Ragnhild tekrar denedi, ama anahtarın ucunu sokabildi ancak. Tanrım, Jon kilidi mi değiştirmişti yoksa? Ragnhild derin bir nefes alıp içinden dua ederek tekrar denedi.

Anahtar kilide girdi ve kapı hafif bir tıkırtıyla açıldı.

Avcunun içi gibi bildiği dairenin kokusunu içine çeken Ragnhild, Jon'un elektrikli süpürgesini koyduğu gardıroba yöneldi. 2000 vatlık bu siyah Siemens VS08G2040'ın aynı-sından onlarda da vardı; piyasadaki en güçlü elektrikli süpürgeydi. Jon temizliği severdi. Ragnhild fişi takınca elektrikli süpürge boğuk bir sesle uğuldamaya başladı. Saat ondu. Ragnhild bir saat içinde yerleri süpürüp bütün duvarları ve eşyaları silebilirdi. Yakındaki yatak odasının kapısına bakarken, oradan başlamanın iyi olup olmayacağını düşündü. Anıları ve kanıtları en çok taşıyan yerdi orası. Hayır. Ragnhild elektrikli süpürge borusunun ucunu koluna dayadı. Alet

ısıırıyordu sanki. Ragnhild boruyu çekince kolunda kan toplandığını gördü.

Temizliğe başladıktan birkaç dakika sonra aklına geldi. Mektuplar! Tanrım, onun mektuplarını bulabileceklerini unutacaktı az kalsın. İlk mektuplarda en büyük hayalleriyle arzularından bahsetmişti; son mektuplardaysa Jon'a kendisiyle konuşması için yalvarmış, duygularını âcizce sergilemişti. Elektrikli süpürgeyi çalışır halde bıraktı, hortumu bir sandalyeye asıp Jon'un masasına koştu ve çekmeceleri açmaya başladı. İlk çekmecede kalem, bant ve delgeç vardı. İkincisinde telefon defterleri. Üçüncüsüyse kilitliydi. Elbette.

Ragnhild yazı masasındaki mektup açacağını kapıp kilitin üstünden araya soktu ve bütün ağırlığını verdi. Çekmecenin eski, kuru ahşabı gıcırdadı. Ragnhild mektup açacağını kırılabileceğini düşünürken çekmece açılıverdi. Ragnhild çekmeceyi tamamen açıp kıymıkları temizledi ve zarflara baktı. Zarf yığınlarına. Onları karıştırdı. Hafslund Enerji. Den norske Bank. Intelligent Finance. Kurtuluş Ordusu. Yazısız bir zarf. Ragnhild bu zarfı açtı. Mektup "*Canım Oğlum*" diye başlıyordu. Ragnhild zarf yığını karıştırmayı sürdürdü. İşte oradaydı! Bu zarfın sağ üstüne yatırım şirketinin adı –Gilstrup Yatırım– abartılı olmayan uçuk mavi harflerle yazılmıştı.

Rahatlayan Ragnhild mektubu çıkardı.

Okumayı bitirip mektubu elinden bıraktığında gözlerinden yaşlar akıyordu. Sanki gözleri açılmıştı, kör olduktan sonra tekrar görebilmeye başlamıştı ve her şey eskisi gibiydi. Bir zamanlar inandığı ve sonradan reddettiği her şey tekrar gerçek gibi geliyordu artık. O kısa mektubu okuyunca her şey değişmişti.

Amansızca uğuldayan elektrikli süpürge'nin sesi her şeyi boğuyordu; mektuptaki basit ve net cümlelerle, onların saçma ama bir yandan da bariz mantığından başka bir şey kal-

mamıştı geride. Ragnhild sokaktan gelen trafik gürültüsünü de, açılan kapının gıcirtısını da, sandalyesinin hemen arkasına gelen kişiyi de duymadı. Adamın kokusunu alınca ense-
sindeki tüyler diken diken oldu.

SAS uçağı batıdan esen sert rüzgâra rağmen Flesland Havalimanı'na indi. Bergen'e giden taksinin silecekleri hışır hışır çalışırken, zincirli kar lastikleri ıslak ve siyah asfaltta-
ki karları eziyordu; üstünde yer yer çimenler ve çıplak ağaç-
lar görülen kayalıkların önünden geçtiler. Batı Norveç'e kış
gelmişti.

Fyllingsdalen'a vardıklarında Skarre aradı.

"Bir şey bulduk."

"Söyle hadi."

"Robert Karlsen'in sabit diskini inceledik. Adam birkaç
porno sitesine girmiş, ama onun dışında kayda değer bir şey
yok."

"O kadarını senin bilgisayarında da bulurduk Skarre. Sa-
dede gel."

"Adamın belgeleriyle mektuplarında da bir şey bulamadık."

"Skarre..." diye uyardı Harry.

"Ama dikkat çekici bir bilet bulduk" dedi Skarre. "Bil ba-
kalm nereye."

"Bak, seni döverim."

"Zagrep'e" dedi Skarre çabucak. Harry karşılık vermeyin-
ce de ekledi: "Hırvatistan'a."

"Sağ ol be. Oraya ne zaman gitmiş?"

"Ekimde. 12 Ekim günü gidip akşam dönmüş."

"Hımm. Zagrep'te ekimde bir gün. Tatile benzemiyor."

"Kirkeveien'daki Fretex'te çalışan patronunu aradım; ka-
dının dediğine göre Karlsen şirket adına yurtdışı seyahati
yapmamış hiç."

Harry telefonu kapadıktan sonra, Skarre'yi övmediği-ne pişman oldu. Bunu kolayca yapabilirdi oysa. Yaşlandıkça huysuzlaşıyor muydu? Hayır, diye düşündü, taksi şoförünün verdiği dört kronluk para üstünü alırken; kendini bildi bileli huysuzdu zaten.

Harry arabadan inince sağanak ve şiddetli rüzgârla karşılaştı; Bergen'de bu yağmurların bir eylül ikindisinde başlayıp bir mart ikindisinde sona erdiği söylenirdi. Harry birkaç adım ötedeki Börs Kafe'ye girip içeriye göz atarken, burada sigara içmek yasaklansa ne olacağı merak etti. Daha önce Börs'e iki kez gelmişti ve her seferinde kendini hem evindeymiş, hem de yabancıymış gibi hissetmişti. Klas bir müessesede çalıştıklarını belirten yüz ifadeleriyle ortalıkta koşuşturan kırmızı ceketli garsonlar yerel yengeç avcılarına, emekli balıkçılara, savaş gazisi sert denizcilere ve hayatları alabora olmuş başkalarına yarım litrelik bira servisi yaparken espri-ler patlatıyorlardı. Harry'nin buraya ilk gelişinde, bir zaman-lar ünlü olan bir kadın masaların arasında yaşlı bir balıkçıyla tango yaparken, yaşlı ve rüküş bir kadın akordeonla çalışan Alman türkülerini eşliğinde dans etmiş ve aralarda melodik bir sesle, "r"leri vurgulayarak müstehcen laflar etmişti.

Harry aradığı uzun boylu, zayıf adamı görünce o tarafa yöneldi; adamın önündeki iki bira bardağından biri boştu. diğ-geriyse bitmek üzereydi.

"Patron."

Adam Harry'nin sesini duyunca başını kaldırdı. Bir iki saniye sonra da ona baktı. Sarhoştur ve gözbebekleri küçülmüştü.

"Harry." Adamın düzgün ve anlaşılır konuşabilmesi şaşırtıcıydı.

Harry yan masadaki boş sandalyeyi çekti.

"Geçerken mi uğradın?" dedi Bjarne Möller.

"Evet."

"Beni bulmayı nasıl başardın?"

Harry yanıt vermedi. Kendini hazırlamış olsa da gözlerine inanamıyordu.

“Emniyet Müdürlüğü’ndekiler dedikodumu yapıyorlar ha? Vay be.” Möller büyük bir yudum bira daha içti. “Rolleri değişmemiz tuhaf oldu, değil mi? Eskiden ben seni bu halde görürdüm. Bira?”

Harry masaya eğildi. “Neler oldu patron?”

“Bir adam iş saatlerinde içiyorsa, sebebi genellikle nedir Harry?”

“Ya işten kovulmuştur ya da karısı terk etmiştir.”

“Henüz işten kovulmadım. Bildiğim kadarıyla.” Möller güldü. Omuzları sarsılsa da ağzından ses çıkmadı.

“Yoksa Kari...?” Harry lafın devamını nasıl getireceğini bilemedi.

“O ve çocuklar benimle gelmediler. Sorun değil. Önceden kararlaştırmıştık zaten.”

“Ne?”

“Oğlanları özlüyorum tabii. Ama idare ediyorum. Bu sadece... nasıl derler?.. Geçici bir dönem... daha alengirli bir tabir vardı... geçiş... hayır.” Bjarne Möller başını bardağına eğmişti.

“Biraz yürüyelim” diyen Harry el sallayıp hesabı istedi.

Harry ile Bjarne Möller yirmi beş dakika sonra, yağmur altında, Flöien dağındaki bir parmaklığa yaslanarak aşağıdaki, hayal meyal seçilen Bergen’e bakıyorlardı. Kalın kablo-ların altında hareket eden, kek dilimi şeklindeki bir teleferik vagonuyla şehir merkezinden buraya gelmişlerdi.

“Buraya gelmenin sebebi bu muydu?” diye sordu Harry. “Kari’yle ayrılacaktınız demek.”

“Buramın havası söyledikleri kadar yağışlıymış” dedi Möller.

Harry iç geçirdi. “İçki çözüm değil patron. Durumu daha da kötüleştirir.”

“O benim lafım Harry. Gunnar Hagen’la iyi anlaşıyor musun?”

“Eh işte. Nutuk çekmeyi seviyor.”

“Onu hafife alma Harry. Nutuk çekmekten fazlasını yapabilir. Gunnar Hagen yedi sene FSK’da çalıştı.”

“Özel Kuvvetler’de mi?” diye sordu Harry şaşkınlıkla.

“Evet. Emniyet Müdürü söyledi. Hagen. Kuzey Denizi’ndeki petrol kulelerimizi korumak için kurulan FSK ekibine 1981’de katılmış. FSK gizli servis olduğundan CV’lerde yer almaz.”

Harry, buz gibi yağmurda sıırsıklam olan ceketinin omuzlarını ıslattığını hissederken “FSK” dedi. “Oradakiler birbirlerine çok bağlı olmuş.”

“Kardeş gibidirler” dedi Möller. “Aralarına kimseyi almazlar.”

“Orada çalışmış başka kimse tanıyor musun?”

Möller başını iki yana salladı. Şimdiden ayılmış gibi görünüyordu. “Soruşturmada gelişme var mı? Haberleri alıyorum.”

“Cinayet sebebini bile öğrenemedik.”

Möller genzini temizleyerek “Sebep paradır” dedi. “Hırs. para olunca bir şeylerin değişeceği sanrısı. İnsanların para sayesinde değişebileceklerini sanması.”

“Para.” Harry, Möller’e baktı. “Olabilir” dedi.

Möller önlerindeki çamurlu, gri kara tiksintiyle tükürdü. “Parayı bul. Parayı bul ve izini sür. Mutlaka yanıtı götürür seni.”

Harry onun bu kadar acı ve kendinden emin konuşmasına ilk kez tanık oluyordu; sanki Möller bilmemeyi yeğleyeceği şeyler öğrenmişti.

Harry derin bir nefes alıp gözünü kararttı. “Bak patron, beni bilirsin, lafı dolandırmayı sevmem. Bizim gibi insanların fazla arkadaşı olmaz. Ben arkadaşın sayılıyım, sen beni öyle görmesen de.”

Harry, Möller'e baktı; ama adam tepki vermedi.

"Belki senin için yapabileceğim bir şey vardır diye geldim buraya. Konuşmak istediğin bir şey varsa veya..."

Hâlâ tepki yoktu.

"Açıkçası neden geldiğimi bilmiyorum patron. Ama sonuçta buradayım."

Möller başını kaldırıp göğe baktı. "Bergenlilerin şu arkamızdaki şeylere dağ dediklerini biliyor muydun? Haklılar da. Onlar gerçekten dağ. Norveç'in en büyük ikinci şehrinin merkezinden teleferikle altı dakikada gelinen yerde insanlar kaybolup ölüyor. Tuhaf, değil mi?"

Harry omuz silkti.

Möller iç geçirdi. "Yağmur duracağa benzemiyor. Şu teneke kutuya binip şehre dönelim."

Teleferikten inince taksi durağına yürüdüler.

"İş çıkışı trafiğine yakalanmazsan Flesland Havalimanı'na yirmi dakikada gidersin" dedi Möller.

Başını sallayan Harry taksiye binmeden önce bekledi. Ceketı sıırsıklamdı.

"Paranın izini sür" dedi Möller, elini Harry'nin omzuna koyarak. "Ne gerekiyorsa yap."

"Sen de patron."

Möller elini kaldırdı ve yürümeye başladı, ama Harry'nin taksiye bindiğini görünce dönüp seslendi; sesi trafiğin gürültüsünde boğuldu. Taksi Danmarks Meydanı'ndan geçerken Harry cep telefonunu açtı. Halvorsen mesaj göndermişti; Harry'ye onu aramasını söylüyordu. Harry numarasını tuşladı.

"Stankic'in kredi kartını bulduk" dedi Halvorsen. "Dün geceyarısı civarında Youngstorget'teki bankomat yutmuş."

"Pansiyon'a baskın yaptığımızda oradan geliyordu demek" dedi Harry.

"Evet."

"Youngstorget oraya epey uzak" dedi Harry. "İzini bulma-

mızdan korktuğu için Pansiyon civarından para çekmek istemedi herhalde. Ama para çekmeye kalkması parasız olduğunu gösteriyor.”

“Daha iyisini söyleyeyim” dedi Halvorsen. “Bankomatın güvenlik kamerası var tabii.”

“Eee?”

Halvorsen, Harry’yi merakta bırakmak için duraksadı.

“Söylesene” dedi Harry. “Yüzünü gizlememiş, değil mi?”

“Kameraya artist gibi bakıp gülümsemiş” dedi Halvorsen.

“Beate kaydı aldı mı?”

“Şu an Acı Evi’nde kaydı inceliyor.”

Ragnhild Gilstrup, Johannes’i düşündü. Her şeyin ne kadar farklı olabileceğini. Keşke mantığının sesini değil de, hep daha akıllı olan kalbinin sesini dinleseydi. Hayatında hiç bu kadar mutsuz olmamıştı, ama hayatı yaşamayı da hiç bu kadar çok istememişti garip bir şekilde.

Biraz daha yaşamayı.

Çünkü artık her şeyi biliyordu.

Borunun karanlık içine bakarken, ne gördüğünü biliyordu.

Ne olacağını da.

Siemens VS08G2040’ın basit motorunun uğultusu Ragnhild’in çılgınlığını bastırdı. Sandalye devrildi. Emici boru, Ragnhild’in gözüne yaklaştı. Ragnhild gözünü kapamak istedi, ama görmesini isteyen güçlü parmaklar bunu engelledi. Ragnhild gördü. Ve şimdi ne olacağını anladı.

18 Aralık Perşembe

Yüz

Büyük eczanenin tezgâhının yukarısındaki duvar saati dokuz buçuğu gösteriyordu. İçeride oturan insanlar öksürüyor, uyukluyor ya da kâh duvardaki saatin kırmızı rakamlarına, kâh ellerindeki sıra numaralarına bakıyorlardı; sanki piyango bileti almışlardı da her çınlamayla birlikte yeni bir çekiliş yapıliyordu.

Adam makineden numara almamıştı; eczanedeki ısıtıcılara yakın oturmak istese de mavi ceketinin fazla dikkat çektiğini hissediyordu, çünkü personel ona dik dik bakmaya başlamıştı bile. Pencereden dışarı göz attı. Sisin ardındaki, pek ısıtmayan güneşi hayal meyal seçebildi. Bir polis arabası geçip gitti. Burada güvenlik kameraları vardı. Adam başka yere gitmeliydi, ama nereye? Parasız olduğundan, barlardan ve kafelerden kovulurdu. Artık kredi kartı da yoktu. Dün gece gözünü karartıp para çekmeye karar vermişti. Akşamleyn Pansiyon'dan çıkmış ve epey yürüdükten sonra bir ATM bulmuştu. Ama makine kartını yutarak ve para vermeyerek, adamın zaten bildiği şeyi doğrulamıştı: Onu kuşatıyorlardı; yine kuşatma altındaydı.

Yarı تنها Biscuit restoranında yüksek sesle pan flüt müziği çalıyordu. Öğle ve akşam yemeği saatlerinin arasındaki

bu sakin zamanda pencerenin önünde duran Tore Björger, Karl Johans Sokağı'na hülyalı gözlerle bakmaktaydı. Bunun sebebi manzaranın muhteşem olması değil, radyatörlerin pencerelerin altında bulunması ve Björger'in üşümesiydi. Canı sıkındı. İki gün içinde Cape Town'a uçak bileti alması gerekiyordu ve epeydir zaten bildiği şeyden artık emin olmuştu: Parası yetmiyordu. Canını dişine takarak çalışsa da, parası yetmiyordu işte. Sonbaharda evine rokoko ayna almıştı tabii, ama şampanya ve kokain gibi diğer pahalı zevkleri de abartmıştı. Gerçi ipin ucunu kaçırmış değildi; ama kendini kaptırdığı fasit daireden çıkmasının, kokain partilerine katılmaktan, uyuyabilmek için uyku hapları içmekten ve kötü alışkanlıklarına para ayırabilmek amacıyla fazla mesai yapmak için kokain almaktan vazgeçmesinin zamanı gelmişti artık. Üstelik meteliğe kurşun atıyordu. Son beş yıldır Noel ve yılbaşılarında Vegardshei'deki dindar ve dar görüşlü ailesinin evine gidip onların sessiz suçlamalarına, amcalarıyla yeğenlerinin pek gizlemedikleri tiksintilerine maruz kalmak yerine Cape Town'a gitmişti. Üç haftayı dayanılmaz soğukta, iç karartıcı karanlıkta, can sıkıntısıyla geçirmek yerine güneşi, güzel insanları ve renkli gece hayatını yeğlemişti. Ve oyunları. Tehlikeli oyunları. Cape Town aralık ve ocak aylarında Avrupalı reklamcılarının, film ekiplerinin, kadın ve erkek mankenlerin akınına uğrardı. Björger orada kendisi gibi insanlarla tanışmıştı. En sevdiği oyun tanımadığı biriyle takılmaktı. Cape Town gibi yerlerde bu her zaman riskli olsa da, Cape Flats'in gecekondualarının arasında bir adamla buluşmak tam anlamıyla canını tehlikeye atmak demekti. Yine de Björger bunu yapmıştı. Neden böyle salakça şeyler yaptığını bilmiyordu; bildiği tek şey, yaşadığını hissetmek için tehlikeye ihtiyaç duyduğuydu. Oyunun ilginç olması için riskli olması gerekiyordu.

Tore Björger burnunu çekti. Gündüz düşleri, mutfaktan gelmediğini umduğu bir koku yüzünden bölünmüştü. Döndü.

Arkasındaki adam "Tekrar merhaba" dedi.

Björgen daha az profesyonel bir garson olsaydı, yüzünde hoşnutsuzluk belirirdi. Karşısındaki adamın sırtında Karl Johans Sokağı'nda takılan uyuşturucu bağımlılarının giydiği türden, çirkin bir mavi ceket vardı; üstüne üstlük tıraşsızdı, gözleri kızarmıştı ve pisuvar gibi kokuyordu.

"Beni hatırladın mı?" dedi adam. "Erkekler tuvaletinde karşılaşmıştık."

Björgen başta adamın Erkekler Tuvaleti adlı gece kulübünü kastettiğini sansa da, sonra bahsettiği yerin restoranın tuvaleti olduğunu anladı. O zaman adamı tanıdı. Aslında onu sesinden tanıdı; uygarlığın tıraş bıçağı, duş ve iyi bir uyku gibi nimetlerinden yoksun kalan bir adamın yirmi dört saatte bu hale gelebilmesine şaşırdı.

Björgen'in peş peşe verdiği, birbirinden çok farklı iki tepkinin sebebi daldığı derin düşüncelerden ansızın çıkarılması olabilirdi: Önce hoş bir şehvet hissine kapıldı. Flörtleşmelerinden ve yaşadıkları kısa ama yoğun fiziksel temastan sonra adamın geri gelmesinin sebebi belliydi. Sonra hayalinde sabunlu tabanca belirince afalladı. Üstelik buraya gelen polis, zavallı Kurtuluş Ordusu askerinin o tabancayla vurulduğunu söylemişti.

"Kalacak yere ihtiyacım var" dedi adam.

Björgen gözlerini iki kez hızlı hızlı kırptırdı. Kulaklarına inanamıyordu. Belki de katil olan, soğukkanlılıkla cinayet işlediğinden şüphelenilen bir adam duruyordu karşısında. Neden kaçıp polis çağırmıyordu peki? Buraya gelen polis, zanlıyı ihbar edene ödül verileceğini söylemişti. Björgen yemek salonunun diğer ucunda durmuş, rezervasyon defterlerini karıştıran şef garsona baktı. Verecek uygun bir karşılık bulmaya çalışırken, neden karın boşluğundan tüm vücuduna tuhaf bir haz dalgası yayılıp onu ürpertiyor ve titretiyordu?

"Sadece bir geceliğine" dedi adam.

“Bugün çalışıyorum.”

“Bekleyebilirim.”

Björgeren adamı süzdü. Delilik bu, diye düşünürken, beyni risk tutkusunu potansiyel bir çözümle ağır ağır ve kaçınılmaz bir şekilde ilişkilendirdi. Yutkunup ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

Oslo Merkez Garı'ndan havalimanı ekspresine binip Grönland'dan geçtikten sonra koşarak Emniyet Müdürlüğü'ne dalar Harry asansörle Hırsızlık Masası'na çıktı ve koridorlardan geçip video odası Acı Evi'ne girdi.

Bu sıkış tıkış, penceresiz oda karanlık, sıcak ve boğucuydu. Harry hızlı parmakların bilgisayar klavyesini tıkr tıkr kullandığını duydu.

Duvar ekranındaki hareketli görüntülerin önünde silueti duran kişiye “Ne görüyorsun?” diye sordu.

“Çok ilginç bir şey” dedi Beate Lönn; kadın dönüp bakmasa da, Harry onun gözlerinin kızarmış olduğunu biliyordu. Beate'nin çalışmasına daha önce de tanık olmuştu. Onun saatlerce ekrana bakıp görüntüleri ileri sardığını, durdurduğunu, odaklanıp büyüttüğünü, kaydettiğini görmüştü. Kadının ne aradığını bilmeden. Neler görebildiğini de. Beate kendi dünyasındaydı.

“Bir açıklama buldum galiba” diye ekledi kadın.

“Dinliyorum.” Karanlıkta el yordamıyla ilerleyen Harry bacağına çarpınca küfrü bastı, sonra da oturdu.

“Hazır mısın?”

“Anlat.”

“Tamam. Christo Stankic'le tanış.”

Ekranda bir ATM'ye yaklaşan bir adam belirdi.

“Emin misin?” diye sordu Harry.

“Onu tanımadın mı?”

"Mavi ceketi tanıdım, ama..." diyen Harry kendi sesindeki şaşkınlığı fark etti.

"Bekle" dedi Beate.

Adam makineye kart takıp bekledi. Sonra kameraya dönüp yüzünü çarpıttı. Yüzünde sahte bir gülümseme belirdi.

"Para çekemeyeceğini anladı" dedi Beate.

Kayıttaki adam tuşlara bastıktan sonra tuş takımına eliyle vurdu.

"Şimdi de kartını geri alamayacağını anladı" dedi Harry.

Adam öylece durup makineye uzun uzun baktı.

Sonra kolunu sıyırıp saatine göz attı ve dönüp gitti.

"Saatin markası ne?" diye sordu Harry.

"Camı yansımali" dedi Beate. "Ama negatifi büyüttüm. Kadranda SQ50 yazıyor."

"Zeki kızsın. Ama açıklama nerede onu anlamadım."

"İşte açıklama."

Beate klavyeyi kullanınca ekranda az önce gördükleri adamın iki görüntüsü belirdi. Adam görüntülerden birinde kartı çıkarıyordu; diğesindeyse saatine bakıyordu.

"Bu iki görüntüyü seçmemin sebebi adamın yüzünün az çok aynı pozisyonda olması. Aralarında aşağı yukarı yüz saniye var. İlginç bir şey görüyor musun?"

"Hayır" dedi Harry samimiyetle. "Bu işte iyi olmadığım belli. Bu iki görüntüdeki adamın aynı kişi olduğundan bile emin değilim. Tøyen Parkı'nda gördüğüm adam olup olmadığından da."

"Güzel. Demek ki görmüşsün."

"Neyi görmüşüm?"

"Şu adamın kredi kartını çıkarırkenki görüntüsü" diyen Beate fareyle tıkladı. Kısa saçlı ve kravatlı bir adamın görüntüsü belirdi.

"Şunlar da *Dagbladet* muhabirinin Egertorget'te çektiği fotoğraflar."

İki fotoğraf belirdi.

“Bunlar aynı kişi mi sence?” diye sordu Beate.

“Bence hayır.”

“Bence de.”

“Hadi ya? *Sen* bile öyle diyorsan, bunlar farklı kişiler demek ki.”

“Hayır” dedi Beate. “Bir hiperelastisite vakasıyla karşı karşıyayız. Teknik adıyla *visage du pantomime*.”

“Ne diyorsun?”

“Makyaja, kılık değiştirmeye, plastik cerrahiye ihtiyaç duymadan görünüşünü değiştirebilen biri var karşımızda.”

Harry kırmızı bölgenin toplantı odasında konuşmaya başlamadan önce, bütün soruşturma ekibi üyelerinin oturmasını bekledi. “Zanlının tek bir kişi olduğunu artık biliyoruz. Şimdilik ona Christo Stankic diyelim. Beate?”

Beate projektörü çalıştırınca ekranda bir yüz belirdi; kırmızı spagettiye benzer bir maskeyle örtülüydü ve gözleri kapalıydı.

“Yüz kaslarımızın bir illüstrasyonunu görüyorsunuz” diye söze başladı Beate. “Bunlar yüz ifadelerinde kullandığımız, dolayısıyla da görünüşümüzü değiştiren kaslardır. En önemlileri alında ve gözlerle ağzın etrafında bulunur. Örneğin şu *musculus frontalis* ve *musculus corrugator supercilii*yle birlikte kaşları kaldırmakta ve çatmakta kullanılır. *Orbicularis oculi* ise gözleri kapamakta ve göz çevrelerini kırıştırmakta kullanılır. Vesaire.”

Beate uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Ekranda yanaklarını şişirmiş bir palyaço belirdi.

“Yüzümüzde böyle yüzlerce kas bulunur ve işi mimiklerle ilgili olan insanlar bile potansiyellerinin çok az bir kısmını kullanırlar. Çoğumuz yüz kaslarımızın hakimiyetinin bu-

yük bölümünü çocukken yitiririz, ama aktörlerle komedyenler yüz kaslarını eğiterek bu hâkimiyeti olabildiğince geri kazanırlar. Ama aktörlerle pantomimciler bile ancak oldukça evrensel olan belli başı mimikler üstünde çalışırlar. Öfke, mutluluk, âşık olmak, şaşkınlık, kıkırdama ve kahkaha gibi. Oysa doğanın bize verdiği bu kas maskesi sayesinde milyonlarca, hatta neredeyse sınırsız sayıda yüz ifadesi takınabiliriz. Konser piyanistleri beyinleriyle parmak kaslarının arasındaki bağlantıyı öyle geliştirirler ki, aynı anda birbirinden bağımsız on ayrı harekette bulunabilirler. Üstelik parmaklarımızda o kadar çok kas yoktur. Bu durumda insan yüzünün başaramayacağı ne olabilir ki?”

Beate ATM'nin önünde duran Christo Stankic'in videosuna geçti.

“Eh, örneğin bunu başarabiliriz.”

Kaydı ağır çekim oynattı.

“Değişimler neredeyse fark edilmeyecek kadar ufaktır. Minik kaslar kasılıp gevşetilir. Böylece de yüz ifadesi değişir. Peki yüzün kendisi çok değişir mi? Hayır, ama beynin yüzleri tanıyan kısmı –yani *fusiform gyrus*– küçük değişikliklere karşı bile çok ama çok duyarlıdır, çünkü işlevi fizyolojik açıdan benzeyen binlerce yüzü birbirinden ayırt etmektir. Yüz kaslarının değişik hareketleri sayesinde, bambaşka bir insan gördüğümüzü sanırız. Şu örnekteki gibi.”

Kayıt son karede dondu.

“Merhaba! Dünyadan Mars'a sesleniyorum.”

Harry, Magnus Skarre'nin sesini tanıdı. Biri gülünce Beate kızardı.

“Kusura bakma ama” dedi Skarre, kendinden memnun bir şekilde kıkırdarak etrafa bakınırken, “o adam hâlâ Stankic denen serseri. Bilimkurgu eğlencelidir, ama bir insanın yüz kaslarını kasıp gevşeterek tanınmaz hale gelebileceğini iddia etmek biraz abartı hence.”

Harry tam araya girecekken fikrini değiştirdi. Beate'yi ilgiyle izlemekle yetindi. İki yıl önce olsa Beate böyle bir laf karşısında dağılırdı ve Harry ona destek çıkmak zorunda kalırdı.

"Bildiğim kadarıyla sana fikrini soran olmadı" dedi Beate; yanakları hâlâ kıpkırmızıydı. "Ama madem öyle düşünüyorsun, sana anlayacağın dille örnek vereyim."

"Hey" dedi Skarre ellerini savunma pozisyonunda kaldırarak. "şahsına yönelik bir şey değildi Lönn."

"Bir insan ölünce *rigor mortis* denen şey başlar." Beate istifini bozmadan söze devam etse de, Harry kadının burun deliklerinin kabardığını görebiliyordu. "Vücut ve yüz kasları sertleşir. Kasılmış gibi olur. Cesedi teşhis etmesi gereken ak-rabanın tepkisi ne olur peki?"

Sonraki sessizlikte, vantilatörün uğultusu hariç çıt çıkmadı. Harry gülümsemeye başlamıştı bile.

"Onu tanımaz" dedi güçlü ve net bir ses. Harry, Gunnar Hagen'ın odaya girdiğini duymamıştı. "Savaşta, askerlerin teşhis edilmesi gerektiğinde sık rastlanan bir durumdur bu. Üniformalı olmalarının da etkisi olur tabii, ama kendi birliklerindeki arkadaşları bile emin olmak için onların künyelerine bakarlar."

"Teşekkürler" dedi Beate. "Gri hücrelerine yardımı dokundu mu bunun Skarre?"

Skarre omuz silerken Harry birinin kahkahayı bastığını duydu. Beate projektörü kapadı.

"Yüz esnekliği ya da hareketliliği son derece kişisel bir şeydir. Pratikte bir ölçüde edinilebilir; genetiğin de etkisi olsa gerek. Bazı insanlar yüzlerinin sağ ve sol taraflarını ayrı ayrı oynatamazlar; bazılarıysa pratik yaparak bütün kaslarını ayrı ayrı hareket ettirebilirler. Tıpkı konser piyanistleri gibi. Ve buna hiperelastisite veya *visage du pantomime* denir. Bilinen vakalara bakarak, genetiğin büyük bir etken olduğu söylenebilir. Bu yetenek gençlikte veya çocuklukta edi-

nilir ve yüksek hiperelastikliğe sahip insanların çoğunda kişilik bozuklukları görülür... veya çocukken korkunç travmalar yaşamışlardır.”

“Aradığımız adam deli mi yani?” dedi Gunnar Hagen.

“Benim uzmanlık alanım psikoloji değil, insan yüzleri” dedi Beate. “Ama delilik ihtimalini göz ardı edemeyiz. Harry?”

“Teşekkürler Beate.” Harry ayağa kalktı. “Eh, artık nasıl biriyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorsunuz beyler. Sorusu olan? Evet Li?”

“Böyle bir yarattığı nasıl yakalayabiliriz?”

Harry ile Beate bakıştılar. Hagen öksürdü.

“Hiçbir fikrim yok” dedi Harry. “Tek bildiğim şu ki, bu adam işini yapana kadar durmayacak. Veya biz işimizi yapana kadar.”

Harry ofisine döndüğünde, Rakel’in mesaj bıraktığını gördü. Merakta kalmamak için hemen aradı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Rakel.

“Yargıtay’a kadar yolu var” dedi Harry. Rakel’in babasının lafıydı bu. Savaşın sonra Doğu Cephesi’nden dönünce haklarında dava açılması tehdidiyle karşı karşıya kalan Norveçli askerlerin arasındaki bir espriydi. Rakel güldü. Harry, Rakel’in bu lafı işitince hafifçe gülmesini her gün duyabilmek için her şeyini vermeye razıydı bir zamanlar. Bu laf hâlâ işe yarıyordu.

“Yalnız mısın?” diye sordu Rakel.

“Hayır. Halvorsen burada; her zamanki gibi kulak misafiri oluyor.”

Egertorget’teki tanıkların ifadelerinden başını kaldıran Halvorsen yüzünü ekşitti.

“Oleg’in konuşacak birine ihtiyacı var” dedi Rakel.

“Öyle mi?”

“Off, iyi ifade edemedim. Herhangi birine değil. Seninle konuşmaya ihtiyacı var.”

“İhtiyacı mı var?”

“Tekrar düzeltiyorum. Seninle konuşmak istediğini *söyledi.*”

“Beni aramanı mı istedi?”

“Hayır. Hayır, bunu asla söylemez.”

“Evet.” Harry gülümsedi.

“Eee... Bir akşam gelmeyi düşünür müsün?”

“Elbette.”

“Harika. Bizimle yemek yersin.”

“Biz derken?”

“Oleg’le ben.”

“Hımm.”

“Mathias’la tanışmışsın...”

“Evet” dedi Harry hemen. “İyi bir insana benziyor.”

“Evet.”

Harry, Rakel’in ses tonunu nasıl yorumlayacağını bilemedi.

“Orada mısın?”

“Buradayım” dedi Harry. “Bak, şu an çözmemiz gereken bir cinayet vakası var ve burası biraz karışık. Seni sonra arayıp ne zaman geleceğimi söylesem?”

Sessizlik.

“Rakel?”

“Tamam, olur. Eee, hayat nasıl gidiyor?”

Bu soru öyle tuhaf geldi ki, Harry kadının dalga geçip geçmediğini merak etti bir an.

“Günler geçip gidiyor işte” dedi.

“Son konuşmamızdan beri yeni bir şey olmadı mı hayatında?”

Harry derin bir nefes aldı. “Gitmem gerek Rakel. Uygun bir gün belirleyince seni ararım. Oleg’e selam söyle, tamam mı?”

"Tamam."

Harry telefonu kapadı.

"Eee?" dedi Halvorsen. "Görüşüyor musunuz?"

"Akşam yemeği yiyeceğiz. Oleg'le ilgili bir mesele varmış. Robert'ın Zagrep'te ne işi vardı acaba?"

Halvorsen tam bir şey diyecekken kapı hafifçe çalındı. İki-
si birden döndüler. Kapı eşiğinde Skarre duruyordu.

"Zagrep polisi aradı" dedi. "Kredi kartı sahte pasaportla
çıkarılmış."

"Himm" diyen Harry koltuğuna yaslanıp ellerini başının ar-
kasına koydu. "Robert'ın Zagrep'te ne işi vardı acaba Skarre?"

"Ne düşündüğümü biliyorsun."

"Uyuşturucu" dedi Halvorsen.

"Kirkeveien'daki Fretex'te bir kızın Robert'ı sorduğunu
söylememiş miydin Skarre? Mağazadakiler onun Yugoslav
olduğunu tahmin etmişlerdi, değil mi?"

"Evet. Mağaza müdürü. O kadın..."

"Halvorsen, Fretex'i ara."

Halvorsen telefon defterinden numarayı bulup ararken
ofis sessizdi. Harry, Skarre'ye memnuniyetini nasıl ifade ede-
ceğini düşünürken parmaklarını masaya vurmaya başladı.
Genzini temizledi. Ama sonra Halvorsen ona telefonu uzattı.

Başçavuş Rue dinledi, konuştu ve harekete geçti. İş biti-
rici bir kadın, diye düşündü Harry iki dakika sonra, telefonu
kapatıp tekrar öksürürken.

"Yanında çalışan Sırp bir delikanlı o kızı tanıyormuş. Kızın
adının Sofia olduğunu düşünüyormuş, ama emin değil-
miş. Vukovarlı olduğundan eminmiş."

Harry, Jon'u Robert'ın dairesinde bulduğunda, adam kar-
nında açık bir Kitabı Mukaddes'le yatıyordu. Kaygılı ve uy-
kulu görünüyordu. Sigara yakan Harry sarsak mutfak san-

dalyesine oturup Jon'a Robert'ın Zagrep'te ne işi olabileceğini sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Bana bir şey söylemedi. Benden borç almasına sebep olan gizli proje yüzünden gitmiştir belki de."

"Tamam. Sofia adında Hırvat bir genç kızla birlikte miydi peki, biliyor musun?"

"Sofia Miholjec mi? Şaka yapıyorsun!"

"Maalesef hayır. O kızı tanıyor musun yani?"

"Sofia, Jacob Aalls Sokağı'ndaki binalarımızdan birinde kalıyor. Ailesi komutanın Vukovar'dan getirdiği Hırvat mültecilerdendi. Ama Sofia... Sofia daha on beş yaşında."

"Belki de Robert'a âşıktı sadece? Genç kız sonuçta. Robert da yakışıklı, boylu boslu adamdı. Görülmemiş şey değil."

Jon tam karşılık verecekken kendini tuttu.

"Robert'ın genç kızlardan hoşlandığını söylemiştin" dedi Harry.

Jon yere baktı. "Kızın ailesinin adresini vereyim, kendin sor."

"Tamam." Harry saatine göz attı. "Bir ihtiyacın var mı?"

Jon etrafa bakındı. "Evime gitmem gerek. Giysi ve banyo malzemeleri almalıyım."

"Tamam. Seni götürürüm. Paltonla şapkanı al. Hava iyice soğudu."

Arabayla yaptıkları yolculuk yirmi dakika sürdü. Yakında yıkılacak olan eski, köhne Bislett stadyumunun önünden geçtiler; Harry, Schröder Restoranı'nın önünde duran, kalın yün paltolu ve şapkalı adamı tanıdı. Göteborggata'daki 4 numaranın önüne, yasak yere park etti; binaya girip asansörün önünde beklediler. Harry kapının yukarısındaki kırmızı 3 rakamının yandığını gördü; Jon'un dairesi o kattaydı. Düşmeye basmalarına fırsat kalmadan asansörün harekete geçtiğini ve inmeye başladığını gördüler. Harry avuçlarını uyluklarına sürttü.

"Asansörleri sevmiyorsun" dedi Jon.

Harry onu şaşkınlıkla süzdü. "O kadar belli oluyor mu?"

Jon gülümsedi. "Babam da sevmez. Hadi gel. Merdivenden çıkalım."

Yukarı çıkarlarken Harry aşağıdaki asansör kapısının açıldığını duydu.

Daireye girdiler; Harry kapının yanında dururken Jon banyoya girip bir tuvalet çantası aldı.

Jon kaşlarını çatarak "Tuhaf" dedi. "Buraya biri girmiş sanki."

Jon yatak odasına girip bir torbayla döndü.

"İçerisi tuhaf kokuyor" dedi.

Harry etrafa göz atmıştı. Lavaboda iki bardak duruyordu, ama kenarlarında süt veya başka bir sıvı izi yoktu. Yerde de erimiş kar yoktu; masanın önünde birkaç kıymık yatıyordu sadece, ki çekmecelerden birine ait olmalıydı. Çekmecelerden biri kırılmış gibiydi.

"Gidelim" dedi Harry.

Jon eliyle işaret ederek "Elektrikli süpürgemin orada ne işi var?" diye sordu. "Sizinkiler mi kullandı yoksa?"

Harry, SOC prosedürlerini bilirdi; cinayet mahallinde elektrikli süpürge kullanmak bunlardan biri değildi.

"Başka kimsede bu dairenin anahtarı var mı?" diye sordu.

Jon duraksadı. "Kız arkadaşım Thea'da var. Ama buraya gelip de elektrikli süpürgeyi kullanmaz o."

Harry masanın önündeki kıymıkları inceledi; elektrikli süpürge'nin önce onları emmesi gerekirdi. Makinenin yanına gitti. Hortumun ucuna takılan plastik kısım çıkarılmıştı. Belkemiğinden aşağı bir ürperti yayıldı. Hortumu kaldırıp içine göz attı. Hortumun siyah, yuvarlak ucunun içinde gezdirdiği parmağına baktı.

"O ne?" diye sordu Jon.

"Kan" dedi Harry. "Kapının kapalı olup olmadığına bak."

Harry cevabı şimdiden biliyordu. Nefret ettiği, ama asla uzak duramadığı bir odanın kapısında duruyordu şimdi. Makinenin ortasındaki plastik torbayı çıkardı. Sarı toz torbasını çıkarırken, asıl acı evinin *burası* olduğunu düşündü. Kötülükle empati kurma yeteneğini kullanmaya hep mecbur kaldığı yerdı burası. Bu yeteneğinin fazla gelişkin olduğunu giderek daha sık düşünüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Jon.

Torba öyle doluydu ki iyice şişmişti. Harry yumuşak, kâğıdın kâğıdı yırttı. Yarılan torbanın içinden yükselen siyah toz bulutu, lambadan çıkan cin gibiydi. Tozlar tavana doğru yükselirken, Jon ile Harry döşemeye dökülen şeyleri incelediler.

“Tanrım” diye fısıldadı Jon.

18 Aralık Perşembe

Çöp bacası

Jon, el yordamıyla tutunacak sandalye ararken “Tanrım” diye inledi. “Burada ne olmuş böyle? Bu bir... bir...”

“Evet” dedi Harry; elektrikli süpürgenin yanında diz çökmüş ve düzenli soluk alıp vermeye odaklanmıştı. “Bir göz.”

Göz karaya vurmuş, kanlı bir denizanası gibiydi. Beyaz yüzeyine tozlar yapışmıştı. Harry gözün kanlı arka tarafındaki kas diplerini ve daha kalın olan, solucanı andıran göz sinirini gördü. “Filtreden torbaya parçalanmadan nasıl geçtiğini anlamıyorum. Hortumla emildiyse *eğer*.”

“Filtreyi çıkarmıştım” dedi Jon titrek sesle. “Daha güçlü emsin diye.”

Harry ceket cebinden çıkardığı kalemi kullanarak gözü büyük bir dikkatle çevirdi. Göz yumuşaktı, ama ortası sertti. Harry iri, siyah gözbebeğini tavan lambasına doğru çevirdi; göz kasları artık çalışmadığından, gözbebeğinin kenarları bulanıktı. Gözbebeğini çevreleyen, açık renkli, neredeyse turkuvaz iris mat mermer gibi parlıyordu. Harry arkasındaki Jon’un soluklarının hızlandığını duydu.

“Bu kadar açık mavi irislerle sık rastlanmaz” dedi Harry. “Tanıdığın biri mi?”

“Hayır, ben... bilmiyorum.”

Harry arkasına dönmeden “Bak Jon” dedi. “Yalan söylemek konusunda ne kadar tecrüben var bilmiyorum, ama pek

beceremiyorsun. Seni kardeşinin özel hayatından bahsetmeye zorlayamam, ama bunun..." Harry kanlı gözü gösterdi. "...bunun kime ait olduğunu söylemeye zorlayabilirim."

Döndü. İki mutfak sandalyesinden birinde oturan Jon başını eğmişti.

"Ben... o kadını..." Adamın sesi boğuk çıkıyordu.

"Bir *kadına* ait demek" diye teşvik etti Harry.

Jon eğik başını sertçe sallayarak onayladı. "Adı Ragnhild Gilstrup. Onun gözleri kimseninkine benzemez."

"Gözlerinden birinin burada ne işi var peki?"

"Bilmiyorum. O... biz... burada buluşurduk. Anahtarı vardı. Ben ne yaptım Harry? Bu neden oldu?"

"Bilmiyorum Jon. Ama burada işimi yapmam gerek; önce sana kalacak yer bulmalıyız."

"Görbitz Sokağı'ndaki eve dönebilirim."

"Hayır!" diye bağırdı Harry. "Thea'nın evinin anahtarı var mı sende?"

Jon başıyla onayladı.

"Tamam, oraya git. Kapıyı kilitle ve ben hariç kimseye açma."

Jon ön kapıya doğru yürürken duraksadı. "Harry?"

"Evet?"

"Ragnhild'le olan ilişkimin duyulması şart mı? Thea'yla birlikte olmaya başlayınca Ragnhild'le görüşmeyi kestim."

"Öyleyse sorun yok."

"Anlamıyorsun" dedi Jon. "Ragnhild Gilstrup evliydi."

Harry başını yana eğdi. "On emrin sekizincisi miydi?"

"Onuncusu" dedi Jon.

"Bunu hasıraltı edemem Jon."

Jon, Harry'ye şaşkınlıkla baktı. Sonra başını yavaşça ıktı yana salladı.

"Ne?"

"Bunu söylediğime inanamıyorum" dedi Jon. "Ragnhild

öldü; bense kendimi düşünüyorum sadece.”

Jon'un gözleri yaşlıydı. Bir anlığına kalkanlarını indiren Harry ona sempati duydu. Bir kurbana ya da yakınına değil, kendi zavallılığını yürek paralayıcı bir anda fark eden insana sempati duydu.

Svarre Hasvold'un ticaret gemilerinde çalışmayı bırakıp Göteborggata'daki 4 numaralı yeni binada kapıcılık yaptıktan pişmanlık duyduğu zamanlar oluyordu. Özellikle de böyle soğuk gecelerde, bina sakinleri arayıp da çöp bacasının yine tıklandığını söylediğinde. Ortalama ayda bir olurdu bu ve sebebi belliydi: Katlardaki çöp kanalları bacayla aynı genişlikteydi. Eski binalar daha iyiydi. Otuzlu yıllarda, çöp bacaları ilk kez kullanılmaya başlandığında bile mimarlar insanların büyük parçalar atarak bacayı tıkamalarını önlemek için kanal girişlerini daha dar yapmayı akıl etmişlerdi. Şimdiyse stil ve ışıklandırmadan başka şey düşünmüyorlardı.

Hasvold ikinci kattaki çöp bacası kapağını açıp başını içeri soktu ve el fenerini yaktı. Işığı beyaz plastik torbalar da gezdirirken, sorunun her zamanki gibi zemin katla birinci kat arasında olduğuna karar verdi; bacanın o kısmı dardı.

Bodrumdaki atık odasının kapısını ve ışığını açtı. Burası öyle soğuktu ki gözlük camları buğulandı. Tam da bu iş için ayırdığı, duvara yastı duran, üç metrelik demir çubuğu titreyerek aldı. Baca borusundaki torbalar yukarı itilirken delinmesinler diye çubuğun ucuna plastik top geçirmişti. Çöp torbalarının ağızlarının bağlanması ve içlerine sadece katı maddeler konulması gerektiği apartman yönetmeliğinde açıkça söylense de, kimsenin –binada yaşayan sözde Hristiyanların bile– buna aldırdığı yoktu.

Yumurta kabuklarına ve süt kutularına basarak, tavan-daki yuvarlak deliğe yaklaştı. Başını kaldırıp deliğin içine

baktı, ama karanlıktan başka bir şey göremedi. Çubuğu kaldırıp deliğe soktu. Her zamanki yumuşak torbalara çarpmasını beklediği çubuk sert bir şeye çarptı. Hasvold daha sert ittirdi. O şey kıınıldamadı; iyice sıkışmıştı.

Hasvold kemerinden sarkan el fenerini alıp deliğin içine tuttu. Gözlük camlarına bir şey damladı. Etrafı göremez olunca küfrü basan Hasvold el fenerini koltuk altına sıkıştırıp gözlüğünü çıkardı ve camlarını sildi. Yana çekilip miyop gözlerini kısarak yukarı baktı. Kaygıya kapıldı. El fenerini yukarı tutarken hayal gücü dörtlü harekete geçti. Bak-tıkça kalbi yavaşladı. Gözlüğünü hayretle taktı. Sonra kalbi durdu.

Demir çubuk duvara sürtünerek aşağı kaydı ve tangırdayarak yere düştü. Svarre Hasvold atık odasının zeminine çöküp kalmıştı. El fenerini çöp torbalarının arasına düşürmüş olmalıydı. Uyluklarının arasına, plastik torbaların üstüne bir damla daha düştü. Svarre damlayan şey yakıcı asitmiş gibi kaygıyla geri çekildi. Sonra ayağa kalkıp dışarı fırladı.

Temiz havaya ihtiyacı vardı. Denizdeyken bir sürü şey görmüştü, ama böylesini asla. Bu... normal değildi. Hasta birinin işi olmalıydı. Apartman kapısını açıp sendeleyerek dışarı çıkarken ne havanın soğukluğunu ne de kaldırımda duran, uzun boylu iki adamı fark etti. Baş dönerken duvara nefes nefese yaslanıp cep telefonunu çıkardı. Telefona âcizce bakakaldı. Acil numaralar birkaç yıl önce, akılda daha fazla kalan numaralarla değiştirilmişti; ama Svarre'nin aklına sadece eski numaralar geldi tabii. İki adamı fark etti. Biri cep telefonu ile konuşuyordu; diğeryse bina sakinlerindendi.

“Pardon, polis in numarasını biliyor musunuz?” diye soran Hasvold'un sesi fazla bağır mış biri gibi kısık çıktı.

Bina sakini yanındaki adama göz attı; bu kişi kapıcıyı bir an süzdükten sonra “Bir saniye, Ivan'la iz takip köpeklerine ihtiyacımız olmayabilir” dedi. Cep telefonunu indirip Svarre

Hasvold'a döndü. "Ben Oslo Emniyet Teşkilatı'ndan Dedektif Hole. Tahmin ediyorum ki..."

Tore Björgeren, Vestkanttorget'teki bir dairenin yatak odası penceresinden bahçeye bakıyordu. Dışarı da içerisi gibi sessizdi; çığlık çığlığa koşturan, karda oynayan çocuklar yoktu ortalıkta. Hava fazla soğuk ve karanlıktı herhalde. Björgeren kışın dışarıda oynayan çocuklar görmeyeli yıllar olmuştu zaten. Oturma odasındaki televizyondan sesi gelen haber spikerinin görülmemiş soğuklar konusunda uyarıda bulunduğunu duyabiliyordu. Sosyal Hizmet Bakanı sokaklardaki evsizlere barınak sağlamak için harekete geçecek ve yalnız yaşayan yaşlıları evlerindeki ısıtma sistemlerini çalıştırmaya teşvik edecekti. Polis Christo Stankic adlı bir Hırvat'ın peşindeydi. Adamın tutuklanmasını sağlayacak ihbarda bulunanlara ödül verilecekti. Spiker meblağı söylemese de, Björgeren bu paranın Cape Town'a gidiş dönüş bileti almaya ve orada üç hafta kalmaya rahat rahat yeteceğini tahmin etti.

Burnuna çektiği kokainin kalanını diş etlerine sürdü. Böylece ağızındaki pizza tadı geçti.

Biscuit'in müdürüne başının ağrıdığını, eve erken gideceğini söylemişti. Christo –gerçi adam adının Mike olduğunu söylemişti– kararlaştırdıkları gibi Vestkanttorget'teki bir bankta onu beklemişti. Christo paket servisle gelen Grandoise pizzayı hapur hupur mideye indirirken, pizzaya serpiştirilmiş on beş miligramlık Stesolid tozunu fark etmemişti.

Björgeren yatakta çıplak ve yüzükoyun yatan Christo'ya baktı. Christo ağızındaki ağız topuna karşın düzenli ve derin soluklar alıyordu. Tore işini görürken adam uyanma belirtisi sergilememişti. Tore sakinleştirici hapları Biscuit'in hemen önünde duran kıpır kıpır bir keşten, tanesi on beş krona almıştı. Diğer gereçler de pahalıya patlamamıştı. Başlangıç se-

ti diye satılan el ve ayak kelepçelerini, ağız topunu ve parlak anal boncuklar geçirilmiş sicimi internetten sadece 599 kro-
na almıştı.

Yorgan yerdeydi ve Christo'nun cildi, Tore'nin odanın çe-
şitli yerlerine koyduğu mumların titrek ışığıyla parlıyordu.
Adam beyaz çarşafın üstünde Y şeklinde yatmaktaydı. Elle-
ri Tore'nin sağlam pirinç karyolasının başucuna, ayaklarıy-
sa ayakucundaki parmaklığa bağlanmıştı. Tore, Christo'nun
kalçalarını yükseltmek için karnının altına yastık koymayı
başarmıştı.

Vazelin kutusunun kapağını açan Tore işaretparmağıyla
vazelin alırken diğer eliyle Christo'nun kalçalarını ayırdı. Yi-
ne aynı şeyi düşündü. Bu tecavüzdü. Aksini iddia etmek güçtü.
Sırf "tecavüz" kelimesini düşünmek bile Tore'yi azdırtıyordu.

Christo'nun bu şekilde kullanılmaya itirazı olup olmadığı-
nı anlayamamıştı. Adam karışık sinyaller vermişti. Ama ka-
tillerle oyun oynamak tehlikeliydi. Muhteşem bir şekilde teh-
likeliydi. Ama salakça sayılmazdı. Ne de olsa Tore'nin altın-
daki adam ömrünü hapiste geçirecekti.

Tore kendi ereksiyonuna baktı. Sonra kutudaki, ince ama
sağlam naylon sicime inci kolye gibi geçirilmiş anal boncuk-
ları aldı; boncuklar giderek büyüyordu ve sonuncusu golf to-
pu kadardı. Boncukların makata sokulduktan sonra, duyar-
lı anüs girişinin çevresindeki sinirleri azami ölçüde uyarmak
için yavaş yavaş çıkarılması gerektiği kullanma kılavuzunda
yazılıydı. Türlü türlü renklerde satılan anal boncukların ne
işe yaradığını bilmeyen biri onların başka bir işlevi olduğunu
düşünebilirdi. Tore en büyük boncuktaki çarpık yansıması-
na bakarak gülümsedi. Babası onun Cape Town'dan kartpos-
talla birlikte göndereceği Noel hediyesini açarken, hediye-
nin Noel ağacında güzel duracağını umacaktı herhalde. Ama Ve-
gardshei ailesinden hiç kimse, ağacın etrafında vazifeşinas
bir şekilde el ele tutuşarak şarkı söylerken, karşılarında pa-

rıldayan boncukların ne işe yaradığını bilmeyecekti. O boncukların nereye girip çıktığını da.

Harry, Beate'yi ve onun iki asistanını merdivenden bodruma indirdi; kapıcı atık odasının kapısını açtı. Asistanlardan biri yeniydi; Harry kızın adını üç saniyede unuttu.

"Yukarıda" dedi Harry. Arıcı kıyafetine benzer beyaz giysiler giymiş diğer üç kişi çöp bacasının altına dikkatle geldiler; başlıklarındaki lambalar bacanın içini aydınlattı. Harry yeni asistanın tepkisini görmek için kızın yüzünü inceledi. Kızın tepkisini, dalgıçlar dokununca hemen geri çekilen mercanların hareketine benzetti. Beate soğuk yüzünden orta ila ağır derecede hasar görmüş bir boruyu inceleyen su tesisatçısı misali soğukkanlılıkla, hafifçe başını salladı.

"Enükleasyon" dedi. Sesi bacadan yankılandı. "Not alıyormusun Margaret?"

Kalem ve not defteri çıkarmaya çabalayan arıcı kıyafetli kadın asistan hızlı hızlı soluyordu.

"Yani?" dedi Harry.

"Sol göz çıkarılmış. Margaret?"

"Yazdım" dedi asistan not alırken.

"Kadın baş aşağı duruyor. Çöp bacasına sıkışmış herhalde. Sol göz yuvasından biraz kan damlıyor; yuvanın içinde gördüğüm beyazlıklar iç kranium olsa gerek. Kanın rengi koyu kırmızı; demek ki pıhtılaşalı epey olmuş. Patolog gelince cesedin sıcaklığıyla katılığını ölçer. Çok mu hızlı konuşuyorum?"

"Hayır, sorun yok" dedi Margaret.

"Üçüncü kattaki, yani gözün bulunduğu kattaki çöp bacası kapağında kan izleri bulduk, o yüzden cesedin oradan bacaya itildiğini varsayıyorum. Oradaki giriş dar; buradan bakınca cesedin sağ omzu çıkmış gibi görünüyor. Ceset baca-

ya itilirken veya aşağı düşerken çıkmış olabilir. Böyle alttan bakarak anlamak güç, ama boynunda morluklar var sanki: bu da boğulduğunu gösteriyor. Patolog omza bakar ve ölüm sebebini belirler. Bizim burada yapabileceğimiz pek bir şey yok. Hadi iş başına Gilberg.”

Beate yana çekilince erkek asistan çöp bacasının fotoğraf-
larını çekti.

“Göz yuvasındaki şu sarımsı şey ne?” diye sordu adam.

“Yağ” dedi Beate. “Odayı araştırın, kurbanı veya katile
ait bir şeyler var mı diye bakın. Sonra da polislerin yardımı-
yla cesedi aşağı indirin. Margaret, sen benimle gel.”

Koridora çıktılar; Margaret asansör kapısına gidip düğ-
meye bastı.

“Merdivenden çıkacağız” dedi Beate usulca. Ona şaşkın-
lıkla bakan Margaret kendisinden yaşlı olan iki meslektaş-
ını takip etti.

Beate, Harry’nin sormasına fırsat vermeden “Birazdan üç
adamım daha gelecek” dedi. Uzun bacaklı Harry basamak-
ları ikişer ikişer çıksa da, ufak tefek Beate ona ayak uydur-
makta zorlanmıyordu. “Görgü tanığı var mı?”

“Henüz çıkmadı” dedi Harry. “Ama bütün apartman sa-
kinleriyle konuşuyoruz. Üç polis bütün dairelerin zillerini ça-
lıyor. Sonra da komşu apartmanlara gidecekler.”

“Yanlarında Stankic’in fotoğrafı var mı?”

Harry kadının alay edip etmediğini anlamak için baktı.
Anlayamadı.

“İlk izlenimlerin neler?” diye sordu.

“Katil erkek” dedi Beate.

“Cesedi çöp bacasına itecek kadar güçlü olduğu için mi?”

“Olabilir.”

“Başka?”

“Harry, bunun kimin işi olduğundan şüphemiz mi var ki?”
dedi kadın iç geçirerek.

"Evet Beate, var. Prensip gereği, emin olana dek şüphe duymamız gerek."

Harry peşlerinden nefes nefese gelen Margaret'a döndü. "Senin ilk izlenimlerin neler?"

"Ne?"

Üçüncü kat koridoruna saptılar. Jon Karlsen'in dairesinin önünde tüvit takım elbiseli ve önü açık tüvit paltolu, şişman bir adam duruyordu. Onları beklediği belliydi.

"Apartmana girerken ne hissettiğini merak ettim" dedi Harry. "Ve çöp bacasının içine bakarken."

Margaret şaşkınca gülümseyerek "Ne hissettiğimi mi?" diye sordu.

"Evet, ne hissettiğini!" diye gürleyen Stale Aune'nin uzattığı eli Harry tereddütsüz sıktı. "Gelin de Harry'nin meşhur tüyolarını öğrenin millet. Cinayet mahalline girmeden önce zihninizi tamamen boşaltacaksınız, yeni doğmuş çocuk gibi olacaksınız, düşünmeyi unutacaksınız, kendinizi o kutsal ilk izlenimlere açacaksınız; orada neler olduğunu önyargısızca görebilmeniz ancak ilk birkaç saniyede mümkündür. Şeytan çıkarma ayini gibi neredeyse, değil mi? Takım elbisen güzelmiş Beate. Bu hoş meslektaşın kim peki?"

"Tanıştırayım, Margaret Svendsen."

"Stale Aune" diyen adam, Margaret'ın eldivenli elini tutup öptü. "Aaa, senden kauçuk tadı aldım canım."

"Aune psikologdur" dedi Beate. "Bize sık sık yardımcı olur."

"Sık sık yardımcı olmaya *çalışır*" dedi Aune. "Psikoloji hâlâ emekleme döneminde olan bir bilim dalı maalesef; elli veya yüz yıldan önce pek medet ummamak gerek. Eee, Dedektif Hole'nin sorusuna ne yanıt vereceksin canım?"

Margaret yardım istercesine Beate'ye baktı.

"Ben... bilmem ki" dedi. "Kadının gözünün çıkarılması biraz ürperticiydi tabii."

Harry kapıyı açtı.

"Beni kan tutar, biliyorsunuz" diye uyardı Aune.

"Cam göz gibi düşün" diyen Harry kapıyı açıp yana çekildi. "Plastik örtünün üstünde yürü ve hiçbir şeye dokunma."

Aune yere serilmiş siyah plastik örtünün üstünde dikkatle yürüdü. Hâlâ yerde, elektrikli süpürge'nin yanında, tozun içinde duran, ama şimdi gri bir tabakayla kaplı olan gözün yanında çömeldi.

"Enükleasyon deniyormuş" dedi Harry.

Aune tek kaşını kaldırdı. "Elektrikli süpürgeyle mi çıkarılmış?"

"Bir insanın gözünü sırf elektrikli süpürgeyle yuvasından çıkarmak mümkün değildir" dedi Harry. "Katil gözü elektrikli süpürgeyle yerinden oynatıp, sonra da parmaklarını içeri sokmuş olmalı. Kaslar ve göz sinirleri sağlamdır."

"Senin bilmediğin bir şey var mı Harry?"

"Çocuğunu küvette boğan bir kadını tutuklamıştım bir keresinde. Kadın nezaretteyken tek gözünü çıkarmıştı. İşin tekniğini doktordan öğrendim."

Arkalarındaki Margaret'in derin bir nefes aldığını duydu-lar.

"Gözü çıkan bir insan ölmeyebilir de" dedi Harry. "Beate kadının boğulmuş olabileceğini düşünüyor. Sen ne dersin?"

"Bunun duygusal ve zihinsel açıdan dengesiz birinin işi olduğu belli" dedi Aune. "Kurbanın gözünü çıkarması, kontrol-süz öfke belirtisi. Cesedi pratik sebepler yüzünden çöp bacasına atmış olabilir elbette..."

"Sanmam" dedi Harry. "Cesedin uzun süre bulunmamasını istese burada bırakırdı."

"Bu durumda bilinçli bir sembolik eylem söz konusu muhtemelen."

"Hımm. Kurbanın gözünü çıkarmak ve cesedinin geri kalanını çöpmüş gibi atmak mı?"

“Evet.”

Harry, Beate'ye baktı. “Profesyonel bir katilin işine benze-miyor.”

Aune omuz silkti. “Öfkeli bir profesyonel katil de olabilir.”

“Profesyoneller belirli bir yöntemden şaşmazlar genellikle. Christo Stankic şimdiye dek kurbanlarını vurmayı yeğledi.”

“Repertuarı geniş olabilir” dedi Beate. “Veya belki de bu-radayken kurbanı ansızın gelip onu gafil avladı.”

“Belki de komşular duymasın diye ateş etmemiştir” diye tahminde bulundu Margaret.

Diğer üçü ona döndüler.

Kadın ürkekçe gülümsedi. “Yani... belki de işini rahat ra-hat görmek için zamana ihtiyacı vardı. Belki de bir şey arı-yordu.”

Harry, Beate'nin durup dururken burnundan hızlı hızlı solumaya başladığını ve benzinin solduğunu fark etti.

“Ne dersin?” diye sordu Aune'ye.

“Psikoloji böyledir işte” dedi Aune. “Bir sürü soru. Ve ya-nıt niyetine hipotezler.”

Daireden çıktıklarında Harry, Beate'ye iyi olup olmadığını sordu.

“Biraz midem bulanıyor o kadar” dedi Beate.

“Ya? Şu an hasta olman yasak. Anladın mı?”

Beate ona gizemle gülümsedi.

Adam uyanıp gözlerini açınca, tepesindeki beyaz tavanı aydınlatan ışıkları gördü. Vücudu ve başı ağrıyordu, kımıldayamıyordu. Ağzında bir şey vardı. Hareket etmeye çalışınca, el ve ayak bileklerindeki kelepçeleri fark etti. Başını kaldırdı. Yatağın ucundaki aynaya bakınca, çıplak olduğunu yanan mumların ışığında görebildi. Başında da bir şey vardı, koşumu andıran siyah bir şey. Kayışlardan biri yüzünün, siyah

bir top tıktırılmış ağzının üstünden geçiyordu. Elleri metal kelepçelerle, ayaklarıysa siyah kayışa benzer bir şeyle bağlanmıştı. Aynaya baktı. Çarşafın üstünde, bacaklarının arasında yatan ipin ucu kalçalarının arasında gözden kayboluyordu. Karnında da beyaz bir şey vardı. Meniye benziyordu. Başını tekrar yastığa gömüp gözlerini kapadı. Haykırmak istedi, ama ağzındaki topun bunu engelleyeceğini biliyordu.

Oturma odasından insan sesi geldiğini duydu.

“Alo? *Politi?*”

Politi? Polizei? Polis?

Yatakta çırpınmaya başladı; kelepçeler derisini sıyrınca acıyla inledi. Ellerini çevirip kelepçelerin arasındaki zinciri tutmaya çalıştı. Kelepçeler. Çelikti. Babası ona yapı malzemelerinin neredeyse hepsinin tek bir yönde baskıya dayanacak şekilde yapıldığını ve çeliği bükme sanatının en az direnç gösterecek yere doğru yönde güç uygulamakla ilgili olduğunu öğretmişti. Kelepçelerin arasındaki zincir, onların çekilerek birbirinden ayrılmalarını önleyecek şekilde yapılmıştı.

Diğer adamın oturma odasında telefonla kısa bir konuşma yaptığını işitti ve ardından ortalığa sessizlik çöktü.

Zincirin kelepçelerden birine takılı halkasını tuttu, ama çekmek yerine döndürdü. Halka kırk beş derece döndü. Daha fazla dönmüyordu. Adam tekrar denedi, ama elleri kaydı.

“Alo?” diye bir ses geldi oturma odasından.

Adam derin bir nefes aldı. Gözlerini kapayınca, kalın kollarını sergileyen kısa kollu gömlek giymiş, inşaat alanında yığılı çelik çubukların önünde duran babasını gördü. Babası ona fısıldadı: “Bütün şüphelerden arın. Sadece irade gücünde odaklan. Çeliğin irade gücü yoktur, o yüzden de hep kaybeder.”

Tore Björgeren gri inci kabuklarıyla bezeli rokoko aynaya parmaklarıyla sabırsızca vurdu. Antikacı ona “rokoko” teri-

minin neredeyse grotesk denebilecek kadar abartılı stiller için, genellikle aşağılayıcı anlamda kullanıldığını söylemişti. Tore hassas mali dengesini bozan şeyin bu ayna olduğunu sonradan, aynanın bedeli olan on iki bin kronu ödeyebilmek için borç almaya karar verdiğinde fark etmişti.

Emniyet Müdürlüğü'nün santrali onu Cinayet Masası'na yönlendirmeye çalışmıştı, ama telefonu açan olmamıştı; şimdi de üniformalı polislerle ulaşmaya çalışıyorlardı.

Yatak odasından gelen sesler duydu. Karyolaya bağlı zincirlerin şıngırtısını. Stesolid çok etkili bir sakinleştirici değildi belki de.

"Buyrun." Bu kalın ve sakin sesi duyan Tore irkildi.

"Eee, ben... ödül için aramıştım da. Şey... hani şu Kurtuluş Ordusu mensubunu öldüren adamı ihbar edene verilecek ödül için."

"Kiminle görüşüyorum? Ve nereden arıyorsunuz?"

"Tore. Oslo'dan."

"Daha net konuşabilir misiniz lütfen?"

Tore yutkundu. Telefon numarasını gizleme hakkını kullanmıştı –bunun için birçok geçerli sebebi vardı– ve konuştuğu polisin ekranında "bilinmeyen numara" yazısının olduğunu biliyordu.

"Size yardım edebilirim." Tore sesini biraz yükseltmişti.

"Her şeyden önce bilmem gereken..."

"O burada. Yatağa zincirledim."

"Birini zincirlediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Sonuçta o katil değil mi? Tehlikeli biri. Restoranda gördüm, tabancası vardı. Adı Christo Stankic. Adını gazetede görmüştüm."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu bir an. Sonra polis tekrar konuştu, ama sakinliğini biraz yitirmişti. "Şimdi sakin olun. Kim olduğunuzu ve yerinizi söyleyin, hemen gelelim."

"Ödül ne olacak?"

“O gerçekten aradığımız kişiyse ve tutuklarsak, bize yardımcı olduğunuzu söylerim.”

“Ödülü hemen alacak mıyım peki?”

“Evet.”

Tore düşündü. Cape Town’ı. Kavurucu güneşin altındaki Noel Baba’yı. Telefondan gıcirtı geldi. Tore yanıt vermek için nefes alırken, on iki bin kronluk rokoko aynaya baktı. O anda üç şey fark etti. Gıcirtı telefondan gelmemişti. Kargoyla gelen 599 kronluk başlangıç setlerindeki kelepçeler birinci sınıf olmazdı. Ve Tore büyük ihtimalle artık Noelleri kutlayamayacaktı.

“Alo?” dedi telefondan gelen ses.

Tore Björger karşılık vermek istedi, ama ince bir naylon tele geçirilmiş ve Noel süsüne her açıdan benzeyen parlak boncuklar, ses tellerinin ses çıkarması için gerekli olan nefes borusunu sıkıştırıyordu.

18 Aralık Perşembe
Konteyner

Dört kişiyi taşıyan araba ağır kar yağışı altında, karanlıkta ilerliyordu.

“Östgard şu tarafta, sola sap” dedi Jon arka koltuktan; sinmiş Thea’ya sarılmıştı.

Halvorsen caddeden saptı. Harry tepelerde ve korularda, deniz feneri gibi ışıldayan, tek tük çiftliklere bakıyordu.

Harry’nin dediği gibi, Robert’in dairesi artık güvenli değildi; Jon’un aklına Östgard gelmişti. Thea’nın da onunla gelmesinde diretmişti.

Halvorsen beyaz bir çiftlik eviyle kırmızı bir ahırın arasından geçen yola saptı.

“Komşuyu arayalım da traktörüyle karları küresin biraz” dedi Jon, yeni yağmış karda paytak paytak yürüyerek çiftlik evine giderlerken.

“Olmaz” dedi Harry. “Burada olduğunu kimse bilmemeli. Polis bile.”

Jon basamakların yanındaki bina duvarına gidip beşinci kerestenin dibindeki kara elini daldırdı.

Elinde tuttuğu anahtarı kaldırarak “İşte” dedi.

Evin içi dışarıdan da soğuk gibiydi; donmuş buz bloklarına benzeyen, boyalı ahşap duvarlar yankı yapıyordu. Ayaklarındaki karları silkeleyip büyük bir mutfığa girdiler; burada sağlam görünen bir masa, mutfak dolabı, tezgâh ve köşe-

de duran, Jötul marka bir odun sobası vardı.

“Sobayı yakayım.” Nefesi buğulu çıkan Jon ısınmak için ellerini ovuşturdu. “Tezgâh dolabında yakacak odun vardır herhalde, ama yetmez; odunluğa gitmemiz lazım.”

“Ben getiririm” dedi Halvorsen.

“Karlari küremen gerekecek. Sundurmada iki kürek var.”

“Sizinle geleyim” diye mırıldandı Thea.

Kar yağışı kesilmişti ve hava bulutsuzdu. Pencerenin önünde sigara içen Harry, Halvorsen’le Thea’nın taze, hafif karları beyaz ay ışığında küremelerini seyretti. Sobadan çıktılar geliyordu ve çömelmiş olan Jon alevlere bakıyordu.

“Kız arkadaşın Ragnhild Gilstrup meselesini nasıl karşıladı?” diye sordu Harry.

“Beni affetti” dedi Jon. “Dediğim gibi, onunla tanışmamdan önceydi.”

Harry sigarasının yanan ucunu seyretti. “Ragnhild Gilstrup’ın senin evinde ne aradığı konusunda bir fikrin yok mu hâlâ?”

Jon başını iki yana salladı.

“Fark ettin mi bilmem ama” dedi Harry, “masanın alt çekmecesini zorla açılmış gibiydi. Oraya ne koymuştun?”

Jon omuz silkti. “Özel şeylerimi. En başta mektuplarımı.”

“Aşk mektuplarını mı? Mesela Ragnhild’in yazdığı?”

Jon kızardı. “Ben... hatırlamıyorum. Çoğunu attım, ama birkaçını saklamış olabilirim. O çekmeceyi kilitli tutuyordum.”

“Thea dairede tek başına kalınca mektupları bulmasın diye mi?”

Jon başını yavaşça sallayarak onayladı.

Dışarıya çıkan Harry çiftlik arazisine bakan basamaklara gitti ve son birkaç nefes çektiği sigarasını kara atıp cep telefonunu çıkardı. Üçüncü çalışta Gunnar Hagen açtı.

“Jon Karlsen’i başka yere götürdüm” dedi Harry.

“Açık konuş.”

“Gerek yok.”

“Anlamadım?”

“O şimdi daha güvende. Halvorsen bu gece burada kalacak.”

“Nerede Hole?”

“Burada.”

Hattın sessizliğini dinleyen Harry şimdi olacakları sezdi. Sonra Hagen’in yüksek ve net sesini duydu.

“Hole, amirin olarak sana net bir soru sordum. Yanıtlamayı reddetmen itaatsizlik olur. Anlatabiliyor muyum?”

Harry farklı bir mizacı olmadığı, çoğu insanda yeterince bulunan toplumsal sağ kalma içgüdüsüne biraz daha fazla sahip olmadığı için sık sık hayıflanırdı. Ama o böyleydi işte, her zaman da böyle olmuştu.

“Neden soruyorsun Hagen?”

Hagen’in sesi öfkeden titremeye başladı. “Bana ne zaman soru soracağına ben karar veririm Hole. Anlaşıldı mı?”

Harry bekledi. Bekledi. Sonra Hagen’in derin nefes aldığı-
nı duyunca “Skansen Çiftliği” dedi.

“Ne dedin?”

“Strömmen’in doğusunda. Lören Ormanı’ndaki polis eğitim arazisinde.”

“Anlaşıldı” dedi Hagen sonunda.

Telefonu kapatan Harry başka bir numarayı tuşlarken, ay ışığında öylece durup dış tuvalete doğru bakan Thea’yı seyretti. Kadın kar küremeyi kesmiş ve tuhaf bir şekilde kalmıştı.

“Ben Skarre.”

“Harry. Bir gelişme var mı?”

“Yok.”

“İhbar filan?”

“Ciddi bir ihbar yok.”

“Ama arayanlar vardır?”

“Var tabii, ödül konu sonuçta. Bana sorarsan kötü bir fikir. Epey angarya çıktı başımıza.”

“Ne diyorlar?”

“Ne demiyorlar ki! Zanlıya benzer birilerini görmüşler, onu söylüyorlar. En komiği de, Stankic’i evinde yatağına zincirlediğini iddia eden ve ödül alıp almayacağını soran bir adam.”

Harry, Skarre’nin gülmeyi kesmesini bekledi. “Doğru söyleyip söylemediğini araştırmışlar mı peki?”

“Gerek yokmuş ki. Adam konuşmayı yarıda kesmiş. Kafası karışık biriydi besbelli. Stankic’i daha önce de gördüğünü iddia etmiş. Stankic bir restoranda tabancalıymış filan. Neyse, sen neler yapıyorsun?”

“Biz.... sen ne dedin?”

“Şeyi sordum...”

“Yok, biri Stankic’i tabancalı görmüş dedin ya.”

“Ha ha, millette ne hayal gücü var ama, değil mi?”

“Konuştuğun görevli polise bağla beni.”

“Eee...”

“Hemen Skarre.”

Hatta bağlanan görevli polise üç cümle sarf eden Harry, ona hatta kalmasını söyledi.

“Halvorsen!” Bağırarak Harry’nin sesi çiftlik evinin etrafında yankılandı.

“Evet?” Halvorsen ahırdan ay ışığına çıktı.

“Tuvalette sabunlu tabanca tutan bir adam gören garsonun adı neydi?”

“Nereden hatırlayayım şimdi?”

“Beni ilgilendirmez, bir şekilde hatırla.”

Sesleri gecenin sessizliğinde, evle ahırın arasında yankılanıyordu.

“Tore bilmemne. Galiba.”

“Hah! Arayan adam da adının Tore olduğunu söylemiş. Bravo. Şimdi de soyadını alayım lütfen.”

"Eee... Björg? Yok. Björang? Yok..."

"Hadi ama Lev Yaşın!"

"Björgen. İşte buydu. Björgen."

"O küreği elinden at. Manyak gibi araba sürmene izin veriyorum."

Yirmi sekiz dakika sonra, Halvorsen ile Harry arabayla Vestkanttorget'ten geçip Schives Sokağı'na saparak Tore Björgen'in evine yaklaşıırken, apartmanın önünde bir polis arabası onları bekliyordu; görevli polis adresi Biscuit'in şef garsonundan almıştı.

Polis arabasının yanında duran Halvorsen pencereyi indirdi.

Sürücü koltuğunda oturan kadın polis, kâgir binanın gri ön cephesindeki aydınlık bir pencereyi göstererek "İkinci kat" dedi.

Harry, Halvorsen'in üstünden uzandı. "Halvorsen'le ben yukarı çıkacağız. Biriniz burada kalıp karakolla temas halinde olsun. biriniz de bizimle birlikte arka bahçeye gelip mutfak merdiveninde nöbet tutsun. Bagajda ödünç alabileceğim tabanca var mı?"

"Hı hı" dedi kadın.

Erkek meslektaşına öne eğildi. "Siz Harry Hole'siniz, değil mi?"

"Evet."

"Karakoldan biri silah ruhsatınızın olmadığını söylemişti."

"Artık var."

"Öyle mi?"

Harry gülümsedi. "Sonbahardaki ilk atış sınavını uyandırdığım için kaçırdım. Ama ikincisinde ülke çapında üçüncü olduğumu bilmek hoşuna gidecektir eminim. Tamam mı?"

İki polis bakıştılar.

“Tamam” diye mırıldandı adam.

Harry kapıyı sertçe iterek açınca, donmuş lastik keçeden inlemeye benzer bir ses çıktı. “Pekâlâ, bu ihbar doğru mu diye bir bakalım.”

İki gün içinde ikinci kez eline MP5 alan Harry, Sejerstedt diye birinin zilini çaldı ve diyafona gelen kaygılı kadına polis olduklarını söyledi. Ona kapıyı açmadan önce pencereye giderse polis arabasını görebileceğini söyledi. Kadın bunu yaptı. Halvorsen ile Harry merdivenleri çıkarlarken, kadın polis arka bahçeye gitti.

Kapı zillerinden birinin üstündeki pirinç levhaya Tore Björge’nin adı siyah harflerle yazılmıştı. Harry’nin aklına Bjarne Möller geldi; ilk kez birlikte göreve çıktıklarında Möller bir evde kimse olup olmadığını anlamanın en basit ve hâlâ en etkili olan yolunu öğretmişti. Harry kulağını kapının camına dayadı. İçeriden ses gelmiyordu.

“Tabancan dolu mu ve emniyet kilidi açık mı?” diye fısıldadı Harry.

Beylik tabancasını çıkarmış olan Halvorsen kapının yanında, duvara yaslanmış duruyordu.

Harry zili çaldı.

Nefesini tutup kulak kabarttı.

Sonra zili tekrar çaldı.

“Kapıyı kırmak ya da kırmamak” diye fısıldadı Harry, “işte bütün mesele bu.”

“Kapıyı kırarsak önce savcıyı arayıp arama izni...”

Halvorsen’in sözü, Harry’nin MP5 ile kıldığı kapı camının şangırtısıyla yarıda kesildi. Harry elini içeri sokup kapıyı açtı.

Usluca hole girdiler; Harry, Halvorsen’e kontrol etmesi gereken kapıları gösterdi. Oturma odasına girdi. Burada kimse yoktu. Ama Harry telefon sehpasının yukarısındaki aynaya sert bir cisimle vurulmuş olduğunu hemen fark etti. Aynanın ortasından yuvarlak bir parça düşmüştü ve oradaki, kara

bir güneşi andıran kısımdan ışınlar gibi yayılan siyah çizgiler yaldızlı, süslemeli çerçeveye dek uzanıyordu. Harry odanın diğer ucundaki aralık kapıya odaklandı.

“Mutfakta ve banyoda kimse yok” diye fısıldadı Halvorsen arkasından.

“Tamam. Hazır ol.”

Harry kapıya yürüdü. Artık hissedebiliyordu. Burada bir şey varsa o odadaydı. Susturucusu bozuk bir egzozun gürültüsü geldi dışarıdan. Uzaklarda bir tramvay tiz bir sesle fren yaptı. Harry sanki içgüdüsel olarak iki büklüm durduğunu fark etti. Kendini olabildiğince küçük bir hedef haline getirmek istiyordu.

Kapıyı makineli tüfeğin namlusuyla iterek içeri daldı ve silueti görülmesin diye hemen yana çekildi. Parmağını tetikten ayırmadan duvara yaslanıp gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

Kapı aralığından gelen ışıktaki, pirinç parmaklıklı büyük bir yatak gördü. Yorganın altından bir çift çıplak ayak çıkmıştı. Harry gidip yorganı bir ucundan tuttu ve çekti.

“Vay anasını!” diye bağırdı Halvorsen. Kapı eşiğinde duruyordu; yatağa hayretle bakarken tabancasını indirdi.

Adam çiti inceledi. Sonra koşmaya başladı ve sıçradı, Bobo’dan öğrendiği hareketlerle solucan gibi yukarı tırmandı. Çitin üstünden atlarken, cebindeki tabanca karnına çarptı. Diğer taraftaki buz kaplı asfalta düşünce, mavi ceketinde açılmış büyük yırtığı sokak lambasının ışığında gördü. Ceketin içindeki beyaz materyal dışarı çıkmıştı.

Bir ses duyunca ışıktan uzaklaşıp, geniş liman alanında üst üste dizilmiş konteynerlerin gölgesine girdi. Kulak kabartarak etrafa bakındı. Rüzgâr siyah, metruk bir ahşap külbenin kırık camlarından ısıklık çalarak esiyordu.

Adam sebebini bilmese de gözetlendiğini hissediyordu. Hayır, gözetlendiğini değil, fark edildiğini, keşfedildiğini. Burada olduğunu bilen birileri vardı, ama henüz onu görmemiş olabilirlerdi. Aydınlatılan çiti taradı. Kaygı verici bir şey görmedi.

İki konteyner sırası boyunca yürüdükten sonra, açık bir konteyner buldu. Konteynerin zifiri karanlığına adım atınca, burada kalamayacağını hemen anladı; uykusunda donarak can verirdi. Kapıyı arkasından kapayınca bir esinti hissetti; konteyner bir araçla taşınıyordu sanki.

Gazetelerin üstüne basınca hışırtılar duydu. Isınması gerekiyordu.

Dışarı çıkınca yine gözetlendiği hissine kapıldı. Kulübe-ye girip duvar tahtalarından birini tuttu ve çekti. Tahta gü-rültüyle koptu. Adam gözücuyla bir hareket görür gibi olun-ca arkasına döndü hemen. Ama Oslo Merkez Garı'nın çevre-sindeki davetkâr otellerin titrek ışıklarıyla, geceyi geçireceği yerin kapısının ardındaki karanlıktan başka bir şey göreme-di. İki tahtayı daha söktükten sonra konteynere geri döndü. Karda izler vardı. Pati izleri. Büyük izler. Bekçi köpeği. Ye-ni mi geçmişti? Adam tahtaları parçalayıp, konteyner girişi-nin yanındaki çelik duvarın dibine yığdı. Duman çıksın diye kapıyı aralık bıraktı. Pansiyon'daki odadan aldığı kibrit ku-tusu, tabancasıyla aynı cepte-ydi. Gazeteyi yakıp tahta par-çalarının altına koydu ve ateşin üstüne ellerini uzattı. Küçük alevler pas kırmızısı duvarı yaladı.

Adam ceplerinde bozukluk aradığı garsonun namluya kor-ku dolu gözlerle bakışını hatırladı. Garson tüm parasının o kadar olduğunu söylemişti. Bu para hamburger ve metro bi-leti almaya ancak yetmişti. Saklanacak, ısınacak ve uyuya-cak bir yer tutmaya yetmezdi. Sonra garson aptallık etmiş, polisin yolda olduğunu söylemişti. Adam da yapması gereken şeyi yapmak zorunda kalmıştı.

Alevler dışarıdaki karları aydınlatıyordu. Adam kapının

önündeki pati izlerinin artmış olduğunu fark etti. Konteynere ilk gelişinde bu izleri görmemesi tuhaftı. Nefesini ve içinde oturduğu demir kutudaki yankısını dinlerken (içeride iki kişi vardı sanki), izleri gözleriyle takip etti. Kaskatı kesildi. Ayak izleriyle pati izleri birbirine karışmıştı. Ayak izlerinden birinin ortasında pati izi gördü.

Kapıyı hızla açınca, alevler hışırdayarak söndü. Zifiri karanlıkta sadece gazetelerin kenarları parıldıyordu şimdi. Adamın solukları hızlanmıştı. Dışarıda onu avlamak isteyen, onun kokusunu alan ve bu kokuyu tanıyan bir şey vardı. Adam nefesini tuttu. O zaman durumu anladı: Onu avlamak isteyen şey dışarıda değildi. Adamın duyduğu ikinci nefes sesi de yankı değildi. O yaratık içerideydi. Adam cebindeki tabancaya el atarken, hırıltı gibi bir ses duymamasına şaşırırdı. Daha doğrusu şu ana dek duymamıştı. Şimdi bile, sıçrayan hayvanın patilerinin demir zeminde çıkardığı hafif sürtünme sesini duydu, o kadar. Kolunu kaldırmaya ancak fırsat bulmuşken elinin ısırıldığını hissetti ve duyduğu acı zihnini tuzla buz etti.

Yatağı inceleyen Harry, Tore Björge'nin ait olduğunu varsaydığı cesede baktı.

Halvorsen gelip onun yanında durdu: "Ulu Tanrım" diye fısıldadı. "Burada ne olmuş böyle?"

Yanıt vermeyen Harry karşısındaki adamın yüzündeki siyah maskenin fermuarını indirip maskenin bir yarısını açtı. Cesedin kırmızı rujlu dudaklarıyla makyajlı gözleri ona The Cure'un solisti Robert Smith'i hatırlattı.

"Biscuit'te konuştuğun garson bu muydu?" dedi etrafa bakınarak.

"Galiba. Adamın bu kılığı ne yahu?"

"Lateks" diyen Harry, parmak uçlarını çarşafttaki metal kı-

rıntılarında gezdirdi. Sonra komodindeki yarı dolu su bardağının yanından bir şey aldı. Bir haptı bu. Harry haptı inceledi.

Halvorsen inledi. "Bu resmen sapıklık."

"Bir çeşit fetişizm" dedi Harry. "Senin mini etekli, jartierli kadınlar ya da seni tahrik eden şey her neyse onu görmekten hoşlanmandan daha sapıkça değil aslında."

"Ben üniformalı kadınları severim" dedi Halvorsen. "Her türden. Hemşire, otopark görevlisi..."

"Sağ ol be" dedi Harry.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Halvorsen. "İntihar haptı mı?"

"Kendisine soralım" diyen Harry bardağı alıp içindeki suyu yatakta yatan adamın yüzüne boca etti. Halvorsen dedektife ağzı açık bakakaldı.

"Bu kadar önyargılı olmasan, adamın nefes aldığını fark ederdin" dedi Harry. "Bu altı üstü Stesolid. Valium'dan çok daha tehlikeli değildir."

Yataktaki adam soluk almaya çabalıyordu. Sonra yüzü çarpıldı ve öksürmeye başladı.

Yatağın kenarına oturan Harry, adamın gözbebekleri hâlâ küçücük, korku dolu gözlerini kendisine çevirmeyi başarmasını bekledi.

"Biz polisiz Björger. Böyle teklifsizce geldiğimiz için kusura bakma, ama duyduğumuza göre sende istediğimiz bir şey varmış. Ki görünüşe göre artık yok."

Adam gözlerini iki kez kırptırdı. "Ne diyorsun?" dedi boğuk sesle. "İçeri nasıl girdiniz?"

"Kapıdan" dedi Harry. "Bizden önce başka bir misafirin olmuş bu akşam."

Adam başını iki yana salladı.

"Polise öyle demişsin" dedi Harry.

"Buraya kimse gelmedi. Polisi de aramadım. Numaram da rehberde yok. Bulamazsınız."

"Bulabiliriz. Hem telefon ettin *dememişim* ki. Telefonda birini yatağa zincirlediğini söylemişsin; çarşıfta metal parçaları görüyorum. Aynan da kırılmış. Adam kaçtı mı Björger?"

Tore önce Halvorsen'e, sonra da tekrar Harry'ye baktı.

"Seni tehdit mi etti?" dedi Harry aynı kısık ve monoton ses tonuyla. "Bize bir şey söylersen geri geleceğini mi söyledi? Mesele bu mu? Korkuyor musun?"

Adamın ağzı açıldı. Harry'nin onu yolunu kaybetmiş bir pilota benzetmesinin sebebi deri maskeydi belki de. Robert Smith yolunu kaybetmişti.

"Hep öyle derler" dedi Harry. "Ama biliyor musun? Seni öldürmek istese öldürürdü zaten."

Adam Harry'ye öylece baktı.

"Onun nereye gittiğini biliyor musun Björger? Senden bir şey aldı mı? Para? Giysi?"

Sessizlik.

"Hadi ama. Bu önemli. O adam burada, Oslo'da birini öldürmeye çalışıyor."

Tore Björger gözlerini Harry'den ayırmadan "Neden bahsettiğini bilmiyorum" diye fısıldadı. "Artık gider misiniz lütfen?"

"Elbette. Ama bir katile yataklık etmenin riskli olduğunu hatırlatmam gerekiyor; cezası var. Cinayete yataklıktan yargılanabilirsin."

"Hangi kanıta dayanarak? Tamam, telefon etmiş olabilirim. Şaka yapıyordum. Biraz güleyim dedim. Ne olmuş yani?"

Harry yataktan kalktı. "Nasıl istersen. Biz şimdi gidiyoruz. Bavulunu hazırla, içine birkaç parça giysi koy. Adamlarımı göndereceğim, gelip seni alacaklar Björger."

"Alacaklar mı?"

"Tutuklayacaklar." Harry, Halvorsen'e çıkmasını işaret etti.

“*Tutuklayacaklar mı?*” Björge’nin sesi boğuk değildi artık. “Neden? Elinizde kanıt yok.”

Harry baş ve işaretparmaklarının arasında tuttuğu şeyi gösterdi. “Stesolid tıpkı amfetamin ve kokain gibi yeşil reçeteyle satılan bir ilaçtır Björge. Yani reçete gösteremezsen maalesef seni uyuşturucu bulundurmaktan tutuklamak zorunda kalacağız. İki yıl hapis cezası var.”

“Şaka yapıyorsun.” Yatakta doğrulan Björge yerdeki yorganı kaptı. Üstündeki kıyafeti yeni fark etmiş gibiydi.

Harry kapıya doğru yürüdü. “Sana tamamen katılıyorum Björge. Norveç yasaları hafif uyuşturucular konusunda fazla katı bence. Koşullar farklı olsa, uyuşturucu bulundurmanı görmezden gelebilirdim. Hoşça kal.”

“Dur!”

Harry durdu. Ve bekledi.

“A-a-ağabeyleri...” diye kekeledi Björge.

“Ağabeyleri mi?”

“Oslo’da başına bir şey gelirse ağabeylerini üstüme salacakmış. Tutuklanırsa veya öldürülürse, sebep ne olursa olsun ağabeyleri beni bulurmuş. Asit kullanmayı severlermiş.”

“Onun ağabeyi yok ki” dedi Harry.

Başını kaldırıp polise bakan Björge içten bir şaşkınlıkla “Yok mu?” diye sordu.

Harry başını iki yana salladı.

Björge ellerini ovuşturdu. “Ben... çok korkmuştum; o hapları o yüzden aldım. Adı üstünde, sakinleştirici. Değil mi?”

“Nereye gitti?”

“Söylemedi.”

“Para aldı mı?”

“Üstümdeki bozuklukları aldı. Sonra da gitti. Ben... ben burada öylece oturdum; öyle korkmuştum ki...” Gözyaşlarına boğulan Björge yorganın altına kıvrıldı. “Öyle *korkuyorum* ki.”

Harry ağlayan adamı süzdü. "İstersen bu gece Emniyet Müdürlüğü'nde kalabilirsin."

Björge'nun burnunu çekip "Burada kalacağım" dedi.

"Tamam. Yarın sabah erkenden bizden biri gelip seninle konuşacak."

"Tamam. Bekle! Onu yakalarsanız..."

"Evet?"

"Ödülü hâlâ alabilirim, değil mi?"

Ateş gürül gürül yanıyordu artık. Adamın kulübenin kırık penceresinden kopardığı üçgen cam parçası, alevlerin ışığında parıltıyordu. Adam tekrar gidip tahta parçaları getirmişti; artık ısınmaya başladığını hissediyordu. Geceleyin hava iyice soğuyacaktı, ama adam hayattaydı en azından. Cam parçasını kullanarak gömleğinden kestiği şeritleri kanayan parmaklarına dolamıştı. Hayvan onun tabancalı elini ısır-mıştı. Ve tabancayı.

Tavandan sarkan siyah Metzner'in gölgesi konteyner duvarında hareket ediyordu. Hayvanın ağzı açıktı ve vücudu son sessiz saldırı anında donakalmıştı. Arka bacaklarına bağlanan tel, tavandaki demir conta kanallarından birinden geçirilmişti. Ağzından ve kulağının arkasında, kurşunun çıktığı yerdeki delikten akan kanlar zemine düzenli aralıklarla damlıyordu. Adam parmağının tetiği çekmesine kol kaslarının mı yoksa köpeğin ısırmasının mı yol açtığını asla bilemeyecekti, ama patlama sesi yüzünden duvarlar hâlâ titriyordu sanki. Bu lanet olası şehre geldiğinden beri o sesi altıncı kez duymuştu. Şimdi de tabancasında tek bir kurşun kalmıştı.

Tek kurşun yeterliydi, ama Jon Karlsen'i nasıl bulacaktı? Yardıma ihtiyacı vardı. Aklına o polis geldi. Harry Hole. Sıradan bir isme benzemiyordu bu. O polisi bulmak çok da zor olmayabilirdi.

III

Çarmıha geriliş

18 Aralık Perşembe

Hisar

Yükselen cam asansördeki Harry ile Halvorsen aşağıda kalan tropik bitkilerin giderek küçülmesini seyrederken, Vika Atrium işmerkezinin önündeki neon pano eksi sekiz dereceyi, içerideki saatse akşamın dokuzunu gösteriyordu.

Halvorsen dudaklarını büzdü, ama sonra fikrini değiştirdi. Dudaklarını tekrar büzdü.

“Cam asansörleri severim” dedi Harry. “Yükseklik korkum yoktur.”

“Hı hı.”

“Önce sen tanıştırma faslını yapıp sorulara başla. Ben sonra katılırım, tamam mı?”

Halvorsen başıyla onayladı.

Tore Björger’in evinden çıkıp arabalarına yeni binmişlerdi. Gunnar Hagen aramış ve Vika Atrium’a gitmelerini, baba oğul, Albert ve Mads Gilstrup’ın, ifade vermek için onları orada beklediğini söylemişti. Harry insanların ifade vermek için polisi aramalarının normal prosedür olmadığını belirtmiş ve bu işi Skarre’nin halletmesini istemişti.

“Albert, Emniyet Müdürü’nün eski bir arkadaşı” diye açıklamıştı Hagen. “Telefon etti ve soruşturmayı yürüten görevli- den başka kimseye ifade vermek istemediklerini söyledi. İşin iyi tarafı, yanlarında avukat olmayacak.”

“Eee...”

“Harika. Sana minnettarım.”

Hagen bu sefer emretmemiştir.

Asansörün önünde onları mavi blazer ceketli, ufak tefek bir adam bekliyordu.

“Albert Gilstrup” dedi adam ince dudaklarını olabildiğince az oynatarak, çabucak ama sertçe el sıkıştı. Gilstrup beyaz saçlıydı ve kırışıklarla dolu yüzü yıpranmıştı, ama Gilstrup Yatırım yazan kapıya giderken Harry’yi genç ve dikkatli gözlerle inceledi.

“Bu meselenin oğlumu epey sarstığını söylemeliyim” dedi Albert Gilstrup. “Cesedin hali korkunçtu; Mads de hassas bir insandır maalesef.”

Albert Gilstrup’ın sözleri, Harry’nin onun ya ölümler için yapılacak pek bir şey olmadığını bilen pragmatik bir adam olduğunu ya da gelininden pek hazzetmediğini düşünmesine yol açtı.

Küçük ama şık döşenmiş sekreter odasında Harry’nin sayısız kez gördüğü, ulusalcı-romantik motifler taşıyan, ünlü Norveç tabloları asılıydı. Bir çiftlikteki kedili adam. Soria Maria Sarayı. Aradaki fark şuydu ki, Harry bu kez gördüğü tabloların reproduksiyon olduklarından emin değildi.

Toplantı odasına girdiklerinde, Mads Gilstrup cam duvarın önünde oturmuş dışarı bakıyordu. Babası öksürünce adam uyanmak istemediği bir rüya görürken rahatsız edilmişçesine yavaşça döndü. Harry’nin dikkatini ilk çeken şey, adamın babasına benzememesi oldu. Mads Gilstrup’ın yüzü zayıftı, ama yuvarlak ve zarif yüz hatlarıyla kıvrıkcık saçlı genç görünmesine yol açıyordu; Harry onun otuzlarında olduğunu tahmin etti. Veya belki de Mads Gilstrup’ın genç görünmesinin sebebi, ayağa kalktığında nihayet kendilerine odaklanan kahverengi gözlerindeki çocuksu çaresizlikti.

“Geldiğiniz için çok teşekkürler” diye boğuk sesle fısıldayan Mads Gilstrup, Harry’nin elini hararetle sıktı; polis değil rahip ağırlıyordu sanki.

“Rica ederim” dedi Harry. “Biz de bir an önce sizinle konuşmak istiyorduk zaten.”

Albert Gilstrup ağzını çok az aralayarak öksürünce, sert yüzünden çatırtıya benzer bir ses çıktı. “Mads buraya geldiğiniz için minnettar olduğumuzu söylemek istiyor. Karakolu yeğleyebileceğinizi düşünmüştük.”

Harry, Mads Gilstrup’a dönerek “Ben de bu saatte bizimle evinizde görüşmek isteyebileceğinizi düşünmüştüm” dedi.

Babasına kararsızca bakan Mads, adamın başını hafifçe sallayarak onay vermesi üzerine “Şu an orada olmaya katlanamam” dedi. “Orası... öyle boş ki. Bu gece evde kalacağım.”

“Yani bizim evde” diye ekleyen babası, oğluna Harry’nin muhtemelen sempati olduğunu düşündüğü bir ifadeyle baktı. Ama bu ifade küçümsemeye benziyordu.

Hep birlikte oturdular; babayla oğul, masanın üstünden Harry ile Halvorsen’e kartvizitlerini uzattılar. Halvorsen de onlara birer kartvizitini verdi. Albert Gilstrup, Harry’ye beklentiyle baktı.

“Benimkiler henüz basılmadı” dedi Harry. Bu doğrudu; hiçbir zaman kartvizit bastırmamıştı. “Ama Halvorsen’le ben bir ekibiz, o yüzden onu aramanız yeterli.”

Halvorsen genzini temizledi. “Birkaç sorumuz olacak.”

Halvorsen, Ragnhild’in o gün neler yaptığını, Jon Karl- sen’in evinde ne aradığını ve muhtemel düşmanları olup olmadığını sordu. Verilen yanıt, başların iki yana sallanmasıydı hep.

Harry kahvesine katacak süt bulmak için etrafa bakındı. Artık sütlü kahve içiyordu. Bu yaşlanma belirtisiydi herhalde. Birkaç hafta önce de The Beatles’ın tartışmasız başyapıtı *Sgt. Pepper’s Lonely Hearts Club Band*’i dinlediğinde hayal kırıklığına uğramıştı. O albüm de yaşlanmıştı.

Halvorsen göz teması kurmadan not defterindeki soruları soruyor ve not alıyordu. Mads Gilstrup’a bu sabah dokuz ila

on arasında, yani doktorun tahminince kurbanın öldüğü zaman aralığında nerede olduğunu sordu.

“Buradaydı” dedi Albert Gilstrup. “İkimiz de bütün gün burada çalıştık. Şirketi kurtarmaya çalışıyoruz.” Harry’ye döndü. “Bunu soracağınızı tahmin etmiştik. Okuduğuma göre cinayet soruşturmalarında polis önce kocadan şüphelenirmiş hep.”

“Bunun haklı bir sebebi var” dedi Harry. “İstatistiklere bakıldığında.”

Albert Gilstrup “Pekâlâ” diye başıyla onayladı. “Ama burada istatistikler söz konusu değil. Bu gerçek hayat.”

Harry, Albert Gilstrup’ın parlak mavi gözlerine baktı. Halvorsen bir şeyden korkarcasına Harry’ye göz attı.

“Öyleyse gerçeklerden bahsedelim” dedi Harry. “Ve daha az kafa sallayıp daha çok cevap verelim. Mads?”

Mads Gilstrup uyuklarken uyandırılmışçasına başını kaldırıverdi. Harry göz göze gelmelerini bekledi. “Eşinin Jon Karlsen’le ilişkisi hakkında ne biliyordun?”

“Durun!” Albert’in tahta kuklayı andıran ağzı sertçe hareket etmişti. “Normalde muhatap olduğunuz türden insanlar böyle saygısızca laflara göz yumabilir, ama burada o şekilde konuşamazsınız.”

Harry iç geçirdi. “İstersen baban burada kalabilir Mads. Ama gerekirse onu dışarı atarım.”

Albert Gilstrup güldü. Nihayet değerli bir hasımla karşılaşmış, zafere alışkın birinin tecrübeli gülüşüydü bu. “Söylesene dedektif, arkadaşım Emniyet Müdürü’nü arayıp da adamlarının eşini yeni kaybetmiş birine nasıl davrandıklarını anlatmam mı gerekecek?”

Harry tam karşılık verecekken Mads elini yavaşça, tuhaf bir zarafetle kaldırdı. “Katili bulmalıyız baba. Bunun için de birbirimize yardımcı olmamız gerekiyor.”

Beklediler, ama gözlerini tekrar cam duvara çeviren Mads başka bir şey söylemedi.

"*All right*" dedi Albert düzgün İngilizceyle. "Tek bir şartla konuşuruz: Bu işi baş başa yapacağız Hole. Yardımcın dışarıda bekleyebilir."

"Biz o şekilde çalışmayız" dedi Harry.

"Burada işbirliği yapmaya çalışıyoruz Hole, ama bu talebim tartışmaya açık değil. Kabul etmezsen avukatımızı çağırırız. Anlaşıldı mı?"

Harry sinirlenmeyi bekledi. Sinirlenmeyince de şüphesi kalmadı: Sahiden yaşlanıyordu. Halvorsen'e başıyla işaret verdi; Halvorsen şaşırılmış görünse de ayağa kalktı. Albert Gilstrup, Halvorsen'in kapıyı ardından kapamasını bekledi.

"Evet, Jon Karlsen'i tanıyoruz. Mads, Ragnhild ve ben onunla Kurtuluş Ordusu'nun mali danışmanı olduğu için tanıştık. Ona çok iyi bir teklif yaptık ve reddetti. Namuslu, düzgün bir insan olduğu belli. Ama Ragnhild'e asılmış da olabilir tabii; bunu yapan başkaları da oldu. Evli insanların zina yapmasının artık çok yadırganmadığının farkındayım. Ama Ragnhild öyle bir kadın değildi. İnan bana, onu çok uzun zamandır tanıyordum. Ailemizin sevilen bir üyesi olmasının yanı sıra karakterliydi de."

"Peki Ragnhild'de Jon Karlsen'in evinin anahtarlarının olduğunu söylesem?"

"Bunları daha fazla duymak istemiyorum!" diye bağırdı Albert. Adam konuşmaya devam ederken cam duvara göz atan Harry, Mads Gilstrup'ın yüzünün yansımalarını gördü.

"Sadede gelip sana neden yüz yüze görüşmek istediğimizi söyleyeyim Hole. Sen bu soruşturmayı yürüten kişisin, o yüzden de sana katili yakalaman için ödül teklif etmeyi düşünmüştük. İki yüz bin kron. Ama bundan kimsenin haberi olmamalı."

"Pardon?" dedi Harry.

"Pekâlâ" dedi Gilstrup. "Meblağı tartışabiliriz. Bizim için önemli olan şey, polisin bu vakaya en yüksek önceliği tanınması."

“Söylesene, bana neden rüşvet vermeye çalışıyorsun?”

Albert Gilstrup haşin bir ifadeyle gülümsedi. “Abartılı tepkiler veriyorsun Hole. Sen hele bir düşün. Parayı dul polis eşlerine de bağışlayabilirsin; bizim için fark etmez.”

Harry karşılık vermedi. Albert Gilstrup masaya eliyle vurdu.

“Bu görüşme bitmiştir. İletişim kanallarını açık tutalım dedektif.”

Yavaşça ve sessizce alçalan cam asansörü Noel şarkılandaki, yeryüzüne inen meleklerle benzeten Halvorsen esnedi.

“Babasını niye hemen dışarı atmadın ki?” diye sordu.

“Çünkü ilginç biri” dedi Harry.

“Ben yokken ne dedi?”

“Ragnhild’in harika bir insan olduğunu ve Jon Karlsen’le ilişki yaşamış olamayacağını söyledi.”

“Buna kendileri inanıyorlar mıymış?”

Harry omuz silkti.

“Başka bir şey söylediler mi?”

Harry duraksadı. Mermer çöldeki fıskiyele yeşil vahaya yukarıdan bakarken “Hayır” dedi.

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu Halvorsen.

“Emin değilim. Mads Gilstrup’ın gülümsediğini gördüm.”

“Ha?”

“Camda yansımasını gördüm. Albert Gilstrup’ın tahta kuklaya benzediğini fark ettin mi? Hani şu vantrilokların kullandığı türden.”

Halvorsen başını iki yana salladı.

Munkedamsveien’den Oslo Konser Salonu’na doğru yürüdüler; Noel alışverişine çıkmış, elleri kolları dolu insanlar kaldırımlarda hızlı hızlı yürüyorlardı.

“Soğuk insanı canlandırıyor” dedi Harry titreyerek. “Maa-
lesef soğuk yüzünden egzoz dumanları aşağı çöküyor. Bütün
şehir duman içinde kalıyor.”

“Toplantı odasındaki leş gibi tıraş losyonunu kokusundan
iyidir” dedi Halvorsen.

Konser salonunun personel girişinde Kurtuluş Ordusu’nun
Noel konserinin afişi asılıydı. Afişin dibinde, kaldırımında otu-
ran bir oğlan çocuğu elindeki boş kâğıt bardağı uzatıyordu.

“Björgeren’e yalan söyledin” dedi Halvorsen.

“Ne?”

“Tek bir Stesolid hapi yüzünden iki yıl hapis cezası mı ve-
rilirmiş? Hem Stankic’in dokuz tane intikamcı ağabeyi olabi-
lir gerçekten de.”

Omuz silken Harry saatine baktı. AA toplantısını kaçı-
rmıştı. Tanrı’nın sözlerini dinlemesinin vaktinin geldiğine ka-
rar verdi.

David Eckhoff “İsa yeryüzüne geri geldiğinde onu kimler
tanıyabilecek peki?” diye bağırınca, önündeki alev titreşti.
“Belki de Kurtarıcı şimdi aramızdadır, bu şehirdedir?”

Geniş, beyaz, sade oditoryumdaki kalabalıkta mırıldan-
malar oldu. Hisar’da ne sunak ne de cemaat parmaklığı var-
dı; seyircilerle podyumun arasında, insanların diz çöküp gü-
nahlarını itiraf edebileceği bir sıra vardı sadece.

Toplanmış insanlara yukarıdan bakan komutan, sözleri-
nin etki göstermesi için duraksadıktan sonra devam etti. “Ne
de olsa, her ne kadar Matta’da Kurtarıcı’nın tüm ihtişamıyla,
tüm meleklerle birlikte geleceği yazılı olsa da, aynı zamanda
şu da yazılıdır: ‘Yabancıydım ve beni içeri davet etmediniz,
çıplaktım ve beni giydirmediniz, zindanda hastaydım ve be-
nimle ilgilenmediniz.’”

Derin bir nefes alan David Eckhoff sayfayı çevirdikten

sonra gözlerini kaldırıp cemaate baktı. Ve Kitabı Mukaddes'e göz atmadan devam etti:

“‘O zaman diyecekler ki: Ya Rab, biz seni ne zaman aç görüp de doyurmadık, ne zaman susamış görüp de içecek vermedik, ne zaman seni yabancı olarak gördük, sen çıplakken veya zindanda hastayken ne zaman yardım etmedik? O zaman şöyle karşılık verecek: Size doğrusunu söyleyeyim, en düşkünler için ne yapmadıysanız benim için de yapmamış sayılırsınız.’” Komutan kürsüye vurdu. “Matta burada savaş çağrısı yapıyor, bencillğe ve vicdansızlığa karşı savaş açmaktan bahsediyor!” diye haykırdı. “Ve biz Kurtuluşçular, Kıyamet Günü'nde herkesin yargılanacağına, erdemlilerin sonsuz hayata kavuşacağına ve tanrısızların ebediyen cezalandırılacağına inanıyoruz.”

Komutanın vaazı bitince kişisel şahadetlere geçildi. Yaşlı bir adam, Oslo Katedrali Meydanı savaşını içten imanları ve Tanrı'nın İsa aracılığıyla ilettiği sözleri sayesinde kazandıklarını söyledi. Sonra genç bir adam öne çıkıp, son olarak 617. ilahiyi okumalarını önerdi. Büyük bas davulun başında oturan Rikard Nilsen ile sekiz kişilik, üniformalı müzik grubunun karşısına geçip saymaya başladı. Giriş kısmını çalmalarından sonra şef dinleyicilere dönünce onlar da katıldılar. Salonda yüksek sesle ilahi okudular. “*Kurtuluş bayrağı dalgalansın artık, kutsal savaş yolunda!*”

İlahi bitince David Eckhoff tekrar kürsüye yaklaştı. “Sevgili dostlarım, sizlere son olarak şunu söyleyeyim ki, Oslo Konser Salonu'nda verilecek Noel konserine başbakanın geleceği bugün Başbakanlık Dairesi tarafından onaylandı.”

Bu haber alkışlarla karşılandı. Cemaat üyeleri kendi aralarında hararetle konuşarak ayağa kalkıp çıkışa doğru ağır ağır yürüdüler. Sadece Martine Eckhoff'un acelesi var gibiydi. En gerideki sırada oturan Harry kadının orta koridordan yaklaşmasını seyretti. Üstünde yün etek, siyah çoraplar ve

yün örme bere olan kadın tıpkı Harry gibi Doc Martens botlar giymişti. Harry'ye bakınca önce tanımadı. Sonra birden yüzü aydınlandı. Harry ayağa kalktı.

"Selam" dedi kadın, başını yana eğip gülümseyerek. "İş için mi geldin, yoksa ruhunun susuzluğunu dindirmek için mi?"

"Eh, baban vaaz vermeyi iyi beceriyor."

"Pentekostalist olsa tüm dünyada tanınırdı."

Harry kadının arkasındaki kalabalıkta Rikard'ı gördü. "Bak, sana birkaç sorum olacak. Soğuk havada yürüyüş yapmak istersen seni evine kadar geçirebilirim."

Martine kararsız gibiydi.

"Yani evine gitmek istiyorsan" diye ekledi Harry çabucak.

Martine yanıt vermeden önce etrafa bakındı. "Ben seni evine kadar geçireyim. Yolumun üstünde nasılsa."

Dışarının soğuk, boğucu havasında kızarmış yağ ve tuzlu egzoz dumanı kokuları vardı.

"Lafı fazla uzatmadan sadede geleyim" dedi Harry. "Sen Robert'ı da, Jon'u da taniyorsun. Robert ağabeyini öldürtmek istemiş olabilir mi?"

"Ne dedin?"

"Yanıt vermeden önce biraz düşün."

Kalın buz tabakasıyla kaplı ıssız sokaklarda küçük adımlar atarak Edderkoppen Gösteri Salonu'nun önünden geçtiler. Noel yemeği sezonu bitmek üzere olsa da, Pilestredet'ten çift yönde geçen taksilerde akvavit* yüzünden gözleri kızarmış şık yolcular görölüyordu hâlâ.

"Robert biraz deli doluydu" dedi Martine. "Ama cinayet?" Başını hararetle iki yana salladı.

"Belki de başkasını tutmuştur?"

Martine omuz silktili. "Benim Jon ve Robert'la fazla samimiyetim olmadı."

"Neden? Neredeyse birlikte büyümüşsünüz."

* Acquavit ya da akvavit: Özellikle İskandinav ülkelerinde tüketilen yüksek alkollü, renksiz bir içki. (ç.n.)

“Evet, ama benim kimseyle çok samimiyetim yoktur aslında. Yalnızlığı severim. Senin gibi.”

Şaşırان Harry “Benim gibi mi?” diye karşılık verdi.

“Yalnız kurtlar birbirini tanır, bilirsin.”

Harry kadına yan gözle bakınca, onun alaycı gözlerini gördü.

“Sen burnunun dikine giden çocuklardandın herhalde. Heyecan verici ve ulaşılmaz.”

Gülümseyen Harry başını iki yana salladı. Bakımsız ama rengârenk Blitz’in önündeki petrol varillerinin yanından geçtiler. Harry işaret etti.

“1982’de burayı işgal etmişlerdi hani; Kjött ve The Aller Værste gibi punk grupları konser vermişti, hatırlıyor musun?”

Martine güldü. “Hayır. O zamanlar okula yeni başlamıştım. Hem Blitz biz Kurtuluş Ordusu üyelerinin gideceği türden bir yer değildi.”

Harry sırttı. “Eh, ben arada sırada giderdim. En azından başta, oranın benim gibi aykırı insanlara göre bir yer olabileceğini düşündüğüm zamanlarda. Ama orası da bana uymadı. Çünkü Blitz tek tip olmakla, aynı şeyleri düşünmekle ilgiliydi. Orada demagoglar cirit atardı, tıpkı...”

Harry duraksadı, ama Martine onun sözünü tamamladı. “Bu akşam Hisar’da vaaz veren babam gibi mi?”

Harry ellerini ceplerine iyice daldırdı. “Demek istediğim şu ki, insan beynini çalıştırıp da kendi yanıtlarını bulmaya çalışınca çabucak yalnız kalır.”

“Senin o yalnız beynin şimdiye kadar ne yanıt buldu peki?” Martine, Harry’nin koluna girdi.

“Anladığım kadarıyla Jon’la Robert’ın bir sürü sevgilisi olmuş. Thea’nın ne özelliği vardı da onu paylaşamadılar?”

“Robert, Thea’dan hoşlanıyor muydu? Hiç fark etmedim.”

“Jon öyle diyor.”

“Eh, dediğim gibi, onlarla çok samimiyetim olmadı. Ama

Östgard'da geçirdiğimiz yazlarda Thea'nın popüler bir kız olduğunu hatırlıyorum. Rekabet erken yaşta başlar, bilirsin."

"Rekabet mi?"

"Evet, subay olmak isteyen delikanlıların Ordu üyesi bir kız bulmaları şarttır."

"Öyle mi?" diye sordu Harry şaşkınlıkla.

"Bilmiyor muydun? Dışarıdan biriyle evlenirsen Ordu'daki işinden direkt kovulursun. Komuta zincirinin tamamı, subayların evlenip birlikte çalışması üstüne kuruludur. Birlikte görev yaparlar."

"Katı bir kurala benziyor."

"Biz askeri bir organizasyonuz sonuçta." Martine bunu alaycı bir tavırla söylememiştir.

"O delikanlılar Thea'nın subay olmak istediğini biliyorlar mıydı peki? Kız olmasına karşın."

Gülümseyen Martine başını iki yana salladı. "Kurtuluş Ordusu'nu pek bilmediğin belli. Subayların üçte ikisi kadındır."

"Ama komutanınız erkek. İdari başkan da..."

Martine başıyla onayladı. "Kurucumuz William Booth 'en iyi erkekler kadınların arasından çıkar' demişti. Ama biz toplumun geri kalanından farklı değiliz. Aptal ve özgüvenli erkekler, yükseklik korkusu olan zeki kadınları yönetir."

"Yani o delikanlılar Thea'yı idare edecek adam olmak için her yaz birbirleriyle kıyasıya rekabet ediyorlardı, öyle mi?"

"Bir ara öyle oldu. Ama sonra Thea, Östgard'a gelmeyi durup dururken kesince sorun çözüldü."

"Gelmeyi neden kesti ki?"

Martine omuz silkti. "İstemediği için belki. Veya ailesi istememiş olabilir. O yaşta gece gündüz o kadar çok delikanlının arasında olması... eh, anlarsın işte."

Harry başıyla onayladı. Ama anlamamıştı. Öyle bir kampa kalmamıştı hiç. Stensberggata'da yürüdüler.

"Ben şurada doğdum" dedi Martine, şimdi yıkılmış olan

Rikshospitalet'i bir zamanlar tamamen çevreleyen duvarı göstererek. Yakında orası Pilestredet Park Konutları'na dönüşecekti.

"Doğum servisinin olduğu binayı korudular ve orayı dairelere böldüler" dedi Harry.

"Orada *oturanlar* var mı gerçekten? Orada olanları düşünsene. Düşükler ve..."

Harry başıyla onayladı. "Bazı geceyarıları oradan çocuk sesleri gelir hâlâ."

Martine, Harry'ye işveli bir bakış fırlattı. "Şaka yapıyor-sun! Hayaletler mi var yani?"

"Eh" dedi Harry, Sofies Sokağı'na saparken, "oraya yerleşen ailelerin çocuklarının sesleri de olabilir."

Martine gülerek onun omzuna şaplak vurdu. "Hayaletler konusunda espri yapma. Ben hayaletlere inanırım."

"Ben de" dedi Harry. "Ben de."

Martine gülmeyi kesti.

Harry açık mavi apartman kapısını göstererek "Şurada oturuyorum" dedi.

"Başka soruların yok muydu?"

"Var, ama sabah sorarım."

Kadın başını yana eğdi. "Yorgun değilim. Çayın var mı?" Karların üstünde ağır ağır, gıcırdayarak ilerleyen bir araba elli metre öteye park ederken onları mavimsi beyaz far ışıklarıyla aydınlattı. Harry anahtarlarını ararken kadına düşünceli gözlerle baktı. "Sadece Nescafe var. Bak, seni ararım..."

"Nescafe olur" dedi Martine. Harry anahtarı kilide sokup çevirince Martine hemen harekete geçti. Açık mavi kapıyı iterek açtı. Harry kapının sessizce kapanmasını seyretti, ama kapı tamamen kapanmadı.

"Hava soğuk" diye mırıldandı Harry. "Bina büzülüyor."

Harry kapıyı ardından kapadı; merdiveni çıktılar.

Martine girişte botlarını çıkarırken “Evin derli topluymuş” dedi.

“Çok eşyam yok” dedi Harry mutfaktan.

“En sevdiğin eşyan hangisi?”

Harry biraz düşündü. “Albümlerim.”

“Fotoğraf albümü mü?”

“Fotoğraf albümlerinden hazzetmem” dedi Harry.

Martine mutfığa girip sandalyelerden birine oturdu. Harry onun bacaklarını kedi çevikliğiyle toplamasını gözücuyla seyretti.

“Hazzetmez misin?” diye sordu kadın. “Niye ki?”

“Geçmişi unutmaya engel olurlar. Süt?”

Kadın başını iki yana salladı. “Müzik albümlerini seviyorsun ama?”

“Evet. Onlar daha içtenlikle yalan söyler.”

“Unutmana engel olmuyorlar mı peki?”

Harry su koyarken duraksadı. Martine kıkırdıyordu. “Bu somurtkan, görmüş geçirmiş dedektif havaları bana sökmez. Bence sen romantik birisin Harry.”

“Oturma odasına geçelim” dedi Harry. “Muhteşem bir albüm aldım. Henüz herhangi bir şeyi hatırlatmıyor bana.”

Martine usulca kanepeye otururken Harry, Jim Stärk’in ilk albümünü koydu. Sonra yeşil berjer koltuğa oturdu ve ilk gitar notalarını dinlerken kalın yün kumaşı okşadı. Bu koltuğu Kurtuluş Ordusu’nun ikinci el dükkânı Elevator’dan aldığını hatırladı. Genzini temizledi. “Robert’ın kendisinden çok daha genç bir kızla ilişki yaşamış olması ihtimali var. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Genç kızların kendilerinden yaşlı adamlarla ilişki yaşamaları konusunda ne düşündüğümü mü soruyorsun?” Kadın kıkırdasa da, sonraki sessizlikte kıpkırmızı kesildi. “Yoksa Robert’ın reşit olmayan kızlardan hoşlandığını düşünüp düşünmediğimi mi?”

“Reşit değil demedim, ama genç kız olabilir. Hırvat.”

“*Izgubila sam se.*”

“Pardon?”

“Hırvatça. Veya Sırpça-Hırvatça. Ben çocukken, Kurtuluş Ordusu Östgard’ı satın almadan önce, yazları Dalmaçya’da geçirdik. Babam İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra, on sekiz yaşındayken Yugoslavya’ya, ülkenin yeniden inşasına katkıda bulunmaya gitmiş. Bir sürü inşaatçının aileleriyle tanışmış. Vukovarlı mültecileri kabul etmemize bu yüzden önayak oldu.”

“Östgard’dan söz açılmışken, Mads Gilstrup diye birini, orayı satın aldığınız kişinin torununu tanıyor musun?”

“Ah, evet. Östgard’ı satın aldığımız senenin yazında orada bir süre kalmıştı. O çocukla konuşmadım. Hatırladığım kadarıyla kimse konuşmazdı. Öyle sinirli ve içine kapanık görünüyordu ki. Ama o da Thea’dan hoşlanıyordu bence.”

“Neden öyle düşünüyorsun? Yani kimseyle konuşmuyor idiyse.”

“Thea’yı seyrettiğini görüyordum. Ve ne zaman Thea’nın yanına gitsek şıp diye damlıyordu. Ama tek kelime etmiyordu. Bana tuhaf biri gibi geliyordu. Hatta biraz ürkütücüydü.”

“Öyle mi?”

“Evet. Orada kaldığı günlerde komşu evlerde uyurdu, ama ben birkaç kızla birlikte aynı odada kaldığım bir gece durup dururken uyandım. Ve pencereye yaslanmış bir surat gördüm. Sonra birden kayboldu. Onun Mads Gilstrup olduğuna neredeyse eminim. Diğer kızlara anlattığımda hayal gördüğümü söylediler. Gözlerimde bir sorun olduğunu düşündüler.”

“Neden?”

“Fark etmedin mi?”

“Neyi?”

“Gel yanıma otur da göstereyim” diyen Martine yanında ki kanepelerine pat pat vurdu. “Gözbebeklerimi görmüyor musun?”

Harry öne eğilince kadının nefesini yüzünde hissetti. Sonra da onun kastettiği şeyi gördü. Kadının kahverengi irislerinin içindeki gözbebekleri anahtar deliği şeklindeydi.

“Kalıtımsal” dedi Martine. “İris kolobomu deniyor. Ama görme yetisini etkilemiyor.”

“İlginç.” Yüzleri öyle yakındı ki Harry onun teninin ve saçının kokusunu alabiliyordu. Derin bir nefes alınca, sıcak su dolu bir küvete girmişçesine titredi. Kesik bir zil sesi duyuldu.

Harry kapı zilinin çaldığını başta anlayamadı. İnterkom zili değildi bu. Sahanlıkta, kapısının önünde biri duruyordu.

“Ali’dir herhalde” diyen Harry kanepeden kalktı. “Komşum.” Kanepeden kalkıp girişe gitmesi ve kapıyı açması altı saniye süren Harry, bu süre içinde Ali’nin bu kadar geç vakitte gelmeyeceğini düşündü. Hem Ali genellikle kapıyı tıklatırdı.

Harry kapıyı açmaması gerektiğini ancak yedinci saniyede fark etti. Karşısında duran kişiyi görünce, olabileceklerini anladı.

“Artık mutlusundur herhalde” dedi Astrid biraz peltek konuşarak.

Harry karşılık vermedi.

“Az önce Noel yemeği yedim. Beni içeri davet etmeyecek misin Harry?” Gülümseyince kırmızı dudakları dişlerinin üstünde yayılan kadın yana doğru sendeleyince, kırmızı topuklu ayakkabıları takırdadı.

“Müsait değilim” dedi Harry.

Kadın gözlerini kısıp Harry’nin yüzünü inceledi. Sonra da onun omzunun üstünden baktı. “İçeride bir hanım var demek? Bu yüzden mi bugünkü toplantıya gelmedin?”

“Başka zaman konuşuruz Astrid. Sarhoşsun.”

“Bugünkü toplantıda Üçüncü Adım’ı konuştuk. *Hayatlarımızı Tanrı’ya adamaya karar verdik.* Ama ben Tanrı’yı filan göremiyorum Harry, göremiyorum.” Kadın elindeki torbayı Harry’ye doğru hafifçe salladı.

“Üçüncü adım diye bir şey yok Astrid. Herkes kendi başının çaresine bakmak zorunda.”

Kaskatı kesilip Harry’ye bakan kadının gözleri yaşardı. “Beni içeri al Harry” diye fısıldadı.

“Bunun bir faydası olmaz Astrid.” Harry elini onun omzuna koydu. “Taksi çağırayım da seni evine götürsün.”

Astrid şaşırtıcı bir güçle vurarak Harry’nin elini uzaklaştırdı. “Evime mi?” diye ciyakladı. “Evime gitmeyeceğim ulan, seni adi, iktidarsız zampara.”

Dönüp sendeleyerek merdiveni inmeye başladı.

“Astrid...”

“Gözüm görmesin seni! Sen git o diğer sürtüğü becer.”

Onun gitmesini seyreden Harry kadının apartman kapısıyla küfrederek cebelleştiğini ve kapının gıcırdadığını işitti, sonra da sessizlik çöktü.

Harry döndüğünde Martine girişte, tam arkasında duruyordu: paltosunu yavaşça giyiyordu.

“Ben...” diye söze başladı Harry.

“Geç oldu.” Kadın hafifçe gülümsedi. “Biraz yorgundum zaten.”

Sabahın üçünde Harry hâlâ berjer koltukta oturuyordu. Tom Waits trampet eşliğinde, kısık sesle, Alice hakkında şarkı söylüyordu.

“Rüya gibi bir havada buradayız. Buz tutmuş bir gölcükte çarpık asanı sallıyorsun.”

Harry’nin düşünceleri almış başını gidiyordu. Bu saatte bütün barlar kapalıydı. Harry konteyner terminalinde köpeğin ağzına boşalttığı matarasını tekrar doldurmamıştı. Ama Öystein’i arayabilirdi. Öystein neredeyse her gece işe çıkar-
dı ve taksideki koltuğunun altında bir şişe cin bulundururdu hep.

“Bunun bir faydası olmaz.”

İnsan hayaletlere inanıyorsa durum değışirdi tabii. Koltuğunun etrafında duran ve ona karanlık, boş göz oyuklarıyla bakan hayaletlere inanıyorsa. Boynunda hâlâ çapa asılı olan, denizden çıkan Birgitta'ya; başına beyzbol sopası gömülmüşken gülen Ellen'a; döner kurutucudan çıkmış bir kalyon aslanı gibi asılı duran William'a; saatini geri almaya gelen, kopmuş kolundan geriye kalan kısmı sallayan Tom'a.

İçki Harry'yi özgür kılamazdı; bir süreliğine rahatlatılabirdi o kadar. Harry şu an bunun için bile çok şey vermeye hazırды.

Telefonu açıp bir numarayı aradı. Telefon ikinci çalışta açıldı.

“Durum nasıl Halvorsen?”

“Hava soğuk. Jon'la Thea uyuyorlar. Ben sokağa bakan odada oturuyorum. Yarın biraz uyumam gerekecek.”

“Hımm.”

“Yarın Thea'nın dairesine dönüp insülin almalıyız. Şeker hastasıymış.”

“Tamam, ama yanınıza Jon'u da alın. Tek başına kalmasını istemiyorum.”

“Buraya koruma getirtebilirim.”

“Hayır!” dedi Harry sertçe. “Başka kimsenin bu işe karışmasını istemiyorum henüz.”

“Tamam.”

Harry iç geçirdi. “Bak, senin işin dadılık yapmak değil, biliyorum. Bu kıyağına karşılık senin için yapabileceğim bir şey varsa söyle.”

“Şey...”

“Söyle hadi.”

“Noel'den önce Beate'yi *lutefisk* yemeye götüreceğime söz vermiştim. Zavallılık, hiç tatmamış.”

“Tamamdır.”

“Sağ ol.”

“Halvorsen?”

“Evet?”

“Sen...” Harry derin bir nefes aldı. “...neyse.”

“Sağ ol patron.”

Harry telefonu kapadı. Waits buz tutmuş gölcükte patenlerin Alice’in ismini yazdığını söylüyordu şarkısında.

19 Aralık Cuma
Zagrep

Soğuktan titreyen adam Sofienberg Parkı'nın önündeki kaldırımında yatan bir karton parçasına oturdu. İş çıkışı saatiydi ve insanlar hızla gelip geçiyordu. Bazılarının adamın önünde duran kâğıt bardağa birkaç kron atacak kadar vakti vardı hâlâ. Noel'e az kalmıştı. Bütün gece sırtüstü yatıp duman soluyan adamın ciğerleri sızlıyordu. Başını kaldırıp Göteborggata'ya baktı.

Şimdilik yapabileceği bu kadardı.

Vukovar'dan geçen Tuna Nehri'ni düşündü. O sabırlı, durdurulmaz nehri. Adamın da öyle olması gerekiyordu. Tankın gelmesini, ejderhanın mağarasından başını çıkarmasını sabırla beklemesi gerekiyordu. Jon Karlsen'in evine gelmesini. Adam karşısında duran bir çift dize baktı.

Başını kaldırınca, elinde kâğıt bardak tutan kırmızı sakallı bir adam gördü. Sakallı adam bir şeyler söyledi. Öfkeyle.

"Pardon?"

Sakallı kişi İngilizce karşılık verdi. Buranın onun çöplüğü olduğunu söylüyordu.

Adam cebindeki tabancayı hissedebiliyordu. Tek kurşunu kalmıştı. Tabancanın yerine diğer cebindeki büyük, keskin cam parçasını çıkardı. Dilenci ona öfkeyle baksa da uzaklaştı.

Adam Karlsen'in gelmeyebileceği fikrini aklından kovdu.

Karlsen gelmek zorundaydı. O gelene kadar da adam Tuna Nehri gibi olacaktı. Sabırlı ve durdurulmaz.

Jacob Aalls Sokağı'nda bulunan Kurtuluş Ordusu daire-sindeki neşeli, balıketi kadın "Girin" diye emretti. "N" harf-i-ni, Norveççeyi sonradan öğrenen yetişkinlerin çoğunun yaptığı gibi dilini dişlerine değdirerek telaffuz etmişti.

Harry, Beate Lönn ile birlikte antreye girerken "Rahatsız etmiyoruz umarım" dedi. Yerde irili ufaklı birçok ayakkabı vardı.

Ayakkabılarını çıkarırlarken kadın başını iki yana salladı.

"Hava soğuk" dedi. "Aç mısınız?"

"Ben yeni kahvaltı yaptım, sağ olun" dedi Beate.

Harry dostça gülümseyerek başını iki yana salladı.

Kadın onları oturma odasına götürdü. Harry masada oturan iki erkeğin, Oleg'in yaşlarındaki oğlanın, küçük kızın ve Harry'nin Sofia olduğunu tahmin ettiği genç kızın Miholjec ailesi olduklarını varsaydı. Gözlerini yüzüne düşmüş siyah saçlarının ardında gizleyen genç kızın kucağında bebek vardı.

"*Zdravo*" dedi yaşlı adam. Zayıftı ve gür saçı kırçıldı; Harry onun gözlerinde toplumun dışına itilmiş insanların öfkeli ve ürkek bakışlarını gördü.

"Tanıştırayım, kocam" dedi kadın. "Norveççeyi anlar, ama iyi konuşamaz. Bu da Josip Amca. Noel ziyaretine geldi. Bunlar da çocuklarım."

"Dördü de sizin mi?" diye sordu Beate.

"Evet" dedi kadın gülerek. "Sonuncusu Tanrı'nın armağanıydı."

"Çok tatlı" dedi Beate: komiklik olsun diye yüzünü çarpıtınca bebek neşeyle güldü. Harry'nin tahmin ettiği gibi, Beate bebeğin tombul, kırmızı yanaklarından makas almak-tan da kendini alıkoyamadı. Harry, Beate ile Halvorsen'in

en fazla bir iki yıl içinde öyle bir bebekleri olacağını tahmin etti.

Adam bir şeyler söyleyince karısı karşılık verdi. Sonra kadın, Harry'ye döndü. "Diyor ki, sizler Norveç'te sadece Norveçlilerin çalışmasını istiyormuşsunuz. İş bulamıyorum diyor."

Adamla göz göze gelen Harry ona başını salladı, ama karşılık alamadı.

"Buyrun" diyen kadın iki boş sandalyeyi gösterdi.

Oturdular. Harry, Beate'nin not defterini çıkarmış olduğunu gördü.

"Şey hakkında soru soracaktık..."

"Robert Karlsen" dedi ev sahibesi; kocasına bakınca adam ona başıyla onay verdi.

"Evet. Bize onun hakkında ne anlatabilirsiniz?"

"Çok şey değil. Aslında onunla yeni tanışmıştık."

"Yeni tanışmıştınız."

Ev sahibesi, burnunu bebeğin dağınık saçına daldırmış öylece oturan Sofia'ya göz attı. "Jon, Robert'tan bu yaz A Blok'taki küçük daireden buraya taşınmamıza yardım etmesini istemişti. Jon iyi bir insan. O dairenin küçüklüğünü görünce, daha büyük bir eve geçmemizi sağladı." Bebeğe bakarak güldü. "Ama Robert, Sofia'yla çene çalmaktan başka pek bir şey yapmadı. Eh, Sofia da on beşine geldi artık."

Harry genç kızın kızardığını fark etti. "Hım. Sofia'yla da konuşmak istiyoruz."

"Konuşun" dedi ev sahibesi.

"Baş başa" dedi Harry.

Kızın annesiyle babası bakıştılar. Bu düello sadece iki saniye sürse de, Harry çok şey öğrenmeyi başardı. Belki eskiden kararları adam verse de, yeni bir ülkedeki yeni hayatlarına kadının daha fazla uyum sağlaması dizginleri ele almasına yol açmıştı. Kadın Harry'ye başıyla onay verdi.

"Mutfağa geçin. Sizi rahatsız etmeyiz."

“Teşekkürler” dedi Beate.

“Teşekküre gerek yok” dedi kadın ciddiyetle. “Katili yakalamanızı istiyoruz. Onun hakkında bir şey biliyor musunuz?”

“Zagrep'te yaşayan bir kiralık katil olduğuna inanıyoruz” dedi Harry. “En azından Oslo'dan Zagrep'teki bir oteli aradığını biliyoruz.”

“Hangi otel?”

Şaşırان Harry. Norveççe konuşan babaya baktı.

“International Otel” deyince, ev sahibinin kardeşiyle bakışmasını seyretti. “Bir şey biliyor musunuz?”

Adam başını iki yana salladı.

“Bildığınız bir şey varsa söyleyin lütfen, minnettar kalırız” dedi Harry. “O adam şimdi de Jon'un peşinde. Geçen gün Jon'un evine kurşun yağdırdı.”

Harry adamın yüzünde beliren şaşkınlığı seyretti. Ama adam bir şey demedi.

Ev sahibesi mutfakçı gösterirken, Sofia ayaklarını sürüyerek onun peşinden gitti. Harry çoğu ergenin öyle davranacağını düşündü. Oleg de birkaç yıl sonra böyle davranabilirdi.

Kadın mutfaktan çıkınca Harry not defterini çıkardı, Beate de Sofia'nın karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Merhaba Sofia. Benim adım Beate. Robert erkek arkadaşın mıydı?”

Sofia eğdiği başını iki yana salladı.

“Ona âşık mıydın?”

Kız yine başını iki yana salladı.

“Seni incitti mi?”

Gelmelerinden beri ilk kez Sofia siyah saçını aralayıp Beate'nin gözlerine baktı. Harry ağır makyajlı kızın güzel olduğunu tahmin etti. Şu an sadece kızın babası gibi öfkeli olduğunu ve korktuğunu görebiliyordu. Bir de kızın alnındaki makyajla pek gizlenememiş morluğu.

“Hayır” dedi kız.

“Baban bir şey söylememeni mi tembihledi Sofia? Gördüğüm kadarıyla öyle yapmış.”

“Ne görüyorsun ki?”

“Biri senin canını yakmış.”

“Yalan bu.”

“Alnındaki o morluk nasıl oldu?”

“Kapıya çarptım.”

“Asıl sen yalan söylüyorsun.”

Sofia horgörüyle güldü. “Alengirli laflar etsen de bir şey bildiğin yok. Evinde oturup çocuklarıyla vakit geçirmek isteyen, yaşını başını almış bir kadın polissin sadece. Görür görmez anladım.” Kızın sesi hâlâ öfkeli olsa da boğuklaşmaya başlamıştı bile. Harry onun en fazla bir iki cümle daha söyleyebileceğini tahmin etti.

Beate iç geçirdi. “Bize güvenmek zorundasın Sofia. Ve yardım etmelisin. Bir katili durdurmaya çalışıyoruz.”

“Bu benim suçum mu?” Kızın sesi çatladı; tek bir cümle söyleyebilmişti. Sonra ağlamaya başladı. Hüngür hüngür ağladı. Eğilip yüzünü tekrar saçıyla örttü.

Beate elini onun omzunu koydu, ama kız silkinerek kurtuldu.

“Gidin!” diye bağırdı.

“Robert’ın sonbaharda Zagrep’e gittiğini biliyor muydun?” diye sordu Harry.

Birden başını kaldıran, gözyaşlarıyla makyajı akan kız Harry’ye hayretle baktı.

“Sana söylemedi demek?” diye devam etti Harry. “Thea Nilsen diye bir kıza âşık olduğunu da söylemedi herhalde.”

“Söylemedi” diye fısıldadı kız ağlayarak. “Âşıkça ne olmuş yani?”

Harry onun tepkisini ölçmeye çalıştı, ama kızın akan siyah makyajı yüz ifadesini okumayı güçleştiriyordu.

“Frete’ye gidip Robert’ı sormuşsun. Ne istiyordun?”

“Sigara!” dedi Sofia öfkeyle. “Gidin!”

Harry ile Beate bakiştılar. Sonra ayağa kalktılar.

“Sen biraz düşün” dedi Beate. “Sonra beni bu numaradan ararsın.” Masaya kartvizitini bıraktı.

Kızın annesi antrede onları bekliyordu.

“Kusura bakmayın” dedi Beate. “Biraz üzüldü maalesef. Onunla konuşun isterseniz.”

Aralık sabahında Jacob Aalls Sokağı’na çıkıp Suhms Sokağı’na yöneldiler; Beate orada park yeri bulmayı başarmıştı.

“*Oprostitute!*”

Döndüler. Sesin geldiği yerde, kemerli girişin gölgesinde iki sigara ateşinin parladığını gördüler. Sonra iki adam sigaralarını yere atıp yaklaştılar. Sofia’nın babasıyla Josip Amca. Gelip karşılarında durdular.

“International Oteli ha?” dedi kızın babası.

Harry başıyla onayladı.

Adam gözücuyla Beate’ye baktı.

“Ben arabayı getireyim” dedi Beate hemen. Harry bu kızın kısacık yaşamının çoğunu tek başına, videolarla ve tıbbi kanıtlarla geçirmesine karşın kendisinininkinden çok daha üstün bir sosyal zekâ geliştirebilmesine şaşardı hep.

“Ben çalıştım ilk sene... şeyde... nakliyat firmasında. Ama kovuldum. Vukovar’da elektrik mühendisi ben, anladın? Savaşın önce. Burada yok hiçbir şeyim.”

Harry başıyla onayladı. Ve bekledi.

Josip Amca bir şeyler söyledi.

“*Da da*” diye mırıldanan adam Harry’ye döndü. “Yugoslav ordusu işgal etti 1991’de Vukovar’ı, anladın? Bir oğlan vardı, on iki tank patlattı... mayınla, anladın? Ona *mali spasitelj* derdik.”

Amca “*Mali spasitelj*” diye saygıyla tekrarladı.

“Küçük kurtarıcı” dedi adam. “Telsizde... öyle derlerdi.”

“Kod adı mı?”

“Evet. Sırp lar Vukovar’ı iş gal edince aradılar onu. Ama bulamadılar. Öldü dediler. İnanmayanlar oldu. Öyle biri yok... diyenler oldu. Anladın?”

“Bunun International Otel iyle ne alakası var?”

“Savaş tan sonra evsiz kaldı Vukovarlılar. Şehir dümdüz. O yüzden geldi bazıları buraya. Ama çoğu Zagreb’e. Başkan Tudjman...”

“*Tudjman*” diye tekrarladı amca, gözlerini devirerek.

“...ve adamları onları büyük otele yerleştirdi, görebilmek için. Gözetlemek için. Anladın? Çorba içiyorlardı, işleri yoktu. Tudjman sevmez Slovenyalıları. Sırp kanı taşıyorlar diye. Sonra Vukovar’da Sırp lar öldürüldü. Söylentiler çıktı. *Mali spasitelj* döndü dediler.”

“*Mali spasitelj*” dedi Josip Amca gülerek.

“Hırvatlara yardım ediyormuş. International Otel i’nde.”

“Nasıl?”

Adam omuz silkti. “Bilmem. Söylentiler.”

“Hımm. O yardım eden kişi ve International Otel i hakk ında... bilgisi olan başkaları var mı peki?”

“Başkaları?”

“Mesela Kurtuluş Ordusu’ndan birileri?”

“Evet. David Eckhoff biliyor her şeyi. Başkaları da. Söyledi... bu yaz, Östgard’da partide, yemekten sonra.”

“Konuşma mı yaptı?”

“Evet. *Mali spasitelj*den bahsetti, dedi bazı insanlar hep savaşı r. Savaş asla bitmez. Onlar için de.”

Beate, aydınlık Ibsen tüneline yavaşlayıp trafik kuyruğuna girerken “Komutan cidden öyle mi dedi acaba?” diye sordu.

“Miholjec öyle diyor” dedi Harry. “Herkes oradaydı herhalde. Robert da.”

"Robert kiralık katil kullanma fikrini komutandan almış olabilir mi sence?" Beate parmaklarını direksiyona sabırsızca vurdu.

"Eh, en azından Robert'ın Zagrep'e gittiğini kanıtlayabiliriz. Hem Jon'un Thea'yla birlikte olduğunu biliyordu, yani onu öldürtmek için sebebi de vardı." Harry çenesini ovuşturdu. "Baksana, Sofia'yı doktora götürüp baştan aşağı muayene ettirebilir misin? Tahminimce iş yüzündeki o morluktan ibaret değil. Ben yarın sabah Zagrep'e gitmeye çalışacağım."

Beate ona ters ters baktı hemen. "Yurtdışına ancak milli emniyet teşkilatı adına gidebilirsin. Veya tatil için. Kurallar ortada..."

"İkincisi" dedi Harry. "Kısa bir Noel tatiline çıkacağım."

Beate bezgince iç geçirdi. "Umarım Halvorsen'e de kısa bir Noel tatili verirsin. Steinkjer'deki ailesini ziyaret etmeyi planlıyoruz. Yılbaşını nerede kutlayacaksın?"

Tam o anda Harry'nin cep telefonu çaldı; Harry paltosunun ceplerinde telefonunu ararken yanıt verdi: "Geçen yılbaşını babamla ve kız kardeşimle birlikte geçirmiştik. Ondan öncekini de Rakel ve Oleg'le. Bu yılbaşını nerede geçireceğimi düşünmeye pek fırsatım olmadı henüz."

Rakel'i düşünürken telefonun konuşma tuşuna basmış olmalıydı. Bir kadın kahkahası işitti.

"Benimle burada geçirebilirsin" dedi o ses. "Noel arifesinde bedava yemek dağıtıyoruz ve gönüllülere ihtiyacımız oluyor hep. Deniz Feneri'nde."

Harry arayanın Rakel olmadığını ancak iki saniye sonra anladı.

"Aramamın sebebi dün için özür dilemek" dedi Martine. "Öyle apar topar gitmek istememiştik. Ne yapacağımı bilemedim. Sen istediğin yanıtları aldın mı?"

"Ah, sensin değil mi?" dedi Harry; duygusuz bir sesle konuştuğunu düşünse de, Beate'nin hemen kulak kesildiği-

ni fark etti. Kızın sosyal zekâsı gerçekten de üstündü. “Seni sonra arasam olur mu?”

“Elbette.”

“Sağ ol.”

“Rica ederim.” Kadının sesi ciddi olsa da, Harry onun gülmemek için kendini zor tuttuğunu duyabiliyordu. “Küçük bir şey soracağım.”

“Tamam?”

“Pazartesi ne yapıyorsun? Ayın yirmi ikisinde.”

“Bilmem” dedi Harry.

“Noel konserimize fazladan bir bilet var elimizde.”

“Anladım.”

“Sesin çok heyecanlı gelmiyor?”

“Kusura bakma. Burada işler karışık; hem güzel giyinmeyi gerektirecek davetlerin insanı değilim pek.”

“O gruplar da fazla burjuva ve sıkıcı zaten.”

“Öyle demedim.”

“Sen değil, *ben* diyorum. Ayrıca elimizde bilet varken aslında *bende* var demek istedim.”

“Anlıyorum.”

“Beni elbiseyle görmen için fırsat bu. Elbise bana cidden yakışır. Bir de yanımda boylu boslu, olgun bir erkek oldu mu tamamdır. Sen bir düşün.”

Harry güldü. “Sağ ol, düşüneceğim, söz.”

“Rica ederim.”

Harry telefonu kapatınca Beate tek kelime etmedi, onun durmadan sırtması hakkında yorum yapmadı, hava tahminlerine bakılırsa kar araçlarının epey çalışacağını söyledi sadece. Harry, Halvorsen’in Beate gibi bir kadınla birlikte olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilip bilmediğini merak ederdi bazen.

Jon Karlsen hâlâ gelmemiştir. Sofienberg Parkı'nın önündeki kaldırımda oturmaktan kaskatı kesilmiş olan adam ayağa kalktı. Toprağın derinliklerinden gelen soğuk tüm bedenine yayılmıştı sanki. Yürürken bacaklarının karıncalanmasına sevindi. Kaldırımda bağdaş kurmuş halde, önünde kâğıt bardakla kaç saat oturup da Göteborggata'daki binaya girip çıkanları seyrettiğini bilmiyordu, ama hava kararmaya başlamıştı. Adam elini cebine soktu.

Topladığı parayla bir kahve içip karnını doyurabilir, hatta bir paket de sigara alabilirdi belki.

Kavşağa, kâğıt bardağı aldığı kafeye doğru hızlı adımlarla yürüdü. Duvarı bir telefon vardı, ama arama yapmaktan vazgeçti. Kafenin önünde duraksayıp mavi kapüşonunu indirince camdaki yansımasını gördü. İnsanların onu dilenci sanmalarına şaşmamalıydı. Sakalı hızlı uzuyordu, yüzünde de konteynerde yaktığı ateşten kalma kurum izleri vardı.

Yansımadaki trafik ışıklarının kırmızıya döndüğünü ve yanında bir arabanın durduğunu gördü. Kafenin kapısını açıp içeri göz attı. Ve donakaldı. Ejderha. Sırp tankı. Jon Karlsen. Yolcu koltuğundaydı. İki metre geride.

Adam kafeye girip hemen pencereye gitti ve arabayı seyretti. Sürücüyü gözü ısıırıyordu, ama çıkaramadı. Adamı Pansiyon'da görmüştü. Evet, Harry Hole'nin yanındaki polislerden biriydi o adam. Arka koltukta bir kadın oturuyordu.

Trafik ışıkları değişti. Araba beyaz egzoz dumanı salarak parkın yanındaki yolda hızlanırken adam dışarı fırladı. Sonra koşmaya başladı. İlerideki arabanın Göteborggata'ya sapacağını gördü.

Ceplerini yokladı. Neredeyse hissizleşmiş parmakları, kulübe penceresinden aldığı cam parçasına dokundu. Bacakları ona itaat etmiyordu, cansız protezler gibiydiler; yanlış bir adım atarsa tuzla buz olmalarından korktu.

İçinde ağaçlar, kreş ve mezar taşları olan park, adamın

karşısında hareketli ekran gibi titreşiyordu. Eli tabancaya rastgeldi. Cam parçası elini kesmiş olmalıydı, çünkü kabza ıslak ve yapış yapıştı.

Göteborggata'daki 4 numaranın önüne park eden Halvorsen ile Jon uyuşmuş bacaklarını açmak için arabadan indiler; Thea ise insülinini almak için binaya girdi.

Halvorsen ıssız sokağa uçtan uca göz gezdirdi. Soğukta dolanan Jon huzursuz gibiydi. Halvorsen arabanın gösterge panelinin ortasında duran kılıflı beylik tabancasını ön camın ardından görebiliyordu... Tabancayı araba sürerken kaburgalarını acıttığı için çıkarmıştı. Bir şey olursa tabancayı iki saniyede kapabilirdi. Cep telefonunu açınca, mesaj gelmiş olduğunu gördü. Mesaja tıklayınca, tanıdık bir ses ona mesajı olduğunu söyledi. Sonra bip sesi duydu ve tanımadığı bir ses konuşmaya başladı. Halvorsen giderek artan bir şaşkınlıkla dinledi. Jon'un telefondan gelen sesi duyup yaklaştığını fark etti. Halvorsen'in şaşkınlığı hayrete dönüştü.

Telefonu kapatınca Jon ona merakla baktı, ama Halvorsen bir şey demeden bir numarayı hızla tuşladı.

"O neydi?" diye sordu Jon.

"Bir itiraftı" dedi Halvorsen sertçe.

"Şimdi ne yapıyorsun peki?"

"Harry'ye haber veriyorum."

Halvorsen başını kaldırınca Jon'un çarpılmış yüzünü gördü: Adamın faltaşı gibi açılmış gözleri Halvorsen'in arkasına, onu görmeden bakıyordu sanki.

"Bir şey mi var?" diye sordu.

Gümrükten geçen Harry gösterişsiz Pleso terminaline girdi; bir bankomata Visa kartını sokunca, makine ona bin kronluk kunayı hiç itiraz etmeden verdi. Paranın yarısını

kahverengi bir zarfa koyan Harry dışarı çıkıp, mavi taksi işareti taşıyan bir Mercedes'e bindi.

"International Oteli."

Taksi şoförü tek kelime etmeden vites değiştirip gaza bastı.

Engibeli arazide Zagrep'e, kuzeydoğuya doğru ilerlerlerken yer yer gri kar parçalarıyla kaplı kahverengi tarlalara alçak bulutlardan yağmur düşüyordu.

Harry on beş dakika sonra Zagrep'i gördü: Ufukta betonarme binalar ve kilise kuleleri belirdi. Harry'nin Sava olduğunu tahmin ettiği, sessiz, karanlık bir nehrin üstünden geçtiler. Trafiğin yoğun olmadığı, geniş bir caddeden şehre girdiler; tren istasyonunun ve içinde büyük bir cam kameriye bulunan geniş, açık, ıssız bir parkın önünden geçtiler. Yapraksız ağaçlar kara parmaklarını kış göğüne doğru uzatmışlardı.

"International Oteli" diyen taksi şoförü, eskiden komünist ülkelerde yönetici sınıfının konaklaması için inşa edilen türden, etkileyici, gri, devasa bir kâgir binanın önüne park etti.

Harry ücreti ödedi. Otelin amiral kostümlü kapıcılarından biri arabanın kapısını açmıştı bile ve elinde şemsiyeyle, ağzı kulaklarında gülümseyerek hazır bekliyordu. "Hoşgeldiniz efendim. Böyle buyrun efendim."

Harry'nin kaldırıma ayak bastığı anda otelin döner kapısından çıkan iki müşteri, önlerine gelen bir Mercedes'e bindiler. Döner kapının ardında bir kristal avize ışıldadı. Harry kımıldamadı. "Mülteciler mi?"

"Pardon efendim?"

"Mülteciler" diye tekrarladı Harry. "Vukovar."

Amiral kostümlü adam gülümsemeyi keserek şemsiyeyi geri çekince, Harry başına yağan yağmuru hissetti; adam otelin ön cephesinde, biraz ilerideki bir kapıyı eldivenli işaretparmağıyla gösterdi.

Kubbeli tavanlı, büyük, sade lobiye giren Harry'nin dikkatini ilk çeken şey buranın hastane gibi kokmasıydı. Ortaya yer-

leştirilmiş iki uzun masanın etrafında oturan, ayakta duran ya da resepsiyon masasının önündeki çorba kuyruğunda bekleyen kırk elli kişiyi de hastaya benzetti. Bunun sebebi giysileri olabilirdi: Üzerlerindeki biçimsiz eşofmanlar, yırtık kazaklar ve eski terlikler görünüşlerine pek aldırmadıklarını gösteriyordu. Veya belki de sebep başlarını çorba kâselerine eğmeleri ve uykusuz, kederli gözlerinin Harry'yi görmemesiydi.

İçeriye göz atan Harry bara odaklandı. Burası daha çok sosisli sandviç tezgâhına benziyordu ve şimdi kapalıydı; orada aynı anda üç işi birden yapan bir barmen vardı sadece: Adam bir bardağı silerken bir yandan da en yakın masadaki adamlara seslenerek, tavandan sarkan televizyonda gösterilen futbol maçı hakkında yorum yapıyor ve Harry'nin her hareketini izliyordu.

Doğru yere geldiğini hisseden Harry tezgâha gitti. Barmen geriye taranmış, yağlı saçında elini gezdirdi.

“Da?”

Harry sosisli sandviç tezgâhının ardındaki rafta dizili olan şişeleri görmezden gelmeye çalıştı. Ama eski dostu ve düşmanı Jim Beam'i görmüştü bile. Harry'nin bakışlarını takip eden barmen, içinde kahverengi sıvı bulunan dikdörtgen şeklindeki şişeyi kaşlarını kaldırarak gösterdi.

Harry başını iki yana salladı. Ve derin bir nefes aldı. Bu işi karmaşıktırmanın gereği yoktu.

“*Mali spasitelj.*” Televizyonun gürültüsünde, barmenin duyabileceği kadar alçak sesle konuşmuştu. “Küçük kurtarıcıyı arıyorum.”

Harry'yi süzen barmen koyu Alman şivesiyle, İngilizce karşılık verdi. “Kurtarıcı filan tanımıyorum ben.”

“Vukovarlı bir arkadaşım, *mali spasitelj*in bana yardım edebileceğini söyledi.” Harry ceket cebinden çıkardığı kahverengi zarfı tezgâha koydu.

Barmen zarfa elini sürmeden baktı. “Sen polissin” dedi.

Harry başını iki yana salladı.

“Yalan söylüyorsun” dedi barmen. “İçeri girdiğin anda anladım.”

“On iki yıl polislik yaptım, ama artık polis değilim. İki yıl önce istifa ettim.” Harry, barmenin inceleyici bakışlarına karşılık verdi. Ve onun hangi suçtan hapis yattığını merak etti. Adamın iri kasları ve dövmeleeri, uzun süre hapis yattığını gösteriyordu.

“Burada kendine kurtarıcı diyen biri yok. Herkesi tanırım.”

Barmen tam sırtını dönecekken Harry tezgâhın üstünden uzanıp adamı pazısından tuttu. Barmen, Harry'nin eline baktı; Harry adamın pazısının şiştiğini hissetti. Barmenin kolunu bıraktı. “Oğlum okulunun önünde uyuşturucu satan bir torbacı tarafından vurularak öldürüldü. Torbacıya orada satış yapmaya devam ederse onu müdüre şikâyet edeceğini söyledi diye.”

Barmen karşılık vermedi.

“Öldüğünde on bir yaşındaydı” dedi Harry.

“Bunu neden anlattığını anlamadım.”

“Neden burada oturup da birinin bana yardım etmesini beklediğimi anlayasın diye anlattım.”

Barmen başıyla yavaşça onayladı. Birden soru sordu. “Oğlunun adı neydi?”

“Oleg” dedi Harry.

Karşılıklı öylece durdular. Barmen tek gözünü kıstı. Harry cebinde titreştiğini hissettiği cep telefonunu açmadı.

Barmen zarfı Harry'ye doğru itti. “Buna gerek yok. Adın ne ve nerede kalıyorsun?”

“Havalimanından direkt buraya geldim.”

“Şu peçeteye adını yaz ve tren istasyonunun yanındaki Balkan Otel'i'ne git. Köprüyü geçip dümdüz gidince görürsün. Odanda bekle. Biri seninle temas kuracak.”

Harry bir şey diyecek oldu, ama barmen tekrar televizyona dönüp yorumlarına devam etti.

Harry dışarı çıkınca, az önce arayan kişinin Halvorsen olduğunu gördü.

“Do vraga!” diye inledi adam. Lanet olsun!

Göteborggata’daki karlar, kırmızı şerbete benziyordu.

Adamın aklı karışmıştı. Her şey bir anda olup bitmişti. Kaçan Jon Karlsen’e sıktığı son kurşun, apartmanın dış cephesine boğuk bir sesle saplanmıştı. Jon Karlsen kapıdan içeri dalıp gözden kaybolmuştu. Adam çömelince, ceket cebindeki kanlı cam parçasının kumaşı yırttığını hissetti. Yerde yüzükoyun yatan polisin boynundaki yarıklardan akan kanlar, kar tarafından emiliyordu.

Adam “Tabanca” diye düşünerek cesedi omzundan tutup çevirdi. Silaha ihtiyacı vardı. Sert bir rüzgâr, bembeyaz yüzlü cesedin saçını dalgalandırdı. Adam polisin paltosunun ceplerini telaşla karıştırdı. Durmadan akan kanlar koyu ve kırmızıydı. Adam asitli safra tadı alır almaz ağzının kusmukla dolduğunu hissetti. Dönüp mavi buzun üstüne sarı mide içeriğini kustu. Ağzını sildi. Pantolon cepleri. Bir cüzdan buldu. Kemer. Tanrı aşkına, bu adam polisti yahu; insanları koruyacaksa tabancası olmalıydı!

Köşeyi dönen bir araba yaklaştı. Adam cüzdanı alıp ayağa kalktı, sokağın karşı tarafına geçti ve yürümeye başladı. Araba durdu. Adam koşmamalıydı. Koşmaya başladı.

Köşedeki dükkânın önündeki kaldırımda ayağı kayınca kalçasının üstüne düştü, ama hiç acı hissetmedi ve hemen ayağa fırladı. Önceki sefer yaptığı gibi parka yöneldi. Anlamsız olayların birbirini takip edip durduğu bir kâbustu bu. Adam delirmiş miydi, yoksa bütün bunlar gerçekten oluyor muydu? Soğuk hava ve safra yüzünden boğazı yanıyor-
du. Markveien’a varınca ilk polis sirenlerini duydu. Ve gerçeği anladı. Korkuyordu.

19 Aralık Cuma
Minyatürler

Karakol ikinci loşluğunda Noel ağacı gibi ısıt ısıldı. İçerideki 2. sorgu odasında oturan Jon Karlsen başını ellerinin arasına almıştı. Sıkış tıkış odadaki küçük, yuvarlak masanın diğer tarafında polis memuru Toril Li oturmaktaydı. Aralarında iki mikrofon ve başlıca görgü tanığının ifadesinin kopması duruyordu. Jon pencereden bakınca, yan odada ifade vermeyi bekleyen Thea'yı görebiliyordu.

Kadın polis, ifadeyi okurken "Size saldırdı, öyle mi?" dedi.

"Mavi ceketli adam elinde tabancayla bize doğru koştu."

"Sonra ne oldu?"

"Her şey bir anda olup bitti. Öyle korktum ki olanları bölük pörçük hatırlıyorum. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim."

"Anlıyorum" dedi Toril Li, bunun tam tersini gösteren bir yüz ifadesiyle. Makinenin hâlâ kayıt yaptığını gösteren kırmızı ışığa baktı.

"Halvorsen arabaya doğru mu koştu?"

"Evet, tabancası oradaydı. Östgard'a gitmeden önce tabancasını gösterge panelinin ortasına koyduğunu hatırlıyorum."

"Siz ne yaptınız peki?"

"Ne yapacağımı bilemedim. Önce arabada saklanmayı düşündüm, ama sonra fikrimi değiştirip yandaki binaya daldım."

"Tabancalı adam size ateş mi etti?"

"En azından silah sesi duydum."

"Devam edin."

"Apartmana kapağı attıktan sonra dışarı bakınca, o adamın Halvorsen'e saldırdığını gördüm."

"Halvorsen arabaya binmemiş miydi?"

"Hayır. Soğuk yüzünden kapının donup sıkışmasından yakınıyordu önceden."

"Peki o adam, Halvorsen'e tabancayla değil bıçakla mı saldırdı?"

"Bana öyle gibi geldi. Halvorsen'e arkadan saldırdı ve defalarca bıçakladı."

"Kaç kez?"

"Dört veya beş. Bilmiyorum. Ben..."

"Ya sonra?"

"Sonra koşarak bodruma indim ve acil numaradan sizi aradım."

"Tabancalı adam sizin peşinizden gelmedi mi?"

"Bilmem. Kapı kapalıydı, değil mi?"

"Ama camı kırabilirdi. Sonuçta bir polisi bıçaklamaktan çekinmedi."

"Evet, haklısınız. Bilmiyorum."

Toril Li başını eğip yazılı ifadeye baktı. "Halvorsen'in yanında kusmuk bulunmuş. Tabancalı adama ait olduğunu tahmin ediyoruz, ama bunu onaylayabilir misiniz?"

Jon başını iki yana salladı. "Siz gelene kadar bodrum merdiveninde saklandım. Belki yardım etmeliydim... ama ben..."

"Evet?"

"Korktum."

"En doğrusunu yaptınız muhtemelen." Kadının yüz ifadesi yine farklı bir şey söylüyordu.

"Doktorlar ne diyor?.. Yaşayacak mıymış?.."

"Durumu düzelene kadar komada kalacakmış. Ama yaşayıp yaşamayacağını henüz bilmiyorlar. Devam edelim."

“Sürekli tekrarlanan bir kâbus gibi” diye fısıldadı Jon. “Hep aynı şey oluyor. Tekrar tekrar.”

“Beni tekrar söylemek zorunda bırakmayın lütfen. Mikro-fona konuşmanız gerekiyor” dedi Toril Li monoton bir sesle.

Otel odası penceresinden şehre göz gezdiren Harry, kirli sarı göğün altındaki çarpık çurpuk televizyon antenlerine baktı. Odanın kalın, koyu renk halılarıyla perdeleri, televizyondan gelen İsveççe konuşmaları boğuyordu. Max von Sydow, Knut Hamsun rolündeydi. Minibarın kapağı açıktı. Sehpa da otel broşürü açık duruyordu. Ön sayfada Jelacic Meydanı’ndaki Josip Jelacic heykelinin fotoğrafı, fotoğrafın üstünde de dört tane minyatür şişe vardı. Johnny Walker, Smirnoff, Jägermeister ve Gordon’s. Ayrıca iki şişe Ožujszko bira. Şişelerin hiçbirisi açılmamıştı. Henüz. Bir saat önce arayan Skarre, Göteborggata’da olanları anlatmıştı.

Harry yapacağı telefon konuşması sırasında ayık olmak istiyordu.

Beate dördüncü çalışta açtı.

“Yaşıyor” dedi, Harry’nin sormasına fırsat vermeden. “Solunum cihazına bağlamışlar, komadaymış.”

“Doktorlar ne diyor?”

“Bir şey diyemiyorlar Harry. Oracıkta ölebilirmiş, çünkü Stankic şahdamarını kesmeye çalışmış; ama Halvorsen elini araya koymayı başarmış. Elinin tersinde derin bir kesik varmış; boynunun iki yanındaki küçük arterler de kesilmiş. Sonra Stankic onu göğsünden, kalbinin yukarısından defalarca bıçaklamış. Doktorlar bıçağın ucunun yamulmuş olabileceğini söylüyorlar.”

Beate herhangi bir kurbandan bahseder gibi konuşuyordu; sesi belli belirsiz titriyordu o kadar. Harry onun olanları anlatabilmek için böyle davranmak zorunda olduğunu bi-

liyordu; işlerinin parçasıydı bu. Çöken sessizlikte Max von Sydow öfkeyle bağırırdı. Harry teselli sözleri bulmaya çalıştı.

“Toril Li’yle konuştum” dedi. “Karlsen’in ifadesini almış. Senin ekleyeceğin bir şey var mı?”

“Kurşunu binanın ön cephesinde, kapının sağında bulduk. Balistik bölümünde inceleniyor; ama ben Egertoget’te, Jon’un dairesinde ve Pansiyon’un önünde bulunan kurşunlarla uyuşacağına eminim. Stankic’in işi bu.”

“Neden bu kadar eminsin?”

“Arabayla geçen bir çift, Halvorsen’in kaldırımında yattığını görünce durmuşlar. Önlerinden dilenci kılıklı birinin geçtiğini söylediler. Kızın dediğine göre bu adam biraz ileride, kaldırımında kayıp düşmüş. Orayı inceledik. Meslektaşım Björn Holm karın içinde yabancı bir bozuk para buldu; para o kadar derindeydi ki, birkaç gündür orada olduğunu düşündük başta. Björn Holm da bunun hangi ülkenin parası olduğunu anlayamadı, çünkü paranın üstünde ‘Republika Hrvatska’ ve ‘beş kuna’ yazıyordu sadece. O da araştırdı.”

“Sağ ol, ben yanıtı biliyorum” dedi Harry. “Yani Stankic’in işi.”

“Emin olmak için buzdaki kusmuktan numuneler aldık. Patologlar kusmuktaki DNA’yı, Stankic’in Pansiyon’daki odasındaki yastıkta bulduğumuz saç telleriyle karşılaştırıyorlar. Sonuçları yarın alırız diye umuyorum.”

“Her halükârda elimizde DNA var yani.”

“Eh, sana tuhaf gelecek ama kusmuk DNA toplamaya uygun bir ortam değildir. Mukoza zarlarının yüzey hücreleri dağılır. Ve açık havada...”

“...başka sayısız DNA’ya maruz kalır. Bunları biliyorum, ama en azından elimizde somut bir şey var artık. Şu an ne yapıyorsunuz?”

Beate iç geçirdi. “Veterinerlik Enstitüsü’nden tuhaf bir mesaj geldi; arayıp ne demek istediklerini sormam gerekiyor.”

“Veterinerlik Enstitüsü mü?”

“Evet, kusmukta bulduğumuz yarı öğütölmüş et parçalarını DNA analizi için oraya gönderdik. Sonuçları As’taki Tarım Meslek Lisesi’nin et arşiviyle karşılaştırıp o etin kaynağını ve üreticisini bulsunlar diye. Belirli bazı özellikleri taşıyorsa, o eti Oslo’daki bir lokantayla ilişkilendirebiliriz. Küçük bir ihtimal, ama Stankic son yirmi dört saatte saklanacak bir yer bulduysa dışarı olabildiğince az çıkıyordur. Ve yakında bir yerde karnını doyuruyorsa, oraya tekrar gider büyük ihtimalle.”

“Eh, neden olmasın? Mesajda ne yazıyor?”

“*Bu durumda bir Çin restoranı olmalı. Biraz muğlak.*”

“Hımm. Gelişmeler olunca beni ararsın. Bir de şey diyecektim...”

“Evet?”

Harry söyleyeceği şeyin gülünç geleceğini biliyordu: Halvorsen dayanıklı adamdı; tıp da artık epey ilerlemişti ve her şey yolunda gidecekti.

“Hiç.”

Beate telefonu kapatınca Harry masaya ve şişelere geri döndü. Ya şundadır ya bunda... Sonunda Johnnie Walker şişesini seçti. Bir eliyle minyatür şişeyi tutup, diğer eliyle kapağı açtı, daha doğrusu kopardı. Kendini Gulliver gibi hissetti. Yabancı bir diyarda, cüce şişelerle birlikte kısıtlı kalmıştı. Şişenin dar ağzından yükselen tanıdık, tatlı kokuyu içine çekti. Şişede yalnızca bir yudumluk içki vardı, ama Harry’nin vücudu zehir saldırısına karşı tam alarma geçmişti. Harry başta illa ki kusacağını biliyordu ve bundan ödö kopuyordu, ama kusmasının onu durdurmayacağını da biliyordu. Televizyondaki Knut Hamsun yorgun olduğunu ve daha fazla yazamayacağını söyledi.

Harry uzun, derin bir dalışa hazırlanırcasına kokuyu içine çekti.

Telefon çaldı.

Harry duraksadı. Telefon bir kez çaldıktan sonra sustu.

Harry tam şişeyi kaldırmışken telefon tekrar çaldı. Ve sustu.

Harry resepsiyondan arandığını anladı.

Şişeyi komodine bırakıp bekledi. Telefon üçüncü kez çalınca ahizeyi kaldırdı.

“Bay Hansen?”

“Evet.”

“Lobide sizi bekleyen biri var.”

Harry etiketteki kırmızı ceketli adama baktı. “Söyleyin geliyorum.”

“Peki efendim.”

Harry şişeyi üç parmağıyla tuttu. Sonra sırtına yaslanıp içkiyi fondipledi. Dört saniye sonra da klozete eğilip, uçakta yediği öğle yemeğini kustu.

Resepsiyonist piyanonun yanındaki sandalyede dimdik oturan, ufak tefek, kır saçlı, omuzları eşarpla örtülü kadını gösterdi. Kadın yaklaşan Harry’ye sakın, kahverengi gözleriyle baktı. Harry üstünde küçük bir pilli radyo bulunan masanın önünde durdu. Radyodan gelen heyecanlı sesler bir spor müsabakasını, belki de bir futbol maçını yorumluyordu. Bu sesler, kadının arkasındaki piyanistin çaldığı klasik film müzikleri potpurisine karışıyordu.

İngilizce “*Doktor Jivago*” diyen kadın, piyanisti başıyla gösterdi. “Güzel şarkı, değil mi Bay Hansen?”

Kadının telaffuzu ve tonlaması iyiydi. Espri yapmışçasına gülümsedi ve Harry’ye hafifçe, ama sertçe el sallayarak oturmasını işaret etti.

“Müziği sever misiniz?” diye sordu Harry.

“Sevmeyen var mı ki? Eskiden müzik öğretmeniydim.” Kadın öne eğilip radyonun sesini iyice açtı.

“Dinlenmemizden mi çekiniyorsunuz?”

Kadın sırtına yaslandı. “Ne istiyorsun Hansen?”

Harry oğluyla ve okulun önündeki adamla ilgili hikâyeyi tekrarlardı; bu arada boğazı safra yüzünden yanıyordu ve karnındaki tazi sürüsü uluyarak daha fazla içki istiyordu.

“Beni bulmayı nasıl başardın?” diye sordu kadın.

“Vukovarlı birinden duydum.”

“Nerelisin?”

Harry yutkundu. Dili kuru ve şişkin geliyordu. “Kopenhaglıyım.”

Kadın onu inceledi. Harry bekledi. Kürekkemiklerinin arasından bir ter damlasının süzüldüğünü ve üstdudağında ikinci bir damlanın oluştuğunu hissetti. Bu işin cehenneme kadar yolu vardı. Harry ilacını içmeliydi. Hemen.

“Sana inanmıyorum” dedi kadın sonunda.

“Tamam” dedi Harry ayağa kalkarak. “Gitmeliyim.”

“Dur!” Ufak tefek kadın sert konuşmuştu; Harry’ye tekrar oturmasını işaret etti. “Zihnimin gözleri olmadığı anlamına gelmiyor bu” dedi.

Harry oturdu.

“Sende nefret görüyorum” dedi kadın. “Keder de. Ayrıca içki kokusu alıyorum. Oğlunun gerçekten öldüğüne inanıyorum.” Hafifçe gülümsedi. “Ne yapılmasını istiyorsun?”

Harry kendini toplamaya çalıştı. “Ne kadara mal olur? Ve ne kadar zamanda halledebilirsiniz?”

“Duruma göre değişir, ama profesyonellerle çalışacaksan bizden ucuzunu bulamazsın. Başlangıç ücretimiz beş bin avro artı masraflar.”

“Tamam. Gelecek hafta?”

“Bu süre... yeterli olmayabilir.”

Kadın çok kısa bir an tereddüt etmişti, ama bu kadarı yeterliydi. Harry’nin durumu anlaması için yeterliydi. Durumu anladığını kadının anladığını da anladı. Radyodan heyecanlı

bağrıışmalar geliyordu ve arka planda kalabalığın tezahüratı duyuluyordu. Gol atılmıştı.

“Adamının vaktinde döneceğinden emin misin?”

Kadın ona uzun uzun, dik dik baktı. “Sen hâlâ polissin, değil mi?”

Harry başıyla onayladı. “Oslo’da çalışan bir dedektifim.”

Kadının gözleri kısıldı.

“Ama sana bir zararım dokunmaz” dedi Harry. “Hırvatistan yetki alanımın dışında kalıyor, ayrıca burada olduğumu bilen yok. Ne Hırvat polisi biliyor ne de amirlerim.”

“Ne istiyorsun peki?”

“Bir anlaşma yapmak.”

“Nasıl bir anlaşma?” Kadın masaya eğilip radyonun sesi ni kıstı.

“İkimiz de hedefimizden vazgeçeceğiz.”

“Nasıl yani?”

“Bir takas. Senin adamına karşılık Jon Karlsen. Adamın Karlsen’in peşini bırakırsa, gitmesine izin veririz.”

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Onca polissiniz ve altı üstü bir adamı başka bir adamdan koruyorsunuz Bay Hansen. Buna rağmen korkuyor musunuz?”

“Ortalığın kan gölüne dönmesinden korkuyoruz. Adamın daha şimdiden iki kişiyi öldürdü ve bir meslektaşımı bıçakladı.”

“Bu...” Kadın duraksadı. “Bu doğru olamaz.”

“Onu yanına çağırılmazsan ceset sayısı artacak. Ve bunlardan biri onun cesedi olacak.”

Kadın gözlerini kapadı. Bir süre öylece oturdu. Sonra derin bir nefes aldı. “Meslektaşlarınızdan birini öldürdüyse, intikamı peşinde olmalısınız. Sözünüzü tutacağınızı nereden bileyim?”

“Adım Harry Hole.” Harry pasaportunu masaya koydu. “Buraya Hırvat yetkililerden izinsiz geldiğim öğrenilirse diplomatik skandal kopar. İşimi kaybederim.”

Kadın gözlük çıkardı. "Kendinizi rehine olarak mı sunuyorsunuz?" Bu inandırıcı mı sizce Bay..." Gözlüğü takıp pasaportu okudu: "Harry Hole."

"Bunu anlamak için yapıyorum."

Kadın başıyla onayladı. "Anlıyorum. Bakın ne diyeceğim." Gözlüğünü çıkardı. "Sizinle anlaşmaya razı olabilirim, ama adamımı çağıramadıktan sonra bunun ne faydası olur ki?"

"Nasıl yani?"

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

Harry kadını inceledi. Onun gözlerindeki acıyı gördü. Sesinin titrediğini de duymuştu.

"Eh" dedi Harry, "bu durumda elinden geldiği kadar yardımcı olman gerekecek. Adamını kimin tuttuğunu söyle bana."

"Olmaz."

"O polis ölürse..." diyen Harry, cebinden çıkardığı fotoğrafı masaya, ortaya koydu, "...senin adamın da büyük ihtimalle öldürülür. Meşru müdafaa süsü verilir muhtemelen. Genellikle öyle olur. Ben engel olmazsam eğer. Anlıyor musun? Müşteri bu mu?"

"Ben tehditlere pabuç bırakmam Bay Hole."

"Yarın sabah erkenden Oslo'ya döneceğim. Fotoğrafın arkasına telefon numaramı yazıyorum. Fikrini değiştirirsen ararsın."

Kadın fotoğrafı alıp çantasına koydu.

Harry çabucak fısıldadı. "O senin oğlun, değil mi?"

Kadın kaskatı kesildi. "Bunu nereden çıkardınız?"

"Benim de zihnimde gözlerim var. Ben de acıyı görebilirim."

Kadın çantasının üstüne eğildi. "Peki ya sen Hole?" Gözlerini kaldırıp Harry'nin yüzüne baktı. "O polisi tanımıyor musun? İntikamdan böyle kolayca vazgeçebildiğine göre?"

Harry'nin ağzı öyle kuruydu ki, nefesi içini yakıyordu. "Evet" dedi. "Tanımıyorum."

Kadının sokağın karşı tarafına geçip sola saparak gözden kaybolmasını pencereden seyreden Harry horoz sesi duyar gibi oldu.

Odasına dönünce minyatür şişelerin hepsini bitirdi, yine kustu, bira içti, kustu, aynada kendine baktı ve asansörle bara indi.

19 Aralık Cuma gecesi

Köpekler

Karanlık konteynerde oturan adam düşünmeye çalıştı. Polisin cüzdanında 2.800 Norveç kronu vardı ve adam kam-biyo kurunu doğru hatırlıyorsa, bu para karnını doyurup yeni bir ceket ve Kopenhag'a uçak bileti almasına yeterdi.

Artık tek sorunu cephaneydi.

Göteborggata'da yedinci ve son kurşununu sıkmıştı. Plata'ya gidip nereden dokuz milimetrelik kurşun alabileceğini soruşturmuştu, ama sorduğu insanlar aval aval bakmakla yetinmişlerdi. Önüne gelene sormaya devam ederse eninde sonunda bir sivil polise rastgelirdi büyük ihtimalle.

Boş Llama Minimax'ini yere attı.

Nüfus cüzdanında yer alan fotoğraftaki adam ona gülüm-süyordu. Halvorsen. Artık Jon Karlsen'in evini güvenlik kor-donuna almışlardı muhtemelen. Tek bir ihtimal kalmıştı. Bir Truva Atı. Adam bu atın kim olacağını biliyordu. Harry Hole. Numara sorgulama servisinde çalışan kadın, Oslo'da tek bir Harry Hole'nin yaşadığını ve Sofies Sokağı'ndaki 5 numarada oturduğunu söylemişti. Adam saatine göz attı. Ve donakaldı.

Dışarıdan ayak sesleri geliyordu.

Ayağa fırlayan adam bir eline cam parçasını, diğer eline de tabancayı alıp kapının yanında durdu.

Kapı açıldı. Adam şehrin ışıklarının önünde bir siluet gör-dü. Sonra o kişi içeri girip yere oturarak bağdaş kurdu.

Adam nefesini tuttu.

Hiçbir şey olmadı.

Sonra bir kibrit hışırtısı duyuldu ve köşede oturan davetsiz misafirin yüzü aydınlandı. Kibritle birlikte bir çay kaşığı da tutuyordu. Bir plastik torbayı diğer elini ve dişlerini kullanarak açtı. Adam delikanlıyı açık mavi kot ceketinden tanıdı.

Rahatlayıp nefes verince, delikanlının hızlı ve ustaca hareketleri kesiliverdi.

“Kim var orada?” Delikanlı torbayı cebine tıktırırken karanlığın içine baktı.

Adam genzini temizleyip kibritin aydınlığına yaklaştı. “Beni hatırladın mı?”

Delikanlı ona dehşetle bakakaldı.

“Tren istasyonunda konuşmuştuk. Sana para vermiştim. Adın Kristoffer, değil mi?”

Kristoffer hayretle bakıyordu. “Sen misin? Bana beş yüz kron veren yabancı? Tanrım. Şey, tamam, sesinden tanıdım seni... ah!” Kristoffer’ın attığı kibrit yerde söndü. Çöken zifiri karanlıkta delikanlının sesi daha yakından geldi: “Bu gece burayı seninle paylaşsam olur mu arkadaşım?”

“Hepsi senin olsun. Ben gidiyordum zaten.”

Bir başka kibrit yandı. “Kalsan daha iyi olur. İki kişi daha çok ısınırız. Ciddiyim dostum.” Delikanlı elinde tuttuğu kaşığı küçük bir şişeden döktüğü sıvıyla dolduruyordu.

“O ne?”

“Su ve askorbik asit.” Kristoffer torbayı açıp içindeki tozu kaşığa dikkatle, yere tek bir zerre bile düşürmeden döktükten sonra kibriti diğer eline aldı.

“İşi biliyorsun Kristoffer.” Adam uyuşturucu bağımlısının alevi çay kaşığının altına tutarken bir başka kibriti çıkarıp hazır tutmasını seyretti.

“Plata’da Sağlam El derler bana.”

“Hak ettiğin belli. Bak, ben gitmeliyim. Ceketlerimizi de-

giştokuş edersek sabaha sağ çıkabilirsin.”

Kristoffer önce kendi ince kot ceketine, sonra da diğer adamın kalın mavi ceketine baktı. “Vay. Ciddi misin?”

“Evet, elbette.”

“Vay be, çok iyisin. Dur da şu işi bitireyim o zaman. Kibriti tutar mısın?”

“Şıngayı tutsam daha kolay olmaz mı?”

Kristoffer ona kaşlarını çatı. “Bak, toy olabilirim ama dünyanın en eski canki numarasına kanacak kadar aptal değilim. Hadi, tut şu kibriti.”

Adam kibriti tuttu.

Toz katılan su berrak, kahverengi bir sıvıya dönüşmüştü; Kristoffer kaşığa bir parça pamuk batırdı.

Adamın aklındaki soruyu “Pislikten arınsın diye” yanıtladıktan sonra iğneyi pamuğa batırıp sıvıyı şıngaya çekti ve iğnenin ucunu koluna dayadı. “Cildimin muhteşemliğini görüyor musun? Bak, neredeyse hiç iz yok. Damarlarım muhteşem, kalın. Bakir topraklar. Ama iki yıl sonra damarlarım sararıp kabuk bağlayacak, tıpkı onlarınki gibi olacak. Lakabım da Sağlam El olmayacak artık. Bunu biliyorum, ama hâlâ devam ediyorum. Deli miyim neyim?”

Kristoffer konuşurken sıvıyı soğutmak için şıngayı sallıyordu. Pazısına lastik boru bağlayıp iyice sıktıktan sonra, derisinin altında mavi yılan gibi kıvrılan damara iğneyi soktu. Metal iğne deriyi deldi. Kristoffer kanına eroini zerk etti. Gözleri kısıldı ve ağzı açıldı. Sonra başını geriye attı ve tavandan sarkan köpek ölüsünü gördü.

Adam Kristoffer’ı bir süre seyretti. Sonra yanmış kibriti atıp mavi ceketin fermuarını açtı.

Harry nihayet telefonu açınca Beate Lönn onu duymakta zorlandı, çünkü arka planda “Jingle Bells”in disko versiyonu

bangır bangır çalıyordu. Yine de Beate onun sarhoş olduğunu anladı. Bunun sebebi Harry'nin peltak konuşması değildi: tersine, gayet düzgün konuşuyordu. Beate ona Halvorsen'in durumundan bahsetti.

"Kalp tamponadı mı?" diye bağırdı Harry.

"İç kanama yüzünden kalbin etrafında biriken kanın kalp atışlarını sekteye uğratması durumu. Epey kan çekmişler. Halvorsen'in durumu stabil şimdi, ama hâlâ komada. Beklemekten başka bir şey gelmez elimizden. Yeni gelişmeler olursa seni ararım."

"Sağ ol. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hagen, Jon Karlsen'le Thea Nilsen'i iki dadiyla birlikte Östgard'a yolladı. Bir de Sofia Miholjec'in annesiyle konuştum. Bugün Sofia'yı doktora götüreceğine söz verdi."

"Hımm. Peki kusmuktaki et parçalarıyla ilgili Veterinerlik Enstitüsü raporu geldi mi?"

"Adamımızın Çin restoranına gitmiş olabileceğini söylüyorlar, çünkü dünyada öyle bir şey yenilen tek ülke Çin'miş."

"Nasıl bir şey?"

"Köpek."

"Köpek mi? Bekle."

Müzik sesi kesilince Beate trafik gürültüsü duymaya başladı. Sonra Harry tekrar konuştu. "Ama Norveç'te köpek eti satılmaz ki."

"Haklısın, bu ilginç bir durum. Veterinerlik Enstitüsü köpeğin cinsini saptamayı başarmış; yarın Norveç Köpekseverler Derneği'ni arayacağım. Onlarda bütün cins köpeklerle sahiplerinin kaydı bulunur."

"Bunun bize ne faydası olacak anlamadım. Norveç'te yüz binlerce köpek vardır herhalde."

"Dört yüz bin. Hane başına en az bir köpek düşüyor. Kontrol ettim. Ama bu nadir bir cins. Siyah Metzner diye bir cins duydun mu hiç?"

“Tekrarla lütfen.”

Beate tekrarladı. İki saniye boyunca sadece Zagrep trafiğinin gürültüsünü duydu ve sonra Harry bağırdı: “Tabii ya! Gayet mantıklı. Sığınak arayan bir adam. Bunu neden daha önce akıl edemedim?”

“Neyi akıl edemedin?”

“Stankic’in nerede saklandığını biliyorum.”

“Ne?”

“Hagen’a söyle, Delta’ya silahlı operasyon izni versin.”

“Nerede? Ne diyorsun?”

“Konteyner terminalinde. Stankic konteynerlerden birinde saklanıyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü Oslo’da Siyah Metzner yenebilecek çok yer yok. Ben yarın ilk uçakla geliyorum; o zamana kadar Delta’yla Falkeid, terminali kuşatsınlar. Ama ben gelmeden kimseyi tutuklamak yok. Anlaşıldı mı?”

Beate kapatınca Harry sokakta durup otel barına baktı. İçeride bangır bangır kötü müzik çalıyordu. Ve Harry’nin yarısı zehir dolu bardağı onu bekliyordu.

Mali spasitelji bulmuştu. Şimdi açık bir zihne ve titremeyen ellere ihtiyacı vardı sadece. Halvorsen’i düşündü. Kanda boğulan bir kalbi. Dosdoğru odasına gidip kapıyı kilitleyebilir ve anahtar pencereden atabilirdi; odasında alkol yoktu. Veya bara girip içkisini bitirebilirdi. Harry titreyerek derin bir nefes aldıktan sonra cep telefonunu kapadı. Sonra da bara girdi.

Kurtuluş Ordusu Karargâhı personeli ışıkları kapatıp evlerine gitmişti çoktan, ama Martine’in odasının ışığı hâlâ yanıyordu. Harry Hole’yi ararken kendine aynı soruları sorup durdu: Harry’yi kendisinden yaşlı olduğu için mi heyecan ve-

rici buluyordu? Yoksa bir sürü bastırılmış duygusu olduğu için mi? Belki de o kadar âciz görünmesiydi sebep. Harry'nin sahanlıkta geri çevirdiği o sürtüğün normalde Martine'i ürkütmesi gerekirdi, ama nedense tam tersi olmuştu; Martine daha da fazla arzulamaya başlamıştı... ama neyi? Martine aranılan kişinin telefonunun kapalı olduğunu veya telefonun çekmediğini söyleyen sesi duyunca inledi. Bilinmeyen numaralardan Harry'nin Sofies Sokağı'ndaki evinin numarasını alıp orayı aradı. Harry'nin sesini duyunca kalp atışları hızlandı, ama bu ses telesekreter kaydıydı sadece. Martine tam da eve dönerken yolda ona uğramak için mükemmel bir bahane bulmuşken, Harry evde yoktu! Bir mesaj daha bıraktı. Noel konseri biletini ona bir an önce vermesi gerektiğini, çünkü konser gününün sabahından itibaren konser salonunda hazırlıklara yardım edeceğini söyledi.

Telefonu kapattığı anda, birinin kapıdan kendisini seyrettiğini fark etti.

"Rikard! Bunu yapma işte. Ödümü kopardın."

"Kusura bakma. Eve gidiyordum da, içeride kimse kaldı mı diye bakayım dedim. Seni evine bırakayım mı?"

"Sağ ol ama..."

"Ceketini giymişsin. Hadi gel, alarmla uğraşmazsın böylece." Rikard gür ve kesik bir kahkaha attı. Martine geçen hafta iki kez, binayı terk eden son kişiyken, yeni alarmı çaldırmayı başarmıştı ve güvenlik şirketine teknik servis için para vermek zorunda kalmışlardı.

"Tamam" dedi. "Sağ ol."

"Rica ederim." Rikard burnunu çekti.

Adamın kalbi küt küt atıyordu. Harry Hole'nin kokusunu alabiliyordu artık. Kapıyı pür dikkat açıp duvarda el yordamıyla elektrik düğmesi aradı. Diğer elinde tuttuğu tabanca-

yı karanlıkta hayal meyal seçtiği yatağa doğrulttu. Derin bir nefes alıp ışığı açtı; yatak odası aydınlandı. Oda boştu... İçeride toplu bir yatak vardı sadece. Dairenin geri kalanı da topluydu. Adam diğer odalara bakmıştı bile. Şimdi, yatak odasındaiken nabzının yavaşlamaya başladığını hissetti. Harry Hole evde değildi.

Kirli kot ceketin cebine koyduğu tabancasının, Oslo Merkez Garı'nın tuvaletinden aldığı pisuvar tabletini ezdiğini hissetti; tuvalet, adamın Hole'nin Sofies Sokağı'ndaki adresini bulmakta kullandığı ankesörlü telefonun yanındaydı.

Binaya girmek tahmininden kolay olmuştu. Apartman kapısının önünde zile iki kez basmıştı ve karşılık alamayınca vazgeçecekti neredeyse. Ama sonra kapıyı itince açıldığını görmüştü. Kapı soğuk yüzünden tam kapanmıyordu herhalde. İkinci katta, Hole'nin adı bir parça maskeleyen bandının üstüne çiziktirilmişti. Adam beresini çıkarıp kilidin yukarısındaki cam panele yaslamış ve tabancasının namlusuyla sert bir darbe indirerek camı kırmıştı.

Oturma odası arka bahçeye baktığından, riske girip ışığı açtı. Etrafa bakındı. İçerisi sade ve derli topluydu.

Ama adamın Truva Atı, onu Jon Karlsen'e götürebilecek kişi burada değildi. Henüz. Ama adam içeride silah ya da cephane bulmayı umuyordu. Bir polisin tabanca saklayabileceği yerlere, çekmecelere ve dolaplara, yastığın altına baktı. Bir şey bulamayınca odaları sistematik bir şekilde aradı, ama olumlu sonuç alamadı. Sonra gelişigüzel aramaya girişti ki pes ettiğinin ya da çaresiz kaldığının göstergesiydi bu. Telefon sehпасındaki bir mektubun altında, Harry Hole'nin fotoğrafını taşıyan bir polis kimliği buldu. Polis kimliğini cebine koydu. Raflardaki kitaplarla albümleri karıştırırken, alfabetik sırayla dizilmiş olduklarını fark etti. Kahve sehpasında bir kâğıt yığını vardı. Adam sayfalara göz atarken, çeşitli varyasyonlarını gördüğü bir fotoğrafa odaklandı: Üni-

formalı bir ceset. Robert Karlsen. Adam Stankic adını gördü. Bir formun başında Harry'nin de adı vardı; adam sayfayı aşağı doğru tararken, tanıdık bir ismin yanındaki çarpı işareti odaklandı. 38'lik Smith & Wesson. Belgeye gösterişli bir imza atılmıştı. Tabanca ruhsatı mıydı bu? Talep formu muydu?

Adam pes etti. Harry tabancasını üstünde taşıyordu herhalde.

Adam küçük ama temiz banyoya girip musluğu açtı. Sıcak suyu hissedince ürperdi. Yüzünden akan kirler lavaboya kirletti. Sonra soğuk suyu açıp kanlı ellerini temizleyince, lavabo kırmızıya büründü. Ellerini kurulayıp lavabonun üstündeki dolabı açtı. Bulduğu gazlı bezle elini ve cam kesiğini sardı.

Bir şey eksikti.

Musluğun yanında kısa bir kıl tanesi gördü. Bu kıl tanesi tıraştan kalma gibiydi. Ama ortalıkta tıraş bıçağı ya da köpüğü yoktu. Diş fırçası, diş macunu ve bunları koyacağı tıraş çantası da. Hole bir cinayet soruşturmasının ortasında seyahate mi çıkmıştı? Belki de kız arkadaşının evinde kalıyordu.

Mutfakta buzdolabını açan adam son kullanma tarihi geçeli altı gün olmuş bir karton süt, bir kavanoz reçel, beyaz peynir ve üç adet et konservesi gördü; dondurucuda da streç filmle sarmalanmış çavdar ekmeği dilimleri vardı. Adam sütü, ekmek dilimlerini ve iki konserveyi alıp ocağı yaktı. Tost makinesinin yanında bugünkü gazete duruyordu. Taze ekmek, bugünkü gazete. Adam seyahat teorisini benimsemeye başladı.

Duvardaki yüksek dolaptan aldığı bardağa süt koymak üzereyken bir ses duyunca karton kutuyu yere düşürdü.

Telefon.

Adam sütün kırmızı seramik fayanslara yayılmasını seyrederken, holden gelen telefon sesine kulak kabarttı. Beşinci

çalıştan sonra üç mekanik tıkırtı duydu ve bir kadın konuşmaya başladı. Kadın hızlı hızlı konuşuyordu ve neşeli gibiydi. Gülerek telefonu kapadı. Sesi tanıdıktı sanki.

Adam açtığı et konservelerini kızgın tavaya, tıpkı kuşatma sırasında yaptıkları gibi koydu. Bunu yapmalarının sebebi tabaklarının olmaması değil, porsiyonların eşit olmasını sağlamaktı. Sonra adam antreye girdi. Küçük, siyah telesekreterin kırmızı ışığı yanıp sönüyordu ve ekranda 2 rakamı vardı. Adam çalma düğmesine bastı. Kaset harekete geçti.

“Rakel” dedi bir kadın. Az önce konuşan kadından yaşlı gibiydi. Birkaç kelime ettikten sonra telefonu bir oğlan çocuğuna verdi; çocuk heyecanla konuşmaya girişti. Sonra son mesaj tekrar çaldı. Adam o sesi daha önce nerede duyduğunu hatırladı. Beyaz otobüsteki kızın sesiydi bu.

Mesajlar bitince adam duvardaki aynanın alt çerçevesine sıkıştırılmış iki adet renkli fotoğrafa baktı. Fotoğraflardan birinde Hole, siyah saçlı bir kadın ve bir oğlan çocuğu karada, bir çift kayağın üstünde oturup merceğe kısık gözlerle bakıyorlardı. Diğer fotoğraf soluk ve eskiydi; bunda mayolu bir küçük kızla oğlan çocuğu vardı. Kız Down sendromlu gibiydi... oğlan çocuğu ise Harry Hole’ydi.

Adam mutfakta oturup ağır ağır karnını doyururken apartman merdivenlerine kulak kabarttı. Cam panelin kırık kısmını telefon sehpasının çekmecesinde bulduğu saydam bantla örtmüştü. Yemekten sonra yatak odasına gitti. İçerişi soğuktu. Adam yatağa oturup elini yumuşak yatak örtülerinde gezdirdi. Yastığı kokladı. Gri bir paçalı don ve katlanmış bir beyaz tişört buldu; tişörtün üstündeki sekiz kollu Şiva resminin yukarısında FRELST!, altındaysa JOKKE & VALENTINERNE yazılıydı. Giysiler sabun kokuyordu. Adam soyunup bunları giydi. Yatağa uzandı. Gözlerini kapadı. Hole’nin fotoğrafını düşündü. Giorgi’yi. Tabancayı yastığın altına koydu. Çok yorgun olsa da sertleşmeye başladığını

hissetti. Aleti gergin ama yumuşak, pamuklu çarşafa yashıydı. Adam ön kapıyı açan olursa uyanacağını bilmenin verdiği rahatlıkla uykuya daldı.

“Beklenmeyi bekle.”

Polis Teşkilatı Özel Kuvvetler Birimi’nin lideri Sivert Falkeid’in düsturu buydu. Konteynerin arkasındaki tepede, elinde telsizle duran Falkeid otobandan vızır vızır geçen tak-silerle TIR’ların sesini duyuyordu; insanlar Noel’i kutlamak için evlerine gidiyorlardı. Falkeid’in yanındaki Başkomiser Gunnar Hagen yeşil kurşun geçirmez yeleğinin yakasını kaldırmıştı. Tepenin dibindeki soğuk, buz tutmuş, karanlık kısımda Falkeid’in adamları konuşlanmıştı. Falkeid saatine baktı. Üçe beş vardı.

On dokuz dakika önce, birimin Alman çoban köpeklerinden biri havlayarak kırmızı bir konteynerin içinde birinin olduğunu belirtmişti. Falkeid bu işten hoşlanmıyordu. Gerçi görevleri kolay görünüyordu. Ama Falkeid’in hoşuna gitmeyen şey başkaydı.

Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Hagen’in arayıp teçhizatlı beş seçkin askerin Emniyet Müdürlüğü’ne gelmelerini emretmesinin üzerinden sadece kırk beş dakika geçmişti. Delta’da toplam yetmiş adam vardı: çoğu yüksek motivasyonlu ve eğitilmiş olan bu adamların yaş ortalaması otuz birdi. Kendilerine ihtiyaç duyulduğunda harekete geçerlerdi ve bu seferki görevleri “zor silahlı eylemler” kategorisine giriyordu. Delta’nın beş adamından başka, ordunun Özel Kuvvetler’i FSK’dan, yani *Forsvarets Spesialkommando*’dan biri de gelmişti. Falkeid bundan hoşlanmamıştı. Gunnar Hagen’in çağırıldığı o adam keskin nişancıydı. Adının Aron olduğunu sovrlese de, Falkeid FSK’da çalışan hiç kimsenin operasyonlarda gerçek adını kullanmadığını biliyordu. Aslında ordunun bu

birimi 1981'de kurulduğundan beri gizlilik içinde çalışıyordu ve medya Falkeid'in daha çok gizli bir cemiyete benzettiği bu özel birimden ancak Afganistan'da yürütülen ünlü Kalıcı Özgürlük Operasyonu sayesinde haberdar olmuştu.

Hagen "Çünkü Aron'a güveniyorum" diye kestirip atmıştı. "1994'te Torp'ta yaptığı atışı hatırlıyor musun?"

Falkeid, Torp Havalimanı'ndaki rehine krizini gayet iyi hatırlıyordu. O da oradaydı. O gün ateş ederek krizi sona erdiren kişinin kimliği açıklanmamıştı; araba camının önünde asılı duran kurşun geçirmez yeleğin kol boşluğundan geçen kurşun, banka soyguncusunun kafasının balkabağı gibi parçalanıp yepyeni Volvo'nun arka koltuğuna saçılmasına yol açmıştı. Arabanın sahibi olan galerici, arabayı yıkatıp tekrar satmıştı. Falkeid'in canını sıkan şey bu değildi. Aron'un taşıdığı tüfeğin eşini benzerini daha önce hiç görmemiş olması da değildi. Tüfek kundağındaki *MÄR* yazısı ona bir şey ifade etmiyordu. Şu an açık arazide bir yerlerde lazerli tüfek dürbünüyle ve gece görüş gözlüğüyle birlikte uzanan Aron konteynerin görüş alanında olduğunu bildirmişti. Falkeid yeni gelişmeler olup olmadığını telsizle sorduğunda, adam homurdanmakla yetinmişti. Ama Falkeid'in canını sıkan şey bu da değildi. Falkeid'in canını sıkan şey, Aron'un buraya gelmiş olmasıydı. Keskin nişancıya ihtiyaçları yoktu ki.

Falkeid bir an duraksadı. Sonra da telsizi ağzına götürdü. "Atle, hazırsan fenerini salla."

Konteynerin yanında bir huzme yukarı aşağı hareket etti.

"Herkes konuşlandı" dedi Falkeid. "İçeri girmeye hazırız."

Hagen başıyla onayladı. "Güzel. Harekete geçmeden önce, benimle aynı fikirde olduğunu duymak istiyorum Falkeid. Hole'yi beklemek yerine hemen şimdi tutuklama yapmamızın daha iyi olduğunu söylemeni istiyorum."

Falkeid omuz silkti. Altı saat sonra hava aydınlanacaktı, Stankic dışarı çıkacaktı ve o zaman üstüne köpekleri salıp

onu açık havada tutuklayabilirlerdi. Gunnar Hagen'ın ileride Emniyet Müdürü olacağı söyleniyordu.

“Bence mantıklı, evet.”

“Güzel. Bunu raporuma yazacağım. Bu ortak bir karar. Millet başarıyı üstlenmeye çalıştığımı düşünmesin.”

“Kimse hakkınızda öyle düşünmez bence.”

“Güzel.”

Falkeid telsizinin konuşma düğmesine bastı. “İki dakika sonra harekete geçin.”

Hagen’la Falkeid’in buğulu nefesleri birbirine karışıp dağılıyordu.

“Falkeid...” Bu ses telsizden gelmişti. Alte. “Konteynerin kapısında bir adam belirdi” diye fısıldadı.

“Herkes hazır olsun” dedi Falkeid. Sert, sakın bir sesle. Beklenmeyeni bekle. “Dışarı mı çıkıyor?”

“Hayır, öylece duruyor. O... galiba...”

Oslo fiyortunun karanlığında tek bir silah sesi duyuldu. Sonra ortalık tekrar sessizleşti.

“O neydi?” diye sordu Hagen.

Beklenmeyen, diye düşündü Falkeid.

20 Aralık Cumartesi

Yemin

Cumartesi sabahının erken saatlerinde, adam hâlâ uyuyordu. Harry'nin dairesinde, Harry'nin yatağında, üstünde Harry'nin giysileriyle. Ve Harry'nin kâbuslarını görüyordu. Her zamanki gibi geri gelen hayaletleri.

Ön kapıdan hafif bir ses geldi. Ama bu kadarı yeterliydi. Adam bir anda uyandı, elini yastığın altına sokup ayağa fırladı. Buz gibi zeminde yalnayak yürüyerek, usulca koridora girdi. Dalgalı camın ardında bir siluet gördü. Bütün ışıkları kapamıştı ve dışarıdan görülemeyeceğini biliyordu. Kapının ardındaki kişi eğilmişti ve bir şeyle uğraşır gibiydi. Anahtarı kilide mi sokamıyordu? Harry Hole sarhoş muydu? Belki de seyahate filan çıkmamıştı. Bütün gece dışarıda içmişti.

Artık kapıya iyice yaklaşmış olan adam elini soğuk metal kapı koluna uzattı. Nefesini tutarken, diğer elindeki tabancanın rahatlatıcı varlığını hissetti. Dışarıdaki kişi de nefesini tutmuş gibiydi.

Adam Harry'nin boş yere zorluk çıkarmayacağını, seçme şansı bulunmadığını anlayacak kadar mantıklı olacağını umdu: Harry onu Jon Karlsen'e götürmeliydi, bu mümkün değilse de Karlsen'i buraya getirmeliydi.

Tabancasını kolayca görülecek şekilde kaldırıp kapıyı açtı. Dışarıdaki kişi inleyerek iki adım geriledi.

Kapı koluna bir şey sıkıştırılmıştı. Kâğıt ve selofanla sarı malanmış bir buket.

Kadının yüzündeki dehşete karşın, adam onu hemen tanıdı.

“Gir içeri” diye homurdandı.

Martine Eckhoff duraksayınca adam tabancayı tekrar kaldırdı.

Oturma odasına geçmesini namluyla işaret ettiği kadının peşinden gitti. Berjer koltuğa oturmasını kibarca rica etti, kendisi de kanepeye oturdu.

Kadın gözlerini tabancadan ayırıp ona baktı.

“Kıyafetim için kusura bakma” dedi adam. “Harry nerede?”

“Ne istiyorsun?” diye sordu kadın İngilizce.

Kadının sesi adamı şaşırttı. Sakin, neredeyse sıcak bir sestti.

“Harry Hole’yi bulmak istiyorum” dedi adam. “O nerede?”

“Bilmiyorum. Ondan ne istiyorsun?”

“Bırak da soruları ben sorayım. Onun yerini söylemezsen seni vurmak zorunda kalacağım. Anlıyor musun?”

“Yerini bilmiyorum. Yani beni vurman gerekecek. Bunun sana bir faydası olacağını düşünüyorsan.”

Adam kadının gözlerinde korku aradı. Bulamadı. Belki de sebep kadının gözbebekleriydi; orada bir terslik vardı.

“Burada ne işin var?” diye sordu adam.

“Harry’ye konser bileti verecektim.”

“Peki ya çiçekler?”

“İçimden geldi.”

Kadının masaya bıraktığı çantayı karıştıran adam, cüzdan ve banka kartı buldu. Martine Eckhoff. 1977 doğumlu. Adresi: Sorgenfrigata, Oslo. “Sen Stankic’sin” dedi kadın. “Beyaz otobüsteki adamsın, değil mi?”

Adam ona tekrar bakınca kadın gözlerini kaçırmadı. Sonra yavaşça başını salladı.

"Harry'nin seni Jon Karlsen'e götürmesini istediğin için buradasın, değil mi? Şimdi de ne yapacağını bilmiyorsun, öyle değil mi?"

"Kapa çeneni" dedi adam. Ama sesi istediği kadar sert çıkmamıştı. Çünkü kadın haklıydı; her şey ters gidiyordu. Şafak sökerken, karanlık odada sessizce oturdular.

Sonunda kadın sessizliği bozdu.

"Seni Jon Karlsen'e götürebilirim."

"Ne?" dedi adam hayretle.

"Onun nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?"

"Bir çiftlikte."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o çiftlik Kurtuluş Ordusu'na ait ve bende orada kalanların listesi var. Polis aradı; önümüzdeki birkaç gün orayı kullanmak için izin istediler."

"Anlıyorum. Peki neden beni oraya götürmek istiyorsun?"

"Çünkü Harry oranın yerini söylemez" dedi kadın basitçe. "Sen de onu vurursun."

Adam onu süzdü. Ve kadının doğru söylediğini anladı. Başını yavaşça sallayarak onayladı. "Çiftlikte kaç kişi var?"

"Jon, kız arkadaşı ve bir polis."

Bir polis. Adamın zihninde bir plan şekillenmeye başladı.

"Trafik yoğunken kırk beş dakikada gidilir, ama şimdi hafta sonundayız" dedi kadın. "Arabam dışarıda."

"Bana neden yardım ediyorsun?"

"Dedim ya. Bu iş bitsin istiyorum sadece."

"Yalan söylüyorsan kafana kurşun sıkacağımın farkındasın herhalde?"

Kadın başıyla onayladı.

"Hadi gidelim" dedi.

Saat 7.14'te Harry sağ olduğunu anladı. Çünkü her yeri ağrıyordu. Ve içindeki tazılar hâlâ içki istiyordu. Tek gözünü açıp etrafa bakındı. Otel odasının her tarafına giysiler saçılmıştı. Ama en azından odada yalnızdı. Elini komodine atınca bardağa rastgeldi. Bardak boştu. Harry parmağını bardağın dibinde gezdirip yaladı. Tatlı bir tat aldı. Alkolün tamamı buharlaşmıştı.

Yataktan güçlükle kalkıp bardağı aldı ve banyoya gitti. Aynaya bakmadan bardağı suyla doldurdu. Yavaş yavaş içti. Tazıların itirazlarına aldırmadı. Bir bardak su daha içti. Uçak. Harry'nin gözü bileğine takıldı. Saati neredeydi yahu? Bir an önce evine dönmesi gerekiyordu. Önce bir içki... Harry pantolonunu bulup giydi. Parmakları uyuşmuş ve şişmişti. Çantası. Oradaydı. Tıraş çantası. Ayakkabıları. Cep telefonu neredeydi peki? Ortalıkta yoktu. Oda telefonunu açıp 9 tuşuna basarak resepsiyonu arayan Harry, arkadan gelen yazıcı gürültüsü eşliğinde sorduğu sorunun yanıtını ancak resepsyonistin dördüncü söyleyişinde anladı.

Harry kekeleyerek söylediği İngilizce sözleri kendisinin bile anlamakta zorlandığını fark etti.

"Kusura bakmayın efendim" diye karşılık verdi resepsyonist. "Bar üçte açılır. Otelimizden hemen mi ayrılmak istiyorsunuz?"

Başını sallayarak onaylayan Harry yatağın ayakucundaki ceketinin ceplerinde uçak biletini aradı.

"Beyefendi?"

"Evet" diyen Harry telefonu kapadı. Yatakta arkasına yaslanıp pantolon ceplerini yoklamaya girişti, ama yirmi kronluk bir bozukluk buldu sadece. Sonra da saatine ne olduğunu hatırladı. Bar kapanırken, hesabı ödeme vakti geldiğinde, birkaç kunesi eksik çıktığından banknotların üstüne yirmi kronluk bozukluk bırakıp kalkmıştı. Ama kapıya vardığında öfkeli bir haykırış işitmiş ve başının arka tarafında acı his-

setmişti; yere baktığında çınlayarak seken ve dönerek ayaklarının arasına gelen bozuk parayı görmüştü. Bunun üzerine bara dönmüş ve kol saatini vermişti; barmen bu ödemeyi homurdanarak kabul etmişti.

Harry ceketinin iç ceplerinin yırtık olduğunu biliyordu; astarın içinde bulduğu bileti çıkarıp kalkış saatine baktı. O sırada kapı çalındı. Bir kez ve ardından daha sertçe.

Barın kapanmasından sonra olanları pek hatırlamayan Harry kapının çalınmasının hayra alamet olmayabileceğini düşündü. Ama biri cep telefonunu bulmuş da olabilirdi. Sendeleterek gittiği kapıyı araladı.

“Günaydın” dedi dışarıdaki kadın. “Güne pek iyi başlamamışsın sanki.”

Harry gülümsemeye çalışarak kapı çerçevesine yaslandı. “Ne istiyorsun?”

Kadın saçını yukarıdan toplayınca İngilizce öğretmenine benzemişti iyice.

“Anlaşma yapmak istiyorum” dedi.

“Ya? Dün istemiyordun.”

“Görüşmemizden sonra ne yapacağını merak etmiştim. Örneğin Hırvat polisiyle görüşüp görüşmeyeceğini.”

“Görüşmediğimi nereden biliyorsun?”

“Bar kapanana kadar içtin. Sonra da yalpalayarak odana çıktın.”

“Casusların da mı var?”

“Uzatma Hole. Uçağını kaçıracaksın.”

Dışarıda onları bekleyen bir araba vardı. Direksiyonun başında hapishanede dövme yaptırmış barmen oturuyordu.

“Aziz Stephen’a gideceğiz Fred” dedi kadın. “Hızlı sür. Beyefendinin uçağı bir buçuk saat sonra kalkacak.”

“Hakkımda çok şey biliyorsun” dedi Harry. “Bense senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bana Maria diyebilirsin” dedi kadın.

Görkemli Aziz Stephen Katedrali'nin kulesi, Zagreb'i kaplayan sabah sisinde görülmüyordu.

Maria, Harry'yi ortadaki geniş ve neredeyse ıssız neften geçirdi. Günah çıkarma hücrelerinin ve aziz resimlerinin önündeki dua sıralarının yanından geçtiler. Gizli hoparlörlerden mantrayı andıran, yavaş ve alçak sesli koro müziği çalınmasının sebebi insanı derin düşüncelere sevk etmek olsa gerekti, ama Harry'nin kendini bir Katolik süpermarketinde asansör müziği dinliyormuş gibi hissetmesine yol açtı sadece. Kadın onu bir yan koridordan ve kapıdan geçirerek, çifte dua sıraları bulunan küçük bir odaya götürdü. Kırmızılı mavili vitraylardan giren sabah ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Çarmıha gerilmiş İsa heykelinin iki yanında birer mum yanıyordu. İsa heykelinin önünde, diz çökmüş ve başını yukarı kaldırıp kollarını âcizce uzatmış bir balmumu heykel vardı.

"İnşaatçıların koruyucu azizi Havari Tomas" diye açıkladı kadın, başını eğip istavroz çıkararak. "İsa'yla birlikte ölmek istemişti."

Maria eğilip çantasından çıkardığı, üstünde aziz resmi bulunan küçük mumu yakıp havarinin önüne koyarken Harry *Şüpheli Tomas* diye düşündü.

"Diz çök" dedi kadın.

"Neden?"

"Dediğimi yap."

Kırmızı kadife astarı yıpranmış dua sırasında gönülsüzce diz çöken Harry dirseklerini ter, yağ ve gözyaşıyla ıslanmış siyah, eğik, ahşap koluğa dayadı. Tuhaf bir şekilde rahat bir pozisyondu bu.

"Anlaşmamıza sadık kalacağına Tanrı'nın Oğlu adına yemin et."

Harry önce duraksadı. Sonra da başını eğdi.

"Tanrı'nın Oğlu adına, Kurtarıcım adına..." diye söze başladı kadın.

“Tanrı’nın Oğlu adına, Kurtarıcım adına...”

“Yemin ederim ki...”

“Yemin ederim ki...”

“*Mali spasitelji* kurtarmak için elimden geleni yapacağım.”

Harry tekrarladı.

Kadın oturduğu yerde doğruldu. “Müşterinin gönderdiği aracıyla burada görüştüm” dedi. “Burada anlaştık. Ama artık gidelim. Burası insanların kaderleriyle ilgili pazarlık yapılacak bir yer değil.”

Fred onları büyük, açık King Tomislav Parkı’na götürdü ve arabada bekledi; Harry ile Maria bir banka oturdular. Soğuk ve nemli rüzgâr dik durmaya çalışan, solmuş, kahverengi otları yere yatırıyordu. Eski Sergi Kameriyesi’nin ardında bir tramvay çanı çaldı.

“Onu görmedim” dedi kadın. “Ama sesi gençti.”

“Sesi mi?”

“Önce ekimde International Oteli’ni aradı. Mülteciler önce Fred’le görüşürler. Fred de bana anlatır. Bu adam Oslo’da bir iş yaptırmak isteyen, adını vermek istemediği biri adına aradığını söyledi bana. Arkadan epey trafik gürültüsü geldiğini hatırlıyorum.”

“Ankesörlü telefonda aramıştır.”

“Herhalde. Ona asla telefonda iş konuşmadığımı ve ismini söylemeyen kişilerle asla çalışmadığımı söyleyip telefonu kapadım. İki gün sonra tekrar aradı ve üç gün sonra Aziz Stephen’a gitmemi söyledi. Saat kaçta hangi günah çıkarma hücresinde olmam gerektiğini söyledi.”

Bankın önündeki bir dala konan karga onlara kasvetle baktı.

“O gün kilisede epey turist vardı. Söylenen saatte günah çıkarma hücreğine girdim. Sandalyede kapalı bir zarf duruyordu. Zarfı açtım. Zarfın içinde Jon Karlsen’in ne zaman ve

nasıl öldürüleceğine dair ayrıntılı talimatlar, normal ücretimizi epey aşan ve peşinat niyetine bırakılmış dolarlar, bir de fiyat teklifi vardı. Telefonda konuştuğum aracının cevabımı öğrenmek için beni arayacağı ve kabul edersem ödemenin ayrıntılarını konuşacağı yazılıydı. Ben sadece aracıyla temas kuracaktım, ama güvenlik sebebiyle ona işin ayrıntılarından bahsedilmemişti. Benim de ona ne olursa olsun herhangi bir ayrıntıdan bahsetmem yasaklanıyordu. Zarfı aldım, günah çıkarma hücrelerinden ve kiliseden çıkıp otele döndüm. Yarım saat sonra aracı telefon etti.”

“Oslo’dan seni arayan kişi mi?”

“Kendini tanıtmadı, ama eskiden öğretmen olduğumdan insanların İngilizcelerine dikkat ederim genellikle. Bu adamın kendine özgü bir aksanı vardı.”

“Ne konuştunuz peki?”

“Ona bu işi üç sebepten dolayı reddettiğimizi söyledim. Birincisi, müşterilerimizin iş yaptırmak istemelerinin sebebini öğrenmek prensibimizdir. İkincisi, zamanı ve mekânı başkalarının belirlemesini güvenlik açısından asla kabul etmeyiz. Üçüncüsü, ismini vermeyen müşterilerle asla çalışmayız.”

“O ne dedi peki?”

“Ödemeyi kendisinin yapacağını, o yüzden de onun ismini bilmemin yeterli olduğunu söyledi. Diğer itirazlarımdan vazgeçmek için ne kadar para istediğimi sordu. İstedğim parayı veremeyeceğini söyledim. O da bana ne kadar verebileceğini söyledi. Ben...”

Harry kadının uygun İngilizce sözcükleri bulmasını bekledi.

“...o kadar büyük bir meblağ beklemiyordum.”

“Ne kadar dedi?”

“İki yüz bin dolar. Normal ücretimizin on beş katı.”

Harry başını salladı. “Sen de cinayet sebebini boşverdin.”

“Bunu anlamayı beklemiyorum Hole, ama baştan beri bir

planımız vardı. Para biriktirip Vukovar'a geri dönecektik. Yeni bir hayata başlayacaktık. Bu para bize yeterdi. Son işimiz olacaktı."

"Yani işin etiğini boşverdin?"

"Senin cinayet soruşturmaların çok mu etik oluyor Hole?"

"Hem evet, hem hayır. Bir şekilde hayata devam etmek gerek."

Kadın gülümsedi. "Yani aramızda çok fark yok, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim."

"Ah, yanılmıyorsam tıpkı benim gibi sen de sadece ilgine layık olan kişilerle muhatap olmak istiyorsun. Değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ama hep öyle olmuyor, değil mi? Polis olup da insanlığı kötülükten kurtarmaya karar verdiğin zamanki gibi düşünmüyorsun artık; suç denen şeyin siyah beyaz olmadığını keşfettin. İnsanlarda kötülükten çok zayıflık vardır çoğunlukla. Birçok üzücü öyküde kendini görürsün. Ama dediğin gibi, bir şekilde hayata devam etmek gerek. O yüzden de yalan söylemeye başlarız. Hem çevremizdekilere, hem de kendimize."

Harry çakmağını bulamadı. Sigarasını bir an önce yakmazsa patlayacaktı. Birger Holmen'i düşünmek istemiyordu. Şimdi değil. Isırdığı sigara filtresi çıtırdadı: "O aracının adı neydi demiştin?"

"Zaten biliyormuşsun gibi sordun" dedi kadın.

"Robert Karlsen" dedi Harry, yüzünü avuçlarıyla sertçe ovuşturarak. "İçinde talimatlar olan zarfı da sana 12 Ekim'de verdi."

Kadın zarifçe alınmış kaşlarından birini kaldırdı.

"Uçak biletini bulduk." Harry donuyordu. Esen rüzgâr vücudunun içinden o bir hayaletmiş gibi geçiyordu sanki. "Dönünce de, ölüme mahkûm ettiği kişiyle karıştırılıp öldürüldü. İnsanın gülmekten ölesi geliyor, değil mi?"

Kadın karşılık vermedi.

“Anlamadığım şey şu ki” dedi Harry, “oğlun parayı verecek kişiyi yanlışlıkla öldürdüğünü televizyondan veya gazeteden öğrenince neden görevinden vazgeçmedi?”

“Müşterinin kimliğini de, kurbanın suçunun ne olduğunu da bilmiyordu” dedi kadın. “Böylesi en iyisidir.”

“Yakalansa bile kimseyi ele veremesin diye mi?”

“Düşünmek zorunda kalmasın diye. Kararları bana bırakıp işine odaklansın diye.”

“Hem ahlaki, hem de mali kararları mı?”

Kadın omuz silkti. “Bu sefer isimleri bilse iyi olurdu elbette. Mesele şu ki, oğlum cinayeti işledikten sonra benimle teması geçmedi. Sebebini bilmiyorum.”

“Cesaret edemiyor” dedi Harry.

Kadın gözlerini kapayınca, Harry onun zayıf yüzündeki kasların hareket ettiğini gördü.

“Anlaşmak için adamımı geri çekmemi istediğini söylemiştin” dedi kadın. “Bunun mümkün olmadığını artık biliyorsun. Ama bize işi sipariş veren kişinin adını söyledim sana. Anlaşmanın sana düşen kısmına uyacak mısın Harry? Oğlumu kurtaracak mısın?”

Harry yanıt vermedi. Karga daldan havalanınca, önlerindeki çakıltaşlarına su damlaları düştü.

“Oğlun durumun tamamen aleyhine olduğunu görse vazgeçer mi?” diye sordu Harry.

Kadın acı acı gülmüştü. Sonra da başını iki yana kasvetle salladı.

“Neden?”

“Çünkü korkusuz ve inatçıdır. Babasına çekmiş.”

Dimdik duran zayıf kadını inceleyen Harry onun son sözünün doğruluğundan emin olamadı. “Fred’e hoşça kal dediğimi söylersin. Havalimanına taksiyle gideceğim.”

Kadın ellerini inceledi. “Tanrı’ya inanır mısın Harry?”

“Hayır.”

"Ama oğlumu kurtaracağına onun huzurunda yemin ettin."

Harry ayağa kalkıp "Evet" dedi.

Oturmayı sürdüren kadın başını kaldırıp ona baktı. "Sözünün eri misindir?"

"Her zaman değil."

"Tanrı'ya inanmıyorsun" dedi kadın. "Kendi verdiğin söz-
lere de. Geriye ne kaldı ki?"

Harry ceketine sıkıca sarındı.

"Neye inandığını söyle Harry."

Harry, pazar trafiğinin aktığı geniş caddeye dönüp kısık gözlerle bakarak "Vereceğim bir sonraki söze inanırım" dedi. "İnsanlar verdikleri sözü tutmasalar bile bir sonrakini tutabilirler. Ben yeni başlangıçlara inanırım. Bunu söylemeye bilirdim ama..." Mavi tabelalı bir taksiyi eliyle çağırdı. "Bu işi yapmamın sebebi bu."

Harry üstünde para olmadığını taksiye binince fark etti. Şoför ona Pleso Havalimanı'ndaki ATM'lerin Visa kartı kabul ettiklerini söyledi. Harry yirmi kronluk bozukluğu yol boyunca evirip çevirdi. Düşünceleri barda yere düşürdüğü bozuklukla içtiği ilk içkinin arasında gidip geliyordu.

Jon. Östgard'a sapan bir arabanın gürültüsüyle uyandığında sabah olmuştu. Uzandığı yerden tavanı inceledi. Gece uzun ve soğuk geçmişti; Jon'un gözüne pek uyku girmemişti.

Birkaç saniye önce uykuda olan Thea "Kim geldi?" diye sordu. Jon onun kaygılandığını sesinden anladı.

"Polise destek kuvvet gelmiştir herhalde" dedi Jon. Motor sustu ve iki araba kapısı açılıp kapandı. İki kişi gelmişti demek. Ama insan sesi duyulmuyordu. Sessiz polisler. Oturma odasından, polisin yattığı yerden gelen sesi işittiler; ön kapı çalınmıştı. Bir kez. İki kez.

“Açmayacak mı?” diye fısıldadı Thea.

“Şşşt” dedi Jon. “Belki de dışarıdadır. Belki de dışarı çıkmıştır.”

Kapı üçüncü kez çalındı. Sertçe.

“Ben açayım” dedi Jon.

“Bekle!” dedi Thea.

“Onları içeri almak zorundayız” diyen Jon, kadının üstünden emekleyerek geçip giyindi.

Oturma odasının kapısını açtı. Kahve sehпасındaki kûl-tablasında yanan bir sigara, kanepenin üstünde de yayılmış bir battaniye vardı. Kapı tekrar çalındı. Jon pencereden dışarı göz attı, ama arabayı göremedi. Tuhaftı bu. Ön kapının karşısında durdu.

“Kim o?” diye bağırdı; kendinden çok emin değildi artık.

“Polis” dedi dışarıdan gelen ses.

Jon tuhaf bir aksan duyar gibi olmuştu.

Kapı tekrar çalınınca sıçradı. Titreyen elini kapı koluna uzattı. Sonra derin bir nefes alıp kapıyı bir çırpıda açtı.

İçeri dalan rûzgâr ona bir su duvarı gibi çarptı; ufuktaki güneşin yoğun, köreltici ışığında basamaklarda duran iki silüete kısık gözlerle baktı.

“Destek kuvvet misiniz?” diye sordu Jon.

“Hayır” dedi tanıdık bir kadın sesi. “Artık bitti.”

Elini gözlerine siper eden Jon “Bitti mi?” diye hayretle sordu. “Ah, sizsiniz değil mi?”

“Evet, toplanabilirsiniz. Sizi evinize götüreceğiz” dedi kadın.

“Neden?”

Kadın ona sebebi söyledi.

“Jon!” diye seslendi Thea yatak odasından.

“Bir saniye” diyen Jon kapıyı aralık bırakıp Thea’nın yanına gitti.

“Kimmiş?” diye sordu Thea.

“İfademî alan polis” dedi Jon. “Toril Li. Yanındaki adamın da soyadı Li galiba. Stankic’in öldüğünü düşünüyorlar. Dün gece vurulmuş.”

Dün gece yanlarında nöbet tutan polis tuvaletten çıkıp toplandı ve gitti. On dakika sonra da Jon sırt çantasını omzuna astı ve kapıyı kapatıp kilitledi. Derin karda kendi ayak izlerine basarak binanın duvarına gidip, beşinci kerestenin ardındaki kancaya anahtarı astı. Sonra diğerlerinin peşinden koşarak, rölantide olan ve beyaz egzoz dumanı salan kırmızı Golf’a gitti. Arka koltukta Thea’nın yanına sıkıştı. Yola çıktıklarında ona sarılıp kendine çekti, ardından da ön koltukların arasına eğildi.

“Dün gece konteyner terminalinde neler oldu?”

Sürücü Toril Li yanında oturan meslektaşısı Ola Li’ye gözücuyla baktı.

“Stankic silahına davranmış” dedi Ola Li. “En azından Özel Kuvvetler keskin nişancısı öyle gördüğünü söylüyor.”

“Bu doğru mu peki?”

Ola, gülmemek için kendini zor tutan Toril Li’ye bakarak “Silahtan kastına bağlı” dedi. “Onu sırtüstü çevirdiklerinde fermuarı açılmış ve aleti dışarıdaymış. Vurulduğunda kapıda işiyormuş anlaşılan.”

Toril Li birden genzini temizledi.

“Bu kesinlikle aramızda kalmalı” diye ekledi Ola Li telaşla. “Anlarsınız ya?”

“Onu yok yere vurdunuz yani?” diye bağırdı Thea hayretle.

“Biz değil” dedi Toril Li. “FSK keskin nişancısı vurdu.”

“Stankic’in bir ses duyup başını çevirdiğini düşünüyorlar” dedi Ola. “Çünkü kurşun kulağının arkasından girip burnunu parçalamış. Domuz burnu gibi olmuş resmen. Domuz burnu... ha ha.”

Thea, Jon’a baktı.

“Tahrip gücü yüksek bir mermi olsa gerek” dedi Ola. “Eh,

birazdan kendin göreceksin zaten Karlсен. Gerçi adamı o haldeyken teşhis edebilmen mucize olur.”

“Normal halinde de teşhis etmem kolay olmazdı ya.”

“Evet, bunu duyduk” dedi Ola başını sallayarak. “Yüzünü değiştirebiliyormuş filan. Bana sorarsan saçmalığın daniskası. Ama aramızda kalsın, tamam mı?”

Bir süre sessizlik oldu.

“O olduğundan ne kadar eminsiniz?” diye sordu Thea. “Yani yüzü parçalandıysa?”

“Ceketinden tanımışlar” dedi Ola.

“Hepsi bu mu?”

Ola’yla Toril bakiştılar.

“Hayır” dedi Toril. “Ceketin astarında kan lekeleri, cebinde de cam parçası bulmuşlar. Şimdi o kanı Halvorsen’in kanıyla karşılaştırıyorlar.”

Jon kadını iyice kendine çekerek “Artık bitti Thea” dedi. Thea başını onun omzuna yaslayınca, Jon onun saçının kokusunu içine çekti. Birazdan uyuyacaktı. Uzun uzun. Ön koltukların arasından bakınca, Toril Li’nin direksiyonun tepesindeki elini gördü. Kadın sağdaki dar taşra yoluna sapınca karşılarına küçük, beyaz bir elektrikli araba çıktı. Jon, kraliyet ailesinin Kurtuluş Ordusu’na bu model bir arabayı armağan ettiğini hatırladı.

20 Aralık Cumartesi

Af

Ekrandaki çizelgeler ve numaralarla EKG'nin sonar sesini andıran düzenli biplemesi, durumun kontrol altında olduğu yanılsamasını uyandırıyor.

Halvorsen'in yüzünde ağzını ve burnunu örten bir maske, başında da doktorların onun beyin faaliyetlerindeki değişimleri ölçtüğünü açıkladıkları, miğfere benzer bir şey vardı. Morarmış gözkapaklarında incecik kılcak damarlar seçiliyordu. Harry bunu ilk kez gördüğünü fark etti. Halvorsen'in gözleri kapalı halini ilk kez görüyordu. O gözler açık olmuştu hep. Harry'nin arkasındaki kapı gıcırdadı. Gelen Beate'ydı.

"Sonunda" dedi Beate.

"Havalimanından direkt buraya geldim" diye fısıldadı Harry. "Uyuyan bir jet pilotuna benziyor."

Beate'nin zoraki gülümsemesini görünce, bu benzetmenin ne kadar yakışksız olduğunu fark etti. Beyni o kadar uyumuş olmasa farklı bir metafor seçebilirdi. Veya çenesini kapalı tutabilirdi. Ayakta durabilmesinin tek sebebi Zagrep'ten Oslo'ya giden uçağın uluslararası hava sahasında ancak bir buçuk saat kalması ve alkol servisi yapan hostesin Harry'nin koltuğunun yukarısındaki lambanın yandığını ancak uçaktaki diğer herkese servis yaptıktan sonra fark etmesiydi.

Dışarı çıkıp koridorun sonunda oturacak bir yer buldular.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu Harry.

Beate yüzünü ovuşturdu. "Sofia Miholjec'i muayene eden doktor dün gece geç saatte beni aradı. Kızın alnındaki morluktan başka bir şey bulamamış; Sofia'nın sahiden de kapıya çarpmış olabileceğini söyledi. Hasta mahremiyeti konusundaki yeminini çok ciddiye almış, ama karısı onu böyle önemli bir vakanın soruşturmasında faydası dokunabilir diye konuşmaya ikna etmiş. Sofia'dan aldığı kan örneği başta temiz çıkmış, ama sonra -içinden gelen sese kulak verip- HCG hormonu testi yaptırmış. Sonucun neredeyse kesin olduğunu söyledi."

Beate altdudağını ısırdı.

"Şu içinden gelen ses meselesi ilginçmiş" dedi Harry. "Ama HCG hormonu nedir, hiç bilmiyorum."

"Sofia yakın zamanda hamileymiş Harry."

Harry ıslık çalmaya çalıştı, ama dudakları kupkuruydu. "Sen en iyisi gidip onunla bir konuş."

"Tabii, son seferde yakın arkadaş olmuştuk zaten" dedi Beate sertçe.

"Arkadaş olmanıza gerek yok. Kızın tecavüze uğrayıp uğramadığını öğren yeter."

"Tecavüze mi?"

"İçimden gelen sese kulak veriyorum."

Beate iç geçirdi. "Tamam, ama artık acelemiz yok, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Dün gece olanlardan sonra."

"Dün gece ne oldu ki?"

Beate ona ağız açık bakakaldı. "Bilmiyor musun?"

Harry başını iki yana salladı.

"Cep telefonuna dört mesaj bıraktım."

"Dün telefonumu kaybettim. Haydi, söylesene."

Beate'nin yutkundüğünü gördü.

"Hassiktir" dedi. "Tahmin ettiğim şeyi söyleme sakın."

"Stankic'i dün gece vurdular. Oracıkta öldü."

Gözlerinin kapayan Harry, Beate'nin uzaktan gelen sesini duydu. "Raporda yazılana göre Stankic ani bir hareket yapmış ve sesli olarak uyarılmış."

Rapor, diye düşündü Harry. Şimdiden.

"Üstünde bulunan tek silah, ceket cebindeki cam parçasıymış maalesef. Patolog camdaki kanı sabaha kadar inceleyeceğine söz verdi. Stankic tabancayı tekrar lazım olunca almak üzere bir yere saklamış olmalı. Üstünde tabancayla yakalanması aleyhine olurdu. Üstünden hiçbir belge de çıkmamış."

"Başka bir şey buldunuz mu?" Harry bu soruyu otomatikman sormuştu, çünkü aklı başka yerdeydi. Aziz Stephen Katedrali'ndeydi. *Tanrı'nın Oğlu adına yemin ederim.*

"Bir köşede uyuşturucu malzemeleri vardı. Şırınga, kaşık filan. Daha da ilginç tavandan sarkan köpekti. Liman bekçisinin söylediğine göre Siyah Metzner'miş. Vücudundan parçalar kesilmiş."

"Bunu duyduğuma sevindim" diye mırıldandı Harry.

"Ne!"

"Hiç."

"Senin de söylediğin gibi, Göteborggata'daki kusmukta bulunan et parçalarını açıklıyor bu."

"Operasyona Delta'dan başka katılan olmuş mu?"

"Rapora göre hayır."

"Raporu kim yazdı?"

"Operasyonu yöneten görevli tabii ki. Sivert Falkeid."

"Tabii ki."

"Zaten her şey bitti artık."

"Hayır, bitmedi!"

"Bağırmana gerek yok Harry."

"Bitmedi. Prens varsa, kral da vardır."

"Senin neyin var?" Beate'nin yanakları kızarmıştı. "Bir kiralık katil öldü, sense sanki o adam... arkadaşınmış gibi davranıyorsun."

Halvorsen, diye düşündü Harry. Beate, Halvorsen'den bahsetmek üzereydi. Harry gözlerini kapayınca, gözkapaklarının içinde titreşen kırmızı ışıklar gördü. Mum ışıkları gibi, diye düşündü. Bir kilisede yanan mumlar gibi. Annesi toprağa verildiğinde küçük bir çocuktuk. Annesi ölüm döşerindeyken, Andalsnes'te dağ manzaralı bir yere gömülmek istediğini söylemişti. Orada hep birlikte durmuşlardı; babası, Sis ve kendisi, rahibin hiç tanımadığı biri hakkında konuşmasını dinlemişlerdi. Çünkü babası konuşma yapacak halde değildi. Harry artık bir aile olmadıklarını daha o zaman anlamıştı belki de. Kendisi gibi uzun boylu olan, leş gibi içki kokan dedesi eğilip bunun olması gereken şey olduğunu söylemişti. Ebeveynler çocuklarından önce ölmeliydi. Harry yutkundu.

"Stankic'in patronunu buldum" dedi. "Kadın cinayeti Robert Karlsen'in sipariş ettiğini onayladı."

Beate ona hayretle bakakaldı.

"Dahası da var" dedi Harry. "Robert aracıymış sadece. Onun arkasında saklanan biri var."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, adam öldürtmek için iki yüz bin dolar verebilecek biri olduğu."

"Stankic'in patronu bütün bunları kendiliğinden anlattı, öyle mi?"

Harry başını iki yana salladı. "Bir anlaşma yaptık."

"Nasıl bir anlaşma?"

"Bilmesen daha iyi."

Beate gözlerini peş peşe iki kez kırptırdı. Sonra başıyla onayladı. Koltuk değnekleriyle, iki büklüm yürüyen yaşlı bir kadını seyreden Harry, Stankic'in annesiyle Fred'in internetten Norveç gazetelerini takip etmediklerini merak etti. Stankic'in öldüğünü bilip bilmediklerini.

"Halvorsen'in annesiyle babası alt kattaki kantinde karın

larını doyuruyorlar. Ben şimdi onların yanına gideceğim. Bana eşlik eder misin? Harry?”

“Ne? Yok, ben gelmeyeyim. Uçakta karnımı doyurdum.”

“Seni görmek hoşlarına gider. Halvorsen’in senden sevgiyle bahsettiğini söylüyorlar. Ağabeyiymişsin gibi.”

Harry başını iki yana salladı. “Belki daha sonra.”

Beate gidince Harry, Halvorsen’in odasına döndü. Yatağın yanındaki sandalyenin ucuna oturup, yastığın üstündeki solgun yüze baktı. Sırt çantasında gümrükten aldığı, açılmamış Jim Beam şişesi vardı.

“Dünyaya karşı ikimiz” diye fısıldadı.

Halvorsen’in alnının yukarısında parmaklarını şıklattı. Ortaparmağı Halvorsen’in kaşlarının arasına sertçe çarptı, ama adamın gözkapakları kımıldamadı.

“Yaşın” diye fısıldadı Harry boğuk sesle. Ceketi karyolaya çarpınca sert bir ses çıktı. Harry ceketin içini yokladı. Asta-rın içinde bir şey vardı. Kayıp cep telefonu.

Halvorsen’in ebeveyniyle Beate döndüklerinde Harry gitmişti.

Kanepede yatan Jon’un başı Thea’nın kucağındaydı. Thea televizyonda eski bir film seyrediyordu; tavana bakarak düşüncelere dalan Jon, Bette Davis’in güçlü sesini duyabiliyordu: Jon bu tavanı kendi evinin tavanından daha iyi biliyordu artık. Yeterince dikkatli bakarsa tanıdık bir şey görecekti, ona Rikshospitalet’in soğuk bodrumunda gösterdikleri parçalanmış yüzden farklı bir şey... Bu adamın, evinin kapısında gördüğü ve daha sonra polise bıçakla saldıran adam olup olmadığını sorduklarında başını iki yana sallamıştı.

“Ama olabilir de” demişti Jon; başlarıyla onaylayıp not almış ve onu dışarı çıkarmışlardı.

“Polisin kendi evinde kalmana izin vermeyeceğinden emin

misin?" diye sordu Thea. "Geceyi burada geçirirsen dedikodu çıkar."

"Evim cinayet mahalli" dedi Jon. "Soruşturma tamamlanana kadar mühürlendi."

"Mühürlendi demek" dedi Thea. "Mektup gibi desene."

Ekranda Bette Davis genç kadına doğru koşarken keman sesleri yükseldi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Thea.

Jon karşılık vermedi. Her şey bitti derken Thea'ya yalan söylediğini düşündüğünü söylemedi. Her şey ancak yapması gereken şeyi yaptığında bitecekti. Bunun için de işi ele alması, düşmanın önünü kesmesi, cesur bir küçük asker olması gerekiyordu. Çünkü artık gerçeği biliyordu. Mads Gilstrup'ın mesajını dinlerken Halvorsen'in hemen yanındaydı: itirafı duymuştu.

Zil çaldı. Thea buna sevinmişçesine ayağa kalktı. Gelen Rikard'dı.

"Rahatsız etmiyorum ya?" diye sordu adam.

"Hayır" dedi Jon. "Ben gidiyordum zaten."

Jon paltosunu giyerken üçü de konuşmadılar. Kapıyı ardından kapattıktan sonra birkaç dakika durup, içeride yapılan konuşmaya kulak kabarttı. Fısıldaşıyorlardı. Neden fısıldaşıyorlardı? Rikard sinirli gibiydi.

Jon tramvayla şehre gidip, trenle Holmenkollen'a gitti. Karlı hafta sonlarında tren genellikle kros kayakçılarıyla dolu olurdu, ama bugün hava fazla soğuktu herhalde. Jon son istasyonda inip epey aşağıdaki Oslo'yu inceledi.

Mads'le Ragnhild'in evleri bir tepedeydi. Bahçe kapısı da, evin büyük bölümünün sokaktan görülmesini engelleyen ağaçların arasında uzanan yılankavi bahçe yolu da daracıktı. Ev alçaktı ve büyüklüğü ancak içini gezince anlaşılırdı. En azından Ragnhild öyle demişti.

Zile basan Jon birkaç saniye sonra, göremediği bir hopar-

lörden gelen bir ses işitti. “Bu ne sürpriz. Jon Karlsen.”

Jon kapının yukarısındaki kameraya baktı.

“Oturma odasıdayım.” Mads Gilstrup peltek konuşuyor ve kıkırdıyordu.

Kapı otomatığı çalıştı; Jon kendi dairesi kadar büyük bir girişe adım attı.

“Merhaba?”

Kısa, sert bir yankı karşılık verdi sadece.

Jon içinde yürüdüğü koridorun sonunda oturma odasının bulunduğunu tahmin etti. Duvarlarda çerçevesiz, parlak yağlıboya tablolar asılıydı. Jon ilerledikçe yoğunlaşan bir koku alıyordu. Bir mutfağın önünden geçti; içeride büyük bir mutfak tezgâh seti ve on kadar sandalyeyle çevrili bir yemek masası gördü. Lavabo tabaklarla, bardaklarla ve boş içki şişeleriyle doluydu. İçeriden leş gibi bayat yemek ve bira kokusu yayılıyordu. Jon yürümeyi sürdürdü. Koridorda giysiler saçılıydı. Jon banyo kapısından içeri göz attı. Kusmuk kokusu aldı.

Köşeyi dönünce, Oslo’nun ve babasıyla birlikte Nordmarka’da yürüyüşe çıktığı zamanlarda gördüğü fiyordun manzarasıyla karşılaştı.

Odanın ortasına kurulmuş projektör perdesinin üstünde, amatör bir düğün kaydı sessizce oynuyordu. Babasıyla birlikte orta koridorda yürüyen gelin, iki yanındaki davetlilere başıyla selam vererek gülümsüyordu. Projektör fanının hafif uğultusundan başka ses duyulmuyordu. Jon perdenin karşısındaki yüksek sırtlı, siyah koltuğu arkadan gördü; koltuğun yanında, yerde iki boş şişe –bir tane de yarı dolu şişe– yatıyordu.

Varlığını yüksek sesle öksürerek belli eden Jon yaklaştı. Koltuk yavaşça döndü.

Jon kalakaldı.

Koltukta oturan Mads Gilstrup neredeyse tanınmaz haldeydi. Üstündeki beyaz gömlekle siyah pantolon temizdi.

ama tıraş olmamıştı ve yüzü şişmişti, gözleri de solmuş ve bulanık, gri bir tabakayla kaplanmıştı. Kucağında yatan çift namlulu tüfeğin şarap rengi kundağında girift hayvan oymaları vardı. Tüfek şimdi Jon'a doğrultulmuştu.

"Avcılıkla ilgilenir misin Karlsen?" diye sordu Gilstrup usulca; sesi alkol yüzünden boğuklaşmıştı.

Gözlerini tüfekten alamayan Jon başını iki yana salladı.

"Bizim sülale her şeyi avlar" dedi Gilstrup. "Küçük, büyük fark etmez. Ailemizin düsturu budur denebilir. Babam dört bacağı olan her şeyi vurur. Her kış henüz vurmadığı hayvanların bulunduğu bir ülkeye gider. Geçen sene Paraguay'a gitti; orada nesli tükenmekte olan bir orman pumasının olduğu söyleniyordu. Ben avcılığı pek beceremiyorum. Babam öyle diyor. Yeterince soğukkanlı değilmişim. Şimdiye kadar avlamayı başardığım tek hayvanın Ragnhild olduğunu söyledi." Gilstrup projektör perdesini başıyla gösterdi. "Gerçi asıl Ragnhild'in beni avladığından şüpheleniyorum ya."

Gilstrup tüfeği yanındaki kahve sehпасına bırakıp avcunu açtı. "Otursana. Bu hafta patronun David Eckhoff'la sözleşme imzalayacağız. Jacob Aalls Sokağı'ndaki gayrimenkulleri satın almakla başlıyoruz. Babam bize destek çıktığın için teşekkür edecek."

"Teşekkür edilecek bir şey yapmadım" diyen Jon siyah kanepeye oturdu. "Benimki tamamen profesyonel bir değerlendirmedir."

"Öyle mi? Biraz açsana."

Jon yutkundu. "Paramızı gayrimenkule bağlayacağımıza başka işlerde kullanabiliriz."

"Ama başka alıcılar da bulup pazarlığı kızıtırabilirsiniz."

"Bunu isterdik. Ama siz epey sıkı pazarlık yaptınız; o gayrimenkullerin tamamı için teklif sunduğunuzu ve açık artırmayı kabul etmeyeceğinizi söylediniz."

"Yine de sonucu senin değerlendirmen belirledi."

“Teklifinizi iyi buldum.”

Mads Gilstrup gülümsedi. “Hadi canım. O binaları iki misline satabilirdiniz.”

Jon omuz silkti. “Tek tek satsak biraz daha fazla para alabilirdik belki, ama o kadar uğraşmaya değmezdi. Hem yönetim kurulu kiracılar konusunda size güvendiğini vurguladı. Sonuçta kiracıları düşünmemiz gerek. Kendilerini sokakta bulmalarını istemeyiz.”

“Sözleşmeye göre, mevcut kiracılar on sekiz ay kira ödemedi oturacaklar.”

“Güven olunca sözleşme teferruatıdır.”

Gilstrup koltuğunda öne eğildi. “Kesinlikle haklısın Karl- sen. Baştan beri sen ve Ragnhild hakkında ne düşündüm, biliyor musun? Anlarsın ya, Ragnhild’in düzülünce yanakları kızarırdı hep. Ofiste de ne zaman senin adın geçse yanakları kızarıyordu. Onu düzerken yüksek sesle Kitabı Mukaddes mi okuyordun? Çünkü ne düşünüyorum biliyor musun? Bundan hoşlanırdı bence...” Kesik bir kahkaha atan Mads Gilstrup arkasına yaslanıp elini sehpadaki tüfekte gezdirdi. “Bu tüfekte iki fişek var Karl- sen. Öyle fişeklerin ne yapabileceğini gördün mü hiç? Düzgün nişan almama bile gerek yok; te- tiği çektim mi bam diye şu duvara yapışırsın. Muhteşem, de- ğil mi?”

“Sizinle aramda düşmanlık olmasını istemediğimi söyle- mek için geldim buraya.”

“Düşmanlık mı?” Mads Gilstrup güldü. “Sizler hep benim düşmanım olacaksınız. Östgard’ı satın aldığınız yazı hatırlı- yor musun; komutan Eckhoff beni bizzat davet etmişti hani. Bana acımiştınız. Çocukluk anılarına el koyduğunuz zaval- lı çocuktum ben. Böyle konularda duyarlıydınız. Tanrım, he- pinizden nasıl da nefret ediyordum!” Gilstrup güldü. “Oyun oynamanızı, orası sizinmiş gibi gülüp eğlenmenizi seyreded- dim. Özellikle de kardeşin Robert öyle davranırdı. Kızları

baştan çıkarmayı iyi becerirdi. Onları eğlendirip ahıra atardı, sonra da..." Gilstrup ayağını kımıldatınca şişeye çarptı; şişe gürültüyle devrildi. Parke zemine lıkır lıkır kahverengi alkol aktı. "Beni görmezsiniz. Hiçbiriniz görmezsiniz beni. Sanki yoktum. Birbirinizde o kadar odaklanmıştınız ki. Tamam öyleyse, herhalde görünmezim ben, diye düşünürdüm. Görünmez insanların neler yapabileceğini göstereceğim size, diye düşünürdüm."

"O yüzden mi cinayet işledin?"

"Ben mi?" Mads güldü. "Ama ben masumum, değil mi Jon Karlsen? Biz ayrıcalıklı insanlar hep öyleyizdir. Bunu biliyor olmalısın. Vicdanımız hep temizdir, çünkü başkalarının vicdanını satın alacak kadar paramız vardır. Pis işleri adamlarımıza yaptırırız. Doğanın kanunudur bu."

Jon başıyla onayladı. "Neden polisi arayıp itirafta bulundun?"

Gilstrup omuz silkti. "Ashında diğer polisi, Harry Hole'yi arayacaktım. Ama o hödüğün kartviziti yoktu; ben de diğerini aradım, çünkü onun telefonu bende vardı. Halvorsen miydi neydi. Sarhoştum, hatırlamıyorum."

"Başka kimseye söyledin mi?" diye sordu Jon.

Başını iki yana sallayan Gilstrup yerden aldığı şişeden bir yudum içti.

"Babama."

"Babana mı?" dedi Jon. "Ah, evet, elbette."

"Elbette mi?" Mads kıkırdadı. "Sen babanı sever misin Jon Karlsen?"

"Evet. Çok severim."

"Babaya duyulan sevginin bir lanet olduğunda hemfikir misin peki?" Jon yanıt vermeyince Mads devam etti. "Polisi aradıktan sonra babamı buraya çağırdım; gerçeği duyunca ne yaptı biliyor musun? Kayak sopasıyla vurdu bana. O piçin gücü kuvveti hâlâ yerinde. Nefret güç verir, bilirsin. Bun-

dan kimseye tek kelime edersem, sülalemizin adını lekelersem beni öldüreceğini söyledi. Aynen böyle dedi. Ve biliyor musun?” Gözleri yaşaran Mads hıçkırdı. “Onu yine de seviyorum. Benden bu kadar nefret etmesinin sebebi de bu bence. İşin gerçeği şu ki, onun tek oğlu nefretine karşılık bile vermeyecek kadar zayıf.”

Şişeyi yere çaldı; tuzla buz olan şişenin gürültüsü odada yankılandı.

Jon ellerini kavuşturdu. “Dinle beni. İtirafını duyan polis komada. Bana ve sevdiklerime asla zarar vermeyeceğine söz verirsen, ben de asla kimseye söylemem.”

Mads Gilstrup, Jon’u dinlemiyor gibiydi. Projektör perdesinde sırtları dönük halde duran mutlu çifte bakıyordu. “Bak, evet diyor şimdi. Bu kısmı tekrar tekrar oynatıyorum, çünkü anlam veremiyorum. Yemin etmişti, değil mi? O...” Başını iki yana salladı. “Beni tekrar sevmesini bu şekilde sağlayabilirim sanmıştım. Bu... suçu işlemeyi başarırısam, gerçek yüzümü görecekti. Suç işleyen insan cesurdur. Güçlüdür. Erkektir, değil mi? Sadece bir...” Burnundan soluyarak öfkeyle konuştu: “...erkeğin oğlu değil.”

Jon ayağa kalktı. “Gitmeliyim.”

Gilstrup başıyla onayladı. “Sana ait olan bir şey var bende. Şey diyelim...” Düşünceli bir edayla üstdudağını ısırdı. “Ragnhild’den bir veda armağanı.”

Jon, Holmenkollen treninde otururken, Mads Gilstrup’ın verdiği siyah sırt çantasına baktı.

Hava öyle soğuktu ki, gezintiye çıkmış şapkalı ve atkılı insanlar omuzlarını kaldırıp başlarını eğerek yürüyorlardı. Ama Jacob Aalls Sokağı’nda durup Miholjec ailesinin zilini çalan Beate Lönn soğuğu hissetmiyordu. Hastaneden aldıkları son mesajdan beri hiçbir şey hissetmiyordu.

“Şu an en büyük sorunu kalbi değil” demişti doktor. “Diğer organları da sorunlu. En çok da böbrekleri.”

Apartman merdiveninin tepesinde bekleyen Bayan Miholjec, Beate’yi mutfağa götürdü; orada oturan kızı Sofia saçıyla oynuyordu. Kadın su ısıtıcısına su koydu ve üç fincan çıkardı.

“Sofia’yla baş başa konuşmam daha iyi olabilir” dedi Beate.

“Kalmamı istiyor” dedi Bayan Miholjec. “Kahve?”

“Hayır, teşekkürler. Rikshospitalet’e dönmeliyim. Çok uzun sürmez.”

Bayan Miholjec, su ısıtıcısını boşaltırken “Tamam” dedi.

Beate, Sofia’nın karşısına oturdu. Kırık saç uçlarını inceleyen kızla göz göze gelmeye çalıştı.

“Baş başa konuşmamızın daha iyi olmayacağından emin misin Sofia?”

Kız, sinirli ergenlerin karşısındakilerin sinirini bozmakta son derece başarıyla kullandıkları asi ses tonuyla “Niye ki?” dedi.

“Bu oldukça mahrem bir konu Sofia.”

“O benim annem!”

“Tamam” dedi Beate. “Kürtaj oldun mu?”

Sofia irkildi. Yüzü öfke ve acıyla çarpıldı. “Ne diyorsun be?” diye haykırırken, sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi.

“Babası kimdi?” diye sordu Beate.

Sofia var olmayan saç kırıklarını düzeltmeye devam etti. Bayan Miholjec ağzı açık kalakalmıştı.

“Onunla isteyerek mi birlikte oldun?” diye devam etti Beate. “Yoksa sana tecavüz mü etti?”

Kızın annesi “Kızım ile öyle konuşmaya nasıl cüret edersin?” diye bağırdı. “O daha çocuk, sense kalkmış onunla san ki... orospuymuş gibi konuşuyorsun.”

“Kızınız hamileydi Bayan Miholjec. Bunun aydınlatmaya çalıştığımız cinayet vakasıyla ilgili olup olmadığını anlamam gerek.”

Kadın nihayet ağzını kapamayı başardı. Beate, Sofia'ya doğru eğildi.

“Robert Karlsen mıydı Sofia? O muydu?”

Kızın altdudağının titrediğini görebiliyordu.

Kızın annesi sandalyesinden kalktı. “Bu kadın ne diyor Sofia? Doğru olmadığını söyle bana.”

Sofia yüzünü masaya yaslayıp başını kollarıyla örttü.

“Sofia!” diye bağırdı annesi.

“Evet” diye fısıldadı Sofia, boğuk sesle hıçkırarak. “Oydu. Robert Karlsen’di. Ben... öyle bir insan olduğunu... bilmiyordum.”

Beate ayağa kalktı. Sofia hüngür hüngür ağlıyordu, annesiye yumruk yemiş gibiydi. Beate ise hissizdi. “Robert’ı öldüren adam dün gece yakalandı” dedi. “Özel Kuvvetler onu konteyner terminalinde vurdu. Adam öldü.”

Kızın bu habere vereceği tepkiyi görmek için bekledi, ama kız tepki vermedi.

“Şimdi gidiyorum.”

Kimse onu duymadı ve kapıya kadar geçirmedi.

Pencerede duran adam, beyaz karla kaplı engebeli kıra bakıyordu. Dışarıda dalgalanırken donup kalmış bir süt denizi vardı sanki. Adam bazı dalgaların tepesinde evler ve kırmızı ahırlar gördü. Ufka yakın olan güneş tükenmiş gibiydi.

“Gelmeyecekler” dedi. “Gitmişler. Veya belki de hiç gelmediler? Belki de yalan söylüyordun?”

Martine, güveci fırından çıkarırken “Buradaydılar” dedi. “Geldiğimizde içerisi sıcaktı; kardaki ayak izlerini de gördün. Bir şey oldu herhalde. Otur, yemek hazır.”

Adam tabancayı tabağın yanına bırakıp güvecini yedi. Konservenin Harry Hole’nin dairesinde gördükleriyle aynı marka olduğunu fark etti. Pencere pervazındaki eski, tran-

sistörlü mavi radyoda çalan anlaşılır pop şarkılarının arasında anlaşılmaz, Norveççe laflar ediliyordu. Adam şimdi çalan film müziğini biliyordu; babasının annesine takılmak istediği zamanlarda söylediği gibi “evin Tuna Nehri manzaralı tek penceresi”nin önündeki piyanoda annesi arada sırada bu şarkıyı çalardı. Annesi sinirlenince babası onun gibi güzel, zeki bir kadının kendisi gibi bir adamla nasıl olup da evlendiğini sorarak onu yatıştırırdı hep.

“Harry sevgilin mi?” diye sordu.

Martine başını iki yana salladı.

“Öyleyse ona neden konser bileti getirdin?”

Martine yanıt vermedi.

Adam gülümsedi. “Bence ona âşıksın.”

Martine bir şeyi vurgulamak istercesine çatalını kaldırıp adama doğru salladı, ama sonra vazgeçti.

“Peki ya sen? Memleketinde sevgilin var mı?”

Adam bir bardaktan su içerken başını iki yana salladı.

“Neden? İş yoğunluğundan mı?”

Adam masa örtüsünün her yanına su püskürttü. Herhalde stres yüzünden, diye düşündü. Manyakça kahkahalar atmasının sebebi buydu. Kadın onunla birlikte güldü.

“Veya belki de eşcinselsindir.” dedi Martine gözyaşını silerken. “Belki de memleketinde seni bekleyen bir oğlan vardır.”

Adam daha da yüksek sesle güldü. Martine’in konuşmayı kesmesinden çok sonra bile gülmeyi sürdürdü.

Martine ikisinin de tabaklarına tekrar güveç koydu.

“Madem ondan bu kadar hoşlanıyorsun, al, bu senin olsun” dedi adam, masaya bir fotoğraf atarak. Harry’nin hol aynasındaki fotoğraftı bu; siyah saçlı kadınla oğlan çocuğunun fotoğrafıydı. Martine fotoğrafı alıp inceledi.

“Mutlu görünüyor” dedi.

“Belki de iyi vakit geçiriyordu. O an.”

“Evet.”

Pencereden odaya grimsi bir karanlık yayılmıştı.

"Belki tekrar iyi vakit geçirir" dedi Martine usulca.

"Bu mümkün mü sence?"

"Tekrar iyi vakit geçirmek mi? Elbette."

Adam Martine'in arkasındaki radyoyu inceledi. "Bana ne-den yardım ediyorsun?"

"Sebebini söyledim, değil mi? Harry olsa sana yardım etmezdi ve..."

"Sana inanmıyorum. Başka bir sebebi olmalı."

Martine omuz silkti.

Adam, Harry'nin kahve sehpasındaki kâğıt yığnında bulduğu formu açıp kadına uzatarak "Burada ne yazdığını söyleyebilir misin?" dedi.

Martine formu okurken adam Harry'nin kimliğindeki fotoğrafı inceledi. Harry'nin fotoğraf makinesine değil fotoğrafçıya baktığını tahmin etti. Bunun fotoğraftaki adamla ilgili bir ipucu olduğunu düşündü.

"38'lik Smith & Wesson diye bir şeyle ilgili talep formu" dedi Martine. "Harry'nin tabanca alabilmek için bu imzalı formu Emniyet Müdürlüğü'nün malzeme ofisine götürmesi gerekiyormuş."

Adam başını yavaşça sallayarak onayladı. "Form imzalı mı yani?"

"Evet. Şey imzalamış... bir bakayım... Başkomiser Gunnar Hagen."

"Yani Harry tabancasını henüz almamış. Yani tehlikeli değil. Şu an savunmasız."

Martine gözlerini peş peşe iki kez kırıştırdı.

"Aklında ne var?"

20 Aralık Cumartesi

Sihir numarası

Göteborggata'daki sokak lambaları söndü.

Harry "Pekâlâ" dedi Beate'ye. "Halvorsen buraya mı park etmişti?"

"Evet."

"Arabadan indiler. Ve Stankic'in saldırısına uğradılar. Stankic önce apartmana kaçan Jon'a ateş etti. Sonra da arabadaki tabancasını almaya giden Halvorsen'e saldırdı."

"Evet. Halvorsen arabanın yanında, yerde yatar halde bulundu. Paltosunun ceplerinde ve pantolonunun cepleriyle bel kısmında kan bulduk. Bu kan ona ait olmadığından, Stankic'e ait olduğunu tahmin ediyoruz; adam onun üstünü aradı herhalde. Cüzdanıyla cep telefonunu almış."

"Hımm" dedi Harry çenesini ovuşturarak. "Neden Halvorsen'i vurmadı acaba? Neden bıçak kullandı? Sessiz olmasına gerek yoktu; Jon'a ateş ederek mahalleyi ayağa kaldırmıştı zaten."

"Bunu biz de merak ettik."

"Hem neden Halvorsen'i bıçakladıktan sonra kaçtı ki? Asıl hedefi Jon'dı; Halvorsen'e sırf ona engel olmasın diye saldırmış olmalı. Ama sonra Jon'u öldürmeye çalışmadı bile."

"Kafası karışık. O sırada bir araba gelmiş, değil mi?"

"Evet, ama güpegündüz polis bıçaklayan bir adamdan bahsediyoruz. Gelip geçen bir arabadan neden korksun ki?"

Ve neden tabancasını çekmişken bıçak kullansın?"

"Evet, haklısın."

Harry gözlerini kapadı. Uzun süre açmadı. Beate karda tepindi.

"Harry." dedi. "Gitmek istiyorum. Ben..."

Harry gözlerini yavaşça açtı. "Kurşunu bitmişti."

"Ne?"

"Stankic'in son kurşunuydu o."

Beate bezgince iç geçirdi. "Adam profesyoneldi Harry. Kurşunsuz kalması pek mümkün olmasa gerek."

"Profesyonel olduğu için kurşunsuz kaldı zaten" dedi Harry heyecanla. "Ayrıntılı bir cinayet planı kurduysan ve en fazla bir iki kurşuna ihtiyacın varsa, yanına fazla kurşun almazsın. Sonuçta yabancı bir ülkeye girerken bütün bavullar röntgen cihazından geçirilir; o kurşunları bir yere saklamak gerekir, değil mi?"

Beate karşılık vermedi.

Harry devam etti. "Stankic son kurşunuyla Jon'a ateş edip ıskaladı. Kurşunsuz kalınca da Halvorsen'e bıçakla saldırdı. Neden? Halvorsen'in beylik tabancasını alıp Jon'un peşine düşmek için. Halvorsen'in pantolonunun belinde kan olmasının sebebi bu. Orada cüzdan aramazsın, tabanca ararsın. Ama tabancayı bulamadı, çünkü arabada olduğunu bilmiyordu. Jon da apartmana girip kapıyı kapamıştı ve Stankic'in sadece bıçağı vardı. O yüzden de vazgeçip kaçtı."

"Müthiş bir teori" dedi Beate esneyerek. "Stankic ölmeseydi ona sorardık. Ama öldü, o yüzden de bunların önemi yok artık."

Harry, Beate'yi süzdü. Kadının küçük gözleri uykusuzluktan kızarmıştı. Harry'nin leş gibi içki koktuğunu söylemeyecek kadar kibar davranmıştı. Bu konuyu açmanın anlamsızlığını bilecek kadar da akıllıydı. Ama Harry onun şu an kendisine hiç güvenmediğini biliyordu.

“Arabadaki görgü tanığı ne söyledi?” diye sordu Harry. “Stankic’in yolun sol tarafından kaçtığını mı?”

“Evet, kadın onu aynadan seyretmiş. Stankic köşede kayıp düşmüş. Orada bir Hırvat bozuk parası bulduk.”

Harry köşede odaklandı. Oradan son geçişinde, sakallı dilenciye görmüştü. O dilenci bir şey görmüştü belki? Ama şimdi hava sıcaklığı eksi yirmi iki dereceydi ve ortalıkta in cin top oynuyordu.

“Adli Tıp’a gidelim” dedi Harry.

Hiç konuşmadan Toftes Sokağı’ndan Ring 2’ye gittiler. Ul-leval Hastanesi’nin önünden geçtiler. Songsveien’daki İngiliz tarzı, beyaz bahçeli kâgir evlerin arasından geçerlerken Harry sessizliği bozdu.

“Kenara çek.”

“Şimdi mi? Burada mı?”

“Evet.”

Dikiz aynasına göz atan Beate, Harry’nin dediğini yaptı.

“Dörtlüleri yak” dedi Harry. “Sonra da tüm dikkatini bana ver. Sana öğrettiğim çağrışım oyununu hatırlıyor musun?”

“Düşünmeden konuşmakla ilgili oyunu mu?”

“Bir de aklından geçen şeyi, onu düşünmemen gerektiğini düşünmeden önce söylemekle ilgili. Zihnini boşalt.”

Beate gözlerini kapadı. Yanlarından kayak kayan bir aile geçti.

“Hazır mısın? Pekâlâ. Robert Karlsen’i Zagreb’e kim gönderdi?”

“Sofia’nın annesi.”

“Hımm” dedi Harry. “Böyle düşünmenin sebebi ne?”

“Bilmem” dedi Beate gözlerini açarak. “Bildiğimiz kadarıyla bunu yapması için bir sebep yok. Adam öldürtecek biri de değil kesinlikle. Belki de Stankic gibi Hırvat olduğu içindir. Bilinçaltım o kadar derin düşünmüyor.”

“Tüm bunlar doğru olabilir” dedi Harry. “Son söylediğin o

bilinçaltınla ilgili söz hariç. Pekâlâ. Şimdi sen bana sor.”

“Sormam... şart mı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Sen dediğimi yap” dedi Harry gözlerini kapayarak. “Ha-zırım.”

“Robert Karlsen’i Zagrep’e kim gönderdi?”

“Nilsen.”

“Nilsen mi? Nilsen kim?”

Harry gözlerini tekrar açtı.

Gelip geçen arabaların far ışıkları yüzünden gözlerini kır-pıştırdı: biraz şaşkıındı. “Rikard’dır herhalde.”

“Tuhaf bir oyun” dedi Beate.

“Yola devam et” dedi Harry.

Östgard’a karanlık çökmüştü. Pencere pervazındaki rad-yodan konuşma sesleri geliyordu.

“Seni kimse tanıyamaz mı yani?” diye sordu Martine.

“Tanıyabilenlerin çıktığı oluyor” dedi adam. “Ama yüzümü bellemek zaman alır. Çoğu insan o kadar zaman ayırmıyor.”

“Mesele seninle ilgili değil yani. Başkalarıyla ilgili, öyle mi?”

“Olabilir. Ama beni tanımalarını istemiyorum. Bu... be-nim yaptığım bir şey.”

“Kaçıyorsun.”

“Hayır, tam tersine. Ben gizlice aralarına sızarım. Mahre-miyetlerini işgal ederim. Görünmez olurum ve istediğim ye-re girerim.”

“Ama kimse seni görmezse bunun ne anlamı var ki?”

Adam ona hayretle baktı. Radyoda bir cıngıl çaldı, ardın-dan da bir kadın haber spikeri duygusuz ve ciddi bir sesle ko-nuşmaya başladı.

“Ne diyor?” diye sordu adam.

“Hava daha da soğuyacakmış. Anaokulları tatil edilecekmiş. Yaşlı insanlara evlerinden çıkmamalarını ve elektrikten tasarruf etmeye kalkmamalarını tavsiye ediyor.”

“Ama sen beni gördün” dedi adam. “Beni tanıdın.”

“Ben insanları gözlerim” dedi Martine. “Onları görürüm. Tek yeteneğim budur.”

“Bana bu yüzden mi yardım ediyorsun?” diye sordu adam. “Bu yüzden mi bir kez olsun kaçmaya kalkmadın?”

Martine onu inceledi. “Hayır, o yüzden değil” dedi sonunda.

“Neden peki?”

“Çünkü Jon Karlsen’in ölmesini istiyorum. Senden daha da ölü olmasını istiyorum.”

Adam irkildi. Bu kadın deli miydi?

“Benden daha da ölü mü?”

“Son birkaç saattir haberlerde senin öldüğünü iddia ediyorlar da” dedi Martine, başıyla radyoyu göstererek.

Derin bir nefes aldı ve haber spikeri gibi ciddi, otoriter bir sesle konuşmaya başladı. “Egertorget cinayetinin zanlısı dün gece, polis Özel Kuvvetler’inin konteyner terminaline yaptığı baskın sırasında vurularak öldürüldü. Özel Kuvvetler komutanı Sivert Falkeid, zanlının teslim olma çağrısına uymadığını ve elini tabancasına attığını açıkladı. Oslo Cinayet Masası şefi Başkomiser Gunnar Hagen, bağımsız polis soruşturma kurulu SEFO’nun vakayı rutin olarak inceleyeceğini belirtti. Başkomiser Hagen bu vakanın polisin mücadele ettiği organize suç örgütlerinin giderek acımasızlaşmasının bir başka örneği olduğunu ve polisin silahlandırılmasının sadece kanunların etkili şekilde uygulanabilmesiyle değil, polislerimizin can güvenliğiyle de ilgili olduğunu gösterdiğini ifade etti.”

Adam gözlerini iki kez kırıştırdı. Üç kez. Sonra gerçeği anladı. Kristoffer. Mavi ceket.

“Ben ölüyüm” dedi. “Biz gelmeden gitmelerinin sebebi buydu. Her şeyin bittiğini düşünüyorlar.” Elini Martine’in-kinin üstüne koydu. “Jon Karlsen’in ölmesini istiyorsun.”

Martine boşluğa bakıyordu. Konuşacakmışçasına derin bir nefes aldıktan sonra nefes verirken inledi; sanki uygun sözcükleri bulamamıştı ve tekrar denedi. Üçüncü denemesinde başarılı oldu. “Çünkü Jon Karlsen biliyordu. Onca yıldır biliyordu. Bu yüzden de ondan nefret ediyorum. Bu yüzden de kendimden nefret ediyorum.”

Harry masada yatan çıplak cesedi inceledi. Ceset görmek onu neredeyse hiç etkilemiyordu artık. Neredeyse.

Oda sıcaklığı on dört derece civarıydı ve Harry’nin sorusunu yanıtlayan kadın patoloğun sesi pürüzsüz beton duvarlarda kısa ve sert yankılar uyandırıyordu.

“Hayır, ona otopsi yapmayı düşünmüyorduk. İşimiz başımızdan aşkın ve bu seferkinin ölüm sebebi ortada, değil mi?” Kadın cesedin yüzündeki büyük, karanlık boşluğu başıyla gösterdi; cesedin burnunun büyük bölümüyle üstdudağı yok olmuş, geride altçenesi ve dudaksız üstdişleri kalmıştı.

“Kratere benziyor biraz” dedi Harry. “MP5 kullanılmış gibi görünmüyor. Raporu ne zaman alırım?”

“Amirinize sorun. Direkt kendisine gönderilmesini istedi.”

“Hagen mı?”

“Hı hı. Yani aceleniz varsa ona söyleyin de bir kopyasını versin.”

Harry ile Beate bakiştılar.

“Bakın” diyen patoloğun ağız kenarları gerilince, Harry kadının gülümsemeye çalıştığını fark etti: “bu hafta sonu personel sıkıntısı çekiyoruz ve bir sürü işim var, o yüzden izin-
nizi istesem?”

“Elbette” dedi Beate.

Patologla Beate kapıya doğru yürüdüler, ama Harry'nin sesini duyunca durdular.

"Bunu fark eden oldu mu?"

Cesedin üstüne eğilmiş olan Harry'ye döndüler.

"Kollarında şırınga izleri var. Uyuşturucu testi yaptınız mı?"

Patolog iç geçirdi. "Daha bu sabah geldi; dondurucuya koymaya ancak fırsatımız oldu."

"Testi ne zaman yapabilirsiniz?"

"Çok önemli mi?" diye soran kadın, Harry'nin tereddütünü görünce devam etti. "Doğruyu söylemeniz iyi olur, çünkü buna öncelik verirse bizden ısrarla istediğiniz başka raporlar gecikecek. Zaten ortalık karışık; Noel'e az kaldı."

"Eh" dedi Harry, "belki de arada sırada uyuşturucu kullanıyordu." Omuz silkti. "Ama öldü sonuçta. Yani çok da önemli değil herhalde. Saatini siz mi aldınız?"

"Saatini mi?"

"Evet, geçen gün ATM'den para çekerken bileğinde bir Seiko SQ50 vardı."

"Saati yoktu."

"Hımm" diyen Harry kendi çıplak bileğine baktı. "Kaybetmiştir herhalde."

Dışarı çıktıklarında Beate "Ben yoğun bakım servisine ineceğim" dedi.

"Tamam" dedi Harry, "ben taksiyle giderim. Cesedin kimliğini onaylatabilecek misin?"

"Nasıl yani?"

"Orada yatan kişinin Stankic olduğundan yüzde yüz emin olalım diye."

"Elbette, normal prosedür budur. Kanı A grubu; Halvorsen'in ceplerinde bulduğumuz kana uyuyor."

"Bu Norveç'te en sık rastlanan kan grubudur Beate."

"Evet, ama DNA profiline de bakıyorlar. Sen ikna olmadın mı?"

Harry omuz silkti. "Yapılması gerekiyor sadece. Ne zamana olur?"

"Salıdan önce olmaz, tamam mı?"

"Üç gün mü? Tamam değil."

"Harry..."

Harry savunmacı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Tamam. İsrar etmeyeceğim. Git biraz uyu, tamam mı?"

"Açıkçası asıl senin uykuya ihtiyacın var gibi."

Harry elini onun omzuna koydu. Kadının ceketin altındaki omzunun ne kadar zayıf olduğunu hissetti. "Halvorsen dayanıklıdır Beate. Ve bu dünyada kalmak istiyor. Tamam mı?"

Beate altdudağını ısırdı. Bir şey söyleyecek oldu, ama sonra çabucak gülümsedi ve başıyla onayladı.

Harry takside telefonunu çıkarıp Halvorsen'in cep telefonunu aradı. Tahmin ettiği gibi, telefonu açan olmadı.

Sonra International Otel'i aradı. Resepsiyoniste barmen Fred'le konuşmak istediğini söyledi. Fred mi? Hangi bardaki?

"Diğer bardaki" dedi Harry.

"Ben o polisim" dedi, barmenin hatta geldiğini duyunca. "Dün sana *mali spasi*telji sormuştum hani."

"Da?"

"O kadınla konuşmam gerek."

"Yas tutuyor" dedi Fred. "Hoşça kal."

Bağlantı kesilince Harry bir süre öylece oturup telefondan gelen sesi dinledi. Sonra cep telefonunu iç cebine koydu ve yan pencereden dışarıya, ıssız sokaklara baktı. O kadının katedralde bir mum daha yaktağını hayal etti.

Taksi şoförü "Schröder Restoranı" diyerek kenara çekti.

Harry her zamanki masasında, önünde yarım bardak birayla oturuyordu. Bu sözde restoran aslında alkol satılan sade, döküntü bir kafeydi; ama müşterileri, belki personeli ve

ya duman lekeli duvarlarını süsleyen göz alıcı, etkileyici tabloları buraya gururlu, vakur bir hava katıyordu.

Mekân kapanmak üzereydi: içerisi kalabalık değildi. Ama yeni bir müşteri geldi ve tüvit ceketinin üstüne giydiği paltosunu çıkarırken etrafa bakındıktan sonra hızlı adımlarla Harry'nin masasına doğru yürüdü.

"İyi akşamlar dostum" dedi Stale Aune. "Hep bu köşede takılıyorsun galiba."

"Burası köşe değil" dedi Harry, kelimeleri hiç yuvarlamadan. "Burası aç. Köşeler dışarıda olur. Köşeyi dönersin, köşede oturmazsın."

"Niye 'köşe masa' deniyor peki?"

"Kastedilen şey köşeye konan masa değil. köşeli masa. Tıpkı 'köşe kanepes' gibi."

Aune keyifle gülümsedi. Bu tarz sohbetleri severdi. Garson kadın geldi ve çay söyleyen Aune'ye şüpheyi baktı bir an.

Aune, beyaz puanlı kırmızı papyonunu düzeltirken "Yaramazlık yapan öğrenciler de köşeye gönderilmez yani?" dedi.

Harry gülümsedi. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsunuz Psikolog Bey?"

"Eh, beni çağırdığına göre asıl sen bir şey söylemek istiyorsun diye düşünmüştüm."

"İnsanlara şu an kendilerinden utandıklarını söylemek için ne kadar para alıyorsun?"

"Ayağını denk al Harry. İçince sadece sinirli değil. sinir bozucu da oluyorsun. Seni hayşiyetinden, erkekliğinden ya da birandan mahrum bırakmaya gelmedim. Ama şimdiki sorunun şu ki, bu üçü de o bardağın içinde."

"Kesinlikle haklısın" dedi Harry bardağını kaldırarak. "O yüzden de içimi bir an önce bitirmeliyim."

Aune ayağa kalktı. "İçki içmeni konuşacaksak, bunu her zamanki gibi muayenehanemde yapabiliriz. Bu görüşme bitmiştir; çayı da sen ısmarlıyorsun."

“Dur” dedi Harry. “Bak.” Dönüp yarı dolu bira bardağını arkasındaki boş masaya koydu. “Bu benim sihir numaram. Kontrollü içiyorum; yarım litre söylüyorum ve bir saatte bitiriyorum. İki dakikada bir küçük bir yudum alıyorum. Uyku hapı gibi. Sonra da eve gidiyorum; ertesi gün canım içki çekmiyor. Halvorsen’in uğradığı saldırı hakkında konuşmak istiyordum seninle.”

Aune duraksadı. Sonra tekrar oturdu. “Korkunç bir şey. Ayrıntıları duydum.”

“Ne görebiliyorsun peki?”

“Çok az şey Harry. Çok az şey.” Aune çayını getiren garson kadına candan bir tavırla başını salladı. “Ama bildiğin gibi, işe yaramaz meslektaşlarımdan daha çok şey görürüm ben. Bu saldırıyla Ragnhild Gilstrup’ın öldürülmesi arasında benzerlikler görüyorum.”

“Anlatsana.”

“Derin, yoğun bir nefretin dışavurumu. Cinsel tatminsizlikten kaynaklanan şiddet. Bildiğin gibi, hiddet nöbetleri sırılda kişilik bozukluğu hastalarında tipiktir.”

“Evet, ama bu kişi hiddetini kontrol altında tutabiliyor anlaşılan. Yoksa suç mahallinde daha çok ipucu bulurduk.”

“İyi bir noktaya parmak bastın. Hiddet dolu saldırganlar –veya eski tüfek meslektaşlarımdan ısrarla dayatmaya çalıştığı tabirle ‘şiddet uygulayan kişiler’– gündelik hayatta sakin, hatta ürkek görünebilirler. Geçenlerde *Amerikan Psikoloji Dergisi*’nde ‘uyuyan hiddet’ denilen şeyle ilgili bir makale yayımlandı. Ben buna Dr. Jekyll ve Bay Hyde Sendromu diyorum. Bay Hyde uyanınca...” Aune çayını yudumlarken sol işaretparmağını salladı. “...Kıyamet Günü ve Mahşer ayını anda başlar. Ama hiddetleri bir kere harekete geçti mi onu durduramazlar.”

“Tam kiralık katillere uygun bir kişilik özelliği desene.”

“Alakası yok. Neyi kastediyorsun?”

“Stankic, Ragnhild Gilstrup’ı öldürme tarzıyla ve Halvorsen’e yaptığı saldırıyla puan kaybetti. Bunlarda... amatör-lük var. Robert Karlsen cinayetinden de, Europol’ün gönder-diği raporlardaki cinayetlerden de çok farklılar.”

“Öfkeli, dengesiz bir kiralık katil mi? Eh, dengesiz uçak pilotları ve nükleer santral müdürleri de vardır herhalde. Herkes kendine uygun işlerde çalışmaz, bilirsin.”

“Buna içilir işte.”

“Seni kastetmemiştim aslında. Narsistlerde görülen bazı özelliklere sahip olduğunu biliyor musun dedektif?”

Harry gülümsedi.

“Neden utandığını söyler misin?” diye sordu Aune. “Halvorsen’in bıçaklanması senin suçun olduğunu mu düşünüyorsun?”

Harry genzini temizledi. “Eh, Jon Karlsen’e göz kulak ol-masını ben söyledim. Dadılık yaparken tabancasını üstünde taşıması gerektiğini de öğretmeliydim ona.”

Aune başıyla onayladı. “Yani senin suçun. Her zamanki gibi.”

Harry başını çevirip kafeye göz gezdirdi. Işıklar yanıp sönmeye başlamıştı; son kalan birkaç müşteri içkilerini uysalca bitirip atkılarını boyunlarına doluyor ve şapkalarını takıyorlardı. Masaya yüz kronluk banknot bırakan Harry masanın altındaki sırt çantasını tekmeleyerek çıkardı. “Görüş-rüz Stale. Zagrep’ten döndüğümünden beri eve gitmedim; biraz uyumam gerek.”

Aune’nin peşinden giderken, arkalarındaki masada hâlâ duran bira bardağına dönüp bakmaktan kendini alıkoyamadı.

Harry dairesinin kapısını açarken, kırık camı fark edince yüksek sesle küfür etti. Bir yıl içinde dairesine ikinci kez zorla girilmişti. Davetsiz misafirin gelip geçen bina sakinleri

nin merakı uyanmasın diye camı bantlama zahmetine girdiği gözünden kaçmadı. Ama davetsiz misafir müzik setini de, televizyonu da götürmemiştir. Bunda bir tuhaflık yoktu, çünkü ikisi de son model değildi. Geçen senenin modeli de değildi. İçeride başka değerli eşya da yoktu.

Biri kahve sehpasının üstündeki kâğıt yığınının yerini değiştirmişti. Harry banyoya gidince, lavabonun üstündeki ecza dolabının karıştırılmış olduğunu gördü; buraya bir uyuşturucu bağımlısı girmişti büyük ihtimalle.

Mutfak tezgâhında bir tabak, lavabonun altındaki çöp kutusunda da boş konserve kutuları görünce şaşırdı. O bahtsız ve davetsiz misafir oturup rahat rahat karnını doyurma arzusuna karşı koyamamış mıydı?

Yatağa yatınca sancı hisseder gibi olan Harry, uyku hapi sayesinde biraz olsun uyuyabileceğini umdu. Perdelerin arasından giren ay ışığı yerde, Harry'nin yatağının yanında beyaz bir şerit oluşturuyordu. Harry yatakta dönüp durarak hayaletleri bekledi. Hışırtilar duyuyordu; gelmeleri an meselesiydi. Alkol yüzünden paranoyaya kapıldığını bilse de, yatak örtülerinden ölüm ve kan kokusu alıyordu sanki.

21 Aralık Pazar Havari

Kırmızı bölgenin toplantı odasının kapısının dış tarafına Noel çelengi asılmıştı.

Soruşturma ekibinin kapalı kapının ardında süren son sabah toplantısı bitmek üzereydi.

Ekibin karşısında ayakta duran, dar ve siyah takım elbisesi Harry terliyordu.

“Hem kiralık katil Stankic hem de aracı Robert Karlsen öldüğünden, soruşturma ekibi bu toplantıdan sonra feshedilecek” dedi Harry. “Yani çoğumuz bu yıl Noel tatiline çıkabileceğiz. Ama birkaçınızın dedektiflik işleri için burada kalmasını Hagen’dan isteyeceğim. Toplantıyı bitirmeden önce sorusu olan? Evet Toril?”

“Stankic’in Zagreb’teki bağlantısının, Robert Karlsen’in Jon’u öldürtmek için kiralık katil tuttuğunu onayladığını söyledin. Bu bağlantıyla kim ve nasıl konuştu?”

Sırtından akan teri hisseden Harry, Beate’nin sert bakışlarını görmezden gelerek “Maalesef bunun ayrıntılarına inemeyeceğim” dedi. Terlemesinin sebebi giydiği takım elbise veya sorulan soru değil, ayık olmasıydı.

“Pekâlâ” diye devam etti. “Sıradaki işimiz Robert’in kiminle çalıştığını bulmak. Bunu araştıracak talihlileri bugün açıklayacağım. Hagen bugün basın toplantısı düzenleyip, ne gerekiyorsa söyleyecek.” Harry elleriyle kovma hareketi yaptı. “Hadi işinizin başına arkadaşlar.”

Sandalye ayaklarının sürtünme seslerinin arasında Skarre'nin "Hey!" diye seslendiği duyuldu. "Kutlama yapmamız gerekmez mi?"

Gürültü kesildi ve herkes Harry'ye baktı.

"Eh" dedi Harry usulca, "neyi kutlayacağız anlamadım Skarre. Üç kişinin ölmesini mi? Robert Karlsen'in arkasındaki adamın hâlâ serbest olmasını mı? Yoksa aramızdan bir memurun hâlâ komada olmasını mı?"

Harry onları seyrederken, odaya çöken hüzünlü sessizliği bozmak için bir şey yapmadı.

Oda boşalınca Skarre o sabah altıda yazdığı notlara göz atan Harry'nin yanına gitti.

"Kusura bakma" dedi Skarre. "Berbat bir fikirdi."

"Önemli değil" dedi Harry. "Niyetin iyiydi."

Skarre öksürdü. "Normalde takım elbise giymeysin."

Harry başını kaldırıp bakmadan "On ikide Robert Karlsen'in cenazesi var" dedi. "Kimlerin geleceğini görmek istiyorum."

"Evet." Skarre topuklarının üstünde sallandı.

Harry kâğıtlarını karıştırmayı kesti. "Başka bir şey var mı Skarre?"

"Şey, evet. Düşünüyordum da, Cinayet Masası'nda çalışanların çoğu evli ve Noel'i iple çekiyor; bense bekâırım..."

"Hımm?"

"Eh, gönüllü olmak istiyorum."

"Gönüllü mü?"

"Yani bu vakanın üstünde çalışmaya devam etmek istiyorum. Beni istersen tabii" diye ekledi Skarre çabucak.

Harry, Magnus Skarre'yi süzdü.

"Benden hazzetmediğini biliyorum" dedi Skarre.

"Mesele o değil" dedi Harry. "Kimlerin kalacağına karar verdim bile. Ve bunlar hazzettiğim değil, işlerinde en iyi olduklarını düşündüğüm insanlar."

Skarre omuz silkip yutkundu. "Tamam. Mutlu Noeller öyleyse." Kapıya doğru yürüdü.

"Bu yüzden de" dedi Harry notlarını evrak çantasına koyarak, "Robert Karlsen'in banka hesabını incelemeye başlamanı istiyorum. Son altı ayki hesap hareketlerini incele ve sıra dışı şeyleri not al."

Skarre hayretle durup döndü.

"Albert ve Mads Gilstrup'ın banka hesaplarını da incele. Anlaşıldı mı Skarre?"

Magnus Skarre hevesle başını sallayıp onayladı.

"O dönemde Robert'la Gilstruplardan birinin arasında telefon konuşması olmuş mu diye Telenor'a sor. Bir de Stankic, Halvorsen'in cep telefonunu almış anlaşılan; o numara-dan konuşma yapılmış mı diye kontrol et. Banka hesaplarına erişim konusunda savcıyla konuş."

"Gerek yok" dedi Skarre. "Yeni kanunlara göre artık buna yetkimiz var."

"Hımm." Harry, Skarre'ye ciddiyetle baktı. "Ekipte talimatları okuyan birinin olması iyi olur diye düşünmüştüm. Evet."

Sonra uzun adımlarla odadan çıktı.

Subay olmasa da görev sırasında ölen Robert Karlsen'in Vestre Mezarlığı'nda, Ordu subaylarına mahsus bölüme gömülme-yi hak ettiğine hükmedilmişti. Cenazeden sonra Majorstuen'de anma töreni düzenlenecekti.

Harry şapele girince, en ön sırada Thea'yla baş başa oturan Jon başını çevirdi. Robert'in anne babasının gelmemiş olması Harry'nin dikkatini çekti. Jon'la bakıştı; Jon başını çabucak ve kasvetle sallayarak selam verdi, ama yüzünde minnet vardı.

Harry'nin tahmin ettiği gibi, şapeldeki tüm sıralar doluy-

du. Çoğu insanın üstünde Kurtuluş Ordusu üniforması vardı. Harry, Rikard'ı ve David Eckhoff'u gördü. Ve komutanın yanında oturan Gunnar Hagen'ı. Birkaç çakal muhabir de gelmişti. Harry oturunca, yanına Roger Gjendem oturdu ve Başbakan'ın gelmekten neden vazgeçtiğini sordu.

"Başbakanlık Dairesi'ne sor" diye karşılık verdi Harry; en üst düzey polis yetkililerinin daha o sabah Başbakanlık Dairesi'ni gizlice arayıp, Robert Karlsen'in cinayet vakasına bulaşmış olabileceğini söylediklerini biliyordu. Bunun üzerine Başbakanlık Dairesi'ndekiler başbakanın daha acil işleri olduğunu hatırlamışlardı.

Komutan David Eckhoff da Emniyet Müdürlüğü'nden aranmıştı; Kurtuluş Ordusu'nda paniğe yol açmıştı bu, özellikle de cenaze hazırlıklarıyla en çok ilgilenen kişilerden birinin, yani Eckhoff'un kızı Martine'in sabah erkenden arayıp hasta olduğunu ve o gün işe gelmeyeceğini söylemesinden sonra.

Ama komutan bir insanın aksi kanıtlanmadıkça masum olduğunu kararlı bir sesle bildirmişti. Plan değişikliği yapmak için artık çok geç olduğunu eklemişti. Gösteri devam etmeliydi. Başbakan da ne olursa olsun Noel konserine geleceği konusunda komutanı temin etmişti.

"Başka bir şey var mı?" diye fısıldadı Gjendem. "Cinayetlerle ilgili yeni bir gelişme?"

"Anladığım kadarıyla size söylemişler" dedi Harry. "Basının Gunnar Hagen'la veya sözcüsüyle konuşması gerekiyor."

"Onlar bir şey söylemiyorlar ki."

"İşlerini biliyorlar desene."

"Yapma Hole, bir şeyler olduğunu biliyorum. Göteborg-gata'da bıçaklanan polis... Onunla dün gece vurduğunuz tabancalı adamın arasında bir bağlantı var mı?"

Harry başını hem "hayır", hem de "yorum yok" anlamına gelebilecek şekilde salladı.

Tam o sırada org müziği kesildi, kalabalık sus pus oldu ve ilk albümü yayınlanan kız sahneye çıkıp bilinmiş bir ilahiyi büyük havalarla, hafif inleyerek söyledi; son heceyi öyle inişli çıkışlı okudu ki, Mariah Carey duysa kıskanırdı. Harry yoğun bir içki arzusuna kapıldı bir an, ama kız nihayet ağzını kapadı ve etrafında flaşların patladığını hayal edercesine. kederle başını eğdi. Kızın menajeri keyifle gülümsedi. Onu Emniyet Müdürlüğü'nden arayan olmamıştı anlaşılan.

Eckhoff cemaate konuşma yaptı; cesaret ve fedakârlıktan bahsetti.

Harry odaklanamıyordu. Tabuta bakıp Halvorsen'i düşündü. Stankic'in annesini de. Gözlerini kapadığında da Martine'i düşündü.

Sonra altı Kurtuluş Ordusu subayı tabutu dışarı taşıdı. Jon'la Rikard en öndeydi.

Çakıllı yola saparlarken Jon'un buzda ayağı kaydı.

Harry mezarın etrafındaki kalabalıktan ayrıldı. Mezarlığın تنها kısmından Frogner Parkı'na doğru yürürken, arkasındaki karı ezen ayakkabıların gıcırtilarını duydu.

Peşinden gelen kişinin muhabir olduğunu düşündü önce; ama sonra hızlı, heyecanlı soluklar duyunca hiç düşünmeden hemen döndü.

Peşindeki Rikard'dı. Adam duruverdi.

"Nerede o?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

"Kim nerede?"

"Martine."

"Bugün hastaymış diye duydum."

"Hasta, evet." Rikard'ın göğsü inip kalkıyordu. "Ama evinde, yatakta değil. Dün gece de evine gelmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Yapma!.." Acıyla haykıran Rikard'ın yüzü kontrolsüzce

çarpıldı. Ama sonra nefesini tuttu ve kendine hâkim olmayı büyük bir çabayla başardı. "Bana numara yapma" diye fısıldadı. "Gerçeği biliyorum. Onu kandırdın. Kırlettin. O şimdi senin evinde, değil mi? Ama istediğini alamayacaksın..."

Rikard bir adım yaklaşıncı Harry hiç düşünmeden ellerini palto ceplerinden çıkardı.

"Bak" dedi Harry. "Martine'in nerede olduğunu bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun!" Rikard yumruklarını sıkınca, Harry onu sakinleştirecek sözleri bir an önce bulması gerektiğini anladı. Şunları denedi: "Şu an göz önünde bulundurman gereken bazı şeyler var Rikard. Çevik olmasam da doksan beş kiloyum ve bir keresinde bir meşe sokak kapısını yumruğumla delmiştim. Ayrıca Ceza Kanunu'nun 127. paragrafına göre, bir memura saldırmamanın cezası altı aydan başlar. Hastanelik olabilirsin. Ve hapse atılabilirsin."

Rikard'ın gözleri ateş saçıyordu. Alaycı bir tavırla "Görüşürüz Harry Hole" dedi ve dönüp karda, mezarların arasında şapele doğru koştu.

İmtiyaz Rahim'in canı sıkkındı. Yazarkasanın arkasına Noel süslemeleri koyup koymama konusunda erkek kardeşiyle tartışmıştı az önce. İmtiyaz öyle kâfir âdetlerine uyarak Allah'a karşı gelmeden, Hıristiyan takvimleri, domuz eti ve Hıristiyan eşyaları satmanın yeterli olduğunu düşünüyordu. Pakistanlı müşterileri ne derdi? Kardeşi ise başka müşterileri de düşünmek gerektiği kanısındaydı. Örneğin Göteborggata'nın diğer tarafında oturanları. Tatil zamanı dükkâna azıcık Hıristiyan ruhu katmaktan zarar gelmezdi. Yaptıkları hararetili tartışmayı İmtiyaz kazansa da, bundan haz almamıştı.

Dolayısıyla kapının üstündeki çanın sinir bozucu sesi-

ni duyunca derin derin iç geçirdi. Siyah takım elbiseli, uzun boylu, geniş omuzlu bir adam girip yazarkasaya yaklaştı.

“Harry Hole, polis” dedi adam; İmtiyaz, Norveç’teki bütün dükkânların Noel süslemeleriyle bezenmesini şart koşan bir kanun olup olmadığını merak edip paniğe kapıldı bir an.

“Birkaç gün önce bu dükkânın önünde oturan bir dilenci vardı” dedi polis. “Kızıl saçlı ve şöyle sakallı bir adam.” Parmagını üstdudağında gezdirip ağzının kenarından indirdi.

“Evet” dedi İmtiyaz. “Onu tanıyorum. Depozito almak için boş şişe getirir.”

“İsmi biliyor musun?”

“Kaplan. Veya çita.”

“Efendim?”

İmtiyaz güldü. Keyfi yerine gelmişti. “Kaplanın İngilizcesi *tiger* sizin Norveççedeki *tigger*, yani dilenci kelimesine benzer. Çita da boş şişeleri alıp kaçtığı için... ama nereden aldığını bilmiyoruz.”

Harry başıyla onayladı.

İmtiyaz omuz silkti. “Yeğenimin esprisi...”

“Hımm. Güzel espri. Eee?”

“Hayır, ismini bilmiyorum. Ama onu nerede bulabileceğinizi biliyorum.”

Espen Kaspersen her zamanki gibi Henrik Ibsens Sokağı 1 numaradaki Deichmanske Merkez Kütüphanesi’nde, önünde bir kitap yığınıyla otururken tepesine birinin dikildiğini hissetti. Başını kaldırıp baktı.

“Hole, polis” diyen adam uzun masaya, Espen’in karşısındaki sandalyeye oturdu. Espen masanın ucunda kitap okuyan kızın başını kaldırıp baktığını gördü. Kütüphanenin yeni çalışanları, çıkarken sırt çantasının içini göstermesini istiyorlardı. İki kere de pis koktuğu için, kokusu yüzünden iş

lerinde odaklanamadıkları için gitmesini söylemişlerdi. Ama ilk kez bir polis onunla konuşuyordu. Sokakta dilendiği zamanlar sayılmazsa.

“Ne okuyorsun?” diye sordu dedektif.

Kaspersen omuz silkti. Polise projesinden bahsetmesinin zaman kaybı olacağını hemen anlamıştı.

“Sören Kirkegaard mı?” dedi dedektif, kitabın sırtına bakarak. “Schopenhauer. Nietzsche. Felsefe. Tam bir düşünürsün ha?”

Espen Kaspersen burnunu çekti. “Doğru yolu bulmaya çalışıyorum. Bunun için de insan olmanın anlamı üstüne düşünmem gerek.”

“Düşünürlük bu değil midir zaten?”

Kaspersen adamı inceledi. Belki de onun hakkında yanılmıştı.

“Göteborggata’daki bakkalla konuştum” dedi dedektif. “Her gün buraya geliyormuşsun. Kalan zamanlarında da sokakta dileniyormuşsun.”

“Seçtiğim hayat bu, evet.”

Dedektif not defterini çıkarıp sorular sordu; Espen Kaspersen adını, soyadını ve kaldığı yerin, büyük teyzesinin Hagegata’daki evinin adresini söyledi.

“Mesleğin ne peki?”

“Keşişlik.”

Kaspersen dedektifin tek kelime etmeden not almasını keyifle seyretti.

Dedektif başıyla onayladı. “Eh, sen uyuşturucu bağımlısı değilsin Espen; dilencilik yapmanın sebebi nedir?”

“Benim görevim insanlığın aynası olmak. hangi eylemlerinin önemli ya da önemsiz olduğunu görebilsinler diye.”

“Hangileri önemli peki?”

Espen bariz bir gerçeği yinelemekten bezmişçesine iç geçirdi. “Yardımseverlik. Komşuna yardım etmek, sahip olduk-

larını onunla paylaşmak. Kitabı Mukaddes'te asıl bunlardan bahsedilir. Hatta evlilik öncesi seksle, kürtajla, eşcinsellikle ve kadınların kamusal alanda konuşma hakkıyla ilgili pek bir şey bulamazsın. Ama önemsiz şeyleri vurgulamak sahte sofular için daha kolaydır tabii; oysa hangi eylemlerin önemli olduğu Kitabı Mukaddes'te açıkça belirtilir: Sahip olduklarının yarısını muhtaçlara vermen gerekir. Her gün binlerce insan Tanrı'nın sözlerini duymadan ölüyor, çünkü bu Hıristiyanlar dünyevi mallarından vazgeçmiyorlar. Ben onlara durup düşünmeleri için fırsat veriyorum."

Dedektif başıyla onayladı.

Kaspersen şaşırmıştı. "Bu arada, uyuşturucu bağımlısı olmadığımı nereden bildin?"

"Çünkü seni birkaç gün önce Göteborggata'da gördüm. Dileniyordun; yanımdaki genç adam sana bozukluk verdi. Ama sen sinirlenip o parayı aldın ve ona fırlattın. Uyuşturucu bağımlıları bunu asla yapmaz, verilen paranın değeri ne kadar az olursa olsun."

"Hatırlıyorum."

"Aynı şey iki gün önce Zagrep'teki bir barda da başıma gelince durup düşündüm. Daha doğrusu bir şey beni düşünmeye sevk etti, ama düşünmedim. Şu ana dek."

"O bozukluğu fırlatmamın sebeplerinden biri buydu" dedi Kaspersen.

"Birden aklıma o geldi zaten" dedi Harry, masaya plastik torba içindeki bir nesneyi koyarak. "Sebep bu mu?"

21 Aralık Pazar Öpücük

Basın konferansı dördüncü kattaki konferans salonunda yapılıyordu. Podyumda oturan Gunnar Hagen ile Emniyet Müdürü'nün sesleri geniş, çıplak salonda yankılanıyordu. Harry, Hagen'ın soruşturmanın ayrıntılarını ona sormasının gerekebileceği düşüncesiyle çağrılmıştı. Ancak muhabirler genellikle konteyner terminalindeki dramatik olayla ilgili sorular soruyorlardı ve Hagen "Yorum yok", "Bu konuda konuşamam" ve "Bunu SEFO'nun yanıtlamasını beklemeliyiz" gibisinden yanıtlar veriyordu.

Tabancalı adamın suç ortağının olup olmadığı sorusuna Hagen "Elimizde henüz bu yönde bir bilgi yok, ama yoğun bir şekilde araştırıyoruz" karşılığını verdi.

Basın toplantısı bitince Hagen, Harry'yi çağırdı. Salon boşalırken Hagen podyumun kenarına gidip uzun boylu dedektifine tepeden baktı. "Bu hafta bütün dedektiflerimi silahlı görmek istediğimi açıkça belirtmiştim. Benden talep formu aldın; tabancan nerede?"

"Soruşturmayla meşgul olduğumdan o işe öncelik tanımadım patron."

"Öncelik tanı." Hagen'ın sesi salonda yankılandı.

Harry başını yavaşça sallayıp onayladı. "Başka bir şey var mıydı patron?"

Ofisinde oturan Harry, Halvorsen'in boş koltuğuna bakıyordu. Sonra birinci kattaki pasaport dairesini arayıp, Karl-sen ailesine çıkartılan pasaportların listesini vermelerini istedi. Boğuk sesli kadın ona şaka yapıp yapmadığını sordu ve Norveç'te bir sürü Karl-sen olduğunu söyledi; Harry ona Robert'ın kimlik numarasını verdi. Hızlı denebilecek bilgisayarıyla nüfus müdürlüğünün internet sitesinde arama yapan kadın Robert, Jon, Josef ve Dorthen'in bilgilerine kısa sürede ulaştı.

"Annesiyle babasının, yani Josefle Dorthen'in pasaportları dört yıl önce yenilenmiş. Jon'a pasaport çıkarmamışız. Şeye de bakalım... Bilgisayar bugün biraz yavaş... İşte buldum. Robert Karl-sen'in pasaportu on yıllık, yakında geçersiz olacak; yani ona söylesen..."

"O öldü."

Skarre'yi dahili telefonundan arayan Harry ona hemen yanına gelmesini söyledi.

Şans eseri veya düşünceli davranarak Halvorsen'in koltuğuna değil de masanın kenarına oturan Skarre "Bir şey bulamadım" dedi. "Gilstrupların banka hesaplarını inceledim; Robert Karl-sen'le veya İsviçre bankalarıyla ilgili bir şey yok. Sıra dışı tek hareket, şirket hesaplarından birinden dolar olarak çekilen beş milyon kron. Albert Gilstrup'ı arayıp sordum; Mads'in aralıkta gittiği Buenos Aires, Manila ve Bombay limanlarının müdürlerine Noel hediyesi verdiklerini söyledi hemen. Faaliyet alanları epey geniş anlaşılan."

"Peki ya Robert'ın banka hesabı?"

"Maaşları yatırılmış, bir de düşük meblağlar çekmiş."

"Peki ya Gilstrupların telefon kayıtları?"

"Robert Karl-sen'i aramamışlar. Ama ayrıntılı telefon fatu-ralarını incelerken başka bir şeye rastladık. Jon Karl-sen'i defalarca, hatta bazen geceyarıları kim aramış tahmin et."

"Ragnhild Gilstrup" diyen Harry hayal kırıklığına uğra-

yan Skarre'nin yüzüne baktı. "Başka bir şey var mı?"

"Yok" dedi Skarre. "Yalnız tanıdık bir numaraya rastladık. Halvorsen'in saldırıya uğradığı gün Mads Gilstrup onu aramış. Cevapsız arama."

"Anladım" dedi Harry. "Bir banka hesabını daha kontrol etmeni istiyorum."

"Kiminkini?"

"David Eckhoff."

"Komutan mı? Ne arayacağım peki?"

"Bilmiyorum. Sen bir bak hele."

Skarre gidince Harry, Adli Tıp'ı aradı. Kadın patolog, Christo Stankic'in fotoğrafını Zagrep'teki International Oteli'ne, kimlik tespiti için bir an önce faksleyeceğına söz verdi.

Teşekkür eden Harry telefonu kapatıp oteli aradı.

Fred'e bağlanınca "Cesedi ne yapacağımız meselesi de var" dedi. "Hırvat yetkililer cesedin teslim edilmesini talep etmediler, çünkü ellerinde Christo Stankic diye birinin kaydı yok."

On saniye sonra kadının zarif sesini duydu.

"Başka bir anlaşma teklif etmek istiyorum" dedi Harry.

Oslo'daki Telenor Operasyon Merkezi'nde çalışan Klaus Torkildsen'in hayatta tek bir hedefi vardı: İnsanlardan uzak, huzur içinde yaşamak. Aşırı kilolu, sürekli terleyen ve genellikle huysuz biri olduğundan, bu hedefine çoğunlukla ulaşırdı. Başkalarıyla temas kurmak zorunda kaldığı zamanlarda da araya olabildiğince mesafe koymaya özen gösterirdi. Genellikle operasyon bölümündeki odasında, çeşitli sıcak içecek makinelerinin ve vantilatörlerin arasında tek başına, uzun uzun, gözlerden ırak oturmasının sebebi buydu; hakkında bildikleri tek şey, vazgeçilmez olduğuydu. Arada sırada teş-

hircilik yapmasının, beş ya da elli metre ötedeki insanlara kendini sergilemesinin sebebi de bu mesafe ihtiyacı olabilirdi. Ama Klaus Torkildsen'in en büyük arzusu huzurdu. Ve bu hafta yeterince sorun yaşamıştı. Önce Halvorsen, Zagreb'teki bir otelin telefonunun dinlenmesini istemişti. Sonra da Skarre, Gilstrup diye biriyle Karlsten diye birinin arasındaki telefon görüşmelerinin listesini istemişti. İkisi de Harry Hole'nin adını vermişlerdi, ki Klaus Torkildsen'in ona hâlâ minnet borcu vardı. Harry Hole bizzat aradığında Torkildsen'in telefonu kapatmamasının tek sebebi buydu.

"Polisin Çağrı Yanıtlama Servisi var" dedi Torkildsen huysuzca. "Normalde yardıma ihtiyacın olduğunda onları araman gerek."

"Biliyorum" dedi Harry. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. "Martine Eckhoff'u dört kere aradım, açmadı" dedi Hole. "Kurtuluş Ordusu'ndan hiç kimse onun yerini bilmiyor, babası bile."

"En son onlar öğrenir zaten" dedi Klaus; böyle meselelerden hiç anlamasa da, düzenli olarak sinemaya giden insanların edeceği türden bir laftı bu. Klaus Torkildsen ise sinemaya aşırı sık giderdi.

"Cep telefonunu kapamış olabilir, ama sen belki onun yerini bulabilirsin diye düşündüm. En azından şehirde olup olmadığını öğrensem iyi olur."

Torkildsen iç geçirdi. Aslında rol yapıyordu, çünkü böyle ufak tefek polisiye işleri yapmaya bayılırdı. Özellikle de karanlık bir durum söz konusuysen.

"Numarasını alabilir miyim?"

Klaus on beş dakika sonra Harry'yi arayıp, kadının SIM kartının kesinlikle Oslo'da olmadığını söyledi. E6'nın batısındaki iki baz istasyonu o kartın sinyallerini almıştı. Klaus baz istasyonlarının yerini ve menzilini söyledi. Hole teşekkür edip hemen kapatınca, ona yardımının dokunduğunu varsa

yan Klaus o gün gösterimde olan filmlerin listesine keyifle döndü.

Jon, Robert'in dairesine girdi.

Duvarlar hâlâ is kokuyordu ve yerde, dolabın önünde kirli bir tişört duruyordu. Sanki Robert kahve ve sigara almak için bakkala gitmişti.

Mads'in verdiği siyah sırt çantasını yatağın yanına koyan Jon radyatörü açtı. Bütün giysilerini çıkarıp attı ve banyoya girip, cildi kızarana ve yumuşayana dek yıkandı. Kurulanıp banyodan çıktı, çıplak halde yatağa oturdu ve sırt çantasına baktı.

Çantayı açmaya cesaret edemiyordu. Çünkü o kalın, pürüzsüz kumaşın ardında ne olduğunu biliyordu. Cehennem. Ölüm. Jon daha şimdiden çürük kokusu alıyordu sanki. Gözlerini kapadı. Düşünmeliydi.

Cep telefonu çaldı.

Thea onun nerede olduğunu merak ediyor olmalıydı. Jon şu an onunla konuşmak istemiyordu. Ama ısrarla çalan telefon amansızdı, Çinlilerin su işkencesi gibiydi ve sonunda Jon telefonu kapıp öfkeden titreyen bir sesle "Ne var?" dedi.

Ama yanıt gelmedi. Jon ekrana baktı, ama numarayı tanı-mıyordu. Arayanın Thea olmadığını anladı.

"Alo, ben Jon Karlsen" dedi ihtiyatla.

Yine karşılık gelmedi.

"Alo, kimsiniz? Alo, sesinizi duyabiliyorum. Kimsiniz?.."

Paniğe kapılınca sırtından yukarı ürperti yayıldı.

Kendi sesinin İngilizce "Alo?" dediğini duydu. "Kimsin? Sen misin? Seninle konuşmalıyım. Alo!"

Bir tıkırtıyla birlikte bağlantı kesildi.

Saçma, diye düşündü Jon. Yanlış numara herhalde. Yutkundu. Stankic ölmüştü. Robert ölmüştü. Ragnhild de ölmüş-

tü. Hepsi ölmüştü. Sadece polis hayattaydı. Bir de kendisi. Sırt çantasına bakarken üşüyünce yorganı üstüne çekti.

Harry E6'dan sapıp karlı, dar taşra yollarında araba sürerken başını kaldırınca, gökyüzünde hiç yıldız olmadığını gördü.

Yakında bir şeyler olacağına dair tuhaf, ürpertici bir his vardı içinde. Ufukta bir yıldızın parabol çizerek kaydığını gördü; alamet diye bir şey varsa eğer, gözlerinin önünde bir gezegenin yok olmasının bir anlamı olmalıydı.

Östgard'ın zemin katının ışıkları yanıyordu.

Bahçe yoluna sapınca elektrikli arabayı gören Harry'nin içindeki his, bir şeyler olacağı hissi güçlendi.

Eve doğru yürürken, kardaki ayak izlerini fark etti. Kapıya kulağını dayadı. Fısıldaşmalar duydu.

Kapıyı çaldı. Üç kez peş peşe. Sesler kesildi.

Sonra Harry ayak sesleri duydu ve kadının yumuşak sesini işitti. "Kim o?"

"Benim, Harry" dedi Harry. "Hole." Soyadını söylemesinin sebebi, içerideki diğer kişinin kendisiyle Martine Eckhoff'un fazla samimi olduklarını düşünmesini istememesiydi.

Kilit biraz direndikten sonra pes etti ve kapı açıldı.

Harry'nin aklından geçen ilk ve tek düşünce, Martine'in güzel olduğuydu. Yumuşak, beyaz, kalın bir pamuklu dekolte bluz giymiş olan kadının gözleri ıslı ıslı.

"Seni gördüğüme sevindim" dedi kadın gülerek.

"Bunu görebiliyorum" diyen Harry gülümsedi. "Ben de sevindim."

Sonra Martine onun boynuna sarıldı; Harry kadının kalbinin hızlı attığını hissetti.

Martine onun kulağına "Beni nasıl buldun?" diye fısıldadı. "Modern teknoloji sağ olsun."

Kadının vücudundan yayılan ısı, gözlerindeki parıltı ve sevinçli karşılaması Harry'de baş döndürücü bir mutluluk hissi uyandırdı; sanki güzel bir rüyadaydı ve henüz uyanmak istemiyordu. Ama uyanmak zorundaydı.

“Burada başka kimse var mı?” diye sordu.

“Şey, hayır...”

“Sesler duydum sanki.”

“Ha, şeyi diyorsun” dedi kadın geri çekilerek. “Radyonun sesidir. Kapıyı çaldığını duyunca radyoyu kapadım. Biraz korktum da. Sonra seni görünce...” Harry'nin koluna pat pat vurdu. “Gelen Harry Hole'ymiş meğer.”

“Burada olduğunu kimse bilmiyor Martine.”

“Harika.”

“Senin için kaygılanan insanlar var.”

“Ya?”

“Özellikle de Rikard.”

“Aman, Rikard'ı boşver.” Martine, Harry'yi elinden tutup mutfağa götürdü. Dolaptan mavi bir kahve fincanı aldı. Harry lavaboda iki tabakla iki fincan olduğunu fark etti.

“Pek hasta gibi görünmüyorsun” dedi.

“Bütün olanlardan sonra tek başıma bir gün geçirmeye ihtiyacım vardı o kadar.” Kadın kahve koyduğu fincanı Harry'ye uzattı. “Sütsüz içiyorsun, değil mi?”

Harry başıyla onayladı. Martine radyatörü sonuna kadar açmıştı; Harry masaya oturmadan önce paltosuyla ceketini çıkardı.

“Ama yarın Noel konseri var, dönmem gerek” dedi kadın iç geçirerek. “Sen geliyor musun?”

“Eh, biri bana bilet sözü vermişti...”

“Geleceksin, değil mi!” Sonra Martine altdudağını ısırırdı. “Ah, aslında bize VIP bölümünde yer bulmuştum. Başbakan'ın üç sıra arkasında. Ama senin biletini başkasına vermek zorunda kaldım.”

“Önemli değil.”

“Hem zaten tek başına kalırdın. Benim sahne arkasında çalışmam gerekecek.”

“Sahiden önemli değil.”

“Hayır!” Martine güldü. “Orada olmam istiyorum.”

Harry’nin elini tuttu. Harry iri, pençemsi elini okşayan küçük ele baktı. Ortalık öyle sessizdi ki, Harry’nin kan dolaşımının sesi kulaklarında şelale gibiydi.

“Yolda bir kayan yıldız gördüm” dedi Harry. “Tuhaf, değil mi? Bir gezegenin ölümüne tanık olmanın şans getirdiği söylenir.”

Martine başını sessizce sallayarak onayladı. Sonra Harry’nin elini bırakmadan kalkıp masanın etrafından döndü ve bacaklarını ayırarak onun kucağına, yüz yüze gelecek şekilde oturdu.

“Martine...” diye söze başladı Harry.

“Şşşt.” Martine işaretparmağını Harry’nin dudaklarında gezdirdi.

Ve parmağını çekmeden öne eğilip dudaklarını onunkilere hafifçe yasladı.

Harry gözlerini kapatıp bekledi; hiç kımıldamadan otursa da kalbinin küt küt attığını hissediyor ve haz duyuyordu. Martine’in kalp atışlarının kendisinininkine uymasını beklediğini fark etti, ama tek bildiği şuydu: Beklemesi gerekiyordu. Sonra kadının dudaklarını araladığını hissedince ağzı kendiliğinden açıldı; ağzında dümdüz, dişlerine yaslı duran dili Martine’in dilini karşılamaya hazırды. Kadının parmağındaki heyecan verici, keskin sabun ve kahve tadı dilinin ucunu yaktı. Martine’in elinin boynunu daha sıkı kavradığını hissetti. Sonra da kadının dilini hissetti. Martine’in dili parmağına yaslanınca diline iki yerden birden temas etti. İkiye ayrılmış, yılan dili gibiydi. Birbirlerine iki, yarımşar öpücük veriyorlardı.

Martine onu bıraktı.

“Gözlerini açma” diye fısıldadı Harry’nin kulağına.

Geriye yaslanan Harry kadının kalçalarını tutma dürtüsüne karşı koydu. Saniyeler geçti. Sonra Harry elinin tersinde kadının yere düşen bluzunun yumuşak, pamuklu kumaşını hissetti.

“Artık açabilirsin” diye fısıldadı Martine.

Harry söyleneni yaptı. Ve oturduğu yerden kadını seyretti. Martine’in yüzünde kaygı ve beklenti vardı.

“Öyle güzelsin ki” dedi Harry; sesi boğuk ve tuhaf çıkmıştı. Ve şaşkın.

Kadının yutkunduğunu fark etti. Sonra Martine’in yüzüne muzaffer bir gülümseme yayıldı.

“Kollarını kaldır” diye emretti kadın. Harry’nin tişörtünü alttan tutup yukarı çekerek çıkardı.

“Sen de çirkinsin” dedi Martine. “Muhteşem ve çirkin.”

Meme ucunun ısırıldığını hisseden Harry baş döndürücü bir acı duydu birden. Bacaklarının arasına kadının eli dokundu. Martine diğer elini Harry’nin kemerine attı; Harry’nin boynundaki solukları hızlanmıştı. Harry onun kıvrımlı sırtına sarıldı. O zaman hissetti. Kadının kasları istemsizce titriyordu; Martine gerginliğini gizlemeyi başarmıştı. Korkuyordu.

“Dur Martine” diye fısıldadı Harry. Kadının eli donakaldı.

Harry ağzını onun kulağına yaklaştırdı. “Bunu istiyor musun? Neye bulaştığının farkında mısınız?”

Harry kadının nemli soluklarının iyice hızlandığını hissederken Martine inledi: “Hayır, ya sen?”

“Hayır. O zaman belki de bunu yapmasak daha iyi...”

Kadın doğruldu. Harry’ye incinmiş, çaresiz gözlerle baktı. “Ama ben senin... istediğini hissediyorum...”

“Evet” dedi Harry onun saçını okşayarak. “Seni istiyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum.”

Harry'nin elini alıp sıcak, kızarmış yanağına yaslayarak "Gerçekten mi?" dedi kadın.

Harry gülümsedi. "En azından ikinci kez gördüğümden beri."

"İkinci görüşmemizden beri mi?"

"Tamam, üçüncüsünden beri. Güzel şarkıların kıymetini anlamak zaman alır."

"Ben güzel bir şarkı mıyım?"

"Yalan söylüyorum. İlk gördüğümden beri seni istiyorum. Ama bunu aleyhime kullanmak yok, tamam mı?"

Martine gülümsedi. Sonra da gülmeye başladı. Harry de güldü. Kadın eğilip alnını onun göğsüne yasladı. Harry'nin omzuna vurarak, katıla katıla gülüyordu; Harry onun ağladığını ancak kadının gözyaşlarının karnından aşağı süzülmesini hissedince fark etti.

Jon soğuk yüzünden uyandı. Uyanmasının sebebinin soğuk olduğunu düşündü en azından. Robert'ın dairesi karanlıktı ve başka açıklama olamazdı. Ama sonra, beyni geriye sarınca, bir rüyanın son anları olduğunu varsaydığı şeyin aslında öyle olmadığını anladı. Kilidin açıldığını *duymuştu*. Kapının açıldığını da. Şimdi odada nefes alıp veren biri vardı.

Dejavu hissine, bu kâbusta her şeyin yinelenildiği hissine kapılarak hızla döndü.

Yatağın yanında biri duruyordu.

Ölüm korkusuna kapılan, korkunun dişlerinin, etine ve sinirlerine saplandığını hisseden Jon nefes almaya çabaladı. Bu kişinin onun ölmesini istediğinden emindi.

"*Stigla sam*" dedi adam.

Jon pek Hırvatça bilmese de, Vukovarlı kiracılardan öğrendikleri söyleneni anlamasına yetti. "Geldim."

“Sen hep yalnız mıydın Harry?”

“Galiba.”

“Neden?”

Harry omuz silkti. “Sosyal bir tip olmadım hiç.”

“Tek sebep bu mu?”

Tavana doğru duman halkası üfleyen Harry kazağını ve boynunu Martine’in kokladığını hissetti. Yatak odasında-
lar; Harry yorganın üstündeydi, Martine ise altındaydı.

“Eski patronum Bjarne Möller benim gibi insanların hep zoru seçtiğini söylerdi. Bizim ‘lanetli doğamızmış’ bu. Bu yüzden de hep yalnız kalırmışız. Bilmiyorum. Ben yalnızlığı seviyorum. Yalnız insan imajından hoşlanmaya da başladım belki. Peki ya sen?”

“Senin konuşmanı istiyorum.”

“Neden?”

“Bilmem. Seni dinlemek hoşuma gidiyor. Yalnız insan imajında hoşlanılacak ne var ki?”

Harry derin bir nefes aldı. Dumanı ciğerlerinde tutarken, her şeyi dumanla şekiller çizerek açıklayabilmenin ne hoş olacağını düşündü. Sonra dumanı uzun uzun saldı.

“İnsanın hayatta kalabilmesi için kendinde sevdiği bir yön bulması gerek. Kimileri yalnızlığın antisosyallik ve bencillik olduğunu söyler. Ama yalnız insan bağımsızdır ve dibe vursa bile başkalarını aşağı çekmez. Çoğu insan yalnızlıktan korkar. Oysa yalnızlık özgür, güçlü ve incinmez olmamı sağlamıştı.”

“Yalnızlık mı güçlendirdi seni?”

“Hı hı. Dr. Stockman’ın dediği gibi: ‘Dünyanın en güçlü insanı en yalnız insandır.’”

“Önce Süskind, şimdi de Ibsen ha?”

Harry sırtıttı. “Babam bu söze bayılırdı.” İç geçirdikten sonra ekledi: “Annem ölmeden önce.”

“Yalnızlık incinmez olmamı *sağlamıştı* dedin. Artık incinmez değil misin?”

Harry sigarasının külünün göğsüne düştüğünü hissetti. Külü orada bıraktı.

“Rakel’le ve... şey, Oleg’le tanıştım. Bana bağlandılar. Hayatımda başka insanların olabileceğini anladım. Dostum olan ve beni umursayan insanların olabileceğini. Ve onlara ihtiyacım olduğunu.” Harry sigarasından bir nefes çekince, sigaranın ucu parladı. “Daha da kötüsü, bana ihtiyaçları olabileceğini.”

“Özgürlüğünü yitirdin mi yani?”

“Evet. Evet, özgürlüğümü yitirdim.”

Yattıkları yerden karanlığa baktılar.

Martine burnunu Harry’nin boynuna yasladı. “Onları gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Evet.” Harry onu kendine çekti. “Evet, seviyorum.”

Kadın uyuyunca Harry yataktan usulca kalkıp onun üstünü örttü. Saate baktı. Saat tam ikiydi. Harry hole gidip botlarını giydi ve kapıyı yıldızlı geceye açtı. Dışarıdaki tualete giderken ayak izlerini inceledi ve cumartesi sabahından beri kar yağıp yağmadığını hatırlamaya çalıştı.

Tuvaletin ışığı yanmadığından kibrit yakıp işini halletti. Tam çıkacakken duvardaki, Monako Prensesi Grace’in solmuş fotoğrafının altına kazınmış iki harfe gözü ilişti. Harry birinin karanlıkta tıpkı kendisi gibi oturup o harfleri canla başla kazındığını hayal etti: R+M.

Tuvaletten çıkınca, ahırın köşesinde bir kıpırtı gördü bir an. Durdu. O tarafa çift sıra halinde uzanan ayak izleri vardı.

Harry duraksadı. Sonra yine o hisse kapıldı. Engelleyemeyeceği bir şeyin, kaderin gerçekleşmek üzere olduğu hissine. Elini kapıdan içeri uzatıp, dik duran küreği aldı. Sonra ayak izlerini takip ederek ahıra gitti.

Köşede duraksayıp küreği sımsıkı tuttu. Nefesi gök gürültüsü gibiydi. Nefes almayı kesti. Şimdi. Her ne olacaksa şimdi olacaktı. Harry küreği kaldırarak köşeyi bir çırpıda dondu.

İleride, ay ışığıyla büyüleyici ve göz kamaştırıcı bir şekilde parıldayan beyaz arazide bir tilkinin ormana doğru koştuğunu gördü.

Ahır kapısına yaslandı ve titreyerek ciğerlerini havayla doldurdu.

Kapıya vurulunca adam içgüdüsel olarak geriledi.

Görölmüş müydü? Kapının diğler tarafındaki kişi içeri girmemeliydi.

Adam dikkatsizliğı yüzünden kendine küfretti. Bobo olsa, gizlendiğı yerden böyle amatörce çıktığı için azarlardı onu.

Kapı kilitliydi, ama adam içeri girilmesi ihtimaline karşı bir silah aradı yine de.

Bıçak. Adam az önce Martine'in ekmek bıçağını kullanmıştı. Bıçak mutfaktaydı.

Kapı yine çalındı.

Adamın tabancası da vardı. Gerçi tabanca boştu, ama aklı başında birini korkutup kaçırmaya yeterdi. Mesele şuydu ki, bu gelenin aklı başında olduğunu sanmıyordu.

Kapının ardındaki kişi arabayla Sorgenfrigata'ya gelip Martine'in evinin önüne park etmişti. Adam onu ancak tesadüfen pencereden dışarıya bakıp, sokağı park edilmiş arabalara göz gezdirirken fark etmişti. Arabalardan birinde kıvıldamadan oturan silueti görmüştü. Siluetin daha iyi görebilmek için öne eğildiğini fark edince de artık çok geç olduğunu anlamıştı. Görölmüştü. Pencereden uzaklaşıp yarım saat beklemiş, sonra da jaluzileri indirip Martine'in dairesindeki bütün ışıkları kapatmıştı. Martine ışıkları açık bırakabileceğini söylemişti ona. Radyatörlerin hepsi termostathydı ve ampullerin harcadığı enerjinin yüzde doksanı ısı enerjisine dönüştüğünden, lambaların sönüp içerisinin soğuması radyatörlerin yanmasına yol açar ve daha masraflı olurdu.

“Basit bir fizik hesabı” diye açıklamıştı kadın. Asıl bu kapıdaki adamın kim olduğunu açıklasaydı keşke. Kadının belahısı mıydı yoksa? Kıskanç bir eski sevgili. Polis olmadığı belliydi, çünkü yine başlamıştı: Adamın kanını donduran bir şekilde, umutsuzca, acıyla uluyordu.

“Mar-tine! Mar-tine!” Arada titrek sesle birkaç Norveççe kelime söylüyordu. Ardından da yine, hıçkırırcasına: “Martine...”

Adam bu herifin apartmana girmeyi nasıl başardığını bilmiyordu, ama başka bir kapının açıldığını ve birinin konuştuğunu işitti. Duyduğu yabancı sözcüklerden birini tanıdı: *Politi*.

Sonra komşunun kapısı sertçe kapandı.

Adam dışarıdaki kişinin umutsuzca inleyerek kapıyı tırmaladığını duydu. Sonra nihayet ayak sesleri uzaklaştı ve kesildi. Adam derin derin iç geçirdi.

Yorucu bir gün geçirmişti. Sabahleyin Martine onu arayla istasyona götürmüştü ve adam trenle şehre gelmişti. Hemen Oslo Merkez Garı’ndaki seyahat acentasına gidip, ertesi akşamki son Kopenhag uçağına bilet almıştı. Onlara verdiği, Norveççeyi andıran soyadına ses çıkarmamışlardı. Halvorsen. Halvorsen’in cüzdanında bulduğu parayla ödeme yapıp teşekkür etmiş ve oradan çıkmıştı. Kopenhag’tan Zagreb’i arayacak ve Fred’e uçağı atlayıp ona yeni bir pasaport getirmesini söyleyecekti. Şansı varsa Noel arifesinden önce dönmüş olurdu.

Üç berbere gitmişti; hepsi de başlarını sallayıp, şenliklere kadar dolu olduklarını söylemişlerdi. Dördüncüsü ise bir köşede oturmuş sakız çiğneyen, kaybolmuş gibi görünen ergen kızı başıyla göstermişti... Adam o kızın cırak olduğunu tahmin etmişti. Ne istediğini açıklamaya defalarca çalıştıktan sonra, kıza fotoğrafı göstermişti. Kız sakız çiğnemeyi kesip, kalın kalem çekilmiş gözlerini kaldırarak adama bakmış

ve MTV İngilizcesiyle "Emin misin adamım?" diye sormuştu.

Adam daha sonra taksiye binip Sorgenfrigata'daki adrese gitmiş, kapıları Martine'in verdiği anahtarlarla açmış ve beklemeye koyulmuştu. Telefon birkaç kez çalmıştı, ama kimse gelmemişti. Yani şimdiye kadar, adam aptallık edip de aydınlık odanın penceresine gidene kadar.

Oturma odasına döndü.

O sırada kapıya sert bir darbe indi. Hava titreşti, tavan lambası sarsıldı.

"Mar-tine!"

Adam dışarıdaki kişinin tekrar koşarak kapıya omuz vurduğunu işitti: kapı içeriye doğru esnedi.

Dışarıdaki kişi Martine'e iki kez daha seslendi ve kapıya iki kez daha omuz vurdu. Sonra adam merdivenleri koşarak inen ayakların seslerini işitti.

Oturma odası penceresine dönüp, adamın dışarı fırlamasını seyretti. Sokak lambasının altında durup arabasının kapısını açan adamı tanıdı.

Pansiyon'da ona yardım eden genç adamdı bu. Niclas mı, Rikard mı... öyle bir şeydi. Gürleyerek harekete geçen araba hızla uzaklaşıp kış gecesinde gözden kayboldu.

Bir saat sonra adam uyuyordu, rüyasında çok eskiden gitdiği yerleri görüyordu; ancak pıtır pıtır ayak sesleri duyunca ve apartman merdivenine atılan gazetelerin sesini işitince uyandı.

Harry 8'de uyandı. Gözlerini açınca, yüzünün yarısını örten yün battaniyenin kokusunu aldı. Bu koku ona bir şeyi anımsattı. Sonra battaniyeyi üstünden attı. Rüya görmediği, derin bir uyku çekmişti ve tuhaf bir ruh halindeydi. Coşkuluydu. Mutluydu kesinlikle.

Mutfağa girip kahve yaptı, lavaboda yüzünü yıkadı ve Jim

Stärk'in "Morning Song"ını mırıldandı. Doğudaki alçak tepelerin üstündeki gökyüzü genç bir bakire gibi kızarıyordu; son yıldızlar da ağarıp soluyordu. Mutfak penceresinin ardında yeni, gizemli, kirlenmemiş, beyaz ve iyimser bir dünya ufka doğru uzanıyordu.

Harry birkaç dilim ekmek kesti, biraz peynir buldu, bir bardağa su ve bir fincana dumanı tüten kahve koydu, sonra da bütün bunları bir tepsiye koyup yatak odasına götürdü.

Siyah, dağınık saç yorganın üstüne yayılmış olan Martine sessizce uyuyordu. Tepsiyi komodine bırakan Harry yatağın kenarına oturup bekledi.

Kahve aroması odaya yayıldı.

Kadının solukları düzensizleşti. Gözlerini kırıştırdı. Harry'yi görünce yüzünü ovuşturdu ve abartılı, utangaç bir edayla gerindi. Gözleri karartma ayarlı lambalar gibi giderek aydınlandı ve gülümsemesi sonunda dudaklarına ulaştı.

"Günaydın" dedi Harry.

"Günaydın."

"Kahvaltı?"

"Hımm." Kadının gülümsemesi yayıldı. "Sen istemiyor musun?"

"Ben sonra yiyeceğim. Senin için sakıncası yoksa şimdilik şunlardan biriyle idare ederim." Harry bir paket sigara çıkardı.

"Çok sigara içiyorsun" dedi Martine.

"İçkiden sonra mutlaka sigara içerim. Nikotin alkol arzusu bastırır."

Martine kahvenin tadına baktı. "Paradoks değil mi bu?"

"Ne?"

"Özgürlüğünü yitirmekten ödün koparken alkolik olman."

"Doğru." Harry pencereyi açtı, sigara yaktı ve kadının yanına uzandı.

"Benden bu yüzden mi korkuyorsun?" diye sordu Martine

ona sokularak. "Seni özgürlüğünden ederim diye mi? Bu yüzden mi... benimle... sevişmek istemiyorsun?"

"Hayır Martine." Sigaradan bir nefes çeken Harry yüzünü ekşiterek sigaraya hoşnutsuzlukla baktı. "Sebepe şu ki, sen korkuyorsun."

Kadının kaskatı kesildiğini hissetti.

"Korkuyor muyum?" diye sordu Martine şaşkınlıkla.

"Evet. Yerinde olsam ben de korkardım. Kadınların fiziksel açıdan kendilerinden çok daha güçlü erkeklerle aynı çatı altında kalma, aynı yatağı paylaşma cesaretini nasıl gösterebildiklerini asla anlayamamışımdır." Harry sigarasını komodindeki tabakta söndürdü. "Erkekler buna asla cesaret edemezdi."

"Korktuğumu nereden çıkardın?"

"Hissedebiliyorum. Dizginleri ele almak istiyorsun. Ama bunun başlıca sebebi, dizginler bende olursa yapabileceklerinden korkman."

"Ama isteyip istemediğime sen karar veremezsin!" dedi Martine öfkeyle. "Korkuyor *olsam* bile."

Harry başını kaldırıp ona baktı. Kadın birden sarılıp yüzünü onun boynuna gömdü.

"Çok tuhaf olduğumu düşünüyorsunuzdur" dedi Martine.

"Kesinlikle hayır" dedi Harry.

Martine ona sınıksık sarıldı. Var gücüyle.

"Ya hep korktuysam?" diye fısıldadı kadın. "Ya asla..." Duraksadı.

Harry bekledi.

"Bir şey oldu" dedi kadın. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Harry beklemeyi sürdürdü.

"Ashında ne olduğunu biliyorum" dedi kadın. "Tecavüze uğradım. Yıllar önce burada, bu çiftlikte. Ve darmadağın oldum diyebilirim."

Ormandaki bir karganın soğuk çığlığı sessizliği bozdu.

"İstersen?.."

“Hayır, o konuda konuşmak istemiyorum. Konuşacak pek bir şey yok zaten. Aradan çok zaman geçti, kendimi toparladım. Ben sadece...” Kadın ona tekrar sokuldu, “...biraz korkuyorum.”

“Polise bildirdin mi?”

“Hayır. Yapamadım.”

“Bu zordur, biliyorum, ama yapmalıydın.”

Kadın gülümsedi. “Evet, öyle derler. Yoksa adam başkalarına da tecavüz edermiş, değil mi?”

“Bu işin şakası yok Martine.”

“Özür dilerim babacığım.”

Harry omuz silkti. “Suç işlemenin getirisi olur mu bilmem, ama bir kez işlendi mi gerisinin geldiğini biliyorum.”

“Çünkü insanın genlerinde vardır, değil mi?”

“Orasını bilmem.”

“Evlatlık çocuklarla ilgili bir araştırma yapılmış, okudun mu? Araştırmaya göre, ebeveynleri suç işleyen ama kendileri normal bir ailenin yanında başka çocuklarla birlikte büyüyen, evlatlık olduklarını bilmeyen çocukların suç işleme olasılıkları o ailedeki diğer çocuklara kıyasla çok yüksek oluyor. Yani bir suç geni olsa gerek.”

“Evet, okumuştum” dedi Harry. “Davranış kalıpları kalıtsal olabilir. Ama ben hepimizin kendince farklı olduğuna inanmayı yeğliyorum.”

“Peki sence bizler alışkanlıklarına göre yaşayan, programlanmış yaratıklar mıyız?” Parmağını kıvıran Martine, Harry’nin çenesinin altını gıdıkladı.

“Bence biz her şeyi, şehveti ve korkuyu, heyecanı ve hırsı filan bir potada eritip büyük bir hesap yapıyoruz. İnsan beyni muhteşem. Sürekli hesaphıyor ve neredeyse hiç yanılmıyor; bu yüzden de her seferinde aynı sonuçlara varıyor.”

Martine dirseğinin üstünde doğrulup Harry’ye yukarıdan baktı. “Peki ya ahlak ve serbest seçim?”

"Onlar da büyük hesaplamaya dahil."

"Yani sence bir suçlu her zaman..."

"Hayır, aksi takdirde işimi yapamazdım."

Martine parmağını onun alnında gezdirdi. "Yani insanlar değişebilir yine de?"

"En azından ben öyle umuyorum. İnsanların yaşadıklarından bir şeyler öğrendiğini."

Kadın alnını onunkine yasladı. "İnsan ne öğrenebilir peki?"

"İnsan..." diye başlayan Harry kadının dudaklarının kendininkine dokunduğunu hissedince duraksadı, "...yalnız olmamayı öğrenebilir. İnsan..." Martine'in dilinin ucu onun alt dudaklarını yaladı, "...korkmamayı öğrenebilir. Ve insan..."

"Öpüşmeyi öğrenebilir mi?"

"Evet. Ama kız yeni uyanmışsa ve dili iğrenç bir beyaz tabakayla kaplıysa..."

Martine'in ona tokadı basarken attığı kakhaha bir bardaktaki buzların şingirtısı gibiydi. Sonra kadın sıcak dilini onunkine dokundurdu ve yorganı Harry'nin üstüne çekti; kazağıyla tişörtünü çıkarınca parıldayan sıcak ve yumuşak karnını Harry'ninkine yasladı.

Harry elini onun sırtında gezdirip sutyen lastiğinin altına soktu; kıvranarak kendisine yaslanan kadının teninin altında hareket eden kürekkemiklerini ve kasılıp gevşeyen kaslarını hissetti.

Sutylene çıkardı ve Martine'le bakışırken elini onun karnında, kaburga kemiklerinde gezdirdi; sonunda onun sertleşmiş meme ucunu yumuşak baş ve işaretparmaklarının arasına aldı. Martine sıcak nefesini vererek ağzını onunkine yasladı ve öpüştüler. Kadın elini aralarına sokup Harry'nin kasisğine indirince, Harry bu sefer duramayacağını anladı. Durmak istemiyordu zaten.

"Çalıyor" dedi kadın.

“Ne?”

“Pantolonundaki telefon titreşiyor.” Martine gülmeye başladı. “Hissediyorum...”

“Pardon.” Harry sessize alınmış telefonu cebinden çıkardı ve kadının üstünden uzanarak komodine koydu. Ama yanduran telefonun titreşen ekranı ona dönüktü şimdi. Harry ekrana bakmamaya çalıştı, ama artık çok geçti. Arayanın Beate olduğunu görmüştü.

“Lanet olsun” diye mırıldandı. “Bir saniye.”

Doğrulup Martine’in yüzünü inceledi; Beate’yi dinlerken de Martine onun yüzünü inceledi. Kadının yüzü ayna gibiydi; pantomim oynuyorlardı sanki. Harry hissettiği korkunun, acının ve en sonunda kapıldığı teslimiyet hissinin kadının yüzünden yansıdığını gördü.

“Ne oldu?” diye sordu Martine. Harry telefonu kapatınca.

“Ölmüş.”

“Kim?”

“Halvorsen. Dün gece ölmüş. Dokuzu iki geçe. Ben ahırın oradayken.”

IV

Merhamet

22 Aralık Pazartesi
Komutan

O gün yılın en kısa günüydü, ama Dedektif Harry Hole'ye daha başlamadan inanılmayacak kadar uzun geldi.

Hole, Halvorsen'in öldüğünü öğrenince önce çıkıp yürüyüş yapmıştı. Derin kara bata çıka yürüyerek ormana gidip gündoğumunu seyretmişti. İçindeki hisleri soğğun donduracağını, hafifleteceğini, en azından uyuşturacağını ummuştu.

Sonra geri dönmüştü. Martine ona sorgulayıcı gözlerle baksa da bir şey dememişti. Hole bir fincan kahve içtikten sonra kadını yanağından öpüp arabaya binmişti. Basamakta kollarını kavuşturarak duran Martine, aynadan bakınca iyice ufak tefek görünmüştü.

Harry evine gidip duş aldı, üstünü değiştirdi ve kahve sehпасındaki sayfaları üç kez karıştırdıktan sonra şaşkınlıkla pes etti. Son iki gündür kim bilir kaç kez saatine bakacak olmuş ve sadece çıplak bileğini görmüştü. Komodin gözünden Möller'in verdiği kol saatini aldı. Hâlâ çalışan bu saatle şimdilik idare etmesi gerekecekti. Arabasına binip Emniyet Müdürlüğü'ne gitti ve garajda Hagen'ın Audi'sinin yanına park etti.

Merdivenlerden altıncı kata çıkarken orta avludan gelen konuşma, gülüşme ve ayak seslerini duydu. Ama Cinayet Masası'nın ön kapısını kapatınca sesler kesiliverdi. Koridor-da karşılaştığı bir polis memuru onu baştan aşağı süzdükten sonra tek kelime etmeden başını sallayıp yoluna devam etti.

"Selam Harry."

Harry döndü. Konuşan Toril Li'ydi. Harry'nin hatırlayabildiği kadarıyla kadın ilk kez ona ismiyle hitap etmişti.

"Nasılsın?" diye sordu kadın.

Harry yanıt vermek için ağzını açtı, ama ses çıkaramadığını fark etti.

"Brifingden sonra Halvorsen'in anısına toplanalım diye düşündük" dedi Toril Li hemen; Harry'yi zor durumda bırakmak istememişti sanki.

Harry başını sessizce ve minnetle sallayıp onayladı.

"Beate'ye haber verebilirsin belki."

"Elbette."

Harry ofis kapısının önünde durdu. Korktuğu an gelip çatmıştı. İçeri girdi.

Halvorsen'in koltuğunda biri oturuyordu; sırtı dönüktü, bekliyormuş gibi öne arkaya sallanıyordu.

"İyi sabahlar Harry" dedi Gunnar Hagen.

Harry karşılık vermeden ceketini ayaklı askıya astı.

"Kusura bakma" dedi Hagen. "Sözcük seçimim yanlış oldu."

"Ne istiyorsun?" Harry oturdu.

"Çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Sabah toplantısında da söyleyeceğim, ama önce seninle yüz yüze konuşmak istedim. Jack en samimi iş arkadaşındı, değil mi?"

"Halvorsen."

"Anlamadım."

Harry başını avuçlarına yasladı. "Ona Halvorsen derdik."

Hagen başıyla onayladı. "Halvorsen. Bir şey daha Harry..."

"Talep formu evde sanıyordum" dedi Harry parmaklarının arasından. "Ama bulamadım."

"Ha, şu mesele..." Hagen kımıldandı; koltukta rahatsız gibiydi. "Tabancayı düşünmüyordum. Seyahat ödeneğinde yapılan kısıntılar yüzünden, muhasebeye bütün faturaları

onaylamam için bana göndermelerini söylemiştim. Anlaşılan Zagrep'e gitmişsin. Yurtdışına gitmeni onayladığımı hatırlamıyorum. Bir Norveç polisi olarak orada soruşturma yürütmeyi, talimatlara açıkça karşı gelmen anlamına gelir."

Sonunda buldular, diye düşündü Harry başını kaldırmadan. Aradıkları kozu. Alkolik dedektife tekme basmak ve onu ait olduğu yere, barbar sivillerin arasına geri göndermek için gereken resmi sebebi. Harry ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Ama rahatlıktan başka bir şey hissetmiyordu.

"İstifam yarın masanda olur patron."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedi Hagen. "Ben Zagrep'te soruşturma yürütmediğini varsayıyorum. Aksi takdirde hepimiz zor durumda kalırız."

Harry başını kaldırdı.

"Bence" dedi Hagen, "sen Zagrep'e eğitim amaçlı gittin."

"Eğitim amaçlı mı dedin patron?"

"Evet, ayrıntılarını belirtmediğin eğitim amaçlı bir seyahat. İşte bu da Zagrep'e gitmek için yaptığın sözlü başvurudan sonra verdiğim yazılı izin." Masanın üstünden uçan bir A4 çıktısı Harry'nin önüne düştü. "Bu mesele burada kapanmalı." Hagen kalkıp duvara, Ellen Gjeltin'in fotoğrafına gitti. "Halvorsen kaybettiğin ikinci partnerin, değil mi?"

Harry başını yana eğdi. Sıkış tıkış, penceresiz odaya sessizlik çöktü.

Sonra Hagen öksürdü. "Masamdaki küçük, oyulmuş kemik parçasını görmüştün değil mi? Nagasaki'den almıştım. Ünlü Japon tabur komutanı Yoşito Yasuda'nın serçe parmağının kopyası." Harry'ye döndü. "Japonlar genellikle ölülerini yakarlar, ama Burma'dakiler gömmek zorundaydılar, çünkü ceset sayısı çok fazlaydı ve bir cesedin yanması iki saat bulabilir. O yüzden de ölülerin birer serçe parmağını kesip onu yakıyor ve külleri ailelerine gönderiyorlardı. 1943 baharında gerçekleşen kritik Pegu muharebesinden sonra Japon-

lar geri çekilip ormana saklanmak zorunda kaldılar. Tabur komutanı, üstü olan komutana o akşam ölülerinin kemiklerini almak amacıyla saldırıya geçmeleri için yalvardı. Talebi reddedilince –zafer kazanan düşman sayıca üstündü–, o akşam kamp ateşinin önünde ağlayarak askerlerine komutanın kararını söyledi. Adamlarının yüzlerindeki umutsuzluğu görünce de gözlerini silip süngüsünü çekti, elini bir ağaç kütüğüne yasladı ve serçeparmağını kesip ateşe attı. Askerler tezahürata başladılar. Komutan onları duydu ve ertesi sabah Japonlar tam taarruza geçtiler.”

Hagen, Halvorsen’in masasına gitti ve oradan aldığı kalemıraşı dikkatle inceledi.

“Burada göreve ilk başladığımda bazı hatalar yaptım. Halvorsen’in ölümüne dolaylı yoldan sebep olmuş olabilirim. Söylemeye çalıştığım şu ki...” Kalemıraşı bırakıp derin bir nefes aldı. “Keşke Yoşito Yasuda gibi hepinize ilham kaynağı olabilsem. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Şaşırان Harry suskunluğunu korudu.

“Şöyle söyleyeyim Harry. Bu cinayetlerin arkasındaki şahsı ya da şahısları bulmanı istiyorum. Hepsi bu.”

İki adam göz göze gelmekten kaçındılar. Hagen sessizliği bozmak için el çırpı. “Ama silah taşırsan bana iyilik etmiş olursun Harry. Anlarsın ya, başkalarının yanında... en azından yeni yıla kadar. Sonra talimatımı geri çekerim.”

“Tamam.”

“Sağ ol. Sana yeni bir talep formu yazacağım.”

Harry başıyla onayladı; Hagen kapıya doğru yürüdü.

“Sonucu ne oldu?” diye sordu Harry. “Japonların karşı saldırısının?”

“Ha.” Hagen yarım ağızla gülümseyerek döndü. “Ağır bir yenilgiye uğradılar.”

Emniyet Müdürlüğü'nün bodrumundaki Malzeme Ofisi'nde on dokuz yıldır çalışan Kjell Atle Orö bu sabah önündeki bahis kuponuna bakarken, Noel ertesinde Fullham'ın Southampton deplasmanını kazanacağına bahse girmeye cesaretinin olup olmadığını tartıyordu. Öğle tatilinde kuponu Oshaug'a vermek istediğinden acelesi vardı. Dolayısıyla metal çanın çaldığını duyunca küfretti.

Homurdanarak ayağa kalktı. Orö gençliğinde birinci ligte, Skeid'de oynamıştı ve uzun futbol kariyeri boyunca hiç sakatlanmamıştı; dolayısıyla polis takımında oynadığı bir maçta, başta önemsemediği hafif sakatlanmanın on yıl sonra bile hâlâ bacağına sürümesine yol açmasına hayıflanırdı hep.

Tezgâhın diğer tarafında sarışın, asker tıraşlı bir adam duruyordu.

Orö uzatılan talep formunu alıp harflere gözlerini kısarak baktı; bu yazılar giderek küçülüyordu sanki. Geçen hafta karısına Noel'de daha büyük bir televizyon almak istediğini söyleyince, karısı göz doktorundan randevu almasını tavsiye etmişti.

"Harry Hole, Smith & Wesson. 38'lik, evet" diye homurdanan Orö topallayarak cephaneliğe gidip, temiz kullanılmış gibi görünen bir tabanca aldı. Göteborggata'da bıçaklanıp ölen polisin beylik tabancasının yakında gönderileceği geldi aklına. Kılıf ve üç kutu standart kalibreli mermi de alan Orö tezgâha döndü.

"Şurayı imzala" dedi talep formunu göstererek. "Kimliğini görebilir miyim?"

Tezgâha kimlik kartını zaten bırakmış olan adam, Orö'nün uzattığı kalemi alıp gösterilen yeri imzaladı. Orö, Harry Hole'nin kimlik kartına ve kargacık burgacık imzaya baktı. Southampton'ın Louis Saha'yı durdurup durduramayacağını merak etti.

“Unutma, sadece kötülere ateş edeceksin” dedi Orö, ama karşılık alamadı.

Topallayarak bahis kuponunun başına dönerken, polis suratsızlığının belki çok da şaşırtıcı olmadığını düşündü. Kimlik kartında adamın Cinayet Masası'ndan olduğu yazılıydı. Ölen polis de orada çalışmıyor muydu?

Arabayı Hövikodden'deki Henie-Onstad Sanat Merkezi'nin yanına park eden Harry o güzel, alçak kâgir binadan yürüyerek uzaklaşıp hafif eğimli yokuştan fiyorda indi.

Snaröya'ya kadar uzanan buzun üstünde tek başına duran, siyah kıyafetli birini gördü. Kıyıya yakın bir buz tabakasını ayağıyla sınıadı. Buz tabakası çatırdayarak kırıldı. Harry, David Eckhoff'a seslendi, ama buzun üstündeki adam kımıldamadı.

Doksan beş kilo olan Harry komutanın kendisinden çok da zayıf olmadığını düşününce küfrü basarak, karla kaplı buza ihtiyatla bastı. Buz tabakası kırılmadı. Harry buzun üstünde kısa, hızlı adımlarla ilerledi. Komutan tahmininden daha uzaktaydı. Sonunda ona yaklaşıp kurt postuna sarınmış, parmaksız eldiven giymiş, katlanır sandalyede oturan, buzdaki bir deliğin içine misina sarkıtmış kişinin sahiden de Kurtuluş Ordusu komutanı olduğunu görünce, adamın onu neden duymadığını anladı.

“Buzun kırılmayacağından emin misin Eckhoff?”

David Eckhoff dönüp önce Harry'nin botlarına baktı.

“Oslo fiyordundaki buz tabakası aralık ayında asla güvenli değildir” dedi; nefesi buhara dönüşüyordu. “Bu yüzden balık avlayacaksan tek başına yapman gerekir. Ama ben hep bunları kullanırım.” Ayaklarındaki kayakları gösterdi. “Ağırlığı yayarlar.”

Harry başını yavaşça sallayarak onayladı. Ayaklarının al-

tındaki buzun çatırdadığını duyuyordu sanki. “Karargâh-takiler burada olduğunu söylediler.”

“İnsanın düşünceleriyle baş başa kalabileceği tek yer.” Eckhoff misinayı çekti. Buzdaki deliğin yanına serdiği gazete kâğıdının üstüne bir kutu yem ve bir bıçak koymuştu. Ön sayfada Noel’den sonra havaların ısınacağı yazılıydı. Halvorsen’in ölümünden bahsedilmiyordu. Haber bu baskıya yetişmemiştii herhalde.

“Düşünecek çok şeyin mi var?” diye sordu Harry.

“Hımm. Bu akşamki konserde eşimle birlikte Başbakan’ı ağırlamam gerekiyor. Bir de bu hafta Gilstrup’la sözleşme imzalanması gerek. Evet, düşünecek çok şeyim var.”

Harry, ağırlığını ayaklarına eşit dağıtmakta odaklanarak “Tek bir soru sormak istiyorum” dedi.

“Evet?”

“Adamlarımdan birine, Skarre’ye seninle Robert Karlsen’in banka hesaplarınızın arasında para transferi yapılıp yapılmadığına bakmasını söylemiştim. Bir şey bulamadı. Ama düzenli olarak para aktaran başka bir Karlsen buldu. Josef Karlsen.”

David Eckhoff karanlık deliğin altındaki suya gözlerini kırpmadan bakıyordu.

“Son on iki yıldır her üç ayda bir” dedi Harry. Eckhoff’a gözlerini dikerek, “Robert’la Jon’un babasından sekiz bin kron almanın sebebini merak ediyorum.”

Eckhoff kancaya iri bir balık takılmışçasına irkildi.

“Eee?” dedi Harry.

“Bu önemli mi?”

“Bence önemli Eckhoff.”

“Aramızda kalması gerek.”

“Buna söz veremem.”

“Öyleyse sana söyleyemem.”

“Bu durumda seni karakola götürüp orada ifadeni almam gerekecek.”

Komutan başını kaldırıp tek gözünü kapatarak Harry'yi süzdü: potansiyel düşmanının gücünü anlamak istiyordu. "Gunnar Hagen bunu onaylar mı sence? Beni yaka paça oraya götürmeni?"

"Deneyip görelim."

Eckhoff bir şey diyecek oldu, ama Harry'nin kararlılığını sezmişçesine duraksadı. Harry cemaat lideri olmak için kaba kuvvetin değil, durumları doğru değerlendirme yetisinin gerekli olduğunu düşündü.

"Pekâlâ" dedi komutan. "Ama uzun hikâye."

"Vaktim var" diye yalan söyledi Harry; buzun soğuğunun ayaklarına yayıldığını hissediyordu.

"Jon'la Robert'ın babası Josef Karlsen en iyi arkadaşım-dı" dedi Eckhoff, Snaröya'ya bakarak. "Birlikte okuduk, birlikte çalıştık; hırslıydık ve herkes ikimizin de geleceğinin parlak olduğunu söylerdi. Ama en önemlisi ikimiz de Kurtuluş Ordusu'nun yeryüzünde Tanrı'ya hizmet edebilmek için güçlenmesini istiyorduk. Zafer kazanabilmek için. Anlıyor musun?"

Harry başıyla onayladı.

"Ordu'da da birlikte yükseldik" diye devam etti Eckhoff. "Ve evet, bir süre sonra, şimdi bulunduğum makam için bir birimize rakip olarak görülmeye başladık. Benim makamı önemsediğim yoktu: bizi motive eden şey vizyonumuzdu. Ama ben seçilince Josef'e bir haller oldu. Yıkıldı sanki. Kim bilir, yerinde olsam belki ben de yıkılırdım; insan kendini bütünle tanımaz. Her neyse, Josef idari başkanlığa getirildi ve her ne kadar ailecek görüşmeyi sürdürsek de eskisi kadar..." Eckhoff uygun sözcükleri aradı. "...yakın değildik artık. Josef'in içini kemiren bir şey vardı, sevimsiz bir şey. 1991 sonbaharında ben ve baş muhasebecimiz, Rikard ve Thea'nın babası Frank Nilsen meselenin iç yüzünü öğrendik. Josef zimmetine para geçiriyordu."

“Sonra ne oldu?”

“Kurtuluş Ordusu’nda böyle şeylere pek rastlanmadığından, Nilsen’le ben ne yapacağımıza karar verene dek bu meseleyi gizli tutmaya karar verdik. Josef beni hayal kırıklığına uğratmıştı elbette, ama yaptığı şeyde benim de payım olduğunu biliyordum. Seçildiğimde ona daha... düşünceli davranabilirdim. Her halükârda, o zamanlar Ordu’ya katılım azdı ve Ordu şimdiki kadar çok sevilmiyordu. Skandal çıkmasını göze alamazdık. Sörlandet’te ailemden kalma bir yazlığım vardı; orayı pek kullanmazdık, hem zaten artık Östgard’da tatil yapmayı düşünüyorduk. Yazlığı çabucak satıp, elime geçen parayla hesaplardaki eksikleri kimse fark etmeden kapattım.”

“Sen?” dedi Harry. “Josef Karlsen’in çaldığı parayı kendi cebinden mi ödedin?”

Eckhoff omuz silkti. “Başka yolu yoktu.”

“İş hayatında patronların böyle davranmaları pek alışıldık değildir...”

“Evet, ama bizimki sıradan bir işletme değil Hole. Biz Tanrı’ya hizmet ediyoruz. Yani tamamen kişisel bir iş yapıyoruz, ne olursa olsun.”

Harry başını yavaşça sallayarak onayladı. Hagen’in masasındaki küçük, oyulmuş serçe parmağını düşündü. “Josef de pılısını pirtisini toplayıp eşiyle birlikte yurtdışına gitti. Ve olanlardan kimsenin haberi olmadı.”

“Ona daha alt kademe bir iş teklif ettim” dedi Eckhoff. “Ama kabul edemezdi tabii. Şüphe uyandırır. Anladığımı kadarıyla Tayland’da yaşıyorlar. Bangkok’a yakın.”

“Çinli çiftçiyle, yılan ısırığıyla ilgili hikâye uydurma mıydı yani?”

Gülümseyen Eckhoff başını iki yana salladı. “Hayır. Josef tam bir şüpheciydi. Ve o olaydan epey etkilendi. Hepiniz gibi Josef de şüpheyne kapılırdı bazen.”

“Sen de mi Komutan?”

“Ben de. Şüphe inancın gölgesidir. Şüphe duyamıyorsan imanlı olamazsın. Aynı şey cesaret için de geçerlidir dedektif. Korkmaktan âcizsen cesur olamazsın.”

“Para meselesi ne oldu peki?”

“Josef o parayı bana ödemekte ısrar ediyor. İşleri düzeltmek istediği için değil. Olan oldu artık ve Josef o ülkede asla yeterince para kazanamaz. Ama kefaretin ona iyi geldiğini düşünüyor bence. Buna neden itiraz edeyim ki?”

Harry başını yavaşça sallayarak onayladı. “Robert’la Jon bu meseleyi biliyorlar mıydı?”

“Bilmem” dedi Eckhoff. “Onlara söylemedim. Babalarının yaptığı şeylerin Ordu’daki kariyerlerini olumsuz etkilemesi için uğraştım. Özellikle de Jon için uğraştım. En değerli çalışanlarımızdan biri haline geldi o. Şu gayrimenkul satışını ele alalım. Önce Jacob Aalls Sokağı’ndakileri satacağız, ama ileride başka binaları da elden çıkarmayı düşünüyoruz. Hatta Gilstrup, Östgard’ı geri alabilir. On yıl önce olsa, bu satış için bir sürü danışmanla çalışmamız gerekirdi. Ama aramızdaki, Jon gibi becerikli insanlar sayesinde buna gerek kalmadı.”

“Satış yapılmasına Jon mı karar verdi yani?”

“Kesinlikle hayır; satışı yönetim kurulu onayladı. Ama Jon ön hazırlık yapmasa ve bizi ikna etmese, satış yapmaya cesaret edemezdik bence. Jon bizim geleceğimiz. Şimdi de işimize yarıyor gerçi. Babasının onun yükselmesine engel olmadığının en iyi kanıtı da şu: Jon bu gece Thea Nilsen’le birlikte VIP bölümünde, Başbakan’ın yanında oturacak.” Eckhoff kaşlarını çatı. “Bu arada, bugün Jon’a ulaşmaya çalıştım ama telefonunu açmıyor. Sen onunla konuştun mu?”

“Maalesef hayır. Peki ya Jon olmasaydı...”

“Nasıl?”

“Diyelim ki Jon öldürüldü, diyelim ki kiralık katil amacı na ulaştı; onun yerini kim alır?”

David Eckhoff iki kaşını birden kaldırdı. “Bu gece mi?”

“Genel olarak.”

“Ah, anladım. Eh, o zaman yerine Rikard Nilsen’i geçirirdim; bu sır değil zaten.” Komutan kıkırdadı. “Millet Jon’la Rikard’ı, Josef’le benim eski halimize benzetiyor.”

“Aynı rekabet mi?”

“İnsanların olduğu her yerde rekabet vardır. Kurtuluş Ordusu’nda da var. Çetin sınavların insanları en iyi şekilde davranmaya ve ortak fayda için çalışmaya sevk edeceğini ummak zorundayız. Eh.” Komutan misinayı çekti. “Umarım sorunu yanıtlayabilmişimdir Harry. İstersen Josef meselesini Frank Nilsen’e de sorabilirsin, ama bu meselenin duyulmasını neden istemediğimi anlamışsındır.”

“Kurtuluş Ordusu’nun sırlarından söz açılmışken, son bir sorum olacak.”

“Sor o zaman” dedi komutan; artık sabırsızdı ve misinasını bir torbaya koyuyordu.

“On iki yıl önce Östgard’da gerçekleşen bir tecavüzle ilgili bilgin var mı?”

Harry, Eckhoff gibi birinin yüzünün şaşkınlık ifade etme kapasitesinin sınırlı olduğunu düşünüyordu. Ve bu sınır bariz şekilde aşılmış gibi görüldüğünden, komutanın tecavüzden habersiz olduğu sonucuna vardı.

“Yanlışın var herhalde dedektif. Öyle bir şey korkunç olurdu. Kim tecavüze uğramış ki?”

Harry yüz ifadesiyle bir şeyi ele vermeyeceğini umdu. “Söyleyemem, meslek yemini.”

Eckhoff çenesini eldivenli eliyle kaşdı. “Anlıyorum. Peki ... bu suç zaman aşımına uğramış sayılmaz mı?”

“Nasıl baktığına bağlı” dedi Harry sahile göz gezdirerek. “Gidelim mi?”

“Ayrı ayrı geri dönsek daha iyi olur belki. Ağırılık...”

Yutkunan Harry başıyla onayladı.

Harry sahile kazasız belasız ulaşınca döndü. Rüzgâr sertleşmişti; buz tabakasının üstünde savrulan karlar duman perdesine benziyordu. Eckhoff bulutların üstünde yürüyordu sanki.

Harry'nin otoparktaki arabasının camları ince, beyaz kırı-
rağı tabakasıyla kaplanmıştı bile. Arabaya binen Harry mo-
toru çalıştırıp kaloriferi sonuna kadar açtı. Soğuk camlara
sıcak hava yayıldı. Harry ön camın temizlenmesini bekler-
ken, Skarre'nin söylediği bir şeyi anımsadı. Mads Gilstrup,
Halvorsen'i aramıştı. Harry hâlâ cebinde olan kartviziti çıkar-
ıp Mads Gilstrup'ı aradı. Açılmadı. Harry telefonu cebine
geri koyarken, telefon çaldı. Harry, International Otelinden
arandığını gördü.

"Nasılsın?" dedi Maria düzgün İngilizcesiyle.

"Eh işte" dedi Harry. "Şeyi aldın mı?.."

"Evet, aldım."

Harry derin bir nefes aldı. "O muydu?"

"Evet" dedi kadın iç geçirerek. "Oydu."

"Kesinlikle emin misin? Yani o haldeyken teşhis etmek
kolay..."

"Harry?"

"Evet?"

"Kesinlikle eminim."

Harry bu İngilizce öğretmeninin kendini tamamen ifade
edebilecek kadar İngilizce bildiğini düşündü. Kadın gerçek-
ten emindi.

"Teşekkürler" deyip telefonu kapadı. Kadının haklı oldu-
ğunu tüm kalbiyle umuyordu. Yoksa her şey asıl şimdi baş-
lardı.

Başladı da.

Harry ön cam sileceklerini çalıştırdı; silecekler eriyen buz
kristallerini iki yana iterken, cep telefonu tekrar çaldı.

"Harry Hole."

“Ben Bayan Miholjec. Sofia’nın annesi. Bir şey olursa sizi bu numaradan aramamı söylemişsiniz...”

“Evet?”

“Bir şey oldu. Sofia’ya.”

22 Aralık Pazartesi

Sessizlik

Yılın en kısa günü.

Storgata'daki muayenehanenin bekleme odasında, Harry'nin önündeki sehpa da duran *Aftenposten*'in ilk sayfasında bu yazılıydı. Harry duvardaki saate göz attı. Sonra artık bileğinde saat olduğunu fark etti.

Bölmenin ardından "Doktor Bey sizi bekliyor Bay Hole" diyen bir kadın sesi geldi; Harry bu kadına, birkaç saat önce Sofia Miholjec ve babasıyla görüşen doktorla konuşmak istediğini söylemişti.

"Koridorda sağdan üçüncü kapı" diye seslendi kadın.

Ayağa fırlayan Harry, insanların sessizce ve halsizce oturduğu bekleme odasından çıktı.

Sağdan üçüncü kapı. Sofia şans eseri soldan ikinci kapıdan da girebilirdi tabii. Veya soldan üçüncü kapıdan. Ama hayır, sağdan üçüncü kapıdan girmişti.

"Merhaba, sekreter adını söyledi" dedi Mathias Lund-Helgesen ve gülümseyerek ayağa kalkıp elini uzattı. "Bu sefer sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu sabah muayene ettiğin bir hastayla ilgili konuşmak istiyorum. Sofia Miholjec."

"Öyle mi? Otursana Harry."

Harry karşısındaki adamın dostane tavrına sinirlenmeyi başarsa da, yapılan teklifi kabul etmek istemedi. Bunun sebebi gururu değildi; sıkıntı yaşamalarını istemiyordu.

“Sofia’nın annesi aradı; bu sabah Sofia’nın odasından gelen ağlama sesleriyle uyandığını söyledi” dedi Harry. “Odaya girince kızının yüzünün gözünün kan içinde olduğunu görmüş. Sofia arkadaşlarıyla gezmeye çıktığını, eve dönerken de buzda kayıp düştüğünü söylemiş. Kadın kocasını uyandırmış, adam da kızını buraya getirmiş.”

“Kız doğru söylüyor olabilir” dedi Mathias. Bu konuyla ne kadar ilgilendiğini göstermek istercesine, dirseklerinin üstünde öne eğildi.

“Annesi yalan söylediğini düşünüyor ama” diye devam etti Harry. “Sofia’yla babasının gitmelerinden sonra kızın yatağını kontrol etmiş. Sırf yastıkta değil, çarşafta da kan varmış. ‘Malum kısımda’ dedi kadın.”

“Mmm... hımm.” Mathias’ın çıkardığı seste ne destek ne de itiraz vardı; Harry psikoloji bölümünün terapi ünitesinde bu sesin pratiğinin yapıldığını biliyordu. Son hecede sesin inceltilmesinin sebebi, hastaları konuşmayı sürdürmeye teşvik etmektir. Mathias da sesini inceltmişti.

“Sofia eve dönünce kendini odasına kilitlemiş” dedi Harry. “Tek kelime etmeden ağlıyormuş. Annesi onun konuşmayı reddettiğini söyledi. Sofia’nın kız arkadaşlarını aramış. Sofia dün hiçbiriyle görüşmemiş.”

“Anlıyorum.” Mathias burun kemerini çimdikledi. “Sana hastamın özel bilgilerini vermemi istiyorsun yani?”

“Kendim için değil” dedi Harry.

“Öyle mi?”

“Benim için değil. Onlar için. Sofia’yla ailesi için. Ve o adamın tecavüzüne uğrayabilecek başkaları için.”

“Etkileyici konuşuyorsun.” Matthias gülümsedi. ama sessizlikte gülümsemesi soldu. Öksürdü. “Bunu bir düşünmemi anlayışla karşılırsın eminim Harry.”

“Dün gece tecavüze uğradı mı, uğramadı mı?”

Mathias iç geçirdi. “Harry, hasta mahremiyeti...”

“Hasta mahremiyetinin ne olduğunu biliyorum” diye sözünü kesti Harry. “Ben de bundan faydalanıyorum. Ama bu seferlik bir istisna yapmanı istiyorum ve bunun sebebi hasta mahremiyetini hafife almam değil, işlenilen suçun ağırlığı ve yinelenme tehlikesinin olması. Bu konuda bana güvenirsen minnettar kalırım. Yoksa bu işin sonuçlarıyla vicdanında kendi bildiğin gibi hesaplaşırsın.”

Harry benzer durumlarda bu konuşmayı kaç kez yaptığını merak etti.

Mathias gözlerini kırıştırdı; yüzü asıldı.

“Başını sallaman yeterli” dedi Harry.

Mathias Lund-Helgesen başıyla onayladı.

Harry’nin konuşması yine işe yaramıştı.

“Teşekkürler” dedi Harry ayağa kalkarak. “Rakel ve Oleg’le her şey yolunda gidiyor mu?”

Lund-Helgesen hafifçe gülümseyerek başıyla onayladı. Harry öne eğilip elini doktorun omzuna koydu. “İyi Noeller Mathias.”

Harry’nin kapıdan çıkarken gördüğü son şey, Mathias Lund-Helgesen’in koltuğunda tokat yemiş gibi oturması oldu; adamın omuzları çökmüştü.

Günün son ışığı, Norveç’in en büyük mezarlığının batısındaki alaçamlarla çatıların üstünden yayılıyordu. Harry Yugoslavya’da savaşta ölenlerin anısına dikilen taş anıtın, Norveç İşçi Partisi’ne ait bölümün, başbakan Einar Gerhardsen ile başbakan Trygve Bratteli’nin mezar taşlarının yanından geçip Kurtuluş Ordusu’na ait bölüme ulaştı. Tahmin ettiği gibi, en yeni mezarın başında Sofia’yı buldu. Büyük bir şişme mont giymiş olan kız karda dimdik oturuyordu.

Harry, kızın yanına oturup “Merhaba” dedi.

Sigara yaktı; buz gibi rüzgâr mavi dumanı savurdu.

“Annen az önce evden çıktığını söyledi” dedi Harry. “Yanına da babanın verdiği çiçekleri almışsın. Buraya geleceğini tahmin etmem zor olmadı.”

Sofia karşılık vermedi.

“Robert yakın arkadaşındı, değil mi? Güvendiğin biriydi. Ve konuşabildiğin. Tecavüzcü değildi o.”

“Robert yaptı” diye fısıldadı kız halsizce.

“Çiçeklerin Robert’ın mezarında Sofia. Bence sana başkası tecavüz etti. Dün gece de aynı şeyi yaptı. Daha önce de defalarca yapmış olabilir.”

“Beni rahat bırak!” diye haykıran kız karda debelenerek ayağa kalkmaya çalıştı. “Sizler laftan anlamaz mısınız?”

Bir elinde sigarasını tutan Harry diğer eliyle kızı kolundan tutup sertçe aşağıya çekerek kara oturttu.

“Robert öldü Sofia. Sense yaşıyorsun. Beni duyuyor musun? Yaşıyorsun. Ve yaşamayı sürdürmek istiyorsan o adamı bir an önce yakalamalıyız. Yoksa aynı şeyi yapmaya devam edecek. Sen ilk değildin, sonuncu da olmayacaksın. Bana bak. Bana bak dedim!”

Harry birden bağırınca irkilen Sofia söyleneni yaptı.

“Korktuğunu biliyorum Sofia. Ama sana söz veriyorum ki onu yakalayacağım. Ne olursa olsun. Söz veriyorum.”

Harry kızın gözlerinde bir kıpırtı gördü. Eğer haklıysa, gördüğü şey umuttu. Bekledi. Sonra kız çok alçak sesle mırıldandı.

“Ne dedin?” diye sordu Harry öne eğilerek.

“Bana kim inanır ki?” diye fısıldadı kız. “Artık bana kim inanır ki... Robert öldüğüne göre...”

Harry elini kızın omzuna ihtiyatla koydu. “Sen bir dene. Sonrasına bakarız.”

Turuncu bulutlar kızıla çalmaya başlamıştı.

“Söylediklerini yapmazsam bizi mahvedeceğini söyledi” dedi kız. “Bizi evimizden attıracağını, geri dönmek zorunda

kalacağımızı söyledi. Ama memleketimizde hiçbir şeyimiz yok. Hem aileme söylesem bana inanırlar mıydı ki?"

Duraksadı.

"Bir tek Robert inanırdı" dedi Harry. Bekledi.

Harry, Mads Gilstrup'ın kartvizitinde yazan adresi bulmuştu. Onu ziyaret etmek istiyordu. Ve her şeyden önce ona neden Halvorsen'i aradığını sormak istiyordu. Rakel'le Oleg'in evinin önünden geçmesi gerekecekti; onlar da Holmenkollen Tepesi'nde oturuyorlardı.

Geçerken yavaşlamasa da bahçe yoluna baktı. Buradan son geçişinde garajın önünde gördüğü Jeep Cherokee'nin doktora ait olduğunu varsaymıştı. Şimdiyse orada yalnızca Rakel'in arabası vardı. Oleg'in odasının ışığı yanıyordu.

Oslo'daki en pahalı evlerin arasından uzanan yılankavi yolda araba süren Harry sonunda yolun düz kısmına ulaştı; yol buradan sonra yukarı çıkıyor ve başkentin beyaz dikili-taşının, Holmenkollen kayak tepesinin yanından geçiyordu. Aşağıda şehir ve fiyort uzanıyordu; karlı adaların arasında ince ve soğuk bir sis tabakası salınıyordu. Gün çabucak bitivermişti ve aşağıda ışıklar yanmaya başlamıştı bile; Noel öncesinde yakılan mumlar gibiydiler.

Artık yapbozun neredeyse bütün parçaları yerine oturmuştu.

Gilstrup'ın zilini dört kez çalan Harry sonunda pes etti. Arabasına dönerken, komşu evden fırlayan bir adam Harry'ye Gilstrup'ın arkadaşı olup olmadığını sordu. Kimse-nin özel hayatına karışmak istemezdi, ama bu sabah o evden gelen bir patlama sesi duymuşlardı ve Mads Gilstrup eşini yeni kaybetmişti, değil mi? Belki de polisi aramalıydılar. Harry eve geri gitti; ön kapının yanındaki pencerenin camını kırınca alarm çaldı.

Alarm iki boğuk tonla, ısrarla çalarken Harry hole girdi. Yazacağı raporu düşünerek saatine bakarken, Möller'in saati iki dakika ileriye ayarladığını göz önünde bulundurdu. 15.37.

Mads Gilstrup çıplaktı ve başının arka tarafı parçalanmıştı.

Adam parke zeminde, aydınlık bir projektör perdesinin önünde yan yatıyordu ve şarap rengi tüfeğin namlusu ağzındaydı; tüfek onun içinde büyüyüp ağzından çıkmış bir bitkiydi sanki. Tüfeğin namlusu epey uzundu; Mads Gilstrup tetiği ayak başparmağıyla çekmiş olmalıydı. Bunun için yalnızca motor koordinasyon değil, güçlü bir ölme arzusu da gerekirdi.

Alarm sesi kesilince Harry projektörün uğultusunu işitti; perdede kilisede sıraların arasında yürüyen bir gelinle damadın donmuş, titrek, yakın çekim görüntüsü vardı. Gülümseyen yüzlerine, beyaz dişlerine, beyaz gelinliğe sıçrayan kanlar tuval üzerinde ızgara şeklinde kurumuştı.

Boş bir konyak şişesinin altına intihar notu sıkıştırılmıştı. Kısa bir nottu.

Baba, beni affet. Mads.

22 Aralık Pazartesi

Diriliş

Adam aynada kendini inceledi. Günün birinde, belki de gelecek sene, sabahleyin Vukovar'daki küçük evden çıktıklarında, komşulardan biri bu yüzü gülümseyerek, *zdravo* diyerek mi karşılayacaktı? Tanıdık, güven verici bir yüzü, iyi bir insan yüzünü görmüşçesine.

“Mükemmel” dedi arkasındaki kadın.

Adam takım elbise de kiralayan kuru temizlemecinin aynasında kendine bakarken, kadının smokini kastettiğini varsaydı.

“Ne kadar?” diye sordu.

Kadına ödeme yaptı ve smokini ertesi gün öğlen on ikiden önce geri getireceğine söz verdi.

Sonra dışarıya, gri loşluğa çıktı. Bir kafe bulmuştu; orada kahve içebilirdi, üstelik yemekler de pahalı değildi. Artık tek yapması gereken beklemektir. Saatine baktı.

En uzun gece başlamıştı. Harry arabayla Holmenkollen'dan dönerken, evler ve tarlalar alacakaranlıkta henüz grileşiyordu; ama Grönland'a varmasından çok önce parklara karanlık çöktü.

Mads Gilstrup'ın evinden ayrılmadan önce polisi aramış ve devriye arabası göndermelerini söylemişti. Sonra da hiçbir şeye el sürmeden çıkıp gitmişti.

Emniyet Müdürlüğü'ndeki K3 garajına park ettikten sonra ofisine çıktı. Oradan Torkildsen'i aradı.

"Halvorsen'in cep telefonu sırra kadem bastı; Mads Gilstrup'ın ona mesaj bırakıp bırakmadığını öğrenmek istiyorum."

"Bıraktıysa?"

"Mesajı dinlemek istiyorum."

Torkildsen iç geçirerek "Bu telefon dinlemeye girer, cesaret edemem" dedi. "Polis Çağrı Yanıtlama Servisi'mizi ara."

"Bunun için mahkeme kararı gerek; zamanım yok. Bir önerin var mı?"

Torkildsen düşündü. "Halvorsen'in bilgisayarı var mı?"

"Yanımda duruyor."

"Hayır, hayır, boşver."

"Neden?"

"Telenor Mobil'in sitesine girip, onun cep telefonuna gönderilen bütün mesajları alabilirsin, ama bunun için şifresi gerek tabii."

"Şifreyi biz mi seçiyoruz?"

"Evet, ama şifreyi bilmiyorsan bulman zor..."

"Bir deneyelim" dedi Harry. "Sitenin adresi ne?"

"Çok şanslı olman gerek" dedi Torkildsen, pek şanslı olmayan birinin ses tonuyla.

"Şifreyi biliyorum galiba" dedi Harry.

Harry siteyi açıp şifre kısmına *Lev Yaşin* yazdı. Bu şifre kabul edilmedi. Bunun üzerine Harry sadece "Yaşin" yazdı. Bu kez şifre kabul edildi. Sekiz mesaj. Altısı Beate'dendi. Biri Trøndelag'daki bir numaradandı. Biri de Harry'nin elinde tuttuğu kartvizitteki cep numarasından gönderilmişti. Mads Gilstrup tarafından.

Harry çalma düğmesine basınca, daha bir saatten az bir zaman önce evinde cansız yattığını gördüğü kişinin metalik sesi bilgisayarın plastik hoparlörlerinden geldi.

Mesaj bittiğinde, yapbozun son parçası da yerine oturmuştu artık.

Harry, Emniyet Müdürlüğü'nün merdivenini inerken telefonda Skarre'ye "Jon Karlsen'in yerini bilen var mı?" diye sordu. "Robert'in dairesine baktınız mı?"

Malzeme Ofisi'ne giren Harry önünde durduğu tezgâhtaki zile bastı.

"Orayı da aradım" dedi Skarre. "Telefonu açan olmadı."

"Git bir bak. Kapıyı açan olmazsa içeri gir, tamam mı?"

"Anahtarlar Krimteknisk'te ve saat dördü geçiyor. Be-ate normalde akşama kadar orada olur, ama bugün Halvorsen'in..."

"Anahtarları boşver" dedi Harry. "Yanına levye al."

Harry birinin ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydu ve mavi tulumlu, yüzü kırışıklı, burnunun ucunda gözlük duran bir adam gördü. Adam Harry'nin tezgâha koyduğu talep formunu, başını kaldırıp da ona bakmaya tenezzül etmeden aldı.

"Mahkeme emri?" diye sordu Skarre.

"Gerek yok. Daha önce aldığımız emir hâlâ geçerli" diye yalan söyledi Harry.

"Öyle mi?"

"Soran olursa benim emrettiğimi söylersin, tamam mı?"

"Tamam."

Mavi tulumlu adam homurdandı. Sonra da başını iki yana sallayarak talep formunu Harry'ye geri uzattı.

"Seni sonra ararım Skarre. Burada bir sorun çıktı galiba..."

Cep telefonunu cebine koyan Harry, mavi tulumlu adama şaşkınlıkla baktı.

"Bu tabancayı daha önce almışsın zaten Hole" dedi adam.

Harry, Kjell Atle Orö'nün ne demek istediğini anlamadı;

ama ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu hissi daha önce de yaşamıştı. Kâbusun bitmediği anlamına geliyordu bu. Hatta kâbus daha yeni başlıyordu.

Gunnar Hagen'ın karısı elbisesini düzelterek banyodan çıktı. Girişteki aynanın karşısında duran kocası smokininin papyonunu takmaya çalışıyordu. Onun birazdan öfkeyle homurdanıp yardım isteyeceğini bilen kadın öylece durup bekledi.

Bu sabah Emniyet Müdürlüğü'nden arayıp da Jack Halvorsen'in öldüğünü söylediklerinde Gunnar konsere gitmek istememiş, hatta gidemeyeceğini düşünmüştü. Karısı onun bütün haftayı üzgün geçireceğini biliyordu. Gunnar'ın böyle olaylardan ne kadar etkilendiğini kendisinden başka bilen olup olmadığını merak ederdi bazen. Her halükârda, daha sonra arayan Emniyet Müdürü, Gunnar'a konsere gitmesini, çünkü Kurtuluş Ordusu'nun Halvorsen'in anısına bir dakikalık saygı duruşu düzenlemeye karar verdiğini ve Halvorsen'in amirinin polis teşkilatını temsilen orada bulunması gerektiğini söylemişti. Ama Gunnar'ın karısı, onun gitmek istemediğini görebiliyordu; adamın alnı öyle kasılmıştı ki, dar bir miğfer takmış gibi görünüyordu.

Gunnar homurdanarak papyonu öfkeyle çıkardı. "Lise!"

Sakince "Buradayım!" diyen kadın gelip onun arkasında durdu ve elini uzattı. "Ver şunu."

Aynanın altındaki sehpa da duran telefon çaldı. Gunnar eğilip telefonu açtı. "Hagen."

Lise hattın diğer ucundan gelen sesi hayal meyal duydu.

"İyi akşamlar Harry" dedi Gunnar. "Hayır, evdeyim. Eşimle ben bu geceki konsere gideceğiz; o yüzden eve erken geldim. Bir gelişme var mı?"

Lise Hagen, kulak kesilen kocasının başındaki metaforik, hayali miğferin iyice küçülmesini seyretti.

“Evet” dedi Gunnar sonunda. “Emniyet Müdürlüğü’nü arayıp alarm vereyim. Aramaya herkes katılacak. Ben birazdan konsere gideceğim; orada iki saat kalırım, ama telefonumu titreşime alacağım, yani arayabilirsin.”

Telefonu kapadı.

“Ne olmuş?” diye sordu Lise.

“Dedektiflerimden biri, Harry Hole az önce Malzeme Ofisi’ne inmiş; bugün imzaladığım talep formunu verip tabanca alacaktı. Evine gizlice giren biri daha önceki talep formunu çalmış. Anlaşılan bugün de biri Harry’ye ilk verdiğim talep formunu göstererek tabancayı ve cephaneyi almış.”

“Eh, tek sorun buysa...” dedi Lise.

“Korkarım hayır” dedi Gunnar Hagen iç geçirerek. “Daha kötüsü de var maalesef. Harry tabancayı kimin aldığını tahmin etmiş. O yüzden de Adli Tıp’ı aramış ve şüphesinde haklı çıkmış.”

Lise kocasının yüzünün bembeyaz kesildiğini görünce dehşete kapıldı. Adam olanları karısına anlatırken yeni yeni kavırıyordu sanki: “Konteyner terminalinde vurduğumuz adama yapılan kan tahlili, onun Halvorsen’in yanında kusan adam olmadığını gösteriyor. Paltoya kan bulaştıran adam olmadığını da. Pansiyon’daki yastıkta saç tellerini bırakan adam olmadığını da. Kısacası, vurduğumuz adam Christo Stankic değil. Harry haklıysa, Christo Stankic hâlâ ortalıkta elini kolunu sallayarak dolaşıyor demektir. Ve silahlı olarak.”

“Ama bu durumda... hâlâ o zavallı adamın peşinde olabilir; adı neydi?”

“Jon Karlsen. Evet. Bu yüzden de hemen Emniyet Müdürlüğü’nü arayıp, oradaki bütün polisleri Jon Karlsen’le Christo Stankic’i aramaya göndermem gerekiyor.” Gunnar ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu; çektiği acının kaynağı gözleriydi sanki. “Bir de, Harry’nin Robert Karlsen’in dairesine, Jon’u aramaya gönderdiği polis aramış.”

“Eee?”

“Anlaşılan orada bir mücadele yaşanmış. Yatak çarşafı... kan içindeymiş Lise. Ve Jon Karlsen'den eser yokmuş; yatağın altında kanlı bir çakı varmış sadece.”

Gunnar ellerini indirince Lise onun gözlerinin kan çanağı olduğunu aynadan gördü.

“Bu kötü bir haber Lise.”

“Biliyorum Gunnar, biliyorum aşkım. Ama... limanda vurduğunuz adam kimmiş peki?”

Gunnar Hagen yanıt vermeden önce sertçe yutkundu. “Bilmiyoruz Lise. Tek bildiğimiz, bir konteynerde yaşadığı ve kanında eroin bulunduğu.”

“Aman Tanrım, Gunnar...”

Gunnar'ın omzunu sıkkan Lise aynada onunla göz göze gelmeye çalıştı.

“Üçüncü günde dirildi” diye fısıldadı Hagen.

“Ne?”

“Kurtarıcı. Onu cuma gecesi öldürdük. Bugün pazartesi. Üçüncü gün.”

Martine Eckhoff'un güzelliği Harry'nin nefesini kesti.

“Aaa, sen misin?” dedi kadın, Harry'nin onu Deniz Feneri'nde ilk gördüğü zamandan anımsadığı kalın sesiyle. Martine o zaman üniformalıydı. Şimdiyse Harry'nin karşısında dururken üstünde saçı gibi parlayan, sade, zarif bir kolsuz elbise vardı. Gözleri her zamankinden de iri ve siyah gibiydi. Pürüzsüz, beyaz, güzel teni neredeyse saydamdı.

“Hazırlanıyordum” dedi kadın gülerek. “Bak.” Elini kaldırıp şaşırtıcı bir kıvraklıkla salladı; zarif bir dans yapıyordu sanki. Elinde tuttuğu beyaz, gözyaşı şeklindeki inci holün loş ışığında parıldadı. Diğer küpe öbür kulağından sarkıyordu.

“Girsene” diyen Martine kapıyı bırakıp bir adım gertledi

Harry eşiği geçip ona sarıldı. "Gelmene öyle sevindim ki" diyen kadın, Harry'nin başını aşağı çekip kulağına sıcak nefesini vererek "Bütün gün seni düşündüm" diye fısıldadı.

Gözlerini kapayan Harry sınıksız tuttuğu Martine'in ufak tefek, esnek bedeninden yayılan sıcaklığı hissetti. Bir gün içinde ikinci kez ona böyle sarılıyordu. Ve bırakmak istemiyordu. Çünkü bu seferkinin son olduğunu biliyordu.

Gözünün altına, yanağına yaslanan inci tanesi gözyaşı gibiydi.

Harry geri çekildi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu kadın.

"Oturalım" dedi Harry. "Konuşmamız gerek."

Oturma odasına gittiler; Martine kanepeye oturdu. Harry pencerenin yanında durup aşağıdaki sokağa baktı.

"Bir arabada oturan biri var, buraya bakıyor" dedi.

Martine iç geçirdi. "Rikard o. Beni bekliyor. Bu gece beni konser salonuna götürecektir."

"Hımm. Jon'un yerini biliyor musun Martine?" Harry kadının yüzünün penceredeki yansımasına odaklandı.

Martine, onunla göz göze gelerek "Hayır" dedi. "Bildiğimi mi düşünüyorsun? Öyle pat diye sorduğuna göre?" Kadının sesindeki tatlılıktan eser kalmamıştı.

"Az önce Robert'in dairesine girdik; Jon'un orada kaldığını düşünüyoruz" dedi Harry; "yatak kan içinde."

"Bilmiyordum" dedi Martine; sahiden şaşırılmış gibiydi.

"Bilmediğini biliyorum" dedi Harry. "Adli Tıp o kanı inceliyor şimdi. Aslında tahlil etmişlerdir bile. Ve sonucu bildiğimden eminim."

"Jon'un kanı mı?" diye sordu Martine; öyle gergindi ki solukları hızlanmıştı.

"Hayır" dedi Harry. "Ama öyle olmasını umuyordun belki de?"

"Neden öyle diyorsun?"

“Çünkü sana tecavüz eden Jon'du.”

Odaya sessizlik çöktü. Harry, Martine'in solumaya çabalamasını ve aldığı nefesi ciğerlerine çekmeden hırıltıyla vermesini dinlemek için kendi nefesini tuttu.

“Neden öyle düşünüyorsun?” diye sordu kadın, çok hafifçe titreyen bir sesle.

“Çünkü bunu Östgard'da yaşadığını söylemiştin ve orada kalmış adamların arasında çok tecavüzcü yok. Jon Karlsen tecavüzcü ama. Robert'ın yatağında bulunan kan, Sofia Miholjec diye bir kıza ait. Bu kız dün gece Robert'ın dairesine gitmiş, Jon Karlsen çağırdı diye. Kız en yakın arkadaşı olan Robert'tan aldığı anahtarla içeri girmiş. Jon ona önce tecavüz etmiş, sonra da dövmüş. Kız Jon'un bunu sık sık yaptığını söyledi.”

“Sık sık mı?”

“Sofia'nın söylediğine göre Jon ona ilk kez geçen yaz, bir ikinci vakti tecavüz etmiş. Miholjec'in evinde, kızın ailesi dışarıdayken. Jon daireyi inceleme bahanesiyle içeri girmiş. Ne de olsa işi buydu. O dairelerde kimin kalacağına karar vermek de onun işiydi.”

“Yani... kızı tehdit mi etmiş?”

Harry başıyla onayladı. “Sofia'ya, söylediklerini yapmazsa ve çenesini kapalı tutmazsa ailesini evden attıracağını ve memleketlerine geri yollatacağını söylemiş. Miholjec ailesinin kaderi Jon'a bağlıydı. Ve kızın itaatkarlığına. Zavallı kız karşı koymaya cesaret edememiş. Ama hamile kalınca, yarım isteyecek birini aramış. Güvenebileceği birini: kürtaj işini sessiz sedasız halledebilecek, kendisinden büyük birini.”

“Robert” dedi Martine. “Tanrım, o kız Robert'a gitti.”

“Evet. Robert'a bir şey söylememiş, ama Robert'ın onun Jon'dan hamile kaldığını anladığını düşünüyor. Ben de öyle düşünüyorum. Robert, Jon'un başkalarına da tecavüz ettiğini biliyordu, değil mi?”

Martine bir şey demedi. Kanepede b         bacaklarını altına çekti ve çıplak omuzlarına sarıldı;      r veya kendi içinde kaybolmak ister gibiydi.

Martine sonunda konuşmaya başladığında sesi öyle alçaktı ki Harry, M      'in saatinin tıkırtısını duyabiliyordu.

  On dört yaşındaydım. Jon'un tecavüzüne uğrarken, yattığım yerden şöyle düşündüm: Odaklanırsam çatının ötesinde ki yıldızları görebilirim.  

Harry dinlerken kadın Östgard'da yaşadığı o sıcak günden. Robert'la oyun oynamasından ve Jon'un kıskançlıktan kararmış, ters ters bakan gözlerinden bahsetti. Dış tuvaletin kapısının a  ılmasından ve Jon'un elinde kardeşinin çakısıyla belirmesinden. Uğradığı tecavüzden ve Jon'un çıkıp gitmesinden sonra hissettiği acıdan. Ve kısa süre sonra kuşların cıvıldamaya ba  lamasının tuhaflığından.

  Ama tecavüze uğramaktan daha kötü bir şey vardı   dedi Martine; sesi titrese de a  lamıyordu.   En kötüsü, Jon'un gerçeği bilmesiydi. Susmam i  in beni tehdit etmesine bile gerek olmadığını biliyordu. Yırtılmış giysilerimi gösterip insanları kendime inandırsam bile, bana hep şüpheyle bakacaklarını. suçlunun ve sebebin sorgulanacağını biliyordu. Sadakatin çok önemli olduğunu da biliyordu. Ben, komutanın kızı, ailemi ve bütün Ordu'yu korkunç bir skandalın i  ine mi s  r  kleyecektim? Onca yıldan sonra bile, Jon'a ne zaman baksam bana gözleriyle şöyle der: 'Biliyorum. Sonrasında nasıl korkudan tir tir titrediğini ve kimse sesini duymasın diye usul usul ağladığını biliyorum. Korkaklığın yüzünden sustuğunu biliyorum ve her gün görebiliyorum.  ' Kadının yanağından ilk gözyaşı damlası süzüldü.   Ondan bu yüzden bu kadar nefret ediyorum. Irzıma geçtiği için değil; bunu ba  ı  layabilirdim. Gerçeği bildiğini sürekli gözüme soktuğu i  in nefret ediyorum.  

Gidip mutfaktan bir parça kâğıt havlu alan Harry geri dönüp kadının yanına oturdu.

“Makyajına dikkat et” dedi, ona kâğıt havluyu verirken.
 “Başbakan filan gelecek, unutma.”

Martine gözlerini dikkatle kuruladı.

“Stankic, Östgard’a gitmiş” dedi Harry. “Sen mi götürdün?”

“Ne diyorsun?”

“Oraya gitmiş.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Kokusunu aldım.”

“Kokusunu mu?”

Harry başıyla onayladı. “Parfüme benzeyen, tatlı bir koku. Jon’un dairesindeyken, Stankic’e kapıyı açtığımda fark etmişim ilk kez. Daha sonra da Pansiyon’da, onun odasında dururken. Sonra da bu sabah, Östgard’da uyandığımda. Bataniyede onun kokusu vardı.” Martine’in anahtar deliği şeklindeki gözbebeklerini inceledi. “O nerede Martine?”

Martine ayağa kalktı. “Bence artık gitmelisin.”

“Önce bana cevap ver.”

“Cevap vermek zorunda değilim; ben bir şey yapmadım.”

Kadın oturma odası kapısına seğırtince Harry ayağa fırladı. Onun karşısına geçti ve omuzlarından tuttu. “Martine...”

“Konsere gitmeliyim.”

“O en yakın arkadaşlarımdan birini öldürdü Martine.”

Kadın soğuk, sert bir ifadeyle karşılık verdi: “Arkadaşın onun yoluna çıkmasaydı o zaman.”

Harry ellerini yanmışçasına geri çekiverdi. “Jon Karlsen’in öldürülmesine göz yumamazsın. Affetmeye ne oldu?” İşinin temel bir parçası değil mi bu?”

“İnsanların değişebileceğini düşünen sensin” dedi Martine. “Ben değil. Hem Stankic’in yerini bilmiyorum.”

Harry onu bıraktı; Martine banyoya girip kapıyı kapadı. Harry kapının önünde bekledi.

“İşimiz konusunda da yanılıyorsun” diye seslendi Martine

kapının ardından. "Affetmekle alakası yok. Bizim işimiz herkesinkiyle aynı. Kurtuluş, tamam mı?"

Rikard soğuşa karşın hâlâ dışarıda duruyordu; kollarını kavuşturup kaportaya yaslanmıştı. Yanından geçen Harry'nin başıyla verdiği selamı almadı.

22 Aralık Pazartesi

Çıkış

Saatin akşamın altı buçuğu olmasına karşın Cinayet Masası'nda hummalı bir hareketlilik vardı.

Harry, Ola Li'yi faks makinesinin yanında buldu. Makineden çıkan kâğıda göz attı. Gelen faks Interpol'dendi.

"Neler oluyor Ola?"

"Gunner Hagen arayıp bölümü harekete geçirdi. Herkes burada. Halvorsen'i öldüren adamı yakalayacağız."

Harry, Li'nin sesindeki kararlılığın o akşam altıncı katta hâkim olan ruh halini yansıttığını sezdi.

Ofisine girince Skarre'nin masanın arkasında telefonla, yüksek sesle ve hızlı hızlı konuştuğunu gördü.

"Senin ve adamlarının başına hayal bile edemeyeceğin kadar büyük belalar açabiliriz Affi. Adamlarını sokağa salıp da bana yardım etmezsen, en çok aranan suçlular listesinde zirveye yerleşiverirsin. Anlatabiliyor muyum? Şimdi: Hırvat, orta boylu..."

"Sarışın, asker tıraşlı" dedi Harry.

Skarre gözlerini kaldırıp Harry'yi başıyla selamladı. "Sarışın, asker tıraşlı. Bir şey bulunca beni ara."

Telefonu kapadı. "Dışarıda tam anlamıyla Band Aid havası hâkim. İki ayaklı olan her şey hazır bekliyor. Hayatımda böyle şey görmedim."

"Hım" dedi Harry. "Jon Karlsen'den hâlâ eser yok mu?"

"Yok. Bildiğimiz tek şey şu: kız arkadaşı Thea bu akşam konser salonunda buluşmayı kararlaştırdıklarını söylüyor. VIP bölümünde oturacaklarmış."

Harry saatine baktı. "Yani Stankic'in işi halletmek için bir buçuk saati var."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Konser salonunu aradım. Biletler dört hafta önce tükenmiş ve biletsizler içeri alınmayacakmış, fuayeye bile. Yani Jon içeri girdi mi güvende olur. Telenor'u arayıp Torkildsen'i iste. Onu bulursan, Karlsten'in cep telefonunun yerini tespit etmesini söyle. Ha, bir de konser salonunun etrafında yeterince silahlı adamımız olsun; onlara Stankic'in eşkalini ver. Sonra da Başbakanlık Dairesi'ni arayıp güvenlik tedbirlerini artırmalarını söyle."

"Ben mi?" dedi Skarre. "Başbakanlık... Dairesi'ni mi arayayım?"

"Ara tabii" dedi Harry. "Koca adam oldun artık."

Harry ezbere bildiği altı numaradan birini ofis telefonundan aradı.

Diğer beş telefon numarası Sis'in, ailesinin Oppsal'daki evinin, Halvorsen'in cep telefonunun, Bjarne Möller'in eski özel hattının ve Ellen Gjeltten'in iptal edilen hattının numaralarıydı.

"Ben Rakel."

"Benim." Harry derin bir nefes aldı.

"Tahmin etmiştim."

"Neden?"

"Çünkü seni düşünüyordum." Kadın kıkırdadı. "Hep böyle olur zaten. Değil mi?"

Harry gözlerini kapadı. "Yarın Oleg'le görüşecektim ya; iptal olup olmadığını merak ettim" dedi. "Konuştuğumuz gibi geleceğim de."

"Harika!" dedi kadın. "Çok sevinecek. Gelip onu buradan

alır mısınız?" Harry'nin tereddütünü fark edince ekledi: "Yalnızız."

Harry, Rakel'in bunu neden söylediğini sormayı hem istedi, hem istemedi.

"Altı civarı orada olurum" dedi.

Klaus Torkildsen'in söylediğine göre Jon Karlsen'in cep telefonu Oslo'nun doğusundaydı, ya Haugerud'da ya da Höybraten'deydi.

"Bu pek işimize yaramaz" dedi Harry.

Bir saat boyunca kattaki ofisleri dolaşıp diğerlerinin neler yaptığını kontrol ettikten sonra ceketini giydi ve konser salonuna gideceğini söyledi.

Arabasını Victoria terası civarındaki küçük sokaklardan birinde bulunan özel otoparka park etti ve yürüyerek Dışişleri Bakanlığı'nın önünden geçti, geniş basamaklardan Ruselökkveien'a inip sağa saparak konser salonuna gitti.

Binanın cam ön cephesinin önündeki geniş, açık meydana resmi kıyafetli insanlar buz gibi havada aceleyle yürüyordu. Girişte geniş omuzlu, siyah ceketli ve kulaklıkları iki adam duruyordu. Binanın önünde eşit aralıklarla duran altı polis de, Oslo polisini makineli tüfekli görmeye alışık olmayan konser izleyicilerinin meraklı bakışlarına maruz kalıyordu.

Üniformalı polislerden birinin Sivert Falkeid olduğunu gören Harry onun yanına gitti.

"Delta'nın çağrıldığını bilmiyordum."

"Çağırılmadık" dedi Falkeid. "Emniyet Müdürlüğü'nü arayıp yardımımız dokunabilir mi diye sordum. Ölen senin ortaydı, değil mi?"

Başıyla onaylayan Harry iç cebinden bir paket sigara çıkarıp ve Falkeid'e sigara ikram etti; adam başını iki yana salladı.

"Jon Karlsen ortaya çıktı mı?"

"Hayır" dedi Falkeid. "Başbakan gelince de VIP bölümüne başka kimseyi almayacağız." O sırada meydana iki siyah araba girdi. "İti an, çomağı hazırla."

Harry arabaların birinden inen Başbakan'ın çabucak konser salonuna götürülmesini seyretti. Ön kapı açılınca Harry karşılama komitesini bir anlığına gördü. David Eckhoff'un ağzı kulaklarındaydı, Thea Nilsen ise hafifçe gülümsüyordu; ikisi de Kurtuluş Ordusu üniforması giymişlerdi.

Harry sigarasını yaktı.

"Koduğumun havası da buz gibi" dedi Falkeid. "Bacaklarımınla yüzümün yarısı uyuştı."

Seni kısıkanıyorum, diye düşündü Harry.

Sigarasının yarısını bitirmişken "Gelmeyecek" dedi.

"Öyle görünüyor. Karlsten'i bulamamış olsa bari."

"Karlsten'i diyorum. Foyasının meydana çıktığını anladı."

Falkeid uzun boylu dedektife bir bakış fırlattı; bir zamanlar, içki ve itaatsizlik söylentileri kulağına çalınmadan önce, bu adamın Delta'ya uygun olduğunu düşünmüştü. "Ne foyası?" diye sordu.

"Uzun hikâye. Ben içeri giriyorum. Jon Karlsten gelirse tutuklayın."

"Karlsten'i mi?" Falkeid şaşırmış gibiydi. "Stankic ne olacak?"

Harry'nin ayaklarının dibine attığı sigarası karda tıslayarak söndü.

"Evet" diye homurdandı Harry, kendi kendine konuşurcasına. "Stankic ne olacak?"

Adam karanlıkta otururken, kucağına serdiği paltosuyla oynuyordu. Hoparlörlerden kısık arp müziği geliyordu. Tavandaki spot lambaların yaydığı koni şeklindeki huzmeler seyircileri aydınlatıyordu; adam bu ışıklandırmanın hedefi-

nin birazdan başlayacak konser için heyecan uyandırmak olduğunu tahmin etti.

On kadar seyirci içeri girince, ön sıralarda kıpırdanma oldu. Birkaç kişi ayağa kalkmaya çalıştı, ama biraz fısıldaştıktan sonra tekrar oturdular. Bu ülkede seçilmiş siyasi liderlere o şekilde saygı gösterisinde bulunulmuyordu anlaşılan. Yeni gelenler adamın üç sıra önüne oturtuldular; adamın oturup beklediği yarım saat boyunca o koltuklar boş kalmıştı.

Tek kulağında kulaklık olan, takım elbiseli bir polis gördü; ama etrafta üniformalı polis yoktu. Dışarıdaki polisler kalabalıkta kaygı uyandırmamıştı. Hatta adam daha büyük bir güç gösterisi beklemişti. Sonuçta Martine ona Başbakan'ın konsere geleceğini söylemişti. Öte yandan, polislerin sayısı ne fark ederdi ki? Adam görünmezdi. Her zamankinden de görünmezdi. Kendinden memnun bir halde konser salonuna göz gezdirdi. Burada smokinli kaç yüz erkek vardı? Adam çıkacak kaosu şimdiden hayal edebiliyordu. Basit ama etkili bir şekilde kaçacaktı. Dün gelip kaçış yolunu belirlemişti. Bu akşam da konser salonuna girmeden hemen önce, erkekler tuvaletinin pencerelerinin kilitli olup olmadığına bakmıştı. Dışarı açılan o sade, buğulu camlı pencereler bir insanın dışarıdaki çıkıntıya sorunsuzca çıkabileceği kadar büyük ve alçaktaydılar. Sonrasında da o çıkıntıdan üç metre aşağıya, otoparktaki arabalardan birinin tepesine atlamak kalıyordu geriye. Adam daha sonra paltosunu giyip işlek Haakon VII Sokağı'na çıkacak ve iki dakika kırk saniye boyunca hızlı hızlı yürüyerek Ulusal Tiyatro istasyonuna ulaşacaktı; oradan yirmi dakikada bir havalimanı ekspresi geçerd. Adam 20.19 uçağına binmeyi planlıyordu. Tuvaletten çıkmadan önce ceket cebine iki pisuvar tableti atmıştı.

Konser salonuna ikinci kez girebilmek için biletini tekrar göstermek zorunda kalmıştı. Kadın onun paltosunu göstererek Norveççe bir şeyler söyleyince adam gülümseyerek başını

sallamıştı. Kadın bileti inceledikten sonra adamı VIP bölümündeki koltuğuna götürmüştü; burası konser salonunun ortasında, kırmızı kordonla çevrili, normal koltukların dört sıra halinde dizili olduğu bir kısımdı. Martine, Jon Karlsen'le kız arkadaşı Thea'nın nerede oturacaklarını söylemişti.

İşte sonunda gelmişlerdi. Adam saatine göz attı. Sekizi altı geçiyordu. Konser salonu loştu ve sahne ışıkları göz kamaştırıcı olduğundan, heyetteki insanların yüzlerini görmek imkânsızdı; ama oradakilerden birinin yüzü küçük bir spot ışığıyla aydınlandı birden. Adam o acılı, soluk çehreyi sadece bir anlığına görmesine karşın hemen tanıdı: Göteborggata'da, Jon Karlsen'le birlikte arabanın arka koltuğunda oturan kadındı bu.

Adamın ilerisinde bir tartışma yaşıyordu; koltuk numaralarıyla ilgili bir karışıklık olmuştu anlaşılan, ama sonra sorun çözüldü ve herkes oturdu. Adam paltosunun altındaki tabancanın kabzasını sıktı. Tabancada altı kurşun vardı. Adam daha önce hiç altıpatlar kullanmamıştı; bu tabancanın tetiği daha ağırdı, ama bütün gün pratik yapan adam ateş etmek için tetiği ne kadar çekmek gerektiğini öğrenmişti.

Sonra, görünmez bir sinyal verilmişçesine, konser salonuna sessizlik çöktü.

Üniformalı bir adam sahneye çıkıp herkesi selamladı (hoş geldiniz demişti herhalde); sonra bir şeyler daha söyleyince herkes ayağa kalktı. Adam da ayağa kalktı ve etrafındakilerin sessizce başlarını eğmelerini seyretti. Biri ölmüş olmalıydı. Sonra sahnedeki üniformalı adam tekrar konuşunca herkes oturdu.

Ve nihayet perde kalktı.

Sahnenin yanında, karanlıkta duran Harry perdenin kalkmasını seyretti. Yer ışıkları yüzünden seyircileri göreme-

se de, varlıklarını hissediyordu; devasa bir hayvan soluyordu sanki.

Koro şefi batonunu kaldırınca, Oslo 3. Kolordu Korosu Harry'nin Hisar'da duyduğu şarkıyı söylemeye başladı.

Kurtuluş bayrağı dalgalansın artık
Kutsal savaş yolunda!

Birinin "Pardon" dediğini duyan Harry dönüp bakınca, gözlüklü ve kulaklıklı bir genç kadın gördü. "Burada ne işiniz var?" diye sordu kadın.

"Polisim" dedi Harry.

"Ben de sahne yöneticisiyim; ayak altında durmayın lütfen."

"Martine Eckhoff'u arıyorum" dedi Harry. "Burada olduğunu söylediler."

Sahne yöneticisi koroyu göstererek "*Orada*" dedi. Harry, Martine'i gördü. Martine geride, en üst basamaktaydı; ciddi, hatta acılı bir ifadeyle şarkı söylüyordu. Söylediği şarkı savaşmakla ve zaferle değil de yitik aşkla ilgiliydi sanki.

Yanında Rikard duruyordu. Kadının aksine onun yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Şarkı söylerkenki çehresi epey değişti. Yüzündeki sertliğin, bastırılmışlığın yerinde yeller esiyordu şimdi; tüm kalbiyle şarkı söylercesine gözleri parlıyordu: Tanrıları uğruna, merhamet ve yardımseverlikle dünyayı fethedeceklerdi sanki.

Harry melodiden ve şarkı sözlerinden etkilendiğini fark edince şaşırdı.

Şarkı bitince alkış koptu ve koro sahne kenarına doğru yürüdü. Rikard, Harry'ye hayretle baksa da bir şey demedi. Martine onu görünce etrafından dolanmaya çalıştı. Ama Harry kadının karşısına dikiliverdi.

"Sana son bir şans vereceğim Martine. Lütfen bu şansını zıyan etme."

Kadın derin derin iç geçirdi. “Yerini bilmiyorum. Söyledim sana.”

Harry onu omuzlarından tutup boğuk bir sesle fısıldadı: “Yardım ve yataklıktan hapse girersin. Ona bu hazzı yaşatmak mı istiyorsun?”

“Haz mı?” Kadın ihtiyatla gülümsedi. “Gittiği yerde haz filan yaşamayacak o.”

“Peki ya söylediğin şarkı? ‘Hep merhamet gösterendir o, günahkârın gerçek dostudur.’ Bunun bir anlamı yok mu? Sadece lafta mı kalıyor?”

Martine yanıt vermedi.

“Bu daha zor, biliyorum” dedi Harry; “Deniz Feneri’ndeki gibi, kendini yüceltmek için önüne geleni affetmeye benzemez. İhtiyacını karşılamak için tanımadığın insanların parasını çalan zavallı bir uyuşturucu bağımlısını affetmek nedir ki? Senin affetmene gerçekten ihtiyacı olan birini affetmenin yanında nedir ki? Cehennem yolunda olan gerçek bir günahkârı affetmenin yanında?”

Hıçkırarak “Yeter” diyen Martine, Harry’yi dermansızca itmeye çalıştı.

“Jon’u hâlâ kurtarabilirsin Martine. O zaman yeni bir şansı olur. Senin de yeni bir şansın olur.”

“Seni rahatsız mı ediyor Martine?” Konuşan Rikard’dı.

Harry dönmeden, Martine’in yaşlı gözlerine bakarken sağ yumruğunu sıkıp kendini hazırladı.

“Hayır Rikard” dedi Martine. “Sorun yok.”

Harry kadını seyrederken, uzaklaşan Rikard’ın ayak seslerini dinledi. Sahnede biri gitar çalmaya başladı. Sonra piyano da çalınmaya başlandı. Harry bu şarkıyı tanıdı. Eger-torget’teki gece. Östgard’daki radyo. “Morning Song”. Aradan sonsuz zaman geçmişti sanki.

“İkisi de ölecek, bunu engellememe yardım etmezsen” dedi Harry.

“Neden öyle diyorsun?”

“Çünkü Jon’da sınırdaki kişilik bozukluğu hastalığı var; öfkesini kontrol edemiyor. Stankic de hiçbir şeyden korkmuyor.”

“Onları sırf mesleğin yüzünden mi kurtarmak istediğini söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet” dedi Harry. “Bir de Stankic’in annesine söz verdiğim için.”

“Annesi mi? Annesiyle mi konuştun?”

“Oğlunu kurtarmaya çalışacağıma yemin ettim. Stankic’i bir an önce durdurmazsam vurulacak. Tıpkı konteyner terminalinde olduğu gibi. İnan bana.”

Martine’e bakan Harry birden sırtını dönüp uzaklaştı. Basamaklara varmışken kadının arkadan seslendiğini işitti:

“O burada.”

Harry bir ayağı havada kalakaldı. “Ne?”

“Stankic’e senin biletini verdim.”

Tam o anda sahne ışıklarının tamamı yandı.

Adam titreşen, göz kamaştırıcı ışıktaki önündeki silüetleri hayal meyal seçiyordu. Koltuğuna iyice gömülürken elini yavaşça kaldırıp kısa namluyu önündeki koltuğun arkalığına koydu; Thea’nın yanındaki smokinli adamın sırtına iyi nişan almak istiyordu. İki el ateş edecekti. Sonra da ayağa kalkacak ve gerekirse bir el daha ateş edecekti. Gerçi gerekmeceğini şimdiden biliyordu.

Tetik bu kez daha hafif geliyordu, ama adam bunun sebebinin adrenalin olduğunun farkındaydı. Her halükârda, artık korkmuyordu. Tetiği giderek daha fazla çekti; artık dirençle karşılaşmıyordu, yarım milimetre kalmıştı; insan bu noktada rahatlayıp tetiği çekerti, çünkü artık geri dönüş olmazdı. kaçınılmaz doğa kuralları ve tabancanın mekanizması devreye girerdi.

Birazdan mermi saplanacak olan sırtın yukarısındaki baş, Thea'ya dönüp bir şeyler söyledi.

Tam o anda adam iki şeyi fark etti. Jon Karlsen'in Kurtuluş Ordusu üniforması yerine smokin giymiş olması tuhaftı. Thea'yla Jon'un arasında o kadar mesafe olması da tuhaftı. Konser salonunda bangır bangır müzik çalarken, iki sevgilinin birbirlerine sokulmaları gerekirdi.

Çoktan harekete geçirdiği olay zincirini geri döndürmeye âcizce çabalayan adamın parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı.

Bir gümbürtü koptu.

Ses öyle yüksekti ki, Harry'nin kulakları çınlamaya başladı.

Bateristin küçük zile ansızın vurmasıyla çıkan ses yüzünden geçici olarak sağırlaşan Harry, Martine'e "Ne?" diye bağırdı.

"19. sırada oturuyor, Jon'la Başbakan'ın üç sıra gerisinde. 25. koltukta. Ortada." Martine gülümsemeye çabaladı, ama dudakları fazla titriyordu. "Sana salondaki en iyi koltuğu ayarlamıştım Harry."

Harry ona bakakaldı. Sonra da koşmaya başladı.

Jon Karlsen, Oslo Merkez Garı'nın platformunda, davul sesi eşliğinde koşmaya çalışıyordu, ama iyi bir kısa mesafe koşucusu olmamıştı hiç. Tam Jon yaklaşıırken, otomatik kapıları hafifçe tıslayarak kapanan gümüşü havalimanı ekspresi sarsılarak harekete geçti. İnleyen Jon bavulunu ve sırt çantasını yere bırakıp platformdaki şık banklardan birine çöktü. Siyah çantayı kucağına koydu. Bir sonraki trenin gelmesine on dakika vardı. Bu sorun değildi; Jon'un vakti boldu nasılsa. Hatta öyle boldu ki, biraz daha az olsaydı keşke. Jon

bir sonraki trenin geleceği tünele baktı. Sofia'nın Robert'ın dairesinden ayrılmasından sonra nihayet sabaha karşı uykuya dalan Jon rüya görmüştü. Gördüğü kâbusta Ragnhild'in gözü ona dik dik bakmıştı.

Saatine göz attı.

Konser artık başlamış olmalıydı. Zavallı Thea, yanında Jon olmadan, her şeyden habersiz oturacaktı orada. Tıpkı diğerleri gibi. Jon ellerine hohladı, ama nefesi hemen soğuyunca elleri iyice buz kesti. Gitmeye mecburdu, başka yolu yoktu. İşler çığırından çıkmıştı; Jon daha fazla kalma riskine giremezdi.

Her şey onun suçuydu. Dün gece Sofia'yla birlikteyken kontrolünü kaybedeceğini tahmin etmesi gerekirdi. Yaşadığı onca stresle zincirinden boşanmıştı. Sofia'nın kendisine yapılan her şeye tek kelime etmeden, gıkını bile çıkarmadan katlandığını görünce iyice delirmişti. Kız onu donuk gözleriyle öylece seyretmişti. Beyinsiz bir kurbanlık koyun gibi. Jon bunu görünce kızın yüzüne vurmuştu. Yumruğuyla. Parmak eklemlerinin derisi soyulunca da tekrar vurmuştu. Salaklık etmişti. Kızın yüzünü duvara çevirmişti, kendisini görmesin diye; ancak boşalınca sakinleşmişti. Ama artık çok geçti. Kızın çıkıp gitmeden önceki halini gören Jon, onun bu kez kapıya çarpma veya buzda kayıp düşme gibi bahaneleri yutturamayacağını anlamıştı.

Kendini kaçmak zorunda hissetmesinin ikinci sebebi, dün arayan kişinin tek kelime etmeden telefonu kapatmasıydı. Jon arama yapılan numarayı kontrol etmişti. Zagreb'teki bir otelden aranmıştı. International Oteli'nden. Cep numarasını nereden bulduklarını hiç bilmiyordu; numarası hiçbir yerde kayıtlı değildi. Ama aramalarının sebebini tahmin ediyordu; Robert ölse de, işleri henüz bitmemişti. Plan bu değildi ve adamın kafası karışmıştı. Belki de Oslo'ya başka birini gönderirlerdi. Her halükârda Jon'un kaçması gerekiyordu.

Telaşla satın aldığı uçak biletiyle Amsterdam üstünden Bangkok'a gidecekti. Bileti Robert Karlsen'in adına almıştı. Tıpkı ekimde aldığı bilet gibi. O zamanki gibi şimdi de iç cebinde ölmüş kardeşinin on yıllık pasaportunu taşıyordu. Fotoğraftaki kişiye benzediğini kimse inkâr edemezdi. Bütün pasaport memurları, genç bir insanın yüz hatlarının on yılda ne kadar değişebildiğini bilirlerdi.

Jon bileti aldıktan sonra Göteborggata'ya gidip bavulunu ve sırt çantasını hazırlamıştı. Uçağın kalkmasına daha on saat vardı; saklanması gerekiyordu. Bu yüzden de Ordu'nun Haugerud'daki 'kısmen döşeli' dairelerinden birine gitmişti; bu dairenin anahtarı onda vardı. İki yıldır boş olan bu rutubetli dairede bir kanep, sırtının astarı yırtılmış bir koltuk ve şiltesi lekeli bir yatak bulunuyordu. Jon'un Sofia'ya her perşembe akşamı altıda gelmesini emrettiği yerd burası. Lekelerden bazıları o kıza aitti. Geri kalanlarsa Jon'un tek başınayken yol açtığı lekelerdi. Öyle zamanlarda Martine'i düşünmüştü hep. O açlığı daha önce yalnızca bir kez tatmin edebilmişti, o zamandan beri uğraşıp dursa da. Ve on beş yaşındaki Hırvat kız sayesinde tekrar tatmine kavuşmuştu.

Sonra bir güz günü Robert hışımla gelmiş ve Sofia'nın her şeyi anlattığını söylemişti. Jon öyle sinirlenmişti ki, kontrolünü yitirmesine ramak kalmıştı.

Öyle... küçük düşmüştü ki. Tıpkı on üç yaşındayken, anesi çarşafında meni lekeleri bulunca babasının onu kemerle dövdüğü zamanki gibi.

Robert onu bir daha Sofia'yı rahatsız ederse Ordu başkomutanlığına her şeyi anlatmakla tehdit edince, Jon önünde tek bir seçeneğinin olduğunu fark etmişti. Bu seçenek Sofia'yla görüşmeyi kesmek değildi. Jon'un o kıza sahip olmaya mecbur olduğunu, ancak bu şekilde kurtuluşa ve gerçek tatmine kavuşabileceğini ne Robert, ne Ragnhild ne de Thea anlayabilmişti. İki üç yıl sonra Sofia büyüyecekti ve

Jon'un başka birini bulması gerekecekti. Ama o zamana kadar Sofia onun küçük prensesi, ruhunun ışığı, kasıklarındaki ateş olacaktı; tıpkı Martine'in Östgard'daki o büyülü gecede olduğu gibi.

Platform kalabalıklaşıyordu. Belki de bir şey olmazdı. Belki de Jon iki hafta sonra, ortalık yatışınca geri dönebilirdi. Thea'ya. Cep telefonunu çıkarıp ona mesaj yazdı. *Babam hasta. Bu gece Bangkok'a uçuyorum. Yarın ararım.*

Gönderme düğmesine bastıktan sonra siyah sırt çantasına pat pat vurdu. Beş milyon kron değerindeki dolar banknotları. Babası nihayet borcunu ödeyip kurtulabileceğini öğrenince öyle sevinecekti ki. Başkalarının günahlarını taşıyorum, diye düşündü Jon. Onları özgür kılacağım.

Oyuk bir göz boşluğuna benzeyen tünele baktı. Sekizi on sekiz geçiyordu. Tren nerede kalmıştı?

Jon Karlsen neredeydi? Adam altıpatları yavaşça indirirken, ön sıralarda oturan insanların sırtlarını inceledi. Parmağı tetiği çekmeyi uysalca kesmişti. Adam ateş etmeye ne kadar yaklaştığını asla bilemeyecekti, ama şunu biliyordu: Jon Karlsen burada değildi. Gelmemişti. Koltuk numaraları konusunda karışıklık çıkmasının sebebi buydu.

Müziğin sesi alçalmıştı, davullara fırçalar sürülüyordu ve gitarın ritmi giderek yavaşlıyordu.

Adam, Jon Karlsen'in kız arkadaşının çantasında bir şey ararcasına eğilip omuzlarını kımıldattığını gördü. Kadın başını kaldırmadan sırtını dikleştirip öylece durdu bir an. Sonra da ayağa kalktı; adam onun yol vermek için ayağa kalkan insanların önünden telaşla, sabırsızca geçmesini gözleriyle takip etti. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Pardon" dedi ayağa kalkarak. Öfleyip püfleyerek ayağa kalkan insanların ters bakışlarını pek fark etmedi; aklında.

ki tek şey, Jon Karlsen'i bulmak için son şansının konser salonundan çıkmak olduğuydu.

Fuayeye çıkınca durdu; konser salonunun ses yalıtımlı kapısı ardından kapanınca müzik sesi bir anda kesiliverdi. Kadının çok uzağa gitmemiştir. Fuayenin ortasındaki bir sütunun yanında durmuş mesajlaşıyordu. Konser salonunun diğer girişinin önünde ayakta duran, takım elbiseli iki adam kendi aralarında konuşuyorlardı; tezgâhın arkasında oturan iki vestiyer görevlisiyse donuk gözlerle boşluğa bakıyorlardı. Kolunda asılı duran paltonun tabancayı hâlâ gizleyip gizlemediğini kontrol eden adam tam kadına yaklaşacakken, solundan gelen koşma sesleri duydu. Dönüp bakınca yanakları kızarmış, gözleri çakmak çakmak, uzun boylu bir adamın koşarak yaklaştığını gördü. Harry Hole. Adam artık çok geç olduğunu anladı; paltosu yüzünden nişan almaya vakti yoktu. Polis eli omzuna vurunca sendeleyerek geriledi. Hole'nin konser salonunun kapısını telaşla açıp gözden kaybolduğunu görünce de hayretler içinde kaldı.

Sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapadı. Sonra yavaşça doğruldu ve kulağında telefonla, yüzünde çaresiz bir ifadeyle ortalıkta dolanan kadına doğru yürüdü. Kadının karşısında durup paltosunun ucunu kaldırarak ona altıpatları gösterdi ve ağır ağır, tane tane konuşarak "Lütfen benimle gel" dedi. "Yoksa seni öldürmek zorunda kalacağım."

Kadının gözlerinin korkudan karardığını, gözbebeklerinin küçüldüğünü, cep telefonunu düşürdüğünü gördü.

Raya düşen cep telefonu tok bir ses çıkardı. Jon çalmayı sürdüren telefona baktı. Arayanın Thea olduğunu görmeye önce, dün geceki o sessiz kişinin aradığını sanmıştı bir an. O kişi tek kelime etmese de, Jon onun kadın olduğundan emindi artık. Arayan oydu; Ragnhild'di. Yeter! Neler oluyor-

du? Jon deliriyor muydu yoksa? Nefes alıp vermeye odaklandı. Şimdi kontrolünü yitirmesinin sırası değildi.

Tren istasyona girerken Jon siyah çantayı sımsıkı tuttu.

Tren kapıları tıslayarak açılınca içeri giren Jon havulla sırt çantasını bagaj kompartımanına koydu ve boş bir koltuk buldu.

Sıradaki koltuklardan biri, eksik bir diş misali boştu. Harry boş koltuğun iki yanında oturan insanların yüzlerini inceledi; ama ya fazla yaşlı, ya fazla genç ya da kadındılar. 19. sıranın ilk koltuğuna koşan Harry orada oturan yaşlı, beyaz saçlı adamın yanında diz çöktü.

“Polis. Biz...”

Adam, elini kulağının arkasına götürerek “Ne?” diye bağırdı.

“Polis” dedi Harry sesini yükselterek. Biraz ilerideki bir sırada oturan, tek kulağı kulaklıklı bir adamın harekete geçip başını eğerek yakasına bir şeyler söylediğini gördü.

“Bu sıranın ortasındaki bir koltukta oturan birini arıyoruz. Oradan kalkıp giden birini gördünüz mü veya...”

“Ne?”

Adamın yanındaki, onunla birlikte geldiği belli olan yaşlı kadın eğildi. “Demin gitti. Yani dışarı çıktı. Konser sırasında...” Polisin o adamı bu yüzden aradığından emin gibiydi.

Sıraların arasındaki koridordan koşarak geçen Harry fuayeye fırlayıp ön kapıya yönelerek basamakları telaşla indi. Dışarıda sırtı dönük duran üniformalı polisi görünce basamaklardan seslendi. “Falkeid!”

Dönen Falkeid, Harry’yi görünce kapıyı açtı.

“Demin buradan bir adam çıktı mı?”

Falkeid başını iki yana salladı.

“Stankic binada” dedi Harry. “Alarm ver.”

Başıyla onaylayan Falkeid yakasını kaldırdı.

Tekrar fuayeye dalan Harry yerde küçük, kırmızı bir cep telefonu görünce vestiyerdeki kadına konser salonundan çıkan birini görüp görmediklerini sordu. Görevliler birbirleriyle bakıştıktan sonra aynı anda "Hayır" dediler. Harry ön kapıdan başka çıkış olup olmadığını sordu.

"Acil çıkış kapısı var" dedi görevlilerden biri.

"Evet, ama kapanırken çok gürültü çıkarır; mutlaka duyardık" dedi diğeri.

Konser salonunun kapısında duran Harry fuayeye göz gezdirerek kaçış yollarını saptamaya çalıştı. Stankic gerçekten buraya gelmiş miydi? Martine bu kez doğru mu söylemişti? Harry bunu düşünür düşünmez kadının doğru söylediğini anladı. Havada o tatlı koku vardı yine. Harry'nin yoluna çıkan adam. Harry, Stankic'in nereden kaçtığını hemen anladı.

Erkekler tuvaletinin kapısını sertçe açınca, karşıdaki açık pencereden esen buz gibi rüzgâr çarptı yüzüne. Pencereye gidip de aşağıdaki çıkıntıya ve otoparka bakınca pencere pervazını yumrukladı. "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

Tuvalet kabinlerinden birinden ses geldi.

"Merhaba!" diye bağırdı Harry. "İçeride kimse var mı?"

Pisuvanın sifonu öfkeyle yanıt verircesine, tıslayarak çalıştı.

Yine o ses. Hıçkırarak ağlama sesi. Kabin kapılarının kilitlerine göz gezdiren Harry bir tanesinde kırmızı dolu işareti gördü. Yüzükoyun yatınca da bir çift ayakkabılı bacak gördü.

"Polis" diye bağırdı Harry. "Yaralı mısınız?"

Hıçkırıklar kesildi. Titrek bir kadın sesi "Gitti mi?" diye sordu.

"Kim?"

"On beş dakikadan önce çıkma dedi."

"Gitti."

Kabin kapısı açıldı. Thea Nilsen yerde, klozetle duvarın arasında oturuyordu; makyajı akmıştı.

“Jon’un yerini söylemezsem beni öldüreceğini söyledi” dedi kadın ağlayarak. Özür dilercesine.

Harry, kadının klozet kapağına oturmasına yardım ederken “Sen ne dedin?” diye sordu.

Kadın gözlerini iki kez kırıştırdı.

“Thea, ona ne dedin?”

“Jon bana mesaj attı” dedi kadın, tuvalet duvarlarına donuk gözlerle bakıyordu. “Babası hastaymış. Bu gece Bangkok’a uçuyormuş. Düşünebiliyor musun? Bula bula bu akşamı buldu.”

“Bangkok’a mı? Stankic’e söyledin mi?”

“Bu akşam Başbakan’ı ağırlayacaktık” dedi Thea; bir göz yaş damlası süzüldü yanağından. “Telefonlarıma çıkmadı bile, ben de... ben de...”

“Thea! Stankic’e Jon’un bu akşam uçağa bineceğini söyledin mi?”

Kadın başını uyurgezer gibi sallayarak onayladı; bütün bunlarla hiç alakası yoktu sanki.

Harry ayağa kalkıp fuayeye girdi; Martine’le Rikard, Başbakan’ın korumalarından biriyle konuşuyorlardı.

“Alarmı iptal edin” diye bağırdı Harry. “Stankic binada değil artık.”

Üçü dönüp ona baktılar.

“Rikard, kız kardeşin içeride oturuyor. Onunla ilgilenebilir misin? Martine, sen de benimle gelir misin?”

Harry yanıt beklemeden kadın kolundan tuttu; basamaklardan çıkışa doğru inerlerken kadın ona ayak uydurmakta zorlandı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Martine.

“Gardemoen Havalimanı’na.”

“Beni neden oraya götürüyorsun?”

"Sen benim gözlerim olacaksın Martineciğim. Bana görünmez adamı bulacaksın."

Adam tren penceresinden yansıyan yüz hatlarını inceledi. Alnını, burnunu, yanaklarını, ağzını, çenesini, gözlerini. İşin sırrının nerede yattığını görmeye çalıştı. Ama kırmızı fuların yukarısında özel bir şey göremiyordu; Oslo Merkez Garı'yla Lilleström arasında uzanan tünelin duvarının önünde, gözleriyle saçı dışarıdaki gece kadar karanlık olan, ifadesiz bir yüz vardı sadece.

22 Aralık Pazartesi

En kısa gün

Harry ile Martine'in konser salonundan Ulusal Tiyatro istasyonuna koşarak gitmeleri tamı tamına iki dakika otuz sekiz saniye sürdü; iki dakika sonra da Oslo Merkez Garı'na, Gardemoen Havalimanı'na ve Lillehammer'e gidecek bir iç hatlar trenine bindiler. Evet, bu tren yavaştı, ama bir sonraki havalimanı ekspresini beklemekten iyiydi. Noel iznine çıkmış askerler ve Noel Baba şapkası takmış, şarap kasaları taşıyan öğrenci gruplarıyla dolu vagonda buldukları iki boş koltuğa oturdular.

"Neler oluyor?" diye sordu Martine.

"Jon kaçıyor" dedi Harry.

"Stankic'in sağ olduğunu biliyor mu ki?"

"Stankic'ten değil, bizden kaçıyor. Foyasının meydana çıktığını anladı."

Martine'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nasıl yani?"

"Nereden başlasam bilmem ki."

Tren Oslo Merkez Garı'na girdi. Platformdaki yolculara göz gezdiren Harry, Jon Karlsen'i göremedi.

"Her şey Ragnhild Gilstrup'ın Jon'a, Gilstrup Yatırım'ın Kurtuluş Ordusu'nun gayrimenkullerini satın almasını sağlaması için iki milyon kron rüşvet teklif etmesiyle başladı" dedi Harry. "Jon bu teklifi reddetti, çünkü Ragnhild'in bu işi gizli tutacağına güvenemiyordu. Ragnhild'i devreden çık-

rıp doğrudan Mads ve Albert Gilstrup'la konuştu. Beş milyon kron istedi ve Ragnhild'e bu anlaşmadan bahsetmemelerini söyledi. Anlaştılar.”

Martine ağzı açık kalakaldı. “Bunları nereden biliyorsun?”

“Ragnhild ölünce Mads Gilstrup yıkıldı. Her şeyi itiraf etmeye karar verdi. Bu yüzden de polisi yani Halvorsen'in kartvizitindeki numarayı aradı. Halvorsen telefonu açmayınca da Mads sesli mesaj bırakarak itirafta bulundu. Birkaç saat önce o mesajı dinledim. Mads bir sürü şey söylemiş; bunlardan biri de Jon'un yazılı anlaşma talep ettiği.”

“Jon titizdir” diye mırıldandı Martine. İstasyondan ayrılan tren gar müdürlüğü binası Villa Valle'yi geçti; gri arka bahçelerinde eski bisikletlerle boş çamaşır iplerinin hüküm sürdüğü, pencereleri isten kararmış doğu Oslo binalarının arasından ilerledi.

“Bunun Stankic'le ne ilgisi var peki?” diye sordu kadın. “Onu tutan kimdi? Mads Gilstrup mıydı?”

“Hayır.”

Tünele girdiler; kadının sesi, karanlıkta ilerleyen trenin gürültüsünde güçlükle duyuluyordu şimdi. “Rikard mıydı? O olmadığını söyle...”

“Neden Rikard'ı düşündün ki?”

“Jon'un bana tecavüz ettiği gece Rikard beni tuvalette buldu. Karanlıkta ayağımın takıldığını ve düştüğümü söyledim, ama bana inanmadığını görebiliyordum. Kimseyi uyandırmadan yatağıma dönmeme yardım etti. Bu konuyu hiç açmasa da, o gece Jon'u gördüğünü ve olanları bildiğini sezdim hep.”

“Hımm” dedi Harry. “O kadar koruyucu davranmasının sebebi bu demek. Rikard senden gerçekten hoşlanıyor gibi.”

Kadın başıyla onayladı. “Galiba bu yüzden ben...” diye söz başladıktan sonra duraksadı.

“Evet?”

“Suçlunun o olmasını istemiyorum.”

“Merak etme, o değil.” Harry saatine göz attı. Havalimanı istasyonuna varmalarına on beş dakika vardı.

Martine kaygıyla konuştu: “Sen... şey düşünmüyorsun. değil mi?”

“Ne?”

“Babamın tecavüze uğradığını bildiğini düşünmüyorsun. değil mi? Onun...”

“Hayır, babanın bütün bunlarla hiç alakası yok. Jon Karlsen’i öldürtmek için kiralık katil tutan kişi...”

Tünelden çıktılar; beyaz, parıltıyan arazilerin üstünde uzanan karanlık gece göğü yıldızıydı.

“...Jon Karlsen.”

Jon geniş gidiş salonuna girdi. Buraya daha önce de gelmişti, ama içerisini ilk kez bu kadar kalabalık görüyordu. Kalabalığın uğultusu, ayak sesleri ve yapılan anonslar yüksek kubbeli tavana yükseliyordu. Jon çeşitli dillerdeki hareketli konuşmalarını bölük pörçük duyduğu insanların söylediklerinden bir şey anlamıyordu. Noel tatili için eve gelenler, Noel tatili için bir yerlere gidenler. Bilet kontrol masalarının önündeki hareketsiz kuyruklar, bariyerlerin arasında tombul boa yılanları misali kıvrılarak uzanıyordu.

Derin bir nefes al, dedi Jon kendine. Bol bol zamanın var. Bir şey bilmiyorlar. Henüz. Belki de asla öğrenmezler. Yaşlı bir kadının arkasına geçti; kuyruktakiler ayaklarını sürüyerek yirmi santim ilerleyince, Jon eğilip kadının bavulunu taşımasına yardım etti. Kadın dönüp minnetle gülümseyince, Jon onun ceset gibi solgun yüzünün bir deri bir kemik olduğunu gördü.

Kadının gülümsemesine karşılık verdi; sonunda kadın başını çevirdi. Jon kalabalığın gürültüsünde Ragnhild’in cıılgınlığını duyabiliyordu. Bir elektrikli motorun uğultusunu bastır-

maya çabalayan o dayanılmaz, sonu gelmez çılgılığı.

Jon hastaneye kaldırıldıktan sonra, evini polisin aradığını öğrenince, çalışma masasının gözünde duran sözleşmeyi, Gilstrup Yatırım'la yaptığı sözleşmeyi bulabileceklerini fark etmişti. Albert'la Mads Gilstrup'ın imzalarını taşıyan o sözleşmede, Kurtuluş Ordusu yönetim kurulunun teklifi kabul etmesi durumunda Jon'un beş milyon kron alacağı yazılıydı. Jon polisin onu Robert'in dairesine götürmesinden sonra, sözleşmeyi almak için evine gitmişti. Ama içeri girdiğinde orada biri vardı. Ragnhild. Kadın elektrikli süpürgenin gürültüsü yüzünden onu duymamıştı. Oturmuş sözleşmeyi okuyordu. Görmüştü. Jon'un günahlarını görmüştü, tıpkı Jon'un annesinin onun çarşafında meni lekeleri gördüğü gibi. Ve tıpkı annesi gibi Ragnhild de onu rezil edecekti, mahvedecekti, herkese söyleyecekti. Babasına söyleyecekti. Görmemeliydi. Gözünü çıkardım, diye düşündü Jon. Ama hâlâ çılgılık atıyor.

“Dilenciler sadakaları reddetmez” dedi Harry. “İşin doğasına aykırıdır bu. Zagrep'te kafama birden bu dank etti. Tam anlamıyla. Üstüme yirmi Norveç kronluk bir bozuk para atıldı. Paranın yerde dönmesini seyrederken, Suç Mahalli Birimi'nin Göteborggata'nın köşesindeki dükkânın önünde, karın içinde bir Hırvat bozuk parası bulunduğunu hatırladım. Parayı Stankic'in, yerde kanlar içinde yatan Halvorsen'i bırakıp kaçarken düşürdüğünü varsaymışlardı hemen. Ben şüpheliyimdir, ama Zagrep'te o bozuk paranın döndüğünü görünce, yüce bir gücün bana bir şey anlatmak istediğini düşündüm. Jon'la ilk tanıştığımda, bir dilenci ona bozuk para fırlatmıştı. Bunu hatırlıyorum, çünkü bir dilencinin kendisine verilen sadakayı reddetmesine şaşırmıştım. Dün o dilenciyi Deichmanske kütüphanesinde buldum ve ona Suç Mahalli Birimi'nin bulunduğu bozukluğu gösterdim. Jon'a yabancı para

attığını doğruladı ve gösterdiğim paranın o bozukluk olabileceğini söyledi. Evet, kesinlikle olabilir, dedi.”

“Jon bir ara Hırvatistan’a gitmiş olabilir. Yasak değil ya?”

“Hiç değil. Ama bana sadece Danimarka ve İsveç’e gittiğini söyledi. Pasaport ofisine başvurdum; Jon Karlsen adına pasaport çıkarılmamış hiç. Ama on yıl kadar önce Robert Karlsen adına pasaport çıkarılmış.”

“Belki de Jon o bozuk parayı Robert’tan almıştır?”

“Haklısın” dedi Harry. “O bozuk para bir şeyi kanıtlamıyor. Ama benim ağır işleyen zihnimi biraz düşünmeye sevk etti. Ya Robert, Zagrep’e hiç gitmediyse? Ya Jon gittiyse? Jon’da Kurtuluş Ordusu’nun bütün kiralık dairelerinin anahtarları vardı, Robert’inki de dahil. Ya Robert’ın pasaportuyla Zagrep’e gidip, Robert Karlsen’miş gibi yaparak, Jon Karlsen’in öldürülmesi için kiralık katil tuttuysa? Ya planı baştan beri Robert’ı öldürtmek idiyse?”

Derin düşüncelere dalan Martine tırnağını kemirdi. “Ama Jon, Robert’ı öldürmek istediye, neden kendini öldürtmek için kiralık katil tutsun ki?”

“Kusursuz bir bahanesi olsun diye. Stankic tutuklanıp suçunu itiraf etse bile, kimse Jon’dan şüphelenmeyecekti. Sonuçta o kiralık katilin hedefiydi, değil mi? Jon’la Robert’ın tam da o gün vardiya değiş tokuşu yapmaları kaderin bir cilvesi olarak görülecekti. Stankic talimatlara uyuyordu sadece. Stankic’le Zagrep’tekiler daha sonra kendi müşterilerini öldürdüklerini öğrenince de, Jon’u öldürüp işi tamamlamaları için sebep kalmayacaktı. Çünkü onlara ödeme yapacak kimse olmayacaktı. Planın dâhice kısmı buydu aslında. Jon, Zagrep’tekilere istediği kadar para teklif edebilirdi; nasıl olsa ortada fatura adresi olmayacaktı. Ve Robert’ın o gün Zagrep’te olmadığını söyleyebilecek, kiralık katilin tutulduğu gün başka yerde olduğunu kanıtlayabilecek tek kişi --yani Robert Karlsen’in kendisi-- ölmüş olacaktı. Bu plan tam bir döngü-

sel mantık örneğiydi, kendi kendini yiyen yılan illüzyonuydu, sonunda her şeyin hallolmasını ve geride sorun çıkaracak hiçbir şey kalmamasını kendi kendini yok ederek garantileyecek bir buluştu.”

“Düzenli alışkanlara sahip bir adam” dedi Martine.

İki erkek öğrenci sarhoşluğun etkisiyle şarkı söylemeye başlamışlardı: Bu çift sesli deneye, askerlerden birinin yüksek horultuları eşlik etti.

“Ama neden?” diye sordu Martine. “Neden Robert’ı öldürmek istedi?”

“Çünkü Robert onun için bir tehditti. Başçavuş Rue’nun söylediğine göre Robert, Jon’u tehdit etmiş; bir kadından bahsediyorlarmış ve Robert, Jon’a o kadına bir daha yaklaşırsa onu ‘bitireceğini’ söylemiş. Başta Thea’dan bahsettiklerini düşündüm. Ama Robert’ın ona karşı özel duygular beslemediğini söylemekte haklıydın. Jon, Robert’ın Thea’yı takıntı yaptığını iddia etti, çünkü Robert’ın onu öldürmek için bir sebebi varmış gibi görünsün istiyordu. Oysa Robert’ın tehdidi Sofia Miholjec’le ilgiliydi. Bu on beş yaşındaki Hırvat kız kısa süre önce bana her şeyi anlattı. Jon’un ona düzenli olarak tecavüz ettiğini, direnirse veya başkalarına anlatırsa ailesini Kurtuluş Ordusu’nun dairesinden attıracağını söylediğini. Ama kız hamile kalınca Robert’a gitti; Robert da ona yardım etti ve Jon’u durduracağına söz verdi. Maalesef Robert dosdoğru polise veya Kurtuluş Ordusu’ndaki komutanlarına gitmedi. Bu işi aile meselesi olarak gördü ve kol kırılır yen içinde kalır diye düşündü herhalde. Anladığım kadarıyla Kurtuluş Ordusu’nda bu gelenek hâkim biraz.”

Martine dışarıya, gece vakti soluk görünen ve dalgalı denizi andıran karlı arazilere bakıyordu.

“Planı buydu demek” dedi kadın. “Neden yürümedi peki?”

“Her zamanki terslik çıktı” dedi Harry. “Hava koşulları.”

“Hava koşulları mı?”

“O gece kar yağışı yüzünden Zagrep uçuşu iptal edilmeseydi, Stankic yurduna dönecek ve yanlışlıkla aracıyı öldürdüğünü orada öğrenecekti; böylece mesele kapanacaktı. Ama Stankic o geceyi Oslo’da geçirmek zorunda kaldı ve yanlış kişiyi öldürdüğünü öğrendi. Ama aracının kendini Robert Karl- sen olarak tanıttığını bilmediğinden, ava devam etti.”

Anons yapıldı: “Gardemoen Havalimanı, Gardemoen. Sayın yolcularımız, lütfen sağ tarafa geçiniz.”

“Şimdi Stankic’i yakalayacaksınız.”

“İşim bu.”

“Onu öldürecek misin?”

Harry ona baktı.

“İş arkadaşını öldürdü” dedi Martine.

“Sana öyle mi dedi?”

“Bir şey demedi; hiçbir şey bilmek istemiyorum dedim çünkü.”

“Ben polisim Martine. Biz insanları tutuklarız, mahkemeler de yargılar.”

“Öyle mi? Neden alarm vermedin peki? Neden havalimanı polisini aramadın? Neden Özel Kuvvetler ekibi bangır bangır siren çalarak buraya gelmiyor? Neden tek başınasın?”

Harry yanıt vermedi.

“Bu anlattıklarını benden başka bilen yok, değil mi?”

Tren penceresinden bakan Harry, Gardemoen Havalimanı’nın şık, gri, beton platformunun yaklaştığını gördü.

“İniyoruz” dedi.

22 Aralık Pazartesi

Çarmıha geriliş

Jon bilet kontrol masasıyla arasında tek bir kişi kalmışken kokuyu aldı. Ona bir şeyi hayal meyal anımsatan tatlı bir sabun kokusunu. Geçenlerde olmuş bir şeyi anımsatan. Gözlerini kapatıp bunun ne olduğunu bulmaya çalıştı.

“Sıradaki lütfen!”

Ayaklarını sürüyerek ilerleyen Jon bavuluyla sırt çantasını taşıma bandına, biletiyle pasaportunaysa gişeye, beyaz ve kısa kollu havalimanı görevlisi gömleği giymiş bronz tenli adamın önüne koydu.

“Robert Karlsen” diyerek kendisini süzen adama başını salladı. “İki çanta. Şu sırt çantası, değil mi?” Siyah çantayı gösterdi.

“Evet.”

Görevli sayfaları çevirip bir şeyler yazdı; uğuldayan yazıcıdan, üstünde Bangkok yazan bavul etiketleri çıktı. Jon o kokuyu nereden anımsadığını buldu birden. Dairesinin kapısında bir anlığına almıştı o kokuyu, kendini güvende hissettiği son anda. Kapının önünde duran adam mesaj getirdiğini İngilizce söylemişti, sonra da siyah bir tabancayı kaldırmıştı. Jon dönüp arkasına bakmamak için kendini zor tuttu.

“İyi yolculuklar Bay Karlsen” diyen görevli, biniş kartıyla pasaportu çabucak gülümseyerek uzattı.

Jon röntgen cihazlarının önündeki kuyruklara doğru hız-

la yürüdü. Bileti iç cebine koyarken, omzunun üstünden arkasına göz attı.

Jon Karlsen dosdoğru ona bakıyordu. Adam Jon Karlsen'in onu tanıdığını düşünüp umutsuzluğa kapıldı bir an, ama sonra Jon tekrar önüne döndü. Ama Karlsen'in korkmuş gibi görünmesi adamı kaygılandırdı.

Bilet kontrol masasında Karlsen'e yaklaşmakta biraz gecikmişti. Şimdiyse telaşlıydı, çünkü Karlsen güvenlik kuyruğuna girmişti bile ve diğer tarafa geçti mi güvende olacaktı: herkes ve her şey kontrol ediliyordu ve tabancasını röntgen cihazından gizlemek olanaksızdı. Adam işi bu tarafta halletmeliydi.

Derin bir nefes aldı ve paltosunun iç cebindeki tabancanın kabzasını tutan eli kasılıp gevşedi.

Her zamanki gibi hedefini hemen vurmak geliyordu içinden. Ama sonrasında çabucak kalabalığa karışsa bile havalimanını kapatıp herkesin kimliğini kontrol ederlerdi. o zaman da adam kırk beş dakika sonra kalkacak olan Kopenhag uçağını kaçırmakla kalmayıp önündeki yirmi yıl boyunca özgürlüğünü yitirirdi.

Jon Karlsen'e arkadan yaklaştı. Bu işi hızla ve kararlılıkla halletmeliydi. Jon Karlsen'in arkasına geçip tabancasını onun kaburgalarına dayayacak ve sade, net bir dille talimat verecekti. Sonra da onu hıncahınc dolu gidiş salonundan geçirip dışarıdaki çok katlı otoparka çıkaracak, bir arabanın arkasında başından vuracak, cesedi arabanın altına itecek, tabancadan kurtulacak ve 32. kapıdan geçip Kopenhag uçağına binecekti.

Yolun yarısında tabancasını çıkardı; hedefine iki adım kalmışken Jon Karlsen kuyruktan çıkıp gidiş salonunun diğer ucuna doğru, uzun adımlarla yürüdü. *Do vraga!* Adam

onun peşinden gitmek için dönerken, kendini koşturamaya zorladı. Seni görmedi, deyip duruyordu kendine.

Jon koşturaması gerektiğini söyledi kendine; yoksa adam Jon'un onu gördüğünü anlayacaktı. Adamın yüzünü tanı-mamıştı, ama tanımasına gerek yoktu. Adam kırmızı fula-rı takmıştı. Jon geniş salonuna inerken terlemeye başladığını hissetti. Aşağı inince yana saptı ve merdivenden görülme-yeceği bir yere gelince sırt çantasını koltuk altına alıp koştur-maya başladı. Hızla gelip geçen insan yüzleri görüyordu; Ragnhild'in boş göz oyuğunu görüyor ve durmak bilmeyen çılgınlıklarını duyuyordu. Bir kat daha indi; artık etrafında kimse yoktu, soğuk ve nemli hava vardı sadece, bir de aşağı inen geniş koridorda yankılanan ayak sesleri ve solukları. Otoparka inen koridorda olduğunu fark edince bir an durak-sayıp güvenlik kamerasının siyah gözüne, aradığı yanıt ora-daymış gibi baktı. İlerideki kapının üstündeki neon tabela-da bulunan işaret, kendisinin mükemmel bir tasviri gibiydi: Dimdik ve âcizce duran bir adam. Erkekler tuvaleti. Sakla-nılabilecek bir yer. Gözlerden uzak. Jon bir kabine girip ka-pıyı kilitleyebilirdi. Uçağının kalkmasına çok az kalana dek bekleyebilirdi.

Arkasından koşarak yaklaşan birinin ayak seslerinin yankılarını duydu. Tuvalete koşup kapıyı açtı ve içeri girdi. Bembeyaz ışıkla karşılaşınca, ölen bir insana cennetin böyle görüneceğini hayal etti. Tuvaletin böyle ücra bir yerde ol-masına karşın bu kadar büyük olması saçmaydı. Bir duvarda boş, beyaz pisuvarlar sıra halinde uzanıyordu; diğer taraftay-sa aynı beyazlıkta kabinler vardı. Jon arkasındaki kapının metalik bir tıkırtıyla kapandığını duydu.

Gardemoen Havalimanı'nın sıkış tıkiş gözlem odasının havası rahatsızlık verecek kadar sıcak ve kuruydu.

"İşte" diye gösterdi Martine.

Harry ve koltuklarda oturan iki güvenlik görevlisi önce kadına, sonra da gösterdiği ekrana baktılar.

"Hangisi?" diye sordu Harry.

Martine, boş bir koridoru gösteren monitöre giderek "Şu" dedi. "Geçip gittiğini gördüm. O olduğundan eminim."

"Otopark koridorunun güvenlik kamerası" dedi güvenlik görevlilerinden biri.

"Teşekkürler" dedi Harry. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Bir saniye" dedi güvenlik görevlisi. "Burası uluslararası bir havalimanı; polis kimliğiniz olsa da izin almanız..."

Birden sustu. Harry belinden çıkardığı altıpatları elinde tartıyordu. "Şimdilik bu izin yeterli desek, olur mu?"

Harry yanıt beklemedi.

Jon tuvalete birinin girdiğini duymuştu. Ama içinde saklandığı, kapısını kilitlediği kabinin karşısındaki beyaz, göz-yaşı damlası şeklindeki pisuvardan gelen sifon sesini duyuyordu sadece.

Jon klozet kapağında oturuyordu. Kabinlerin üstü açık olsa da, kapıları zemine kadar iniyordu; dolayısıyla Jon'un bacaklarını toplamasına gerek yoktu.

Sonra sifon sesi kesildi; Jon şıptılar işitti.

Biri işiyordu.

Jon bu kişinin Stankic olamayacağını düşündü önce. Kimse cinayet işlemeyen önce işlemeyi düşünecek kadar soğukkanlı olamazdı. Sonra da Sofia'nın babasının Zagreb'teki International Oteli'nde üç kuruşa kiralananablen küçük kurtarıcı hakkında haklı olabileceğini düşündü: Bu adam korkusuzdu.

Jon çekilen fermuarın sesini açık seçik duydu; sonra beyaz porselen orkestrasının su müziği başladı tekrar.

Batonla işaret verilmişçesine sesler kesiliverdi; Jon musluğun açıldığını işitti. Biri ellerini yıkıyordu. Özenle. Musluk kapatıldı. Yine ayak sesleri geldi. Kapı gıcırdadı. Metalik bir tıkırtı.

Kucağında çantayla klozet kapağında oturan Jon rahatladı. Kabin kapısına vuruldu.

Üç kez, hafifçe; ama çıkan sesler sertti. Çelik bir şeyle vurulmuş gibi.

Jon'un beynine kan gitmiyordu sanki. Öylece oturup gözlerini kapatarak nefesini tuttu. Ama kalbi küt küt atıyordu. Bazı avcı hayvanların kurbanlarının korkudan hızlanan kalp atışlarını duyabildiklerini, hatta onları bu sayede bulduklarını okumuştı. Jon'un kalp atışları hariç çıt çıkmıyordu. Gözlerini sımsıkı yuman Jon yeterince odaklanırsa tavanın ötesindeki soğuk, bulutsuz, yıldızlı gökyüzünü görebileceğini ve gezegenin görünmez ama rahatlatıcı planını ve mantığını kavrayabileceğini, her şeyin anlamını sezebileceğini düşündü.

Sonra kaçınılmaz gürültü koptu.

Yüzünde hava basıncı hisseden Jon ateş edildiğini düşündü bir an. Gözlerini ihtiyatla açtı. Kilidin yerinde yeller esiyordu, kıymıklar vardı sadece ve kapı yana sarkmıştı.

Jon'un karşısındaki adam paltosunun önünü açmıştı. Smokinliydi ve gömleği arkasındaki duvar gibi bembeyazdı. Boynuna kırmızı bir fular dolanmıştı.

Davete gider gibi giyinmiş, diye düşündü Jon.

Adam karşısındaki sinmiş tipe bakarken sidik ve özgürlük kokusu ahyordu. Korkudan ödü kopmuş genç bir adam titreyerek oturup ölümü bekliyordu. Normal koşullarda bu masmavi gözlü adamın suçunun ne olduğunu merak ederdi.

Ama bu kez biliyordu. Ve Dalj'da yediği Noel yemeğinden beri ilk kez, yaptığı işten kişisel bir haz alacaktı. Artık korkmuyordu da.

Altıpatları indirmeden saatine göz attı. Uçağının kalkmasına otuz beş dakika vardı. Dışarıdaki kamerayı görmüştü. Otoparkta da güvenlik kameraları vardı muhtemelen. İş bu-rada halletmeliydi. Karşısındaki genci yaka paça çıkarıp yan kabine sokmalı, orada vurmali ve kabin kapısını içeriden kilitleyip dışarıya tırmanmalıydı. Jon Karlsen'in cesedini o gece havalimanı kapanana dek bulamazlardı.

"Çık dışarı!" dedi.

Transa geçmiş gibi görünen Karlsen kımıldamadı. Adam tabancasının horozunu çekip nişan aldı. Karlsen kabinden yavaşça çıktı. Durdu. Ağzını açtı.

"Polis. O tabancayı bırak."

Harry iki eliyle tuttuğu altıpatları kırmızı ipek fularlı adama doğrultmuştu; arkasındaki kapı metalik bir tıkırtıyla kapandı.

Adam tabancayı bırakmak yerine Jon Karlsen'in başına doğrulttu ve İngilizce, Harry'nin tanıdığı bir şiveyle konuşarak "Selam Harry" dedi. "İyi nişan aldın mı?"

"Gayet iyi" dedi Harry. "Tam kafanın arkasından vururum seni. O tabancayı bırak dedim."

"Sende tabanca olduğunu nereden bileyim Harry? Ne de olsa tabancan bende, değil mi?"

"Bir iş arkadaşımın tabancasını aldım." Harry adamın parmağının tetiğe bastırdığını gördü. "Jack Halvorsen'in. Hani şu Göteborggata'da bıçakladığın polis."

Harry adamın kaskatı kesildiğini gördü.

"Jack Halvorsen" diye tekrarladı Stankic. "Onu benim bıçakladığımı nereden çıkardın?"

“Kusmukta DNA’n bulundu. Halvorsen’in paltosunda da kanın. Görgü tanığı da karşında duruyor.”

Stankic başını yavaşça sallayarak onayladı. “Anlıyorum. İş arkadaşını öldürdüm. Buna inanıyorsan beni neden vurmadın peki?”

“Çünkü aramızda bir fark var” dedi Harry. “Ben katil değilim, polisim. O altıpatları elinden bırakırsan, hayatının sadece yarısını alırım. Yirmi yıl kadar. Seçim senin Stankic.” Harry’nin kol kasları sızlamaya başlamıştı bile.

“Söyle ona!”

Harry, Stankic’in Jon’a bağırdığını fark etti ve Jon’un irkildiğini gördü.

“Söyle ona!”

Jon’un âdemelması inip kalktı. Sonra başını iki yana salladı.

“Jon?” dedi Harry.

“Yapamam...”

“Seni vuracak Jon. Konuş.”

“Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum...”

“Bak Jon” dedi Harry gözlerini Stankic’ten ayırmadan. “Başına tabanca dayalıyken söyleyeceğin hiçbir şey mahkemede aleyhine kullanılamaz. Anlıyor musun? Şu an kaybedeceğin hiçbir şey yok.”

Smokinli adam altıpatlarının horozunu çekince çıkan ses odanın sert ve pürüzsüz yüzeylerinden, doğal gelmeyen bir netlik ve yükseklikle yankılandı.

“Dur!” Jon kollarını yüzüne kaldırdı. “Her şeyi anlatacağım.”

Stankic’in omzunun üstünden bakan Jon, polisle göz göze geldi. Ve zaten onun her şeyi bildiğini gördü. Belki de çoktandır bildiğini. Polis haklıydı: Kaybedeceği hiçbir şey yoktu. Söyleyeceği hiçbir şey aleyhine kullanılamazdı. İşin tuhaf tarafı, konuşmak istiyordu da. Hatta en çok istediği şey buydu.

“Arabanın yanında Thea’yı bekliyorduk” dedi Jon. “O polis cep telefonuna bırakılan bir mesajı dinliyordu. Mesajı Mads bırakmıştı; sesinden tanıdım. Polis bırakılan mesajın bir itiraf olduğunu ve seni arayacağını söyleyince de durumu anladım. Foyamın meydana çıkacağını anladım. Üstümde Robert’in çakısı vardı; içgüdüsel olarak tepki verdim.”

Polisin kollarını arkadan tutmaya çalıştığını anımsadı; ama polis bir elini kurtarıp çakıyla boğazının arasına koymayı başarmıştı. Jon polisin elini kesip durmasına karşın şahdamarına bir türlü ulaşamamıştı. Hiddete kapılıp polisi kuklaymışçasına sağa sola çevirmiş ve bıçaklayıp durmuştu; en sonunda çakıyı adamın göğsüne saplayınca, polis inleyerek yere yığılmıştı. Jon cep telefonunu yerden alıp cebine koymuştu. Sonra da geriye ölümcül darbeyi indirmek kalmıştı.

“Ama Stankic sana engel oldu, değil mi?” diye sordu Harry.

Jon baygın polisin boğazını kesmek için çakıyı kaldırırken, yabancı bir dilde seslenildiğini duyunca başını kaldırıp bakmış ve koşarak yaklaşan mavi ceketli bir adam görmüştü.

“Tabancalı olduğunu görünce kaçmak zorunda kaldım” dedi Jon; itiraf ettikçe arındığını, üstünden bir yük kalktığını hissediyordu. Harry’nin başıyla onayladığını görünce de, o uzun boylu adamın kendisini anladığından emin oldu. Ve bağışladığından. Öyle duyulandı ki, söze devam ederken boğazının kasıldığını hissetti. “Ben içeri kaçarken arkamdan bir el ateş etti. Az kalsın vuruyordu. Beni öldürecekti Harry. Gözü dönmüş bir katil o. Onu vurmalsın Harry. Birlikte onu alt etmeliyiz, sen ve ben... biz...”

Harry’nin altıpatlarını indirip beline sokmasını seyretti.

“Ne... ne yapıyorsun Harry?”

Uzun boylu polis paltosunun önünü ilikledi. “Noel tatiline çıkıyorum Jon. İtirafın için teşekkürler.”

“Harry? Dur...” Ölüm korkusu yüzünden boğazıyla ağzı

kupkuru kesilen Jon konuşmakta zorlanıyordu. "Parayı paylaşabiliriz Harry. Bakın. üçümüz paylaşabiliriz. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Ama Harry, Stankic'e dönüp İngilizce konuşmaya başlamıştı bile. "O çantada, International Oteli'nde kalanların Vukovar'da bir ev yaptırmasına yetecek kadar para vardır bence. Annen de Aziz Stephen Katedrali'ne bağış yapmak isteyebilir."

"Harry!" Jon'un çılgılığı can çekişircesine boğuktu. "Herkes ikinci bir şansı hak eder Harry!"

Elini kapının koluna koyan polis duraksadı.

"Kalbinin derinliklerine bak Harry. Orada biraz olsun merhamet bulup beni affedeceksin bence!"

"Mesele şu ki..." Harry çenesini ovuşturdu. "Benim işim affetmek değil."

"Ne!" diye bağırdı Jon hayretle.

"Kefaret Jon. Kefaret. Ben buna inanırım. Kendim içinde."

Jon kapının Harry'nin ardından metalik bir tıkırtıyla kapandığını duyunca ve smokinli adamın tabancayı kaldırdığını görünce, namlunun siyah gözüne bakarken, korkusunun fiziksel acıya dönüştüğünü hissetti ve kimin çılgılık attığını bilemedi: Ragnhild miydi, kendisi mi, yoksa başka biri mi? Ama Jon Karlsen alnına kurşunu yemeden önce bir şeyden emin oldu, şüpheyi ve utançla ve âcizce dua etmekle geçen onca yıldan sonra emin oldu: Çılgıklarını da, dualarını da kimse duymayacaktı.

V

Sonsöz

Suçluluk

Harry, Egertorget'te metro istasyonundan çıktı. Noel ari-fesine bir gün kalmıştı ve Harry'nin yanından geçip giden in-sanlar hediye alma telaşıyla koşturuyorlardı. Yine de şehre şimdiden Noel huzuru çökmüş gibiydi. Bu huzur insanların yüzlerinden okunuyordu; Noel hazırlıklarını tamamlayanlar tatminle gülümsüyorlardı, diğerleriyse pes etmişlerdi ve bit-kince gülümsüyorlardı. Aynı renk şişme montla pantolon giy-miş bir adam astronot gibi paytak paytak yürüyerek, yüzün-de sırtmayla geçip gitti; esen rüzgâr adamın buğulu nefesi-ni toparlak, pembe yanaklarının etrafına savuruyordu. Ama Harry umutsuz bir yüz de gördü. Kuyumcunun önünde du-ran, ince ve dirsekleri delik deşik bir siyah deri ceket giymiş, soluk benizli bir kadın ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu.

Tezgâhın arkasındaki genç adamın Harry'yi görünce yü-zü aydınlandı; müşterisini telaşla başından savıp arka odaya daldı. Geri geldiğinde elinde Harry'nin dedesinin kol saatini tutuyordu; saati tezgâha gururla bıraktı.

“Çalışıyor” dedi Harry; etkilenmişti.

“Her şey tamir edilebilir” dedi genç adam. “Fazla kurma-maya dikkat edin yeter. Yoksa mekanizmaları aşınır. Bakın, göstereyim.”

Harry saati kurarken metal parçaların sertliğini ve zem-

bereğin gerildiğini hissetti. Genç adamın hevesle, pür dikkat izlediğini de fark etti.

“Pardon ama” diye sordu genç adam, “o saati nereden bulduğunuzu sorabilir miyim?”

“Dedem vermişti” diye karşılık verdi Harry; saat tamircisinin birden bu kadar saygılı konuşmasına şaşırmişti.

“Onu demiyorum. *Şunu* diyorum.” Genç adam, Harry’nin bileğini gösterdi.

“Eski patronum işinden ayrılınca verdi.”

“Tanrım.” Genç saat tamircisi Harry’nin sol koluna eğildi ve saati dikkatle inceledi. “Hakiki olduğu kesin. Gerçekten cömert bir armağanmış.”

“Öyle mi? Ne özelliği var ki?”

Saat tamircisi, Harry’ye hayretle baktı. “Bilmiyor musunuz?”

Harry başını iki yana salladı.

“A. Lange & Söhne’nin imal ettiği bir Lange 1 Tourbillon bu. Arkasındaki seri numarasında bu modelden kaç tane üretildiği yazar. Hatırladığım kadarıyla yüz elli tane üretildi. Şimdiye kadar yapılmış en güzel saatlerden birini taşıyorsunuz bileğinizde. Aslında onu üstünüzde taşımanızın akıllıca olup olmadığı tartışılır. Şu anki piyasa fiyatı göz önüne alındığında, onu bir banka kasasında saklamanız daha doğru olur.”

“Banka kasasında mı?” Harry daha birkaç gün önce yatak odası penceresinden attığı, sıradan görünüşlü saati inceledi. “Pek özelmış gibi görünmüyor bana.”

“Ama öyle. Sadece standart siyah kayışla satılır ve kadranı gridir; üstünde tek bir elmas veya bir gram altın bile yoktur. Standart çelikle platinden yapılma gibi görünür ve öyledir de. Ama değeri, sanat mertebesine yükselmiş işçiliğindedir.”

“Anlıyorum. Peki bu saatin ederi ne kadardır sence?”

“Bilmem. Evimdeki kataloglarda nadide saatlerin açık artırma fiyatları var. Bir ara getirebilirim.”

“Tahmini bir fiyat söylesen yeter” dedi Harry.

“Tahmini mi?”

“Fikir sahibi olmam için.”

Genç adam altdudağını ısırp başını iki yana salladı. Harry bekledi.

“Eh, ben olsam dört yüz binden aşağı satmazdım.”

“Dört yüz bin kron mu?” diye bağırdı Harry.

“Hayır, hayır” dedi genç adam. “Dört yüz bin dolar.”

Harry kuyumcudan çıktığında artık soğuğu hissetmiyordu. On iki saatlik uykudan sonraki mahmurluğundan da sıyrılmıştı. İnce deri ceketli, gözleri çukura kaçmış, uyuşturucu bağımlısı gibi bakan kadının gelip ona birkaç gün önce konuştuğu polis olup olmadığını ve dört gündür görmediği oğlula ilgili bir şey bilip bilmediğini sorduğunu da hayal meyal fark etti.

“Onu en son nerede görmüşler?” diye sordu Harry mekanik bir tavırla.

“Nerede olacak?” dedi kadın. “Plata’da tabii.”

“Adı ne?”

“Kristoffer. Kristoffer Jörgensen. Hey! Beni dinliyor musun sen?”

“Ne?”

“Trijte gibisin yahu.”

“Kusura bakma. Sen en iyisi oğlunun fotoğrafını alıp Emniyet Müdürlüğü’nün zemin katına git ve kayıp başvurusu yap.”

“Fotoğrafını mı?” Kadın tiz bir kahkaha attı. “Yedi yaşındaki fotoğrafı var. Olur mu?”

“Daha yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafı yok mu?”

“Kim çekecekti ki?”

Harry, Martine’i Deniz Feneri’nde buldu. Kafe kapalıydı, ama Pansiyon’un resepsiyonisti Harry’yi arka kapıdan içeri almıştı.

Giysi deposunda sırtı dönük duran Martine bulaşık makinesini boşaltıyordu. Harry kadını korkutmamak için usulca öksürdü.

Harry onun kürekkemikleriyle boyun kaslarını incelerken ve nasıl bu kadar formda kalabildiğini merak ederken, Martine birden döndü. Harry onun hep bu kadar formda kalıp kalmayacağını merak etti. Kadın dikelip saçını geriye attı ve gülümsedi.

“Harry denen adam, merhaba.”

Harry’nin bir adım karşısında duruyordu ve kollarını iki yandan sarkıtmıştı. Harry onu uzun uzun süzdü. Kadının hâlâ tuhaf bir şekilde parlayan, kar gibi beyaz cildine baktı. Hassas ve kabarık burun deliklerine, kısmi ay tutulmasını andıran taşmış gözbebeklerine sahip sıra dışı gözlerine. Ve farkında olmadan, kendi kendini öpercesine hafifçe içe doğru kıvrılarak birbirine bastırıldığı, yumuşak ve ıslak dudaklarına. Çamaşır kurutucusu gürleyerek harekete geçti.

Yalnızdılar. Kadın derin bir nefes alıp başını biraz geriye attı. Bir adım ötedeydi.

“Merhaba” dedi Harry. Kımıldamamıştı.

Kadın peş peşe iki kez gözlerini kırıştırdı. Harry’ye kaçamak, biraz şaşkın bir edayla gülümsedikten sonra tezgâha dönüp çamaşırları katlamaya başladı.

“İşim birazdan biter. Bekler misin?”

“Tatilden önce yazmam gereken raporlar var.”

“Yarın burada Noel yemeği vereceğiz” dedi Martine yan dönerek. “Gelip yardım etmek ister misin?”

Harry başını iki yana salladı.

“Başka planların mı var?”

Tezgâhta, kadının yanında bugünkü *Afterposten* duruyordu. Dün gece Gardemoen Havalimanı’nın tuvaletinde cesedi bulunan Kurtuluş Ordusu askerine koca bir sayfa ayırmışlardı. Başkomiser Gunnar Hagen katili ve cinayet sebebini he-

nüz bilmeseler de, bu vakanın geçen hafta Egertorget'te işlenen cinayetle bağlantılı olduğunu düşündüklerini söylemişti.

İki maktul kardeş olduklarından ve polis artık kimliği belirsiz bir Hırvat'tan şüphelendiğinden, bugünün gazetelerinde cinayetlerin sebebinin kan davası olup olmadığı sorgulanmaya başlanmıştı bile. *Verdens Gang*, Karlsten ailesinin yıllar önce Hırvatistan'da tatil yaptığına ve Hırvatların kan davası geleneklerine dikkat çekiyordu. *Dagbladet*'in başyazarıysa önyargılı olunmaması ve tüm Hırvatların, Sırplarla Kosova Arnavutlarının arasındaki suçlularla bir tutulmaması uyarısında bulunuyordu.

"Rakel'le Oleg beni yemeğe davet ettiler" dedi Harry. "Demin Oleg'e hediye vermeye gittiğimde."

"İkisi birden mi davet etti?"

"Rakel."

Martine giysi katlamayı sürdürürken başını salladı; Harry üstünde uzun uzun düşünülmesi gereken bir şey söylemişti sanki.

"Yani siz ikiniz?.."

"Hayır" dedi Harry. "O anlama gelmiyor."

"Hâlâ o adamla mı birlikte peki? Doktorla."

"Bildiğim kadarıyla evet."

"Sormadın mı?" Harry kadının sesinde incinmekten kaynaklanan bir öfkenin belirmediğini duydu.

"Beni ilgilendirmez. Adam Noel'i anne babasıyla geçirecekmiş. Hepsi bu. Sen burada mı olacaksın?"

Başını sessizce sallayarak onaylayan Martine giysi katlamayı sürdürdü.

"Elveda demeye geldim" dedi Harry.

Martine başıyla onaylasa da dönmedi.

"Elveda" dedi Harry.

Martine giysi katlamayı kesti. Harry onun omuzlarının inip kalktığını gördü.

"İleride anlayacaksın" dedi. "Şu an öyle gelmeyebilir ama... başka türlüünün mümkün olmadığını ileride anlayacaksın."

Kadın döndü. Gözleri yaşlıydı. "Biliyorum Harry. Ama yine de istemiştim. Bir süreliğine de olsa birlikte olmamızı. Çok şey mi istedim?"

"Hayır." Harry acı acı gülümsedi. "Bir süreliğine harika olurdu. Ama sonradan acı çekmektense şimdiden vedalaşmak daha iyi."

"Zaten acı çekiyorum Harry." İlk gözyaşı damlası süzüldü.

Harry, Martine Eckhoff'u tanımasa, bu kadar genç bir kızın acı çekmenin ne olduğunu bilemeyeceğini düşünürdü. Annesinin hastanedeyken söylediği bir söz geldi aklına. Sevgisiz yaşamaktan daha kötü tek bir şey vardı: Acısız yaşamak.

"Artık gidiyorum Martine."

Gitti de. Kaldırımın yanına park edilmiş arabanın yan penceresine vurdu. Pencere indi.

"O artık koca kız oldu" dedi Harry. "Yani artık üstüne titrenmesine ihtiyacı yok bence. Sen yine de devam edeceksin, biliyorum, ama söyleyeyim dedim. Mutlu Noeller ve iyi şanslar."

Rikard bir şey diyecek gibi oldu, ama sonra başıyla onaylamakla yetindi.

Harry, Akerselva'ya doğru yürümeye başladı. Havanın ısınmaya başladığını hissedebiliyordu.

Halvorsen 27 Aralık'ta toprağa verildi. Yağmur yağıyordu; sokaklarda eriyen karlar dereler halinde hızla akıyordu, mezarlıktaki karlarsa gri ve çamurluydu.

Harry tabutu taşıyanlardan biriydi. Önünde Jack'in erkek kardeşi vardı. Adam Halvorsen gibi yürüyordu.

Cenazeden sonra, daha çok Valka adıyla bilinen popüler bir bar olan Valkyrien'de toplandılar.

“Gel” diyen Beate, Harry’yi diğerlerinden uzaklaştırıp köşedeki masaya götürdü. “Herkes oradaydı” dedi.

Harry başıyla onayladı. Aklından geçeni söylemekten kaçındı. Bjarne Möller gelmemişti. Ondan haber alan bile yoktu.

“Bilmem gereken bazı şeyler var Harry. Ne de olsa bu vaka çözülmüş değil.”

Harry ona baktı. Beate’nin yüzü üzüntüden solmuş ve kıvrış kıvrış olmuştu. Harry onun normalde içkiden uzak durmadığını biliyordu, ama kadının bardağında Farris madensuyu vardı. Neden diye merak etti Harry. Kendisi ölçüyü kaçırmayacağını bilse bugün bulabildiği her şeyi içerdi, uyuşmak için.

“Soruşturma devam ediyor Beate.”

“Harry, ben kör müyüm sence? Soruşturma gerizekâlı. beceriksiz Kripos dedektiflerinin tekine devredildi ve o herifin evrak işleriyle uğraşmaktan başka bir şey yaptığı yok.”

Harry omuz silkti.

“Ama sen vakayı çözdün, değil mi Harry? Olanları biliyorsun; kimseye söylemek istemiyorsun o kadar.”

Harry kahvesini yudumladı.

“Neden Harry? Kimsenin bilmemesi neden bu kadar önemli?”

“Sana söyleyecektim” dedi Harry. “Biraz zaman geçince. Zagrep’te kiralık katil tutan kişi Robert değildi. Jon’du.”

“Jon mu?” Beate hayretle bakakaldı.

“Ama emin olmam gerekiyordu” dedi Harry. “Bu yüzden de, Zagrep’e giden kişinin Jon olduğunu kanıtlayabilecek tek kişiyle bir anlaşma yaptım. Stankic’in annesine Jon’un telefon numarasını verdim. Jon’un Sofia’ya tecavüz ettiği gece. Stankic’in annesi onu aradı. Kadının dediğine göre Jon önce Norveççe konuşmuş, ama ses alamayınca İngilizce ‘Sen misin?’ demiş; küçük kurtarıcının aradığını sanmıştı besbelli. Kadın daha sonra beni arayıp, Jon’u sesinden tanıdığını söyledi.”

“Kesin emin miymiş?”

Harry başıyla onayladı. "Kesinlikle emin olduğunu söyledi. Jon'u şivesinden tanımış."

"Anlaşmanızda senin yapman gereken neydi peki?"

"Adamlarımızın kadının oğlunu vurmalarına engel olacaktım."

Beate sarsılmışçasına, büyük bir yudum Farris içti.

"Buna söz mü verdin?"

"Evet" dedi Harry. "Bir de şunu söyleyecektim sana. Halvorsen'in katili Stankic değil. Jon Karlsen."

Beate ona ağzı açık bakakaldı. Sonra gözleri yaşardı ve acı bir sesle fısıldadı: "Bu doğru mu Harry? Yoksa sırf kendimi daha iyi hissedeyim diye mi öyle diyorsun? Katilin kaçmasına katlanamayacağımı düşündüğün için?"

"Jon'un Robert'in dairesinde Sofia'ya tecavüz ettiği günün ertesinde, yatağın altında çakıyı bulduk. Çakıdaki kanı Adli Tıp'ta test ettirirsen ve Halvorsen'in DNA'sına uyduğunu görürsen için rahatlar sanırım."

Beate bardağına baktı. "Raporda tuvalete girdiğin ve orada kimseyi görmediğin yazılı, biliyorum. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence Stankic'i gördün, ama kaçmasına göz yumdun."

Harry karşılık vermedi.

"Jon'un suçlu olduğunu kimseye söylemedin, çünkü Stankic'in işini rahat rahat halletmesini istiyordun. Jon Karlsen'i öldürmesini." Beate'nin sesi öfkeden titriyordu. "Ama bunun için sana teşekkür edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Kadın bardağını masaya sertçe bırakınca birkaç kişi dönüp baktı. Harry susup bekledi.

"Biz polisiz Harry. Kanunu ve düzeni koruruz, kimseyi yargılamayız. Sen de benim lanet olası kurtarıcım filan değil-sin, anladın mı?" Nefes almakta zorlanan Beate, yanaklarından süzölmeye başlayan yaşları elinin tersiyle sildi.

"Bitti mi?" diye sordu Harry.

“Evet” dedi Beate, inatçı gözlerle.

“Neden öyle yaptığımı tam olarak bilmiyorum” dedi Harry. “Beyin eşsiz bir makinedir. Haklı olabilirsin. Her şeyin o şekilde gerçekleşmesini planlamış olabilirim. Ama öyleyse bile, bunu seni kurtarmak için yapmadığımı bilmeni istiyorum Beate.” Harry kahvesini bir dikişte bitirip ayağa kalktı. “Kendim için yaptım.”

Noel’le yılbaşı arasında yağan yağmur sokakları temizledi, kardan eser kalmadı ve yılbaşı geldiğinde, hava sıcaklığının sıfırın birkaç derece altına düşmesiyle birlikte ince ince kar yağmaya başladı; kış ikinci ve daha iyi bir başlangıç yapıyordu sanki. Oleg’e Noel armağanı olarak bir çift slalom kayağı veren Harry onu Wyller yamacına götürdü ve kayarken dönüş yapmayı öğretmeye başladı. Yamaçta geçirdikleri üçüncü günün sonunda eve dönerlerken Oleg arabada Harry’ye engelli kayağa ne zaman başlayacaklarını sordu.

Harry garajın önünde Lund-Helgesen’in arabasını görünce Oleg’i bahçe yolunun girişinde bırakıp evine gitti, kanepeye uzandı ve tavana bakarak müzik dinledi. Eski albümleri.

Ocak ayının ikinci haftasında Beate hamile olduğunu açıkladı. Halvorsen’den hamileydi ve yazın doğum yapacaktı. Harry bunu daha önce fark etmemiş olmasına şaşırdı.

Harry’nin ocakta bol bol düşünmeye vakti oldu, çünkü Oslo’da yaşayan insanlar birbirlerini öldürmeye ara vermeye karar vermişlerdi. Skarre’nin 605 numarada, Soruşturma Odası’nda kendisiyle birlikte çalışmasına izin verip vermemeyi düşündü. Hayatının geri kalanında ne yapacağını düşündü. Ve insanın doğru kararlar verip vermediğini haliha-zırda hayattayken öğrenip öğrenemeyeceğini merak etti.

Şubat sonunda Bergen’e uçak bileti aldı.

Yedi dağlı şehirde mevsim hâlâ güzdü, henüz kar yağma-

mıştı ve Harry Fløyen dağına çıkınca, dağı sarmalayan bulutun önceki gelişinde gördüğü bulut olduğu hissine kapıldı. Möller'i Fløyen Folkerestaurant'ın masalarından birinde buldu.

"Bu sıralarda buraya takıldığını söylediler" dedi Harry.

"Epeydir seni bekliyorum" diyen Bjarne Möller içkisinden bir yudum aldı. "Geciktin."

Dışarı çıkıp gözlem noktasının oradaki parmaklığın önünde durdular. Möller iyice zayıflayıp solmuş gibiydi. Gözleri berraktı, ama yüzü şişmişti ve elleri titriyordu. Harry bunun sebebinin alkolden çok haplar olduğunu tahmin etti.

"Neyi kastettiğini başta anlamamıştım" dedi Harry. "Parranın izini sürmemi söylediğinde."

"Haklıydım, değil mi?"

"Evet" dedi Harry. "Haklıydın. Ama benim vakadan bahsettiğini sanıyordum. Kendinden değil."

"Bütün vakalardan bahsediyordum Harry." Esen rüzgârla Möller'in saçı yüzünde dalgalanıyordu. "Bu arada, Gunnar Hagen'in senin vakanın sonucundan memnun kalıp kalmadığını söylemedin. Daha doğrusu sonuçsuzluğundan."

Harry omuz silkti. "David Eckhoff'la Kurtuluş Ordusu isimlerine ve çalışmalarına leke sürebilecek, onları rezil edecek bir skandaldan kurtuldular. Albert Gilstrup biricik oğluyla gelinini kaybetti, ailesinin servetini korumasını sağlayabilecek bir sözleşme de iptal edildi. Sofia Miholjec'le ailesi Vukovar'a dönüyorlar. Vukovar'da yeni kurulan bir hayır derneği, orada bir ev inşa etmelerine yardım edecekmiş. Martine Eckhoff, Rikard Nilsen diye bir adamla çıkıyor. Kısacası hayat devam ediyor."

"Peki ya sen? Rakel'le görüşüyor musun?"

"Arada sırada."

"O doktor ne oldu peki?"

"Sormadım. Başlarında yeterince sorun var zaten."

“Rakel seni geri mi istiyor yani?”

“Benim o doktor gibi yaşayan biri olmamı istiyor bence.” Harry yakasını kaldırıp aşağıdaki, hayal meyal seçilen şehre baktı. “Bunu bazen benim de istediğim olmuyor değil.”

Sustular.

“Tom Waaler’in saatini kuyumcuya götürüp öyle şeylerden anlayan genç bir adama incelettim. Waaler’in kesik kolundaki, tıkr tıkr çalışan Rolex saatin rüyalarımın girdiğini söylemiştim ya, hatırlıyor musun?”

Möller başıyla onayladı.

“Sebebini buldum” dedi Harry. “Dünyanın en pahalı saatlerinde, titreşim frekansı saatte yirmi sekiz bin olan bir Tourbillon sistemi kullanılıyor. Bu da akrebin kesintisiz hareket edermiş gibi görünmesini sağlıyor. Ve daha çok ses çıkıyor.”

“Rolex muhteşemdir.”

“Rolex markası bir saatçi tarafından, o saatlerin aslında ne olduğunu gizlemek için eklendi. Aslında o saatler Lange 1 Tourbillon. Yüz elli tane üretildi. Senden aldığım saat de o seriden. Lange 1 Tourbillon serisine ait bir saat en son bir açık artırmada yaklaşık üç milyon krona satıldı.”

Hafifçe gülümseyen Möller başıyla onayladı.

“Birbirinize o şekilde mi ödeme yapıyordunuz?” diye sordu Harry. “Üç milyonluk saatlerle mi?”

Möller paltosunun önünü ilikleyip yakasını kaldırdı. “Arabalardan daha az dikkat çeker, hem değerleri de daha istikrarlı. Pahalı sanat eserleri kadar gösterişli değil, yurtdışına çıkarılmaları para çıkarmaktan daha kolay, üstelik aklanmaları da gerekmiyor.”

“Hem kol saati hediye edilmesi sık rastlanan bir şey.”

“Aynen öyle.”

“Neler oldu?”

“Uzun hikâye Harry. Birçok trajedi gibi, bu da iyi niyetle başladı. Üstümüze düşeni yapmak isteyen küçük bir grup-

tuk. Kanunun işlemediği zamanlarda devreye giren.”

Möller bir çift siyah eldiven giydi.

“Hukuk sisteminin ağındaki gedik yüzünden birçok suçlunun serbest kaldığını söyleyenler var. Aslında alakası yok. Hukuk sisteminin ağı öyle ince ve sıkı ki, küçük balıkları yakalıyor ama büyük balıklar onu delip geçiyor. Biz o ağın arkasındaki ağ olmak, köpekbalıklarını durdurabilecek tek ağ olmak istedik. Grubumuzda sadece polisler değil avukatlar, siyasetçiler ve bürokratlar da vardı; toplumsal yapımızın, yasalarımızın ve hukuk sistemimizin sınırların açılmasıyla birlikte ülkemize akın eden uluslararası organize suç örgütleriyle başa çıkmaya hazır olmadığını görebilen insanlar. Polisin suçlularla eşit koşullarda mücadele edebilme yetkisi yoktu. Bunun için yasaların değişmesi gerekiyordu. Biz de gizlice hareket etmeye karar verdik.”

Sisin içine bakan Möller başını iki yana salladı.

“Ama kapalı, gizli saklı, iyi havalandırılmayan yerlerde çürüme olur. Polis kuvvetlerinde de birtakım mikroorganizmalar türedi; bunlar önce hasımlarımızla başa çıkabilmek için onlarla aynı silahlara sahip olmamız gerektiğini ve bu silahları kaçak getirmeye mecbur olduğumuzu söylediler. İşimizi yapabilmemiz için gerekli parayı bu yoldan elde etmemiz gerektiğini söylediler. Tuhaf bir paradokstu bu, ama itiraz edenler mikroorganizmaların dizginleri ele geçirdiğini çabucak fark ettiler. Sonra hediyeler başladı. Başta ufak tefek şeyler. Teşvik niyetine, diyorlardı. Hediye kabul etmemenin işbirliği göstermemek anlamına geleceğini ima ediyorlardı. Aslında çürüme sürecinin yeni bir safhasıydı bu sadece; insan öyle azar azar yoldan çıkar ki, durumu ancak boğazına kadar pisliğe batınca fark eder. Ve çıkış yoktu. Hakkımızda çok şey biliyorlardı. İşin en kötü tarafı, biz ‘onların’ kim olduğunu bilmiyorduk. Küçük hücreler şeklinde organize olmuştuk ve birbirimizle ancak gizlilik yemini etmiş birinin aracılığıyla ha-

berleşiyorduk. Tom Waaler'in bizden biri olduğunu, silah kaçakçılığı işini organize ettiğini bilmiyordum; hatta Prens kod adlı birinin varlığından bile habersizdim. Ta ki sen ve Ellen Gjeltten keşfedene dek. İşte o zaman, asıl hedefimizden sap-tığımızı anladım. Epeydir tek hedefimizin kendi ceplerimizi doldurmak olduğunu anladım. Yoldan çıktığımı. Ellen Gjeltten gibi polislerin..." Möller derin bir nefes aldı: "...öldürülmele-rinde suç ortağı olduğumu."

Etraflarındaki bulut dalgalanıyordu; Fløyen uçuyordu sanki.

"Bir gün artık dayanamadım. O dünyadan çıkmak istedim. Bana seçenekler sundular. Çok basit seçenekler. Ama kendim için korkmuyorum. Korktuğum tek şey aileme zarar vermeleri."

"Bu yüzden mi kaçtın?"

Bjarne Möller başıyla onayladı.

Harry iç geçirdi.

"Bu saati de bana her şey sona ersin diye verdin."

"Bu kişi ancak sen olabilirdin Harry. Başkası değil."

Harry başıyla onayladı. Boğazı düğümlenmişti. Burada, dağın tepesinde daha önce durduklarında Möller'in söyledi-ği bir şeyi hatırladı. Norveç'in en büyük ikinci şehrinin mer-kezine teleferikle altı dakikalık mesafede insanların kaybo-lup ölmesi tuhaftı. İnsanın adaletin merkezinde olduğunu sanırken birden yönünü şaşırması ve tam da mücadele etti-ği şeye dönüşmesi de. Harry, Gardemoen Havalimanı'ndaki o son dakikaları yaşamasına yol açan bütün hesaplamaları, büyüklü küçüklü bütün kararları düşündü.

"Peki ya aramızda çok da fark yoksa patron? Ya şu an se-nin yerinde olabilirdim desem..."

Möller omuz silkti. "Kahramanı suçludan ayıran şey rast-lantılar ve nüanslardır. Hep böyle olmuştur. Doğruculuk tembellerle vizyonu olmayanların erdemidir. Kanunları çiğ-

neyenler, onlara uymayanlar olmasa hâlâ feodal bir toplumda yaşırdık. Ben kaybettim Harry; bu kadar basit. Bir şeye inandım, ama kör olmuştum ve tekrar görebilmeye başladığımda artık çoktan yoldan çıkmıştım. Sık rastlanan bir durumdur bu.”

Rüzgârda titreyen Harry uygun sözler bulmaya çalıştı. Sonunda alçak sesle de olsa konuşabildiğinde, sesi ona yabancı ve ıstıraplı geldi. “Kusura bakma patron. Seni tutuklayamam.”

“Önemli değil Harry. Bundan sonrasını ben hallederim.” Möller’in sesi sakindi, neredeyse avutucuydu. “Her şeyi görmeni istedim sadece. Ve anlamanı. Ve belki de bir şeyler öğrenmeni. Hepsi bu.”

Göz gözü görmeyen sise bakan Harry, patronunun ve arkadaşının söylediğini yapmaya, “her şeyi görmeye” çabaladı. Gözlerini yaşlar akmaya başlayana dek açık tuttu. Arkasına döndüğünde Bjarne Möller gitmişti. Harry siste ona seslense de, Möller’in haklı olduğunu biliyordu: Hepsi buydu. Yine de birinin ona seslenmesi gerektiğini düşündü.

